KIM STANLEY ROBINSON

Prognoza meteo este catastrofală:

50 de GRADE SUB ZERO

Kim Stanley Robinson

50 de grade sub zero

Traducere din limba engleză şi note
de Loredana Frăţilă-Cristescu

Cuprins

I
Primată în pădure

Nimănui nu-i place Washington D.C. Nici măcar celor care-l iubesc nu le place. Climă groaznică, trafic şi mai şi: un oraş american obişnuit de mărime medie cu blocaje de circulaţie, în care clădirile federale albe cu forme pline nu îmbunătăţesc cu nimic situaţia. Mai degrabă îi atrag pe toţi politicienii şi turiştii, pe cei care fac lobby, pe diplomaţii, refugiaţii şi pe toţi ceilalţi care vin din altă parte, adeseori din motive suspecte, iar după aceea îşi petrec timpul creând aglomeraţie pe străzi şi ocupând mai mult decât li s-ar cuveni din atenţia publicului, cu vorbăria nesfârşită despre oraşul lor inexistent de pe deal, în timp ce ignoră oraşul real în care se află. Gustul neplăcut al acestei ipocrizii nu poate fi îndepărtat nici cu mâncarea şi băutura de la un milion de restaurante dintre cele mai fine. Nu – bastion al guvernului mondial, trezorerie încuiată a Băncii Mondiale, fortăreaţă ce găzduieşte sediul central al poliţiei mondiale; Roma în vremea pâinii şi circului – nimănui nu poate să-i placă aşa ceva.

Aşadar, era normal ca atunci când diluviul se abătuse asupra oraşului, făcând prăpăd şi lăsând capitala bolborosind în arşiţa lividă a unui mai umed şi murdar de noroi, să existe diverse reacţii exterioare, ale căror subtext fusese însă ceva de genul: HA, HA, HA. Asta pentru că mulţi oameni din toată lumea considerau că se făcuse cumva dreptate. Capitala lumii, devastată; cum să nu-ţi facă plăcere aşa ceva?

Se spusese, desigur, ce se spunea de regulă de către părţile care aveau obiceiul s-o spună. Zonă calamitată, ajutoare de urgenţă, pericol de epidemie, refacere imediată, mândria naţiunii etc. Cum oraşul era capitala lumii, preşedintele insista ferm că era de datoria patriotică a fiecăruia să contribuie la reconstrucţie, dând dovadă de curaj şi neclintire în faţa a ceea ce el numea „acest act de terorism climatic". „De acum înainte," continuase preşedintele, „ne aflăm în stare de război cu natura. Vom munci până când vom fi reclădit acest oraş mai bine decât era înainte."

Adevărul fie spus, încă de pe vremea lui Reagan, aripa conservatoare (sau dominantă) a Partidului Republican venea la

Washington cu scopul declarat de a distruge guvernul federal. Membrii săi discutaseră despre „înfometarea bestiei” dar, la o adică, mergea şi inundarea. Erau flexibili, iar pentru ei contau rezultatele. Cum ar fi putut guvernul american să continue să-şi împovăreze cetăţenii dacă centrul său de operaţiuni fusese devastat? Ar fi trebuit să ducă o adevărată luptă numai ca să revină la normal! Inundaţiile fuseseră, evident, o pedeapsă pentru îndrăzneala de a pune impozit pe venit şi de a pretinde că naţiunea era una seculară. Nu puteai să nu te gândeşti la Sodoma şi Gomora, la profeţiile din Cartea Revelaţiilor şi aşa mai departe.

Între timp, cei aflaţi la capătul opus al spectrului politic nu vărsaseră prea multe lacrimi din cauza dezastrului. Ca lovitură dată imperiului galactic drept în inimă, era greu să regreţi că se petrecuse. Ar fi putut stânjeni pentru o vreme casta conducătoare, s-ar fi putut să o facă să recunoască faptul că, probabil, sistemul său economic schimbase clima şi că aceasta era numai prima din multele consecinţe catastrofice. Dacă Washingtonul era întâmpinat cu un refuz acum când implora ajutor, acest tratament nu era decât cel pe care el îl aplicase de fiecare dată în trecut victimelor mediului. Natura râde la urmă, dreptate poetică, fără avantaje, ce semeni, aia culegi, ticăloşi bogaţi şi aşa mai departe.

Astfel, inundaţiile fuseseră pe placul ambelor tabere. Iar în zilele care le urmaseră, Congresul arătase clar prin voturile sale, dacă nu şi prin cuvinte, că nu avea de gând să aloce suma de bani necesară readucerii lucrurilor la normal. Spunea că trebuie făcut, ordonase să se facă, dar nu oferise şi finanţare.

Oraşul trebuia aşadar să-şi pună speranţele fie într-un District Columbia sărăcit, care ştia deja atât de bine cum stă treaba cu „mandatele nefinanţate” emise de Congres[1] *încât ajunsese să pună vreme de ani de zile sloganul „Impozit fără reprezentare”*[2] *pe plăcuţele de înmatriculare ale maşinilor, sau în agenţiile guvernamentale însărcinate cu oferirea de ajutor în caz de dezastru, ca FEMA sau Corpul Inginerilor Militari şi alte instituţii de la care se putea aştepta asistenţă, dar numai în cadrul*

[1] Legi sau reglementări care impun guvernelor statale sau locale din SUA să efectueze anumite acţiuni fără a le pune la dispoziţie şi sursele de finanţare.

[2] Aluzie la sloganul revoluţiei americane, „Niciun impozit fără reprezentare”.

îndatoririlor (şi bugetelor) lor normale.

Experţi ai acestor agenţii încercaseră să explice faptul că inundaţiile nu avuseseră nicio semnificaţie morală, că fuseseră doar o problemă practică de gospodărire a oraşului, care trebuia rezolvată ca orice chestiune de sănătate, siguranţă şi confort publice. Potomacul se umflase, transformându-se temporar într-un lac de circa o mie şase sute de kilometri pătraţi şi rămăsese astfel nu mai mult de o săptămână, timp în care provocase stricăciuni serioase infrastructurii. Mare parte din zona publică a oraşului fusese devastată. Rock Creek îşi sfâşiase malurile, iar National Mall era acoperit de nămol, Tidal Basin[3] *făcea acum parte din nou din fluviu, iar Memorialul Jefferson se afla în apele puţin adânci ale curentului. Multe străzi fuseseră blocate cu gunoaie, şi mai grav, multe tunele de metrou fuseseră inundate, iar reparaţiile aveau să dureze luni de zile. Zona Alexandria suferise stricăciuni. Multe dintre podurile din regiune fuseseră distruse sau avariate. Funcţionarea reţelei de alimentare cu energie electrică se afla sub semnul îndoielii, la fel şi sistemul de canalizare, iar o epidemie era clar posibilă.*

Date fiind toate acestea, anumite reparaţii trebuiau pur şi simplu făcute, existând şi cereri de refacere. Însă, chiar dacă aceste cereri erau realmente sau aparent aprobate, ori întâmpinate cu o indiferenţă împietrită sau opoziţie jubilantă, rezultatul era acelaşi: nu se alocaseră suficienţi bani pentru a termina treaba.

Se rezolvaseră numai chestiunile esenţiale. Infrastructura necesară aproape în întregime şi, desigur, şi clădirile renumite pe plan naţional, care fuseseră curăţate, iar pe suprafaţa Mall-ului se replantase iarbă şi cireşi. Memorialul Războiului din Vietnam fusese dezgropat, Memorialele Lincoln şi Jefferson readuse la normal din starea lor insulară. Congresul dezbătuse o propunere de a lăsa reperul de viitură însemnat cu nămol verde pe laturile Monumentului Washington, în final respingând însă ideea. Piatra marelui soclu fusese curăţată cu aburi, iar în jurul său, Mall-ul începea să arate ca şi cum inundaţiile nici nu s-ar fi produs. Oriunde altundeva în oraş însă…

NU ERA UN MOMENT BUN să fii nevoit să-ţi cauţi o locuinţă.

---

[3] Golfuleţ artificial creat spre sfârşitul secolului al XIX-lea. Pe unul din malurile sale s-a construit Memorialul Jefferson.

Totuşi, exact asta trebuia să facă Frank Vanderwal. Închiriase apartamentul pe un an, perioada cât plănuise să o petreacă lucrând la Fundaţia Naţională pentru Ştiinţă, după care fusese de acord să mai rămână. Acum, la numai o lună de la inundaţii, apartamentul trebuia predat proprietarului, un angajat al serviciului extern din cadrul Departamentului de Stat pe care nu-l cunoscuse, şi care se întorcea după o şedere în Brazilia. Drept pentru care trebuia să-şi găsească altă locuinţă.

Hotărârea de a rămâne fusese, fără îndoială, o idee foarte proastă.

Acest gând îl apăsa în timp ce-şi căuta un nou apartament, şi, din această cauză nu fusese atât de perseverent pe cât ar fi trebuit. Oferta era foarte redusă şi prohibitiv de scumpă. Mii de oameni fuseseră atraşi la D.C. de nişte inundaţii care în acelaşi timp distruseseră mii de case, iar altora le produseseră suficiente stricăciuni cât să nu poată fi imediat reparate şi reocupate. Vânzătorii făceau legea pe piaţă, iar chiriile crescuseră rapid.

Multe dintre locuinţele pe care le vizitase Frank erau respingătoare în ultimul hal. Unele dintre acestea fuseseră inundate şi încă necurăţate complet – cele mai proaste disponibile, încă murdare de nămol. Cea mai proastă ofertă în acest sens o reprezentase o locuinţă la un demisol din Alexandria, minusculă şi întunecată, cu uşa zăvorâtă şi o singură fereastră undeva sus, ce semăna a închisoare pentru troglodiţi şi costa două mii pe lună. Din acel moment, lui Frank îi dispăruse dorinţa de a mai căuta.

Acum sosise ziua încheierii socotelilor. Îşi luase toate lucrurile şi făcuse curat, proprietarul urma să sosească în acea seară, iar Frank nu avea unde să se ducă.

Îl încerca o senzaţie stranie. Stătea, în lumina apusului, la masa din bucătărie pe care împrăştiase exemplare din Post[4]. Secţiunea „Apartamente de închiriat” nu era mai lungă de o coloană, iar Frank îi învăţase suficient de bine limbajul codificat ca să ştie că nu era nimic pentru el acolo. Mai interesant era un articol din secţiunea Metropolitană despre Parcul Rock Creek. Închis oficial din cauza stricăciunilor serioase provocate de către inundaţii, era, după câte se pare, prea mare pentru ca Serviciul Parcurilor Naţionale, depăşit de situaţie, să mai poată aplica acest edict. Parcul devenise astfel un teritoriu al nimănui, „o

[4] Washington Post.

întoarcere la sălbăticie”, după cum scria în articol.

Frank cuprinse apartamentul cu privirea. Nu-i evoca mai multe amintiri ca o cameră de hotel, deoarece nu făcuse altceva decât să doarmă în el. Asta era tot ce-i trebuia de la o casă, dat fiind că viaţa lui adevărată fusese dată la o parte până la reîntoarcerea sa la San Diego. Acum… se simţea ca şi cum fusese trezit prematur în timpul unei călătorii spre stele. Era momentul să se trezească, să se „dezgheţe” şi să descopere unde se afla.

Se ridică şi se duse la maşină.

Ieşi pe Centură, ca să dea ocol pe la nord, apoi spre răsărit, lăsând în urmă templul mormon alungit şi măreaţa inscripţie de pe el: „DU-TE ACASĂ DOROTHY!”. Ieşi de pe Wisconsin, luând-o spre oraş. Nu avea niciun motiv deosebit să se afle în zonă. Familia Quibler locuia aici, desigur, dar nu avea cum să fie acesta motivul.

Continua să se gândească: Om fără casă, om fără casă. Eşti un om fără casă. Îi veni în minte un cântec de pe albumul Graceland semnat Paul Simon, acela în care unul dintre grupurile sud-africane cânta: Fără casă, fără casă, da, da, da, da, da, da, da, da, da… ceva de genul „Vine miezul nopţii şi vrei să te duci acasă.” Sau poate era ceva în zulu. Ori, aşa cum auzea el acum: Fără casă, fără casă, duce-se să-şi caute altă casă.

Cam aşa ceva. Ajunse la intersecţia unde se afla staţia de metrou Bethesda, şi dintr-o dată, îşi dădu seama de ce s-ar fi putut afla acolo. Acesta era, desigur, locul unde o cunoscuse pe femeia din lift. Rămăseseră blocaţi împreună pe când urcau afară din metrou: numai ei, sub pământ, minut după minut, până când, după o lungă conversaţie începuseră să se sărute, spre surprinderea lui Frank. Atunci venise echipa de intervenţie şi le dăduse drumul, iar femeia dispăruse fără ca el să fi aflat ceva despre ea, nici măcar numele. Simpla amintire îi făcea inima să bată cu putere. Acolo sus, pe trotuarul din dreapta, dincolo de lumina roşie de semnalizare, se afla cuşca exterioară a liftului din care ieşiseră. Îi mai ieşise în cale apoi pe o barcă de pe Potomac atunci când diluviul se afla la apogeu. Apelase numărul de telefon al bărcii ei de pe celular, iar ea îi răspunsese spunându-i: „Am să te sun. Nu ştiu când.”

Lumina roşie se făcuse verde. Nu-l sunase şi totuşi el se afla acolo, îndreptându-se spre locul în care se cunoscuseră ca şi cum

ar fi putut să o zărească. Poate că se gândise că dacă ar fi găsit-o, ar fi avut unde să stea.

Gând prostesc: un exemplu dintre cele mai nerealiste de credinţă că lucrurile aveau să se întâmple aşa cum îşi dorea el. Trebuia să recunoască faptul că în ultimele două săptămâni îşi căutase apartamente în această zonă. Aşadar, nu era vorba de un impuls izolat, ci un adevărat tipar comportamental.

Imediat după intersecţie o coti pe aleea ce ducea la Hotelul Hyatt. Un valet se apropie, iar Frank îl întrebă:

– Nu ştiţi dacă sunt camere libere?

– Dacă nu aveţi rezervare, nu sunt.

Frank intră grăbit în holul hotelului ca să verifice. O recepţioneră dădu din cap: nicio cameră liberă. Nu ştia care era situaţia la alte hoteluri. Cele din zona metropolitană care aparţineau aceluiaşi lanţ erau pline.

Se urcă iar în maşină şi o porni pe Wisconsin, înspre sud, uitându-se atent la cuşca exterioară a liftului atunci când trecu pe lângă ea. Femeia dăduse un nume fals în formularele pe care trebuiseră să le completeze la metrou. Nu avea cum să fie acolo.

Coborî pe Wisconsin, trecând de casa familiei Quibler, la câteva străzi pe dreapta. Acolo se afla motivul care îl adusese în această parte a oraşului, în seara în care femeia şi cu el rămăseseră blocaţi în lift. Anna Quibler, o colegă de-a lui de la FNS, dăduse o petrecere pentru ambasadorul khembali, care ţinuse o prelegere la FNS în acea zi. O petrecere frumoasă. Excesul de raţiune este el însuşi o formă de nebunie, îi spusese bătrânul ambasador lui Frank.

Nu putea să se ducă acum în vizită la Anna şi la familia ei. Ar fi fost jalnic să apară acolo neanunţat şi fără să aibă unde să se ducă.

Merse înainte. Fără casă, fără casă – duce-se să caute altă casă.

Chevy Chase părea relativ neafectat de inundaţii. Deasupra Dupont Circle se afla un hotel uriaş, Hilton. O luă în jos pe Wisconsin şi Massachusetts şi o coti pe Florida ca să ajungă la el, simţind însă deja că era o pierdere de vreme. Nu aveau să fie camere libere.

Şi chiar nu erau. Fără casă, fără casă. Vine miezul nopţii şi tra, la, la, la, la.

O luă pe Connecticut Avenue fără să aibă vreun plan. Aproape de intrarea Grădinii Zoologice Naţionale, stricăciunile cauzate de

inundaţii deveniră vizibile, sub forma unei mocirle amestecate cu gunoaie şi ramuri care acopereau trotuarele, mânjind vitrinele magazinelor. Imediat la nord de grădina zoologică, circulaţia se oprise ca să facă loc unui buldo-excavator. Reparaţii stradale făcute noaptea, ca de obicei. Reflectoare aruncau o lumină albastră, dură şi orbitoare asupra unei scene ce părea desprinsă dintr-un film sovietic, cu maşinării gigantice ce făceau peisajul urban să pară neînsemnat.

Nerăbdător, Frank coti la dreapta pe o stradă lăturalnică. Găsi un loc gol de parcare pe una din străzile rezidenţiale la est de Connecticut şi parcă.

Se dădu jos din maşină şi se întoarse la locul unde se făcea curăţenie. Afară erau în continuare vreo 90 de grade Fahrenheit (32°C)[5] şi o umiditate tropicală. Un miros puternic de nămol şi vegetaţie în putrefacţie amintea de tropice sau de Atlantida după potop. Da, se simţea un pic apocaliptic. Se afla la final de ceva, nu avea rost s-o nege. *Fără ca-să, fără casă.*

Un restaurant spaniol îi atrase privirea. Se îndreptă spre el ca să se uite la meniul din vitrină. Tapas. Intră, se aşeză şi comandă. Mâncare excelentă, ca întotdeauna.

Puteai conta pe mâncarea excelentă din D.C. aproape tot timpul. Trebuie că era oraşul cu cele mai bune restaurante din lume.

Îşi termină masa, ieşi din restaurant şi o porni la întâmplare pe străzi, simţindu-se mai bine. Îi fusese foame şi confundase această senzaţie cu neliniştea. Lucrurile nu stăteau chiar aşa de rău.

Trecu pe lângă maşină, continuând să se îndrepte spre est, spre Parcul Rock Creek, aducându-şi aminte de articolul din Post. Întoarcere la sălbăticie.

Pe Broad Branch Road, Frank ajunse la hotarul parcului. Nu se vedea nici ţipenie de om în nicio direcţie. Era întuneric sub copacii de pe cealaltă parte a străzii, luminile stradale din

---

[5] Am păstrat temperaturile atmosferice în grade Fahrenheit, dând echivalentele Celsius în paranteză, pentru că altfel nu mai funcţionează titlul. „Cincizeci de grade sub zero” vine de la titlul dat de un ziar din carte, în momentul înregistrării unei minime de temperatură în timpul unui val de frig. În Celsius, temperatura ar fi „Patruzeci şi cinci de grade sub zero”. Formula de conversie e cam ciudată şi nu e la fel pentru *plus* şi *minus.* Autorul dă direct în Celsius temperatura apei de la suprafaţa oceanului şi acolo am lăsat aşa.

spatele lui nepătrunzând dincolo de primul rând de frunze.
Traversă strada şi intră în pădure.

Duhoarea vegetală a diluviului era puternică. Frank înaintă încet. Orice potecă o fi existat acolo, dispăruse între timp, înlocuită de un cordon de crengi, gunoi şi nămol dispus inegal. Rădăcinile copacilor răsturnaţi se ridicau pieziş în aer în lumina slabă, iar crengi căzute i se încurcau în picioare. Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, simţi că totul era foarte slab iluminat, mai ales datorită norului luminos al oraşului care se strecura prin fiecare gaură din frunzişul negru.

Auzi un foşnet, apoi o voce. Fără să stea pe gânduri, se strecură în spatele unui copac mare şi rămase nemişcat acolo, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Două voci se certau, una dintre ele aparţinând unui om beat.

– Ce-ai cumpărat porcăria asta?

– Tu nu cumperi niciodată nimic! Trebuie să mai şi dai, omule.

Cei doi trecură mai departe coborând pe panta dinspre est, cu vocile aspre auzindu-li-se printre copaci. *Fără ca-să, fără ca-să.* Vocile lor îi amintiseră de indivizii murdari în salopete care-şi făceau veacul pe la Dupont Circle.

Frank nu dorea să aibă de-a face cu asemenea oameni. Era iritat: voia să se afle într-o sălbăticie pură, goală aşa cum munţii lui din vest erau goi. În loc de asta, râsete răguşite de tutun se auzeau printre copaci ca loviturile de topor. „Ha, ha, ha, harrrr.” Aşa se ducea de râpă tot cartierul.

Alunecă în jos în altă direcţie pe o porţiune de pietriş, apoi pe nămolul întărit dintre copaci. Crengile îi pârâiau umed sub tălpi. Panta deveni mai abruptă decât crezuse şi făcu un pas lateral ca să nu alunece.

Atunci auzi un alt sunet, mai slab decât vocile. Un foşnet uşor şi un scârţâit, apoi un trosnet abia auzit din pădurea ce se întindea dedesubt şi înainte. Ceva care se mişca.

Frank înlemni. I se ridicase părul pe ceafă. Orice-o fi fost, părea să fie mare după sunet. Articolul din Post menţionase faptul că multe dintre animalele de la Grădina Zoologică Naţională nu fuseseră încă prinse. Tuturor li se dăduse drumul înainte ca grădina zoologică să fie inundată, pentru a li se oferi o şansă de supravieţuire. Unele se înecaseră oricum, iar multe dintre ele, dar nu toate, fuseseră recuperate ulterior. Frank nu-şi amintea dacă în articol se precizase numele vreunei specii aflate

încă în libertate. Era un parc mare doar. Posibil să fi fost menţionat un jaguar.

Încercă să se facă una cu copacul de care se sprijinea.

Creatura de dedesubt frânse o creangă la numai câţiva copaci depărtate. Adulmecă, aproape cu un sforăit. Era mare, fără îndoială.

Frank nu-şi mai putea ţine respiraţia, dar constată că dacă stătea cu gura căscată, putea respira fără să scoată niciun sunet. Ticăitul produs de bătaia inimii sale în membrana moale de pe ceafă era mai degrabă simţit decât auzit. Majoritatea animalelor se bazau oricum pe miros, iar în privinţa mirosului n-avea ce face. Gând care ţi-ar putea înmuia muşchii de tot.

Creatura se opri. Gâfâi. Mirosul ca de mosc ce pluti înspre el era aproape identic cu mirosul pietrişului produs de inundaţii. Inima îi ticăia asemeni ceasului deşteptător al Căpitanului Hook.

O hârşâitură scurtă ca de umăr ce se freacă de scoarţa de copac. Alt pârâit de crengi. Un claxon de maşină în depărtare. Mirosul semăna acum cu cel de blană udă. Încă un scârţâit de frunze şi ramuri, mai în josul pantei.

Când nu mai auzi nimic şi simţi că era din nou singur, o zbughi înapoi spre vârful dealului şi spre vest, întorcându-se la străzile oraşului. Era frustrant, pentru că acum era intrigat şi voia să continue explorarea parcului. Nu voia însă să sfârşească precum acei nesăbuiţi de oraş care ignoraseră realitatea animalelor sălbatice şi fuseseră mâncaţi. Orice fusese acolo jos, era mare. Mai bine să fie prudent şi să se întoarcă altă dată.

După întunericul din parc, tot Connecticutul părea la fel de ţipător luminat ca locul de pe stradă unde se efectuau lucrări. Îndreptându-se spre maşină, Frank se gândea că tot cartierul semăna cu unul din cartierele victoriene mai frumoase din San Francisco. Era târziu, iar noaptea începea să devină răcoroasă. Ar fi putut umbla toată noaptea şi tot n-ar fi găsit o cameră.

Rămase în faţa maşinii. Scaunul din dreapta şoferului era rabatabil.

Cel mai apropiat stâlp de iluminat stradal se afla la colţul străzii.

Deschise uşa din dreapta a maşinii, dădu scaunul în spate, îl coborî, se strecură înăuntru şi se aşeză. Închise uşa şi se lăsă pe spate întinzându-se bine. După un timp se întoarse pe o parte şi se cufundă într-un somn agitat.

Pentru vreo oră sau două, după care paşi pe lângă maşina lui îl treziră. L-ar fi putut vedea oricine dacă se uita. Ar fi putut să-i bată în geam ca să vadă dacă se simţea bine. Ar fi trebuit să se dea drept reporter în delegaţie care nu reuşise să găsească o cameră liberă, ceea ce era foarte aproape de adevăr, ca toate minciunile cele mai bune. Se putea da drept oricine. Aici nu era legat de adevărata lui poveste.

Stătea întins pe spate, treaz, deloc comod pe scaun şi destul de sigur că nu avea să mai poată adormi, după care intră într-o stare de uşoară toropeală, visând la femeia din lift. O parte din mintea lui realiza neobişnuitul situaţiei, iar el se strădui să nu iasă din starea aceea, în ciuda faptului că-şi dăduse seama de ce se petrecea. Îi vorbea despre ceva urgent. Chipul ei era atât de clar, i se întipărise atât de viu în minte, pasionat şi amuzat în lift, serios şi distant pe barcă în timpul inundaţiilor. Nu era sigur că-i plăcea ceea ce-i spunea ea. „Numai sună-mă”, insistase el. „Sună-mă şi rezolvăm noi.”

Atunci sunetul unei sirene îl trezi, transpirat şi nefericit. Mai rămase întins o vreme, gândindu-se la chipul femeii. O dată, în liceu, se giugiulise cu o fată într-o maşină la fel de mică, în care scaunul dat pe spate le permisese să stea întinşi. O dorea. Dorea s-o găsească. De pe barcă îi spusese că avea să-l sune. Nu ştiu peste cât timp, zisese ea. Poate că asta însemna mult timp. N-avea ce să facă decât să aştepte. Asta dacă nu găsea vreo nouă modalitate de a o căuta.

Cerul se lumina. Acum clar nu mai putea să adoarmă la loc. Se ridică gemând şi ieşi din maşină. Rămase în picioare pe trotuar, simţindu-se epuizat. Cerul era de un cenuşiu catifelat, părând mai întunecat decât în toiul nopţii. Aerul era răcoros. O luă spre răsărit, intrând iar în parc.

Roua dădea luciu frunzişului verde şi dens. În lumina puţină şi difuză, frunzele umede aduceau cu o pădure de ceară. Frank încetini pasul. Văzu ceva ce semăna a potecă, probabil chiar a potecă de animal. Erau multe căprioare în parc, se afirmase în articol. Auzea sunetul scos de Rock Creek, un susur care, pe măsură ce Frank cobora, le acoperea pe cele ale oraşului, vâjâitul constant al camioanelor. Cerul se lumina repede, iar ceea ce lui îi păruse a fi o cortină de nori se dovedi a fi un cer de un albastru pal. Nuanţe de verde slab începură să alunge cenuşiurile. Aerul rămânea însă răcoros.

Descoperi că în această zonă Rock Creek curgea pe fundul

unei ravene destul de abrupte, ale cărei maluri fuseseră rupte pe alocuri de inundaţii, după cum constată în momentul în care se trezi dintr-o dată pe marginea unei pante. Dedesubt, gresia dezgolită dădea la iveală rădăcini ca nişte cabluri rupte. Ocoli marginea pantei, ferindu-se de copacii scunzi.

Dintr-un mic luminiş putea privi în aval. Inundaţiile măturaseră micul canion. Tot ce fusese aici înainte, Beach Road, micile poduri şi clădiri, postul pădurarilor, zonele de picnic, toate acestea dispăruseră, lăsând o zonă de gresie dezgolită, nămol turtit, iarbă zdrobită, copaci căzuţi şi copaci încăpăţânaţi, care fie se agăţau de viaţă, fie muriseră pe locurile unde se aflau. Mulţi copaci fuseseră strâmbaţi şi se mai ţineau de câteva rădăcini, formând răgălii vii de crengi cu noroi şi gunoaie. O altă răgălie mai în aval semăna cu un uriaş stăvilar construit de castori, ce crea un iaz de un maroniu murdar.

Cerul de deasupra era mare şi albastru, ca o cupolă înaltă ce părea să se ridice pe măsură ce se lumina de ziuă. Un Rock Creek nămolos curgea bolborosind tare, vărsându-se de la o întindere maronie plină de spume la alta.

La capătul îndepărtat al iazului, păşea un bâtlan, cu genunchii îndoiţi spre spate. Trup lung, picioare lungi, gât lung, cap lung, cioc lung. Un bâtlan albastru mare, bănui Frank, deşi penele de un cenuşiu închis ale păsării păreau mai degrabă verzi decât albastre. Un soi de dinozaur. Nimic nu ar fi putut arăta mai pterodactilic. Două sute de milioane de ani.

Lumina soarelui strălucea verde la vârful copacilor de peste ravenă. Frank şi bâtlanul stăteau pe loc ascultând atenţi păsărelele nevăzute ale căror ciripit sălbatic se ridica în aer. Bâtlanul îşi înclină capul într-o parte şi, pentru o vreme, rămase la fel de nemişcat ca o statuie de bronz.

Apoi, dincolo de ciripit, se ridică un alt sunet, fluid şi clar, ca o sirenă, ca un cârlig înfipt în carne:

Uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuup!

Fundaţia Naţională pentru Ştiinţă, Arlington, Virginia, parcarea subterană, la ora şapte dimineaţa. O primată stătea în maşina sa, gândindu-se. În calitate de redactor al The Journal of Sociobiology[6], Frank ştia foarte bine care era originea speciei

[6] *Jurnalul de Sociobiologie.*

sale. Al treilea cimpanzeu, cum îl numise Diamond[7]. Cimpanzeii dorm afară. Cimpanzeii pitici dorm afară.

Locuinţa nu era în cele din urmă decât o problemă de ergonomie. De ce avea cu adevărat nevoie? Toate lucrurile lui se aflau fie în maşină, fie sus în birou sau în cutii la UCSD, în depozite din Encinitas, California sau din Arlington, Virginia. Faptul că lucrurile lui erau în depozite demonstra cât de mult contau. În general, se eliberase de lucrurile lumeşti. La cei patruzeci şi trei de ani ai lui nu mai avea nevoie de ele. Se simţea un pic ciudat din această cauză, dar nu neapărat prost. Îi dădea oare o senzaţie de bine? Pur şi simplu îl făcea să se simtă ciudat.

Ieşi din maşină şi luă liftul până la etajul al treilea, unde se afla o mică sală de gimnastică, cu o toaletă pentru bărbaţi prevăzută cu duşuri, în apropierea intrării. Căra în geanta de umăr laptopul, telefonul mobil, trusa de baie şi un schimb de haine. Cele trei cabine de duş se aflau în spatele unor perdele albe, lângă o zonă cu bănci şi dulapuri, dincolo de care se întindea încăperea unde erau toaletele, pisoarele şi un rând de chiuvete sub o oglindă lungă.

Frank cunoştea locul, căci făcuse duş şi se schimbase aici de multe ori după ture de alergare la prânz împreună cu Edgardo, Kenzo, Bob şi alţii. Acum o studia dintr-o nouă perspectivă. Era aşa cum şi-o aducea aminte: o baie suficient de bună, publică, dar utilizabilă.

Se dezbrăcă şi intră la unul din duşuri. Un şuvoi de apă caldă, în cantitate aproape industrială îi îndepărtă înţepeneala nopţii lipsite de confort. Nimeni nu şi-ar fi dorit să fie văzut făcând duş în acest loc în fiecare zi. Nu că ar fi stat cineva să se uite, dar unii dintre cei cărora le plăcea să facă sport de dimineaţă ar fi observat până la urmă.

Un abonament la un club de fitness din apropiere i-ar fi oferit o alternativă la sala de baie. Ce altceva să-ţi mai trebuiască?

Un loc de dormit, bineînţeles. Honda nu era de ajuns. Dacă ar fi avut un monovolum şi un abonament la un club de fitness, plus vestiarul acesta şi biroul lui de sus şi toaleta bărbaţilor de acolo… În ce priveşte mâncarea, oraşul avea milioane de restaurante. Altceva?

[7] Cercetător şi profesor american autor al unor lucrări de popularizare a ştiinţei, care combină aspecte din domeniul antropologiei, biologiei, ecologiei, lingvisticii, geneticii şi istoriei.

Nu-i venea nimic în minte. Mulţi oameni trăiau mai mult sau mai puţin în clădire, toţi împătimiţii de la FNS care petreceau câte şaizeci-şaptezeci de ore pe săptămână aici, mâncau la birou sau la restaurantele din apropiere şi se duceau acasă numai ca să doarmă – iar aceştia erau oameni cu familii, copii, case, animale de companie, parteneri.

Era greu să ieşi în evidenţă dintr-o asemenea mulţime.

Ieşi de la duş, se şterse (o stivă de prosoape albe proaspăt spălate îi stătea la dispoziţie), se rase şi se îmbrăcă.

Aruncă o privire în oglinda de deasupra chiuvetei, simţindu-se un pic ruşinat. Nu se mai privea în oglindă, nu-şi întâlnea privirea nici când se rădea, concentrându-se aspra pielii de sub lamă. Nu ştia de ce. Poate pentru că nu semăna concepţiei pe care o avea despre sine, vag ştiinţifică şi serioasă, să zicem darwiniană, şi totuşi cel care se rădea în oglindă era mereu acelaşi tip atletic pârlit de soare.

De astă dată însă se uită. Spre surprinderea sa constată că arăta normal, adică acelaşi din totdeauna. Nimeni n-avea să-şi dea seama din felul în care arăta că era lipsit de somn, că îi trecuseră prin cap nişte gânduri destul de anormale sau, lucru esenţial, că-şi petrecuse noaptea de dinainte în maşină pentru că nu mai avea casă.

„Hmm," îi spuse reflexiei sale.

Luă liftul până la etajul al zecelea, încă reflectând asupra situaţiei. Stătea în uşa noului său birou, evaluându-l după noile criterii de locuire. Era o cameră adevărată, mai degrabă decât una creată prin compartimentarea unui spaţiu mai mare, astfel încât avea şi o uşă pe care o putea închide. Avea şi una dintre cele mai mari ferestre, care dădeau spre curtea interioară centrală a clădirii, oferindu-i vedere directă la sculptura suspendată mare şi colorată ce umplea jumătatea de superioară a curţii.

Nefericită privelişte. Nu voia să se uite la sculptura respectivă, pentru că nu cu multă vreme se trezise atârnând de ea cu capul în jos, zbătându-se disperat să scape dintr-o pătrundere prin efracţie prost plănuită şi executată. Încercase şi nu reuşise să recupereze o scrisoare de demisie pe care i-o lăsase Dianei Chang, directoarea FNS. Era un incident pe care ar fi dorit să-l uite.

Sculptura suspendată atârna la locul ei, în unghiul nou dat de Frank, pe care nu-l observase nimeni, probabil ca să-i aducă

aminte să… să ce? Să nu mai încerce să facă lucruri prosteşti. Să se gândească bine înainte să treacă la fapte. El însă încerca mereu să facă asta, drept pentru care nu avea nevoie de ceva care să-i aducă aminte. Sculptura suspendată de afară era un dezavantaj. Se puteau instala însă draperii.

Lângă unul din pereţi era loc pentru o canapea mică, dacă muta biblioteca din acel loc în colţul opus. Încăperea ar fi ajuns astfel să semene cu o sufragerie, cu computerul pe post de centru de divertisment. După colţ era o toaletă pentru bărbaţi obişnuită, ceva mai încolo pe hol era un ungher pentru cafea, iar jos erau duşuri. Toate utilităţile. Aşa cum comentase Sucandra, gustând sos de spaghetti cu lingura de lemn odată când se aflau la masă la familia Quibler, „Aaahhh, ce ne mai lipseşte acum?”

Acelaşi răspuns: Nimic.

Trebuia recunoscut faptul că gânditul la această idee îl făcea să se simtă jenat. Tulburat. Anormal în sensul că se abătea de la normă. În general oamenii nu alegeau să trăiască fără casă. Să nu ai o casă la care să se întorci era probabil ceva un pic nebunesc.

Întrucâtva însă, acest aspect îl încânta. Nu era ceva nebunesc ca pătrunsul prin efracţie prin luminator într-o clădire, dar dovedea acelaşi angajament faţă de o idee. Era oare mai nebunesc decât să-ţi dai mai bine de jumătate din venitul lunar pe o locuinţă mizeră?

Traiul nomad. Viaţa în aer liber. Se gândise, citise, scrisese de atâtea ori despre imperativele biologice ale comportamentului uman, despre faptul că acestea proveneau de la primate, despre evoluţia care dusese la modul de viaţă paleolitic, acea suită de comportamente ce determinase creierele să se extindă atât de repede şi despre puterea reziduală pe care o mai aveau asupra vieţii moderne. În tot acest timp cât se gândise, citise şi scrisese, stătuse la un birou. Trăind la fel ca orice angajat din America, un creier într-o sticlă, lucrând cu vârfurile degetelor sau cu vocea, sau numai cu gândul, distras uneori de momentele de visare cu ochii deschişi la scurtele răbufniri de activitate de sfârşit de săptămână care-i permiteau să-şi reintre în corp.

Aici era nebunia, în faptul că trăise astfel când credea ceea ce credea.

Acum se gândea să se comporte conform convingerilor sale. Mai auzise ceva spus de khembali acasă la familia Quibler, de data aceasta de către Drepung: „Dacă nu acţionezi în baza a

ceea ce simţi, atunci ceea ce ai simţit nu a fost adevărat”.

Voia ca acestea să reprezinte ceea ce simţea el cu adevărat. Totul se schimbase din ziua în care se dusese să asiste la prelegerea ambasadorului Khembali, iar apoi dăduse peste femeia din lift, după care vorbise cu Drepung la petrecerea de la familia Quibler şi intrase prin efracţie în clădirea FNS, încercând să-şi recupereze demisia. Totul se schimbase. Sau cel puţin aşa simţea el, dar pentru ca sentimentul să fie adevărat, trebuia să acţioneze în baza lui.

Acest nou comportament presupunea şi întâlnirea cu Diane Chang şi colaborarea cu ea la coordonarea reacţiei FNS la problema climaterică implicată în diluviu şi la multe alte lucruri.

Avea să fie jenant. Scrisoarea de demisie, pe care Diane nu recunoscuse niciodată clar că ar fi primit-o, era acum ceva foarte jenant pentru el. Fusese o încercare iraţională de a-şi da foc la valiză, iar în prezent ar fi trebuit să se afle la San Diego, cu duhoarea fumului în urma lui. Diane părea să fi citit scrisoarea şi s-o fi ignorat sau mai degrabă să se fi gândit cum s-o folosească pentru a se juca cu el ca şi cu un peşte, şi să-l tragă frumos cu undiţa înapoi la FNS. Ceea ce şi făcuse cu mare abilitate.

Realiza acum că trebuia să-şi înăbuşe oarecare resentimente când avea s-o vadă. Trebuia să fie capabil să-i privească în ochi secretara cu privire de oţel, pe nume Laveta, fără să clipească, să se prefacă, în timp ce negresa masivă îl conducea înăuntru, că situaţia era normală. Nu avea de unde şti ce ştia ea despre situaţia lui.

Diane stătea la biroul ei, vorbind la telefon. Îi făcu semn să ia loc. Mâini graţioase, mici. Scundă, chinezo-americană, frumoasă în sensul exotic, cu atitudine profesională, dar totuşi prietenoasă. Avea pe chip o expresie uşor amuzată, de câte ori asculta pe cineva vorbind, de parcă i-ar fi făcut plăcere să asculte veştile pe care i le dădeau.

Ca acum cu Frank. Deşi amuzamentul se putea datora scrisorii sale de demisie, şi modului jiu-jitsu-istic în care reuşise să-l reţină la FNS. Era greu să-ţi dai seama în cazul lui Diane, iar atitudinea sa, deşi prietenoasă, nu te îmbia la conversaţii de natură personală.

– Te-ai instalat în noul tău birou? îl întrebă ea.

– Lucrurile mele s-au instalat. O să-mi ia o vreme să le pun în ordine.

– Sigur. Ca mai orice altceva zilele astea. Ce debandadă! I-am chemat în dimineaţa asta pe Kenzo şi pe câţiva din grupul său ca să ne dea mai multe detalii despre Curentul Golfului.

– Bine.

Kenzo şi câţiva dintre colegii săi apărură la timp. Se salutară, îşi scoaseră laptopurile, iar Kenzo începu să-şi facă de lucru la o prezentare în Power Point pe ecranul mural din biroul Dianei.

Toate datele, explica el, indicau stagnări ale ceea ce el numea „circulaţie termosalină". La capătul de nord al Curentului Golfului, unde apa de la suprafaţă se răcea şi scufunda la fundul Atlanticului înainte să se îndrepte spre sud, un strat de apă dulce de la suprafaţă încetinise procesul de scufundare al apei spre adâncuri. Neavând unde să se ducă, apa din curentul dinspre sud îşi încetinise mişcarea ajungând să se oprească de tot.

Mai mult, zise Kenzo, o asemenea stagnare a circulaţiei termosaline fusese identificată drept cauza principală a schimbării bruşte de climă numită de către specialiştii în paleoclimatologie Dryasul Recent[8], o mică şi dură eră glaciară care debutase cu aproximativ unsprezece mii de ani în urmă şi durase câteva mii. Ipoteza avansată era că oprirea Curentului Golfului, ca urmare a unor valuri de apă dulce provenite din topirea calotei polare de pe teritoriul Americii de Nord dusese imediat la coborârea temperaturilor în Europa şi în jumătatea estică a Americii de Nord. Acesta fusese debutul aproape incredibil de rapid al Dryasului Recent, despre care analizele efectuate asupra carotelor de gheaţă din Groenlanda relevaseră faptul că totul se petrecuse pe durata a trei ani. Trei ani pentru o schimbare globală majoră de la o climă pe care climatologii o numeau caldă şi umedă la un climat răcoros, arid şi vântos. Un concept atât de radical, încât climatologii fuseseră nevoiţi să admită faptul că trebuie să fi existat puncte neliniare de răsturnare a echilibrului climatic global, conducând la acceptarea universală a ceea ce reprezenta un concept cu adevărat nou în climatologie: schimbarea bruscă de climă.

– Ce anume a cauzat stagnarea? întrebă Diane.

---

[8] Younger Dryas, cea mai recentă dintre fazele climatice Dryas. Denumirea provine de la Dryas Octopetala, cunoscută ca arginţică, o specie relictă de subarbust târâtor alpin şi subalpin, cu flori albe şi frunze verzi lucitoare pe partea superioară şi albe pe partea interioară, şi se datorează faptului că frunze ale acestui subarbust au fost găsite în straturile de rocă aferente perioadelor climaterice respective.

Kenzo făcu click pe următorul slide, o imagine a Pământului cu imensa calotă de gheaţă ce acoperise mare parte a emisferei nordice în timpul ultimei glaciaţiuni. Sfârşitul acelei erei se petrecuse încet, în maniera tradiţională liniară, cu topirea vârfului calotei glaciare şi formarea unor lacuri gigantice pe gheaţa rămasă. Aceste lacuri fuseseră menţinute pe loc de către stăvilare de gheaţă care se topeau la rândul lor, iar când stăvilarele cedaseră în cele din urmă, volume uriaşe de apă dulce, comparabile cu cele din Marile Lacuri, se vărsaseră repede în ocean în numai câteva săptămâni. Semne ale acestui fenomen înregistrate la nivelul peisajului indicau faptul că avusese loc de-a lungul liniilor despărţitoare ale bazinelor hidrografice ale fluviilor St. Lawrence, Hudson şi Mississippi, iar la vest, un lac care acoperea aproape în totalitate suprafaţa statului Montana se revărsase pe cursul fluviului Columbia de câteva ori, lăsând în urmă o zonă din Washington numită „scablands"[9] ce reprezenta o dovadă grăitoare a puterii cu care aceste inundaţii săpaseră în rocă. Se putea presupune că la fel se petrecuseră lucrurile şi pe Coasta de Est, dar acolo semnele fuseseră aproape în totalitate acoperite, fie de apă ca urmare a creşterii nivelului mării, fie de marea pădure estică, astfel încât abia acum deveneau vizibile.

Uitându-se la harta de pe ecran, Frank se gândea la cum arătase Rock Creek în zorii zilei. Inundaţiile prin care trecuseră fuseseră minore în comparaţie cu cele descrise de Kenzo, şi totuşi cumpăna apelor fusese devastată.

Aşadar, continuase Kenzo, apa dulce aruncată brusc în Atlanticul de Nord părea să fi blocat ciclul termosalin. Iar în prezent, gheaţa marină de iarnă din Oceanul Atlantic se spărgea de câţiva ani în flote mari de aisberguri, care pluteau spre sud duse de curenţi până dădeau de apele calde ale Curentului Golfului şi se topeau. Zonele de topire ale acestor aisberguri, aşa cum evidenţiase o hartă de pe următorul diapozitiv, erau situate puţin mai la nord de capătul nordic al Curentului Golfului, de aşa-numitele zone de scufundare. Între timp, calota glaciară din Groenlanda şi gheţarii se topeau, la rândul lor, într-un ritm mult mai rapid decât normal, pe ambele laturi ale acelei minunate insule.

– Câtă apă dulce e acolo? întrebă Diane.

[9] Suprafaţă netedă brăzdată de multe canale dezgolite de origine glaciară.

Kenzo dădu din umeri.

– Arctica are o suprafaţă de aproximativ zece milioane de kilometri pătraţi. Gheaţa marină are o grosime de cinci metri în ultima vreme şi nu ajunge toată în Atlantic. Era o lucrare care estima că circa douăzeci de mii de kilometri cubi de apă au diluat Atlanticul în ultimii treizeci de ani, cu o aproximaţie în plus sau în minus de cinci mii de kilometri cubi.

– Să obţinem nişte parametri mai exacţi pentru această cifră, dacă se poate, spuse Diane.

– Sigur.

Trecură la ultima imagine. Implicaţiile tindeau să se împotmolească la suprafaţa minţii, se gândi Frank, exact ca apa din Atlanticul de Nord, refuzând să se scufunde. Întreaga lume, instalată confortabil într-un climat cald şi umed, care devenea şi mai cald şi mai umed din cauza încălzirii globale provocate de eliberarea în atmosferă a gazelor de seră antropice, s-ar fi putut trezi mutată pe un tipar global rece, uscat şi vântos. Ultima dată când se petrecuse acest lucru, fuseseră necesari trei ani. Greu de crezut, dar datele oferite de carotele de gheaţă din Groenlanda erau foarte clare, iar restul detaliilor din acest caz erau şi ele la fel de convingătoare, încât s-ar fi putut spune, în vocabularul ştiinţific care avea diferite niveluri de siguranţă, că erau chiar atât de convingătoare încât te îndemnau la acţiune.

După ce Kenzo şi echipa lui plecară, Diane se întoarse către Frank.

– Ce părere ai?

– Pare o problemă gravă. S-ar putea să-i determine pe oameni să treacă la acţiune.

– Numai că acum ar putea fi prea târziu.

– Da.

Reflectară asupra acestui lucru în linişte timp de vreo câteva minute, după care Diane zise:

– Să discutăm despre următorul an pe care ai să-l petreci aici, să vedem cum să-l planificăm ca să obţinem maximum de rezultate de la tine.

O abordare destul de directă, dată fiind manipularea la care recurgea ea, numai că Frank avu grijă să nu exprime niciun resentiment.

– Sigur, zise el.

Se dovedise că dacă te sforţai să abordezi o mină bună,

dispoziţia în care te aflai se străduia şi ea să se conformeze. Aşadar un zâmbet scurt de acceptare, urmat de trasul scaunului la birou.

Studiară o listă pe care o alcătuise Diane, identificând acele domenii în care FNS ar fi putut contribui la acţiunile ce vizau impactul schimbării bruşte de climă. Pe măsură ce înaintau cu lucrul, Frank constată că ea era mult mai avansată ca el în căutarea unor soluţii în această privinţă, ceea ce i se păru un pic surprinzător, deşi avea logică, altfel de ce-ar mai fi vrut ca el să rămână? Scrisoarea lui n-avea cum să fi fost modalitatea prin care Diane aflase despre lipsa de eficienţă a FNS în abordarea unei situaţii de criză.

Diane vorbea foarte repede. Cu mintea uşor înceţoşată, Frank se străduia să ţină pasul cu ea, privind-o mai atent decât o făcuse vreodată. Desigur, orice chip era în cele din urmă impenetrabil. Avea o faţă dreaptă, pe care pomeţii, fruntea şi bărbia, deşi distincte formau cumva un unghi. Formală, formidabilă. O asiatică dură, da. Atrăgea privirile. Era cu vreo zece ani mare ca Frank, bănuia el, era văduvă, după cum auzise şi era la FNS de multă vreme, dar Frank nu ştia exact de când. Renumită pentru zilele sale de lucru incredibil de lungi. Se obişnuia ca oamenii ca ea să fie numiţi împătimiţi de muncă, asta până când toată lumea se adaptase ritmului şi conceptul dispăruse. O dată, Edgardo spusese că Diane o făcea pe Anna să pară leneşă, la care Frank se cutremurase, ştiut fiind cât era Anna de maniacă atunci când venea vorba de muncă. Orice depăşea acea limită trebuia să fie o nebunie. Şi totuşi, pentru o astfel de persoană avea el să lucreze.

Bine, bine. Nu rămăsese în D.C. ca să piardă vremea. Şi el voia să lucreze cu program prelungit, iar acum îi era clar că Diane avea să-l asculte şi să-l sprijine, drept pentru care oricine de la FNS s-ar fi dovedit cooperant cu el, şi avea să facă treabă. Acesta era singurul lucru care-i făcea suportabilă şederea la Washington.

Se concentră asupra listei ei:

- Coordonarea programelor federale existente;
- Crearea de noi instituţii şi programe dacă este necesar;
- Colaborarea cu Sophie Harper, omul de legătură al FNS pe lângă Congres, în scopul contactării şi informării comisiilor şi personalului de specialitate din cadrul Congresului şi acordarea de asistenţă la elaborarea unei legislaţii corespunzătoare;

• Colaborarea cu Grupul Interguvernamental pentru Schimbări Climatice (IPCC), cu Programul de Mediu al ONU, cu Proiectul Milenar al acestei organizaţii şi cu alte organizaţii internaţionale;

• Identificarea, evaluarea şi clasificarea tuturor posibilităţilor de atenuare a modificărilor climaterice: energie nepoluantă, sechestrarea carbonului etc.

Ultimul punct, credea Frank, avea să creeze adevărata listă de acţiuni ce trebuiau întreprinse.

– Va trebui să mergem la New York să discutăm cu lumea, zise Diane.

– Da.

Avea să fie interesant să o urmărească acolo. Artele marţiale asiatice se bazau adesea pe folosirea forţei adversarului împotriva lui. Cu siguranţă aşa îl pusese la podea şi pe el. Poate că şi restul lumii avea să urmeze.

Trecând în revistă punctele de pe listă, simţi un val de nerăbdare. Încercă să i-l explice politicos lui Diane: nu dorea să-şi petreacă timpul făcând studii. Voia să descopere care erau punctele în care alocarea unor mici sume de bani şi eforturi putea declanşa eforturi mai mari. Voia să facă treabă. Dacă vremea avea să se încălzească, el avea s-o răcească. Dacă invers, atunci invers. Dorea să identifice un nou sistem viabil de producere a energiei, voia să sechestreze miliarde de tone de carbon, voia să reducă la minim suferinţa umană şi pierderea altor specii. Voia lucruri imposibile! Scrise în grabă o listă nouă pe care să o studieze împreună:

• calmarea directă a climei
• sechestrarea carbonului (biologic, fizic)
• intervenţii asupra circuitului apei în natură
• energie nepoluantă din surse regenerabile (biomasă, solară, produsă de valuri, mareică, eoliană)
• acţiuni la nivel politic
• o nouă paradigmă (permacultura)

Diane citi lista. Expresia de amuzament subtil se transformă într-un zâmbet complet, perfect observabil.

– Ai gânduri mari.

– Situaţia este de aşa natură. Chiar şi stagnarea Curentului Golfului nu este decât o cauză aproximativă. Cauzele

fundamentale sunt legate de întreaga situaţie. Carbon, consum, populaţie, tehnologie, toate acestea. Va trebui să dăm piept cu ele dacă vrem să realizăm cu adevărat ceva.

– Există alte agenţii care lucrează la aceste probleme. Mare parte nici măcar nu sunt de competenţa noastră.

– Da, bine, dar noi suntem Fundaţia Naţională pentru Ştiinţă, spuse el pronunţând apăsat cuvintele. Încă nu e clar câtă competenţă ar trebui să aibă o asemenea organizaţie. Dată fiind importanţa ştiinţei în această lume, ai putea susţine că ar trebui să cuprindă mai toate domeniile. Ar trebui să fie, cu siguranţă, locul care să coordoneze eforturile comunităţii ştiinţifice. Dincolo de asta, cine ştie? E o situaţie nouă.

– Aşa e, grăi ea, încă zâmbindu-i amuzată. Bine atunci, hai să mâncăm ceva şi să discutăm problema.

Frank încercă să-şi ascundă surprinderea.

– Bine.

Hotelul de deasupra staţiei de metrou Ballston oferea prânzul sub formă de bufet, atât de fantezist, încât redefinise conceptul. Restaurantul era răcoros şi liniştit, decorat în cel mai fin stil Hotelier American Anonim. Diane părea să-l cunoască bine şi să aibă rezervată o masă ascunsă într-un colţ. Îşi umplu o farfurie mare cu salată şi nişte fâşii uscate de friptură de vită, fără să ia şi pâine. Ceai cu gheaţă, fără zahăr. Purta o fustă potrivită unei ţinute de afaceri şi o bluză grea de mătase. Frank observă, în timp ce mergea în spatele ei, că aveau o croială fără cusur şi cădeau perfect pe ea, părând scumpe. Diane se mişca graţios şi părea puternică. Femeile scunde nu-i atrăgeau de regulă privirile lui Frank, dar atunci când se întâmpla, aceasta se datora proporţiilor, unui fel de aer regal. Purta pantofi fără tocuri şi nu părea să-şi acorde atenţie. Judecând după mâncare, considera probabil că are nişte kilograme în plus. Dar arăta bine.

Sociobiologul ireprimabil din Frank care emitea mereu teorii se întrebă dacă nu cumva era afectat de o oarecare prejudecată, dat fiind că ea era o femelă alfa puternică şi şefa lui. Poate că toate femelele alfa erau într-o oarecare măsură impresionante din punct de vedere fizic, iar acest lucru făcea parte din calitatea lor de femele alfa; în general aşa se întâmpla în cazul bărbaţilor.

Se aşezară, mâncară şi discutară despre alte chestiuni. Frank o întrebă despre copii.

– Au crescut şi s-au mutat. E mai uşor acum. Vorbea degajat,

ca de ceva ce nu o preocupa prea tare. Cum să nu fie? continuă ea.

– Trebuie să fi fost greu pentru o vreme.

– Da.

– Unde ai fost înainte să vii la FNS?

– La Universitatea din Washington. Biofizică. După care am intrat în administraţie acolo, am trecut la apoi la Institutul Naţional pentru Sănătate, iar acum aici. Dădu din umeri, ca şi cum ar fi recunoscut că undeva nu o apucase pe calea potrivită. Dar tu? Ce te-a adus la FNS?

Păi, am făcut speculaţii cu capital care nu era în întregime al meu, l-am pierdut, am trecut printr-o despărţire, a trebuit să mă îndepărtez de toate astea…

Nu era o poveste pe care dorea s-o spună. Poate că de fapt nu se putea spune povestea nimănui. Ea una nu adusese deloc vorba de soţul ei decedat. Ar fi înţeles dacă nu vorbea decât de motivele ştiinţifice care-l aduseseră la FNS: noi realizări în domeniul bioalgoritmilor, nevoia unei perspective mai largi, o vizită de un an la FNS care i-ar fi permis acest lucru şi aşa mai departe.

Diane dădu din cap, privindu-l cu expresia ei amuzată, ca şi cum ar fi zis: „Ştiu că asta e doar o parte a poveştii, dar chiar şi aşa e interesantă”. Îi plăcea atitudinea. Nu era de mirare că ajunsese atât de sus. Femelele alfa adoptau strategii diferite de cele ale masculilor alfa pentru a-şi atinge scopurile, poziţia lor de indivizi alfa se datora unor calităţi sociale diferite.

– Cum rămâne cu problema locuinţei? îl întrebă ea. Ai reuşit să rămâi în casa unde stăteai?

Surprins, Frank răspunse:

– Nu. O închiriasem de la un tip de la Departamentul de Stat care s-a întors.

– Şi ai reuşit să-ţi găseşti altă casă?

– Da. Pe moment locuiesc undeva temporar şi am nişte informaţii care să mă ajute să-mi găsesc ceva permanent.

– Asta e bine. Trebuie să fie greu acum, cu inundaţiile astea.

– Sigur că e. S-a scumpit foarte tare.

– Cred şi eu. Să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva.

– Mulţumesc, aşa o să fac.

Se întrebă ce voia să spună, dar nu dorea s-o întrebe.

– Încerc să devin membru la un club de fitness de pe-aici şi Anna mi-a zis în treacăt că tu te duci la unul?

– Da, merg la Optimodal.
– Îţi place?
– Da, e în regulă. Nu e prea scump şi are toate dotările obişnuite. Şi nu vin numai puştani care se dau mari. De cele mai multe ori mă urc pe banda de alergat şi trec la treabă.
Râse.
– Ca un şoarece care învârte o roată.
Ca la serviciu. Însă Frank se abţinu s-o spună.
– Am încercat mai multe aparate, adăugă ea. E amuzant.
Frank notă adresa de la ea şi se întoarse în zona unde se servea mâncarea pentru a lua plăcintă şi îngheţată (o porţie mică pentru ea), după care continuară să vorbească despre serviciu. Diane nu făcuse nici cea mai mică aluzie la scrisoarea lui de demisie. Ceea ce era suficient ca să-i strice sentimentul că aveau o relaţie profesională normală. Se simţea de parcă o folosea cumva împotriva lui.
Mai încolo, în timp ce se străbăteau pasajul acoperit suspendat care ducea la clădirea FNS, Diane zise:
– Hai să ne întâlnim la fiecare două săptămâni şi chiar mai des dacă simţi nevoia. Vreau să fiu la curent cu ceea ce gândeşti.
Frank îi aruncă o privire rapidă. Diane continua să se uite la uşile de sticlă de care se apropiau.
– E cel mai bun mod de a evita orice neînţelegeri, continuă ea, fără să-l privească.
Când ajunseră la intrarea în clădire, îi zise:
– Vreau să iasă ceva din asta.
– Şi eu, o asigură el. Crede-mă.
Se duseră la biroul de pază.
– Ce-ai să faci mai întâi? întrebă ea, de parcă ajunseseră la o înţelegere.
– Ca să fiu sincer, cred că o să mă duc să mă înscriu la club.
Diane rânji.
– Bună idee. O să ne vedem acolo din când în când.
Frank dădu din cap.
– Cât despre comitetul de lucru, am să încep să dau telefoane ca să-l formez. Aş vrea să-l cooptez pe Edgardo, dacă tu crezi că nu e nicio problemă.
Diane râse.
– Dacă-l poţi convinge…

Şi aşa Frank se întoarse la el în birou, adunându-şi gândurile.

Un muncitor îi instala un prelungitor pe peretele dezgolit din spatele biroului şi aşteptă răbdător să plece. Se aşeză la birou, se întoarse cu scaunul şi se uită pe fereastră la sculptura suspendată din curtea interioară.

Îşi petrecuse noaptea în maşină şi luase masa de prânz cu directorul Fundaţiei Naţionale pentru Ştiinţă şi nimeni nu aflase. Se simţea puţin ameţit ca după droguri, dar aparenţele fuseseră păstrate şi nimeni nu-şi putea da seama. Nu exista nimic care să-l dea de gol. Îşi păstrase o oarecare intimitate.

Aducându-şi aminte de o hotărâre pe care o luase în acea dimineaţă, ridică receptorul şi sună la Grădina Zoologică Naţională.

– Bună ziua. V-am sunat ca să vă întreb despre animalele de la grădina zoologică aflate încă în libertate.

– Staţi să vă fac legătura cu Nancy.

Nancy veni la telefon şi-l salută cu o vorbă prietenoasă, iar Frank îi povesti că auzise noaptea ceva ce părea a fi un animal mare, aproape de marginea parcului.

– Aveţi o listă de animale de la grădina zoologică ce s-ar putea afla încă în libertate?

– Da, este pe site-ul nostru. Vreţi să deveniţi membru al grupului nostru?

– Adică?

– Avem un comitet al grupului de voluntari, PGZN. Prietenii Grădinii Zoologice Naţionale. Puteţi deveni şi dumneavoastră membru. Se numeşte Grupul de Observaţie al Animalelor Fugite.

– Ceaţa?[10]

– Da. Toţi suntem în ceaţă acum, nu-i aşa?

– Aşa e.

Îi dădu adresa de web, iar el se uită pe site, care se dovedi a fi unul bine făcut. Existau deja vreo 1.500 de PGZN. Era şi o pagină dedicată tigrilor înotători ai khembalilor, iar pe pagina GOAF se găsea o listă cu animalele care fuseseră văzute, precum şi o listă a celor dispărute la inundaţii şi încă nedescoperite. Pe listă era trecut şi un jaguar. Fuseseră văzuţi şi nişte giboni, opt la număr, giboni cu obraji albi, dimpreună cu trei siamangi. Aproape de fiecare dată în Parcul Rock Creek.

„Hmmm.” Frank îşi aduse aminte de ţipătul pe care îl auzise

[10] Joc de cuvinte. În engleză prescurtarea de la GOAF este FOG, de la Ferral Observation Group, care este în acelaşi timp şi un cuvânt de sine stătător, ce înseamnă ceaţă.

în zori şi căutase creaturile pe paginile de web. Atât gibonii, cât şi siamangii strigau în mod regulat în cor în zori de zi, siamangii chiar mai tare decât gibonii, deoarece erau mai mari. Puteau fi auziţi de la o distanţă de aproximativ zece kilometri.

Se părea că aderarea la GOAF i-ar fi putut aduce permisiunea de a intra în Parcul Rock Creek. Doar nu aveai cum să observi animalele dintr-un parc în care nu aveai voie să intri. O sună din nou pe Nancy:

– Membrii GOAF au voie în Parcul Rock Creek?

– Unii da. De regulă ne ducem în grup, dar avem şi nişte permise individuale pe care le puteţi lua.

– Super. Spuneţi-mi cum se procedează.

Ieşi din clădire şi o porni pe Wilson, apoi pe o stradă laterală spre Clubul de Sănătate Optimodal. Diane îi spusese că putea ajunge pe jos şi aşa şi era. Ceea ce era bine, iar clubul părea în regulă. Preferase mereu să facă „sport” afară, ocupându-se cu ceva care constituia o provocare pentru el. Până acum trăise cu impresia că cluburile nu erau decât o altă modalitate de a transforma timpul liber într-o marfă, transformând activităţile pe care oamenii obişnuiau să le facă afară pe gratis, în activităţi de interior, plătite. Ce prostie.

Dacă însă aveai nevoie să închiriezi o baie, atunci erau nemaipomenite.

Aşadar se strădui cât putu de bine să rămână impasibil (ceea ce-i dădu o expresie de neobişnuită înverşunare) în timp ce-i dădea tinerei de la ghişeu cartea de credit şi semna formularele. Calitate de membru plin, nu. Antrenor personal gata să-i preia sarcina de a-şi face griji pentru trupul său, dar fără să-şi asume vreo răspundere în faţa legii, nici vorbă de aşa ceva. Plăti pentru un dulap permanent în plus în care să-şi ţină unele lucruri, încă o trusă de baie şi un schimb de haine ce s-ar fi putut dovedi utile.

Îşi urmă ghida prin încăperile clubului, menţinându-şi chipul impasibil. Când termină în cele din urmă, biata fată părea cât se poate de tulburată.

Întors la FNS se duse la subsol la Honda lui.

O maşinuţă grozavă. Acum însă nu mai servea scopului. Merse spre apus pe Wilson multă vreme, până când ajunse la distribuitorul Honda/ Ford/ Lexus de la care îşi luase în leasing maşina cu an înainte. Din tot fiasco-ul pe care îl reprezenta rămânerea lui la Washington, măcar în această privinţă acţiona

la timp. Trebuia să reînnoiască contractul, iar vânzătorul nerăbdător care se ocupa de el era fericit să audă că de data aceasta dorea să ia în leasing un monovolum Odissey. Unul dintre cele mai bune monovolume de pe şosele, aşa cum îi spusese individul în timp ce se duceau să vadă maşina. Şi totodată unul dintre cele mai mici, se abţinu Frank să zică.

Argintiu şters, cea mai anonimă culoare existentă, ca o manta de invizibilitate. Bancheta din spate se putea scoate, deci era loc acolo pentru salteaua sa de o persoană, aflată în prezent la un depozit. Geamuri fumurii de jur împrejur pe partea din spate, ce-i ofereau destul de multă intimitate. Maşina era aproape la fel de bună ca dubiţa Volkswagen în care locuise pe durata a câtorva veri la Yosemite, parcată în parcarea de la Tabăra Patru, bucurându-se de plita, frigiderul şi trapa de pe acoperişul micii sale case pe roţi. Din punct de vedere cultural, ideea de a utiliza o maşină mică pe post de casă se prăbuşise de atunci, având la bază ideea de frugalitate hippie, învinsă de excesul american obişnuit, până într-atât încât să fie declarată ilegală de un Congres cumpărat de industria producătoare de autovehicule. Nu mai era voie să ţii plite în dubiţe, bineînţeles! Trebuia să le ţii în vehicule recreative gigant.

Odissey-ul avea să fie bun pentru scopul ales. Frank parcurse în grabă termenii contractului de leasing şi semnă formularele. Observă că era posibil să trebuiască să închirieze o căsuţă poştală. Poate că era bună şi adresa de la FNS.

Ieşind afară ca să-şi ia în primire noul său dormitor, trecu împreună cu vânzătorul pe lângă un rând de SUV-uri parcate, de fapt breakuri înalte şi grase, numite Expedition şi Explorer, absurdităţi ce aveau să le facă pe generaţiile următoare să dea din cap în acelaşi mod în care ei se minunaseră cândva de maşinile cu „aripioare” ale anilor cincizeci.

– Mai cumpără lumea aşa ceva? întrebă Frank, deşi nu voia s-o facă.

– Desigur, ce vreţi să spuneţi? Acum că tot aţi adus vorba, la sfârşit de an avem surplus. Era luna mai. Ca să scurtăm povestea, benzina devine prea scumpă. Eu am una din astea, zise vânzătorul bătând uşor în caroseria unui Lincoln Navigator. Sunt super. Au şi două televizoare în spate.

Dar sunt stupide, se abţinu Frank să spună. Din perspectiva dilemei prizonierului, erau mereu defecte. Reprezentau modalitatea prin care America îi zicea restului lumii: „Du-te-n

mă-ta şi lasă-mă”. Risipă intenţionată, într-un fel de profanare ritualică. Nu numai negare prin sfidare, dar şi un gest de colaps care spunea: dacă noi cădem, o să tragem toată lumea după noi. Erau pline şoselele de ele. Iar Curentul Golfului se oprise.

– Uimitor, spuse Frank.

Îşi conduse Odissey-ul direct la depozitul din Arlington unde închiriase un spaţiu. Îl plăcea sentimentul că se află la volanul unei maşini mici, pe care i-l dădea monovolumul. Îi scoase bancheta din spate în faţa spaţiului închiriat, o puse în dulapul supradimensionat de metal şi beton, din care lucrurile lui ocupau mai puţin de jumătate, după care scoase salteaua de o singură persoană şi o întinse în spatele monovolumului. Se potrivea perfect. Putea folosi aceleaşi aşternuturi şi perne pe care le folosise în apartamentul său.

„Fără casă, fără ca-să. Ha, ha, ha, ha ha ha ho ho ho.”

Restul lucrurilor ţinute în spaţiul de depozitare le putea sorta mai târziu. Era posibil ca foarte puţine dintre ele să mai iasă vreodată din cutii.

Încuie şi ieşi pe Şoseaua de Centură, ocolind blocajul, ajunse pe Wisconsin Avenue şi intră în oraş. Trecerea pe lângă cuşca exterioară a liftului de la staţia Bethesda, devenită un nou ritual. Acum ar fi putut să dea pe la familia Quibler, fără să pară jalnic, chiar dacă în multe privinţe lucrurile nu se schimbaseră prea mult faţă de noaptea trecută, numai că acum avea un plan. Şi un monovolum. Iar de astă dată nu voia să se oprească. Ajunse pe Connecticut, în cartierul de la nord de grădina zoologică şi coti pe exact aceeaşi stradă ca în noaptea trecută. Remarcă faptul că stabilirea de obişnuinţe făcea parte din instinctul de întoarcere acasă.

Majoritatea străzilor din cartier necesitau obţinerea unui permis de parcare pe timpul zilei, noaptea parcarea fiind liberă, cu excepţia unei nopţi pe săptămână când se făcea curăţenie. Odată parcat, monovolumul său deveni perfect greu de definit. La distanţa egală de două alei, cu stâlpul de iluminat public aproape, dar nu foarte. Avea să prindă şpilul pe măsură ce exersa, dar strada părea bună.

Ieşi şi o luă pe Connecticut. Tablouri Edward Hopper, final de zi. Lucrările stradale care aşteptau pe trotuare să se termine orele de vârf şi să vină noaptea. Zona era în mare parte formată din spaţii comerciale, apartamentele elegante şi birourile

rămânând undeva în spate, după care urma cartierul rezidenţial, fără îndoială extrem de scump, deşi casele nu era prea mari. Ca peste tot în D.C., şi aici existau restaurante cu specific din mai toate colţurile lumii. Nu numai că puteai mânca preparate etiopiene sau azere, ci puteai alege între mâncare hari din sudul Etiopiei sau bucătărie sudaneză din nordul acestei ţări. Mâncare libaneză bună, proastă, minunată?

Crescut în sudul Californiei, Frank nu se putuse niciodată obişnui cu aşa o varietate. În prezent îi plăceau bucătăria mediteraneană şi cea din Orientul Mijlociu, iar această zonă din nord-vestul oraşului le avea din plin pe amândouă, astfel încât era nevoit să se gândească pe care o voia sau dacă să mănânce la restaurant sau să ia ceva la pachet. Dacă mânca singur la restaurant, trebuia să aibă ceva de citit la el. Ciudat cum era în regulă să citeşti la restaurant, dar să te uiţi pe ecranul unui laptop sau să vorbeşti la mobil nu. De fapt, judecând după numărul laptopurilor vizibile în taverna de pe Connecticut Avenue colţ cu Brandywine, obiceiul se schimbase. Poate că citeau prin intermediul laptopurilor. Asta s-ar fi putut să fie în regulă. Trebuia să încerce şi el să vadă cum era.

Se hotărî să ia mâncarea la pachet. Era ora cinei, dar afară mai era încă suficientă lumină; se putea duce să mănânce în parc şi să se bucure de apus. Merse pe Connecticut până dădu de un restaurant grecesc care punea dolmades şi calmari în cutii din hârtie, cu sos de iaurt într-un recipient mic de plastic. Păcat că ouzo şi retsina nu se vindeau decât la restaurant, căci îi plăcea gustul lor. Comandă un ouzo să-l bea cât aştepta mâncarea şi-l dădu pe gât fără să mai lase cuburile de gheaţă să-i dea o consistenţă lăptoasă.

Înapoi pe stradă. Gustul de lemn dulce îl învălui ca o amprentă distinctă, neagră şi dulce.

Apus aburind de primăvară, înceţoşat de polen. Se strecură pe lângă două femei. Ceva din râsul lor brusc îl trimise cu gândul la femeia lui din lift. Avea să-l sune? Dacă da, atunci când? Şi ce avea să-i zică? Ce avea el să-i zică ei? O dispoziţie pofticioasă, anticiparea asociată dorinţei trupeşti ca un fluierat după femei în mintea lui. Mirosul vegetal al inundaţiilor. Cele două femei fuseseră atât de frumoase. Aşa era Washingtonul.

Mâncarea din punga de hârtie îi aţâţa foamea, drept pentru care se întoarse spre răsărit şi intră în Parcul Rock Creek, apucând-o pe o potecă ce îl scoase în cele din urmă într-un loc cu

două măsuţe de picnic, unite la capătul unui petic pe pajişte plin de noroi. O vatră de piatră, ce aducea cu un mic cuptor cu cărbuni ancora ansamblul. Iarba înnoroită era netunsă, iar pe deasupra micii pajişti atârnau crengi de mesteacăn şi sicomor. Existaseră o mulţime de locuri de picnic în tot parcul, dar majoritatea fuseseră amplasate lângă pârâu şi ca atare se putea presupune că fuseseră luate de ape. Locul în care se afla fusese creat undeva mai sus, într-o scobitură aproape de Ross Drive. Toate locurile de picnic fuseseră marcate cu placarde mari pe care scria „SE ÎNCHIDE LA APUS”, din care niciuna nu mai rămăsese în picioare. Se aşeză la una dintre mese şi-şi desfăcu mâncarea.

Terminase aproape jumătate din porţia de calmar, când câţiva bărbaţi intrară cu paşi grei în luminiş şi se aşezară fie la cealaltă masă, fie în faţa vetrei, aducând cu ei o suflare grea de transpiraţie stătută, fum şi bere. Geci uzate, pungi de plastic: indivizi fără adăpost.

Doi dintre ei scoaseră nişte cutii de bere dintr-o pungă de hârtie. Un individ cărunt îmbrăcat într-o salopetă îl salută pe Frank întinzându-i o cutie.

– Hei, omule!

Frank dădu politicos din cap.

– ’seara.

– Vrei o bere?

– Nu, mulţumesc.

– Care-i treaba?

Frank dădu din umeri.

– Sigur, de ce nu? Poftim.

Îşi termină porţia de dolmades şi bău cutia de Pabst Blue Ribbon oferită, privindu-i pe bărbaţii care se aşezau în jurul lui. Binefăcătorul său şi doi dintre ceilalţi erau îmbrăcaţi în salopete kaki de camuflaj, a căror semnificaţie era Veteran din Vietnam Părăsit de Noroc (Voi Sunteţi de Vină, Daţi Bani). Dintr-o sacoşă ieşea o bucată de carton cu o poveste lungă mâzgălită cu carioca.

Un ins slab cu o barbă roşcată şi părul prins în coadă de cal se aşeză la masă lângă cei trei veterani. Aceştia trei erau negri, iar unul dintre aceştia era adolescent sau poate copil. Se aşezară la masa lui Frank. Flăcăul scoase o cutie care conţinea un set de piese de şah, o tablă şi un ceas de şah. Bărbatul care-i oferise berea lui Frank veni şi el să se aşeze de partea cealaltă a mesei

în dreptul băiatului care aşeza tabla de şah. Piesele erau din plastic ieftin, dar ceasul părea ceva mai scump. Cei doi începură un joc, puştiul pocnind butonul de pe partea lui de ceas după pauze ce durau în medie cam cincisprezece secunde, iar veteranul de regulă apăsându-l încet după un minut sau chiar mai mult, declarând mereu: „Ah, la naiba.”

– Vrei să joci după el? îl întrebă băiatul pe Frank. Fac pariu cu tine pe cinci dolari.

– Nu-s destul de bun ca să joc pe bani.

– Atunci pe cutia de sepie pe care-o ai.

– Cu niciun chip. Frank continuă să mănânce în timp ce cei doi jucau. Voi nu jucaţi pentru bani, remarcă el.

– Deja mi-a luat tot ce aveam, răspunse veteranul de război. Acum mă foloseşte doar de antrenament. Mă joacă în picioare, nenorocitul.

Băiatul dădu din cap.

– Tu pur şi simplu nu eşti atent.

– M-ai epuizat, Şahistule. Mă baţi şi când sunt căzut la pământ. Eşti un nenorocit de pericol. Îmi pregătesc atacul prin învăluire.

– Şah şi mat.

Ceilalţi indivizi izbucniră în râs.

În acel moment, trei bărbaţi intrară în fugă în micul lor luminiş. „Bună!” strigară ei în timp ce se îndreptau în fugă spre capătul opus al locului de picnic.

– Ce naiba? făcu Frank.

– Sunt jucătorii cu discul zburător, zise veteranul cel mare râzând.

– Mereu aleargă, îi explică un alt veteran. Acesta purta o şapcă de baseball cu inscripţia VFW şi avea o figură de desfrânat iubitor de whisky. Strigă după cei care alergau: „Cine câştigă?”

– Vântul, îi răspunse unul dintre ei.

– ’seara, domnilor, zise un altul. Multă fericire cu ocazia zilei de joi!

– Asta să fie oare?

– Hei, cine câştigă? Cine câştigă?

– Vântul câştigă. Noi toţi câştigăm.

– Aşa zici tu! Mi-am pus banii pe tine! Să nu mă dezamăgeşti!

Jucătorii se aflau în faţa unei bucăţi de teren neted înspre nord.

– Care vă e ţinta? strigă Frank.

Cel mai înalt avea ochi albaştri şi părul blond-roşcat aranjat în şuviţe nepieptănate, multe dintre ele prinse sub o bandană, şi o barbă roşcat-blondă. El era cel care-i salutase primul pe indivizii fără casă. Acum se opri şi îi zise lui Frank:

– Coşul de gunoi de colo de lângă becul acela. Par[11] patru. Făcu un pas şi execută aruncarea, o mişcare lină, ca o desfăşurare, după care aruncară şi ceilalţi şi se pierdură în apus.

– Aleargă, îi explică al doilea veteran.

– Golf cu discul zburător din alergare?

– Da, unii joacă aşa. Joacă folf, zic ei, adică golf din fugă. Nu şi ăştia! Ei doar aleargă fără să-i dea vreun nume. Şi nici nu folosesc întotdeauna ţinte obişnuite. Sunt nişte coşuri pe aici, nişte chestii de metal de care atârnă lanţuri. Trebuie să loveşti lanţurile, iar discurile zburătoare cad în coş.

– Numai că nu se întâmplă aşa, îl zeflemisi primul veteran.

– Da, e un sport dificil. Ca nenorocitul de golf.

Frank îi vedea pe alergători ridicându-şi discurile în josul potecii şi zăbovind numai o clipă înainte să arunce din nou.

– Cât de des vin aici?

– Foarte!

– Poţi să-i întrebi pe ei, or să se întoarcă peste ceva vreme. După ce fug până la capătul terenului se întorc.

Rămaseră pe loc, auzindu-i pe alergători strigând o dată sau de două ori. Cincisprezece minute mai târziu, aceştia se întoarseră pe poteca pe care plecaseră.

Frank îl întrebă pe individul cu codiţe:

– Pot să vin şi eu după voi să învăţ traseul?

– Da, desigur, dar vezi că noi îl parcurgem în fugă.

– Nicio problemă, o să ţin pasul cu voi.

– Bine atunci. Vrei şi un disc să-l arunci?

– Probabil că l-aş pierde.

– Asta e mereu posibil, dar încearcă-l pe ăsta. L-am găsit astăzi, aşa că trebuie să-ţi fie destinat ţie.

– În regulă.

Ca orice alt alpinist, Frank petrecuse destul timp în tabără aruncând cu discul zburător. Prefera să facă asta în loc de footbag[12], la care nu era bun deloc. Luă discul ce i se dăduse şi se ţinu după ei până la următoarea ţintă, aruncând ultimul,

[11] Termen care indică gradul de dificultate al găurii de pe terenul de golf, exprimată prin numărul de lovituri necesare unui jucător bun pentru a acoperi distanţa dintre semnul pentru minge şi gaură.

conservator, ca şi cum principala lui dorinţă era să nu-l lase să ajungă să înainteze pe terenul neted. Aruncarea lui ajunse doar la jumătate din distanţa aruncărilor celorlalţi, dar se vedea unde se prăbuşise discul pe iarba crescută peste măsură, aşa că o consideră reuşită şi o luă la fugă după ceilalţi.

Aceştia erau destul de rapizi, nu sprintau, ci doar se mutau repede dintr-un loc într-altul, cu o viteză pe care Frank o intui cam la vreo milă[13] în şapte minute, dacă menţineau ritmul, şi nu încetineau decât puţin ca să-şi ia discurile de pe jos şi să le arunce. Deveni repede vizibil că încetinitul, aruncatul şi reluatul ciclului presupunea o cheltuială mai mare de energie decât simplul alergat, iar Frank trebuia să se concentreze asupra modului de funcţionare al acestuia. Jucătorii îi indicară următoarea ţintă, având încredere că n-avea să-i pocnească zdravăn în ceafă după ce aruncau şi fugeau mai departe. De fapt, dacă arunca imediat după ei, putea s-o facă peste capetele lor şi să menţină dreaptă traiectoria aruncării.

Unele ţinte erau reprezentate de coşuri de gunoi, trunchiuri de copaci sau pietre mari; majoritatea însă erau coşuri de metal pe stâlpi din acelaşi material care-ţi ajungeau până la piept şi care ţineau nişte lanţuri atârnate de un inel prins în vârf. Frank nu mai văzuse aşa ceva. Discul zburător trebuia să lovească lanţurile în aşa fel încât avântul să-i fie oprit şi să cadă în coş. Dacă se izbea doar de lanţuri şi sărea în afară, atunci situaţia era similară cu cea în care mingea se oprea pe buza găurii de la golf sau se izbea de cercul coşului de baschet, iar o aruncare care se solda cu introducerea discului în coş se adăuga la scorul jucătorului.

Unul dintre jucători înscrise dintr-o aruncare de la vreo optsprezece metri, făcându-i pe toţi să strige. Frank nu vedea niciun semn că s-ar fi ţinut scorul sau ar fi existat vreo concurenţă între ei. Jucătorul cu codiţe aruncă şi el, iar discul lui lovi lanţurile, dar căzu jos. „Fir-ar!” Fugiră să-şi recupereze discurile şi să pornească spre următoarea gaură.

– Ce par era acolo?

– Trei. Toate sunt trei aici, în afară de trei găuri, dintre care

---

[12] Sport individual în care jucătorul trebuie să menţină cât mai mult în aer o minge de pânză umplută cu nisip, numită footbag, executând diverse acrobaţii.

[13] 1,6 kilometri.

una este doi, una e nouă şi alta patru.

– Sunt nouă găuri?

– Da, dar cum noi jucăm şi în sens invers, avem optsprezece. În sens invers, găurile sunt total diferite.

– Înţeleg.

Alergau, se opreau, se aplecau, aruncau, iar o luau la fugă, alergând după aruncări precum câinii. Frank îşi intră în ritmul de alergare, şi îşi dădu seama că ceilalţi se deplasau mai degrabă cu o viteză ce le permitea să parcurgă o milă în opt sau nouă minute. Putea alerga, deci, alături de ei. Aruncatul era altceva, pentru că erau uimitor de puternici şi precişi, iar aruncările lor erau de o calitate miraculoasă, zburând drept în coşuri şi izbindu-se, adeseori, de lanţuri de la o distanţă apreciabilă.

– Sunteţi buni! le strigă el la un semn pentru disc.

– E doar o chestiune de practică, îi răspunse individul cu şuviţe nepieptănate. Jucăm mult.

– E religia noastră, zise un altul, iar ceilalţi râseră înfundat în timp ce se îndreptau spre următoarea ţintă.

Una dintre aruncările scurte ale lui Frank intră în lanţuri şi pică fix în coş, de la aproximativ 27 de metri. Ceilalţi izbucniră în urale.

La următoarea aruncare se concentră asupra coşului, dădu drumul discului, îl privi zburând drept acolo şi izbindu-se de lanţuri cu un sunet puternic. Un miracol! Simţea că radiază de bucurie, iar pasul său deveni mai sprinten.

La finalul rundei, se opriră transpiraţi în amurg, nu departe de locul de picnic şi de indivizii fără casă. Jucătorii îşi comparau rezultatele: „douăzeci şi opt”, „treizeci şi trei” – numărul de lovituri cu care se situaseră sub par în ziua aceea. Urmară apoi strângeri de mână şi bătut de palmă, după care o porni fiecare în altă direcţie.

– Vreau să mai joc şi altă dată, îi spuse Frank tipului cu codiţe.

– Oricând, doar ai ţinut pasul cu noi. Suntem aici aproape în fiecare zi pe la ora asta.

O porni în direcţia indivizilor fără casă, iar Frank îl însoţi, cu gândul să se întoarcă la locul unde cinase ca să-şi cureţe mizeria.

Indivizii fără casă se mai aflau încă acolo, bodogănindu-se unul pe altul ca Stan şi Bran. „Nu eu! Tu. Nu, tu ai fost.” Ceva din intonaţia lor îi arătă lui Frank că aceştia doi erau cei pe care-i auzise în noaptea precedentă trecând pe lângă el în întuneric.

– Acum vrei să joci? îl întrebă jucătorul de şah pe Frank.

– Ştiu şi eu…

Se aşeză în faţa băiatului, transpirat, încă radiind de bucuria miraculoasei sale aruncări. Aruncarea din fugă – era, fără îndoială, ceva foarte vechi, ce ţinea de apanajul vânătorului. Creierul şi trupul său lucraseră în totalitate. Vânaseră, desigur, iar găsitul şi ridicatul discurilor zburătoare în amurg se asemăna cu culesul. Vânătoare şi cules, poate că aceste activităţi nu mai erau aceleaşi, în cazul în care te aflai la vânătoare de explicaţii şi la cules de date. Poate doar vânătoarea şi culesul fizice se potriveau definiţiei.

Indivizii fără casă îşi vedeau de vorbăria lor monotonă, de ciondăneală şi de încercările, fără prea multă tragere de inimă, de a face un foc în vatră. O porcărie, aşa cum îi spusese unul dintre ei.

– Cine-a construit-o? întrebă Frank.

– Parcul Naţional. Uite-te la ea. Are acoperiş.

– Arată a afumătoare.

– Au fost nişte idioţi.

Frank întrebă:

– Locul ăsta nu se închide la apus?

– Ba da.

– Tot nenorocitul ăsta de parc e închis. Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

– Închis pentru o perioadă.

– Sigur că da.

– Închis până la noi ordine.

– Cinci dolari jocul? îl întrebă adolescentul pe Frank, zgâlţâind cutia cu piese.

Frank oftă.

– Nu vreau să pariez. O să joc cu tine pe gratis. Arătă spre primul veteran. O să-ţi servesc şi eu de antrenament ca el.

– Zeno nu e niciodată doar de antrenament!

Băiatul se încrunta acum altfel.

– Bine.

Frank nu mai jucase de când cu o expediţie de demult la Cirque of the Unclimbables, un decor în care şahul păruse întotdeauna la fel de lipsit de importanţă ca un joc de tiddlywinks[14]. Acum descoperea că utilizarea ceasului de şah

[14] Joc cu discuri mici aruncate în sus prin presare cu un disc mai mare şi care trebuie să nimerească o ţintă, cum ar fi un vas.

chiar îi era de folos, făcându-l să renunţe la analizarea situaţiei în profunzime şi să se lase dus de val, de formă sau tipar. În literatura de specialitate această abordare se numea „euristică de decizie suficient de bună”, deşi în cazul lui nu era nici pe departe aşa. Ataca pe flancul stâng, avea ambii nebuni la înaintare şi presa, iar dintr-o dată totul se dovedise a fi o strategie proastă şi se trezi că pierduse.

– La naiba, zise el, vag încântat.

– Ţi-am zis eu, îl certă Zeno.

Noaptea era caldă şi plină de mirosuri primăvăratice, amestecate cu duhoarea nămolului. Frank era încă încălzit după jocul cu discul zburător. Strigăte nătânge, ca de păuni aflaţi în libertate, se ridicau din ravenă. Indivizii de la cealaltă masă râdeau în hohote. Al treilea veteran stătea pe jos, încercând să citească ziarul Post, aşezându-l pe pământ în faţa focului intermitent.

– Nu vezi focul decât dacă stai întins pe jos sau te uiţi fix în gaura de fum. Cât de prost trebuie să fii să faci aşa ceva?

Aruncară un potop de înjurături la adresa focului mizerabil. Şahistul termină de pus în cutie piesele şi plecă.

Zeno îi zise lui Frank:

– De ce n-ai jucat cu el pe bani, omule? O să trebuiască s-o ia la cioc de cinci ori să scoată banii ăştia.

– Aoleu, făcu Frank, surprins.

Zeno izbucni într-un râs aspru şi hârşâit, răguşit de tutun. „Ha, ha, ha.” Ca un fel de dojană sau palmă. Avea un chip frumos de erou negativ din filme, de tovarăş al cuiva ca Charles Bronson sau Jack Palance.

– Ha, ha, ha, ce crezi omule?

Frank îşi băgă în pungă cutiile în care avusese mâncarea şi se ridică.

– Şi dacă-l bat?

– N-ai să-l baţi.

Spus cu o mişcare a gurii care adăuga, „boule”.

– Pe data viitoare, zise Frank şi plecă.

Primată în pădure. Caldă şi transpirată, plină de mâncare, bere şi ouzo şi de endorfinele date de alergatul alături de indivizii cu discul zburător. Se făcuse întuneric, chiar dacă parcul purta aceeaşi cuşmă de nori luminoşi ca în noaptea precedentă, aproape lăsată peste copaci. Dădea exact atâta lumină cât să

vezi pe unde mergi, dar nu mai mult. Trunchiurile copacilor ieşeau în evidenţă graţie unui oarecare simţ somatic; Frank se strecura printre ele ca şi cum s-ar fi ferit de mobila dintr-o casă foarte întunecoasă pe care o cunoştea foarte bine. Se simţea alert, relaxat. Înota prin parc.

O pâlpâire portocalie întrezărită în depărtare îl făcu să încetinească, să-şi schimbe direcţia şi să se apropie de ea pieziş. Se ascunse după copaci pe măsură ce se apropia. Se apropie aplecat, ca un vânător sau spion. Asta îi dădea un sentiment de bine. La fel ca alergatul după discul zburător, dar diferit. Ajunsese suficient de aproape ca să-şi dea seama că era un foc de tabără, în centrul unei alte perechi de mese de picnic. Aici aveau un inel pentru foc[15] normal. Feţe în lumina focului, bărboase, murdare, rumene. Indivizi fără casă la fel ca şi cei pe care-i lăsase în urmă, ca şi cei de pe străzile oraşului, care cereau bani. Majoritatea bărbaţi, dar şi o femeie, care stătea lângă foc tricotând şi dădea scenei un aspect domestic, de ceva coborât din Hogarth.

După o vreme, Frank plecă mai departe, coborând în întuneric printre copaci. Rana ravenei sfâşiate îi apăru în faţă, albă în întuneric. Un canion larg de gresie, strălucind în lumina norului. Pârâul era o panglică neagră care-şi tăia drum prin el. Probabil că luna era aproape plină, undeva deasupra norilor, era mai multă lumină decât ar fi putut genera oraşul. Atât plafonul de nori cât şi ravena proaspăt sfâşiată străluceau, iar gresia arăta asemeni cărnii dezbrăcate şi sinuoase.

Un camion, hodogorind în depărtare. Sunetul pârâului susurând pe pietre. Râs undeva departe, o maşină pornind, zgomot de sticlă spartă, ceva ce semăna a sunet de capac de ladă de gunoi trântit. Şi mereu zumzetul oraşului, un milion de zgomote ce se împleteau, ca lumina prinsă în nor. Nu era nici liniştit, nici întunecos, nici gol şi cu siguranţă nu era nici sălbăticie. Era şi oraş şi pădure în acelaşi timp. Senzaţia pe care ţi-o dădea era greu de descris.

Unde puteai să dormi în acest loc?

Întrebarea îi organiză imediat plimbarea. Mai înainte rătăcise, acum era din nou la vânătoare. Constată că multe lucruri erau de fapt o vânătoare. Vânătoarea nu trebuia să fie neapărat pentru

[15] Dispozitiv special construit din metal sau beton, instalat in locurile de camping pentru a ţine focul sub control şi a preveni apariţia unui incendiu.

ucis şi mâncat animale. Orice căutare făcută mergând pe jos era un fel de vânătoare. Ca acum.

O porni în sus cu spatele la ravenă. Prima în ordinea importanţei venea izolarea. Un loc neted şi uscat, undeva departe de drum. Mai încolo, un copac fusese doborât de inundaţii, iar încurcătura de rădăcini se ridicase în sus, creând o peşteră parţială sub ea – prea umedă şi prea mică.

Pânze de păianjen i se prinseră de faţă şi le dădu la o parte. Privi în sus, înspre împletitura de crengi negre. Dacă ar fi stat sus într-un copac, s-ar fi rezolvat atâtea probleme… Un gând preuman, cauzat probabil de faptul că-şi dăduse capul pe spate, în creier exista, fără îndoială un complex arboricol care striga: „Du-te-acasă! Du-te-acasă!”

Continuă să meargă în sus, îndreptându-se spre nord. Altă alegere era un vârf de deal. Se uită la unul din dâmburile care despărţeau afluenţii rudimentari vestici ai lui Rock Creek. Frumos în anumite privinţe, neted, dar ca şi în cazul scorburilor din rădăcini, şi acesta era un loc în care tot felul de creaturi şi-ar fi putut căuta adăpost. Adevărul e că cele mai bune ascunzişuri de aici erau la fel de bune pentru toate creaturile din zonă. O pârâitură în desiş îi aduse aminte că printre ele se putea număra şi jaguarul de la grădina zoologică.

Trebuia să exploreze şi pe timp de zi, asta era clar. Putea să stea în monovolumul lui, desigur, dar locul acesta îi dădea un sentiment de realitate mai puternic. Recunoaştere pentru Grupul de Observaţie al Animalelor Fugite. Toţi suntem acum în ceaţă, îi spusese Nancy. Avea să-şi petreacă o parte din timp la vânătoare de animale. Un fel de întoarcere la paleolitic, chiar aici în Washington D.C. Repaleolitizare: suna foarte ştiinţific, la fel ca inginerii care vorbeau despre amişizare, atunci când se refereau la simplificarea unui design. Refacerea peisajului în creier. Căutarea fericirii, fericire care stătea în căutare.

Frank zâmbi scurt. Realiză că fusese tensionat de când plecase din apartament. Acum era mai relaxat, atent, dar relaxat, mişcându-se uşor. Era târziu şi îl ajungea oboseala.

După încă o creangă peste faţă se hotărî să se oprească în noaptea aceea.

O luă spre apus către Connecticut, pe care intră pe la Fessenden, porni spre sud pe trotuar, clipind de la revărsarea de lumină. În ceea ce-l privea, ar fi putut foarte bine să se afle la Las Vegas sau Miami, cu toate neoanele orbitoare şi colorate din

noaptea caldă de primăvară. Pe stradă erau oameni. Merse printre ei. Şi oraşul era un habitat, şi ca atare o revoltă de senzaţii. Avea să fie nevoie să se gândească cum se împăca acest lucru cu proiectul de repaleotizare, deoarece oraşul era o parte importantă a societăţii contemporane, iar oamenii erau, în mod evident, dependenţi de el. Şi Frank era, cel puţin de anumite componente ale sale. Sublimul tehnologic făcea ca totul să pară magic, de parcă mergeau cu toţii alături de şaman, dar în permanenţă, ceea ce era prea mult. Pierduseră aşadar contactul cu realitatea, înnebuniseră în calitate de colectiv. Totuşi şi strada pe care mergea făcea parte din realitate. Va trebui să se gândească la asta.

Nu era nici ţipenie de om în jur când ajunse la maşină. Se strecură înăuntru şi încuie uşile. Era întunecos, liniştit şi confortabil. Semăna foarte mult cu o cameră. Un pic îmbâcsită; puse contactul şi crăpă ferestrele. Putea să pornească motorul şi să dea drumul la aparatul de aer condiţionat dacă avea nevoie.

Îşi programă ceasul de mână să sune la ora 4.30 dimineaţa, temându-se că s-ar putea să doarmă prea mult şi să piardă zorile într-o asemenea încăpere. Îşi întinse vechea şi binecunoscuta lui saltea şi simţi cum corpul i se relaxa.

La 4.30 îi sună ceasul. Îl opri, îşi puse pantofii pentru alergat şi ieşi din maşină înainte ca somnolenţa să-l facă să se culce la loc. Ieşi în zori, în lumea cenuşiurilor. Aşa trebuie să fi văzut pisicile, cu tonalităţi atât de fine de cenuşiu. Un cu totul alt mod de a vedea.

Iar în pădure. Dispunerea nervurilor frunzelor din aerul de pădure era o capodoperă de dimensionalitate arboricolă, distanţarea precisă dintre toate componentele sugerând un soi de sculptură vastă, ca într-o fotografie de Ansei Adams. Ochiul uman avea o profunzime de câmp uimitoare.

Stătea deasupra peretelui de gresie maro-roşcată a nou-şlefuitei ravene a pârâului Rock Creek şi-şi putea auzi respiraţia. Era aproape cald afară. Cerul trecea de la un cenuşiu tern la un albastru pal.

„Uuuuuuuuuuuuuuuuuup!”

Tremura din tot trupul, ca un cal.

Sunetul venea de undeva de sus, un „uuuuuuuuuuuuuup” în urcare, care apoi cobora brusc. Cam ca gânguritul de porumbel sau chemarea unui coiot. O voce sau un fel de sirenă, muzicală,

nepământeană, bizară. Glissando care urcă şi coboară. Voci, da. Giboni şi/sau siamangi. Frank mai auzise asemenea chemări cu mult timp în urmă, la Grădina Zoologică din San Diego.

Acum suna de parcă se adunaseră mai mulţi. „Uuuuup! Uuuuuuuuuup! Uuuuuuuuup!

Sunete joase şi înalte, pătrunzătoare şi pure. Lui Frank i se zbârlise părul pe ceafă.

Încercă şi el. „Uuuuuup!” cântă uşor. Părea să se potrivească cu restul. Putea să imite destul de bine o parte din gama lor de sunete. Vocea sa nu era la fel de fluidă şi nici nu avea tonalităţi la fel de clare, dar totuşi era aproximativ la fel. Destul de asemănătoare cât să nu deranjeze alăturarea lui.

Cântă aşadar alături de ei, păşind încetişor printre copaci, încercând să-i zărească. Se hrăneau fiecare cu energia celuilalt, sunând din ce în ce mai dezordonat. Animale sălbatice! Care, fără îndoială, sărbătoreau o nouă zi. Poate chiar libertatea. Nu aveai cum să-ţi dai seama, dar lui Frank i se părea că despre asta era vorba.

În ceea ce-l privea era, cu siguranţă, adevărat – sunetul îl umplea, dimineaţa îl umplea, la fel şi primăvara şi toate celelalte, iar el zbiera „Uuuuuuuupii uup uup!” cu vocea spărgându-i-se când atingea pragul de sus. Dorea să cânte mai sus, striga cât putea de tare. Gibonilor nu le păsa. Nu era clar dacă îl observaseră. Încerca să imite toate strigătele pe care le auzea, fără să reuşească în majoritatea cazurilor. Sus, jos, crescendo, decrescendo, pianissimo, fortissimo. O muzică îmbătătoare. Auzise oare vreun compozitor vreodată această muzică, se folosise vreodată de ea? Cum îşi puteau închipui oamenii că ştiu ce este muzica?

Când cerul se lumină, corul crescu în intensitate, deveni mai agitat, şi în momentul în care soarele pătrunse prin frunzişul pădurii, o luară cu toţii razna.

Atunci îi văzu pe trei dintre ei în copaci, pe ramuri situate sus. Le văzu braţele lungi şi cozile şi mai lungi, umerii laţi şi fundurile fără păr. Unul se îndepărtă legănându-se de crengi cu braţe mai lungi decât trupul său, ateriză pe o creangă lângă un altul, încasă o palmă şi continuă să strige. Hărmălaia lor aspră îl zgâlţâi pe Frank. Când se potoliră în cele din urmă după un punct culminant ce-ţi spărgea urechile, ziua verde deja sosise.

* * *

SENATORUL PHIL CHASE spuse:

– Ştii, aici nu e vorba că tu ai dreptate şi eu nu.
– Desigur că nu, replică Charlie Quibler.
Phil rânji.
– Am căzut cu toţii de acord că încălzirea globală e ceva real.
– Da, aşa e.
– Nu! murmură Joe Quibler, care moţăia pe spatele lui Charlie.
Phil râse la auzul exclamaţiei.
– Ai un detector de minciuni cu tine.
– Se declanşează tot timpul când mă aflu în compania de faţă.
– Ha, ha. Pare că se trezeşte.
Charlie aruncă o privire peste umăr.
– Ar fi bine s-o iau din loc.
– Vin şi eu cu tine. Şi-aşa nu mai suport să stau aici.
Se aflau la Memorialul Războiului din Vietnam, la o ceremonie ce marca redeschiderea acestuia. Phil, veteran care fusese în forţele terestre timp de un an ca reporter în Saigon, rostise câteva cuvinte, după care apăruse preşedintele, dar numai aproape de final, sentimentul ce-i încerca pe oamenii lui fiind că acestui memorial i-ar fi fost mai bine să fie lăsat îngropat în nămol. După aceea, Phil fusese uitat de presa prezentă, lucru care nu-l surprinsese, însă Charlie îşi dădea seama după uşoara strângere a colţurilor gurii că dispreţul calculat faţă de Vietnam îl iritase.
Era gata de plecare. În mod normal, Phil ar fi fost dus cu maşina la biroul său, dar cineva care îşi anulase o întâlnire îi crease o „gaură” de jumătate de oră în program.
– Hai să mergem să-l salutăm pe Abe, murmură el şi se întoarse spre apus.
Faptul că-i oferea acest timp liber lui Charlie era cel mai bun înlocuitor de scuze pe care Charlie avea să-l primească.
Cu o lună în urmă, chiar înainte de inundaţii, Charlie contribuise la crearea unui uriaş proiect de lege pentru Phil, care ar fi trebuit să reprezinte startul unui angajament real în problema schimbărilor climatice. Apoi, în ultima fază a negocierilor intense la nivel de comisie, Phil făcuse proiectul de lege bucăţi, ca să obţină adoptarea unei mici părţi din el, distrugând efectiv restul. Îi promisese lui Charlie că n-o va face, dar o făcuse totuşi, şi asta fără să-l prevină.
Charlie se înfuriase la momentul respectiv. Phil îi răspunsese ridicând din umeri. „Nu fac decât ceea ce este necesar,” spusese el, cu versiunea sa de accent indian. „Mai întâi trebuie să fac

ceea ce este necesar.”

Charlie însă nu crezuse că era necesar. Iar faptul că Phil era aclamat ca un profet al problemei climatice de când cu inundaţiile nu era de natură să îmbunătăţească situaţia. Phil râsese de această mică ironie, îi mulţumise lui Charlie şi-i ignorase cu aplomb toate încercările explicite sau implicite de a-i spune „Te-am prevenit eu”.

– E un compliment la adresa ta, Charles, la adresa ta şi a genialităţii tale nepractice.

– Ăăăm, replicase Charlie. Sigur că da.

Situaţia îl distra mult prea mult ca să inventeze şi partea lui zeflemea. Doi vechi colegi, ieşiţi la o plimbare la momentul lui Lincoln; cel mai rar lucru din oraş.

Pe recent refăcutul mal al Potomacului se aflau din loc în loc echipamente de amenajare a peisajului, amplificând cu zgomotul lor zumzetul de fundal al oraşului. Pufăiturile violente i-ar fi putut trezi pe unii copii adormiţi, dar pentru Joe Quibler erau ca un cântec de leagăn; zgomotul camioanelor care schimbau viteza pe Wisconsin era somniferul lui obişnuit şi îi plăceau toate scrâşniturile puternice. Aşa că acum moţăia fericit, cu capul cuibărit în ceafa lui Charlie, în timp ce se apropiau de memorial, făcându-l pe Charlie să se gândească la sublimul genomic.

Această parte din Mall se aflase la vreo şase metri sub apă când Potomacul răbufnise în timpul inundaţiilor, neopunând prea multă rezistenţă revărsării de ape şi astfel o bucată bună îi fusese ruptă, lăsând Memorialul Lincoln sub forma unei insule în curent.

– Ia uite, îi zise Charlie lui Phil, arătând spre clădirea albă, mare şi pătrată. Pe clădire era o linie la oarecare înălţime. „Reper de viitură. Şapte metri peste cota normală.”

Phil se încruntă la vederea acesteia.

– Nenorocita aia de Cameră n-are să aloce nicicând destui bani pentru curăţatul oraşului.

Senatorii şi membrii birourilor lor nutreau un dispreţ imens pentru Camera Reprezentanţilor.

– Aşa e.

– Seamănă prea mult cu una dintre profeţiile lor biblice, dar care anume?

– Potopul lui Noe? Apocalipsa?

– Poate. Oricum, le place la nebunie. Nici vorbă să aloce bani ca să se amestece în judecata lui Dumnezeu. Asta ar fi ceva rău.

Mai rău chiar şi decât… majorarea impozitelor!

– O să se trezească Joe dacă mai urli aşa.

– Scuze. O să mă calmez.

Joe îşi frecă capul de ceafa lui Charlie.

– Nu, zise el.

– Ha, făcu Phil, rânjind. Iar a prins o minciună.

Charlie putea doar întrezări obrazul roşu şi sprânceana deasă a băiatului. Simţea agitaţia lui Joe, clar prins într-unul dintre puternicele lui vise, care după încruntăturile şi tresăririle lui păreau să fie nişte lupte zdravene, pline de Nu-uri din toată inima. Joe se trezea din ele cu suspine puternice de uşurare, de parcă ar fi evadat într-o realitate mai liniştită, inferioară, un soi de cosmos de vacanţă, ceea ce îl îngrijora pe Charlie.

Phil remarcă suferinţa lui Joe şi îl mângâie pe căpşorul umed. Urcară treaptă cu treaptă Memorialul.

Pentru Phil, acesta era pământ sfânt. Îl iubea pe Lincoln, îi studiase viaţa şi citea adeseori cele nouă volume ale operelor sale complete.

– E un loc bun, zise el, aşa cum făcea de fiecare dată când îl vizita. Solid. Pătrat. Ca un dolmen. Ca Parthenonul.

– Mai ales acum cu toate schelele.

Phil se uită la statuia mare, încă mânjită la genunchi, privelişte care-i provoca o grimasă.

– Oraşul acesta şi guvernul federal sunt sinonime. Unul înseamnă şi celălalt, ca atunci când oamenii numesc administraţia „Casa Albă”. Ce e asta, metonimie?

– Metonimie sau sinecdocă, niciodată nu-mi amintesc care din ele.

– Nimeni nu-şi aminteşte. Phil intră înăuntru, oprindu-se la vederea pereţilor interiori pătaţi. La naiba. Or să lase oraşul ăsta să se scufunde la loc în mlaştina din care a ieşit!

– E sinecdocă, cred. Sau un sofism jalnic.

– Jalnic e sigur, dar cum e şi patriotic? Cum oare vând aşa ceva?

– Phil, te rog, ai să-l trezeşti! Acţionează în ambele sensuri. Folosesc fraze codificate care înseamnă cu totul altceva pentru Dreapta Creştină decât pentru restul lumii.

– Cum e chestia aia cu fiara va fi ucisă şi ceva de genul acesta?

– Da, iar uneori chiar ceva mai subtil.

– Ha, ha. Clerici peste tot pe unde te uiţi. Ai noştri sunt la fel

de răi ca ăia străini. Să-i faci pe oameni să-şi urască guvernul în timp ce-i sperii cu terorişti, ce fel de program mai e şi ăsta?

Phil trecu prin mulţimea domoală spre peretele stâng pe care era gravat Discursul de la Gettysburg. Ultimele rânduri erau acoperite de reperul de viitură, privelişte care-l făcu să se încrunte.

– Ar fi bine să cureţe chestia asta.

– Or s-o facă. Doar era republican.

– Abraham Lincoln nu era republican.

– Poftim?

– Republicanii din Congres îl urau de moarte. Viperele[16] făceau tot ce le stătea în putinţă ca să-l saboteze. S-au bucurat când a fost omorât pentru că puteau să-l revendice ca martir şi să jefuiască Sudul în numele lui. Nu prea îi mai putem lovi cu informaţia asta acum.

– Dar continuă! Ce s-a întâmplat oare cu guvernul poporului alcătuit de către popor şi pentru popor care nu trebuia să dispară de pe faţa pământului?

Arăta spre rândurile deteriorate de pe perete, care păreau la fel de încărcate de simboluri ca o imagine dintr-un film de Cocteau.

– O idee care a pierdut? întrebă Charlie, aţâţându-l.

– Democraţia n-are cum să piardă. Trebuie să reuşească.

– Democraţia nu va reuşi niciodată, ocupă prea multe seri.

– Ha. Cine-a zis asta?

– Oscar Wilde.

– Zău aşa. Înţeleg ce vrea să zică, dar nu mi-l cita pe Oscar Wilde când încerc să gândesc ca Abraham Lincoln.

– S-ar putea ca Wilde să fie mai de nivelul tău.

– Ha, ha.

– Şi Wilde era spiritual.

– Ha, ha, ha.

Charlie renunţă să-l mai înţepe pe Phil, preferând să

---

[16] În original „copperheads”, nume dat de republicani unei facţiuni a Partidului Democrat, care era împotriva războiului de secesiune şi susţinea încheierea unei păci între nord şi sud, opunându-se preşedintelui Lincoln şi republicanilor. Se consideră că numele provine atât de la faptul că aceştia purtau asupra lor bănuţi de aramă, (copper), ca semn distinctiv, cât şi de la şarpele mocasin (copperhead), care atacă fără avertisment. Deşi menit ca insultă, copperheads erau mândri de numele dat lor.

contemple statuia murdară de nămol a celui de-al şaisprezecelea preşedinte. Era o operă superbă: masivă, cugetătoare şi cuprinsă de griji. Cizmele mari cu vârfuri pătrate şi haina evident lucrată manual evocau cumva întreaga lume a frontierei secolului nouăsprezece. Acesta era spiritul pe care America îl dăruise lumii, cel mai frumos gest al său, personajul său exemplar.

Mâinile lui prea mari erau murdare. Capul mare şi bărbos privea trist peste ele. Întregul spaţiu interior al clădirii avea o anumită măreţie, statuia stranie, tavanul înalt, literele monumentale cu care erau scrise discursurile de pe pereţii laterali, oamenii domoli care veneau să-l viziteze. Chiar şi copiii erau cuminţi şi atenţi.

Probabil că tocmai asta îl trezise pe Joe. Căscă, se întinse în suportul său şi îl pocni pe Charlie pe cap.

– Jos! Jos!

– Bine, bine.

Charlie ieşi afară să-l dea jos. Phil veni şi el, şi se aşezară pe treapta cea mai de sus, lăsându-l pe Joe să-şi dezmorţească picioarele în spatele lor.

O echipă de televiziune îşi făcea de lucru la baza treptelor, filmând ceea ce părea a fi un reportaj despre reataşarea de uscat a memorialului. Când îi văzu, reporterul urcă să-l întrebe pe Phil dacă nu dorea să dea o declaraţie pentru programul respectiv.

– Cu plăcere, zise Phil.

Reporterul făcu semn echipei sale să urce şi ea, şi nu peste mult timp Phil se trezi în faţa camerei de luat vederi, într-un loc în care Lincoln se profila peste umărul lui, şi se lansă într-una din improvizaţiile sale obişnuite. „Sunt sătul de oamenii care desconsideră Washingtonul,” zise el, arătând cu mâna spre oraş. „Ceea ce face America să fie deosebită este Constituţia noastră şi legile adoptate pe baza ei, guvernul nostru este cel face din America un motiv de mândrie, iar guvernul îşi are sediul aici. Drept pentru care mie unuia nu-mi place să văd oameni care se învelesc în drapelul naţional în timp ce vorbesc de rău însăşi ţara pe care pretind că o iubesc. Abraham Lincoln nu ar accepta aşa ceva…”

– Vă mulţumesc, domnule senator. Sunt sigur că putem folosi declaraţia. Cel puţin o parte din ea.

– Şi eu sper.

În acel moment se auzi un strigăt alarmat din interiorul

clădirii, făcându-l pe Charlie să sară în picioare şi să se răsucească de jur împrejur uitându-se după Joe, fără rezultat însă. „Joe!” strigă el, zbughind-o înăuntru.

Cum trecu de coloane se opri alunecând, cu Phil şi echipa de televiziune după el. Joe stătea cocoţat pe genunchiul lui Lincoln, mult deasupra lor, privind curios de jur împrejur, aparent fără să-şi dea seama că ar fi putut să cadă de la o distanţă atât de mare de podea.

– Joe! Charlie încercă să-i atragă atenţia fără să-l facă să se răstoarne. Joe! Nu te mişca! Rămâi acolo!

Cum naiba ai ajuns acolo? se abţinu să întrebe. Scaunul lui Lincoln era neted şi drept pe toate părţile, nimeni nu se putea căţăra pe el, nici măcar un adult. Părea de parcă l-ar fi ridicat cineva acolo. Bineînţeles că era un băiat agil, o adevărată maimuţă, foarte fericit să se caţere pe structurile de la Gymboree[17]. Dacă exista vreo cale, el avea voinţa s-o urmeze.

Charlie dădu ocol statuii îmbrâncind lumea din drum, sperând să găsească locul prin care urcase Joe ca să se ducă după el. Nu găsi nimic.

– Joe! Rămâi acolo sus! Rămâi unde eşti până te dăm noi jos!

La picioarele lui Lincoln începuse să se adune un grup de oameni, gata să-l prindă pe Joe dacă ar fi căzut. El stătea acolo sus privind în jos cu o seninătate imperială, complet relaxat. Cameramanul TV filma totul.

Cea mai bună soluţie care îi veni în minte lui Charlie fu să se roage de doi tineri dispuşi să-l ajute, care stăteau pe cizma dreaptă a lui Lincoln, să-l lase să se caţere pe umerii lor şi să-l ţină de picioare. Astfel putea să întindă braţele şi aproape să-l atingă pe Joe, deşi, în acest punct, reuşita era o chestiune de echilibru şi situaţia era riscantă. Trebui să-l convingă pe Joe să se rostogolească în braţele lui, ceea ce dură ceva timp, desigur, deoarece Joe era fericit să se afle acolo unde afla. În cele din urmă căzu înainte, iar Charlie îl prinse şi îl coborî printre picioare spre cei doi bărbaţi şi o pădure de mâini, înainte să cadă el însuşi pe spate în braţele mulţimii.

Mulţimea aclamă scurt, după care aplaudă. Charlie le mulţumi celor doi tineri în timp ce-l recupera pe Joe, care se zbătea, de la alţi oameni străini.

---

[17] Lanţ de magazine care comercializează, printre altele, şi articole pentru copii.

– Dumnezeule, Joe! De ce-ai făcut aşa ceva?
– Uite!
– Da, da, uite. Dar cum naiba ai ajuns acolo sus?
– Sus!

Charlie respiră adânc de câteva ori, simţind cum îl ia cu rău de la stomac. Dacă postul de televiziune difuza ştirea, ceea ce probabil avea să şi facă, iar Anna o vedea, ceea ce probabil nu avea să facă, atunci urma să aibă probleme mari. Ce putea însă să facă? Îşi luase ochii de la el numai pentru o clipă!

Phil se întoarse în faţa camerei de luat vederi, sporind astfel şansele ca întâmplarea să ajungă la ştiri.

– Acesta este micuţul meu prieten Joe Quibler şi tatăl său Charlie, membru al biroului meu. V-aţi descurcat foarte bine. Cetăţenii ca Joe sunt cei de care trebuie să ţinem seama atunci când ne gândim la ce fel de lume le vom lăsa. Pentru asta există guvernul, pentru a făuri lumea pe care dorim să o dăm mai departe copiilor noştri. Oamenii ar trebui să se gândească la asta înainte să denigreze Washingtonul, D.C.-ul şi guvernul ţării noastre. Lincoln nu ar fi de acord cu aşa ceva!

Într-adevăr, Lincoln privea scena de sus cu un aer cunoscător şi dezamăgit. Părea îngrijorat de soarta republicii, exact aşa cum sugerase şi Phil.

Reporterul îi mai puse lui Phil câteva întrebări, după care acesta din urmă dădu semne că vrea să plece. Echipa de televiziune îşi opri echipamentele, iar mica mulţime care stătea să se uite se împrăştie.

Phil telefonă la birou după o maşină şi în timp ce aşteptau dădură mâna cu diverşi oameni. Charlie se plimba prin sanctuar cu Joe în braţe, căutând o cale de a ajunge în poala marelui american. Lângă peretele din fundul încăperii, în spatele lui Lincoln şi lângă un stâlp interior, se aflau nişte schele demontate, aşadar se putea crede că Joe se căţărase ca o maimuţă pe ele. Mai uşor decât să se urce direct pe gamba lui Lincoln. Oricum era greu să-ţi dai seama cum procedase.

– Fir-ar să fie, Joe, murmură Charlie. Cum faci chestiile astea?

În cele din urmă i se alătură lui Phil şi stătură amândoi pe scările memorialului, ţinându-l pe Joe de mână între ei şi legănându-l înspre bazinul ornamental dintre Memorialul celui de-al doilea război mondial şi Memorialul Lincoln ceea ce-l făcea pe copil să râdă.

Phil zise:

– Ştii, îl legănăm fix peste locul în care a stat Martin Luther King când a ţinut discursul lui cu „Am un vis”. Chiar că face turul tuturor punctelor importante azi.

Charlie, încă un pic tremurând de uşurare, râse şi spuse:

– Phil, tu ar trebui să candidezi la preşedinţie.

Phil afişă rânjetul lui cel frumos.

– Crezi?

– Da. Crede-mă, nu vreau s-o declar. Ar însemna o bătaie de cap nesfârşită pentru mine şi n-am timp de ea.

– Tu? Dar cu mine cum rămâne?

Phil privea în spate la clădire.

– Bătaie de cap nesfârşită şi pentru tine. Dar tu deja trăieşti aşa, nu? Ar mai fi doar ceva în plus de acelaşi fel.

– Mult mai mult.

– Dar dacă ai de gând să candidezi, ai putea avea cea mai mare influenţă posibilă. În plus, eşti unul dintre puţinii oameni din lume care-l poate învinge pe preşedinte.

– Chiar crezi asta?

– Da. Doar eşti Senatorul Lumii, nu? Iar lumea are nevoie de tine, Phil. Când hiperputerea o s-o ia razna, noi ăştialalţi ce-o să ne facem? Avem nevoie de ajutor. Nu e vorba numai de curăţatul oraşului aici. Nici măcar numai de America. E vorba de faptul că toată lumea are nevoie de ajutor acum.

– Nenorocită soartă, bombăni Phil, ridicându-şi privirea spre un Lincoln sobru şi deloc încurajator. *Proastă idee,* păru să-i zică Lincoln. *Treabă serioasă. Vipere care sar la călcâie şi la picioare. Îţi pui viaţa în joc.* Trebuie să mă gândesc.

II
Schimbare bruscă de climă

Pe jos e nămol. Câteva bucăţi de gresie împrăştiate ici şi acolo, şi câteva bucăţi mari de cuarţit cu chihlimbar rotunjite de râu, dar în cea mai mare parte nămol. Suficient de tare cât să poţi merge pe el, dar nepotrivit să te aşezi sau să te întinzi.

Coronamentul se ridică undeva la vreo treizeci de metri deasupra solului. Vara formează un tavan verde compact, prin care lumina soarelui nu pătrunde până la pământ decât prin deschizături izolate. Copacii cei mai mari au trunchiuri de 1,10–1,20 metri în diametru şi se înalţă fără să se subţieze, primele crengi importante apărând pe la 13 sau 15 metri deasupra solului. Nu există nicio plantă perenă, sau mai degrabă niciun conifer. Nu sunt ace pe jos, nici conuri de pin. Grămezile anuale de frunze căzute se dezintegrează complet şi astfel contribuie la formarea nămolului de pe jos.

Copacii sunt fie foarte mari, fie foarte mici, cei mici răsuciţi şi flămânzi de lumină, arătând de parcă ar fi condamnaţi la pieire. Aproape că nu există niciun copac de mărime medie aşa că e greu să înţelegi cum funcţionează succesiunea în acest caz. Frank aflase abia după ce se alăturase GOAF că succesiunea fusese dată peste cap, iar echilibrul său stricat din cauza creşterii peste măsură a populaţiei de căprioară cu coada albă, ai cărei prădători naturali fuseseră eradicaţi cu toţii. Nu mai existau nici lupi, nici pume, drept pentru care, de generaţii întregi, majoritatea copacilor tineri fuseseră mâncaţi de către căprioare.

Mari sau mici, toţi copacii erau la a doua sau la a treia generaţie; întreaga suprafaţă a cumpenei apelor fusese defrişată şi curăţată ca-n palmă înainte de Războiul Civil, iar în timpul războiului, tunurile de la Fortul DeRussey, situat în cel mai înalt punct al parcului, aproape de Military Road şi Oregon Avenue, avuseseră câmp deschis de tragere în toate direcţiile.

O dată trăseseră chiar peste defileu într-un detaşament confederat aflat în recunoaştere.

Parcul fusese creat în 1890 şi amenajat cu ajutorul marelui arhitect peisagist Frederick Law Olmstead; firma fiilor săi concepuse la sfârşitul Primului Război Mondial un plan care trasa direcţia de dezvoltare a parcului pentru restul secolului douăzeci.

Acum, după inundaţii, părea să fi revenit la pădurea cu copaci cu lemn tare care acoperise vreme de milioane de ani toată jumătatea estică a continentului.

Solul nămolos al pădurii era ondulat, brăzdat de mici canale pe panta care ducea la Rock Creek. Unele canale erau adânci de aproximativ zece metri, cu albiile nămoloase, fără niciun pic de piatră în mijloc, pe fund. Apa nu rămânea în ele după ploaie.

Pădurea părea goală. Era uşor să te deplasezi prin ea, dar nu aveai mare lucru de văzut. Animalele, atât cele de prin partea locului, cât şi cele fugite acolo păreau să se străduiască să rămână ascunse vederii.

Erau gunoaie peste tot. Sticlele de plastic erau cele mai des întâlnite, după care veneau recipientele de sticlă, apoi tot felul de alte gunoaie: cutii, pantofi, bucăţi de pungi de plastic... o pungă albă de plastic atârna de o cracă deasupra pârâului Rock Creek ca un steag de rugăciune. Încă un reper de viitură.

Inundaţiile lăsaseră urme în mult mai multe locuri. Majoritatea drumurilor, potecilor şi zonelor de picnic din parc se aflaseră aproape de malul pârâului, iar acum erau îngropate în nămol sau rupte. Pereţii defileului purtau cicatricile alunecărilor de teren. O mulţime de copaci fuseseră dezrădăcinaţi, iar unii dintre ei rămăseseră agăţaţi de Podul Boulder, formând un baraj ce închidea un lac îngust în amonte. Pereţii goi de gresie săpaţi la bază de apele lacului erau presăraţi cu bolovani proveniţi dintr-o rocă mamă mai moale. Deasupra nou-apărutelor stânci, solul pădurii era acoperit din loc în loc cu şiruri de copaci doborâţi, rădăcini pline de pământ şi crengi.

Drumurile şi potecile situate mai la înălţime scăpaseră neatinse. Western Ridge Trail[18] *se întindea pe toată suprafaţa parcului pe culmea cu acelaşi nume şi rămăsese intactă. Cele nouă poteci numerotate care traversau parcul de la poteca de pe culme la defileu se terminau toate brusc în câte un punct. Spre nord, aproape de graniţa cu statul Maryland, Pinehurst Branch Trail dispăruse, ruptă şi ea la fel ca defileul principal înainte de inundaţii. În parc existaseră treizeci de mici zone de picnic, la zece dintre ele accesul făcându-se numai pe bază de permis. Cele situate la o înălţime mai mare suferiseră stricăciuni, pe când cele douăsprezece care se aflau pe malul pârâului fuseseră distruse. Aproape toate fuseseră amenajări de mică valoare, din*

[18] Poteca de pe Culmea De Vest.

câte îşi putea da seama Frank după trecerea inundaţiilor – mici luminişuri cu mese de picnic, vetre şi tomberon. Zona 21 stătea cel mai prost din tot parcul în această privinţă, cu două mese vechi într-un loc mereu întunecos, pe fundul unei văgăuni umede care dădea chiar în Ross Drive. Cum drumul respectiv fusese închis pentru circulaţie, locul îşi dobândise o nouă intimitate. Ca dovadă, Frank descoperise în nămol sub o masă un prezervativ folosit şi o pereche de chiloţei roz de damă, marca Disney, cu poza lui Ariel[19] *pe betelie şi o etichetă pe care scria Sunday. Să sperăm că avuseră o pătură cu ei, îşi zise el. Să sperăm că se simţiseră bine. Prezervativul părea un semn bun în acest sens.*

La răsărit de Zona 21, panta ce cobora spre pârâu era abruptă. Copacii cei mari care scăpaseră cu bine stăteau aplecaţi deasupra apei. Bolovani de gresie de mărimea unei maşini căzuseră în apa pârâului. Nu era nici urmă de poteca de prundiş care ducea la malul de apus conform hărţii, iar din Beach Drive, un drum cu două benzi pentru maşini care mergea paralel cu aceasta pe partea de răsărit nu mai rămăseseră decât nişte bucăţi scurte. Copaci înalţi se aplecau peste pârâu deasupra unui bolovan cu margini netede căzut de-a curmezişul în apă. Pe partea cealaltă a ravenei se întindea un perete abrupt de verdeaţă. În acest loc, sunetul pârâului se auzea mai tare decât sunetul oraşului. Dacă Beach Drive avea să rămână închisă pentru circulaţie, atunci sunetul apei avea să fie cel mai puternic sunet din zonă urmat de cel al insectelor. Se auzeau şi nişte păsări. Veveriţele aveau spinarea cenuşie pufoasă şi pântecele acoperit cu o blană mult mai fină, de acelaşi arămiu-roşcat ca tamarinii-lei încă nerecuperaţi de către grădina zoologică.

Erau multe căprioare cu coada albă şi urechi mari, ce se pierdeau repede printre copaci. Era complicat să le urmăreşti neauzit prin pădure din cauza crenguţelor la tot pasul, gata să trosnească în nămol. Oamenii erau mai uşor de urmărit decât căprioarele. Şirurile de copaci erau singura ascunzătoare bună, trunchiurile fiind suficient de mari cât să te poţi piti după ele, dar trebuia să te uiţi pe lângă ele ca să poţi zări ceva şi astfel te expuneai vederii.

Cum ar arăta pădurea toamna? Cum ar arăta ea iarna? Câte dintre animalele fugite ar putea să supravieţuiască iernii în libertate?

[19] Mica Sirenă.

DESCOPERI CĂ HOME DEPOT avea la vânzare o trusă destul de bună de construit căsuţe în copac. Conţinea unelte care-ţi permiteau să fixezi traverse de trunchiul copacului sau de crengi, după care totul devenea o chestiune de potrivit scânduri de zero cinci pe un metru, şi placaj tăiat la dimensiunile dorite. Restul trusei consta mai ales din tot felul flecuşteţe, printre care şi nişte turtă dulce, ca o aluzie la Familia Elveţiană care-l făcu pe Frank să zâmbească, amintindu-i de visele din copilărie: îşi dorise mereu o căsuţă în copac. Astăzi însă, dorea una simplă.

Numai că realizarea dorinţei din prezent avea să fie o chestiune complicată. O vreme plecă de la serviciu cât de devreme putea şi merse cu maşina la câte o margine a parcului, testând drumuri şi locuri de parcare. După aceea pornea pe jos prin parc, folosindu-se de o hartă de la Potomac Appalachian Trail Club pentru a învăţa să se descurce prin el. Străbătu toate potecile care rămăseseră întregi, dar acestea nu erau, de regulă, decât puncte de pornire pentru hoinăreli prin pădure sau căţărări prin defileu.

Iniţial îi fu greu să găsească un copac care să-i placă. Voia unul care să nu-şi piardă frunzele, preferabil printre alţii de acelaşi fel. Însă aproape orice copac din Parcul Rock Creek făcea parte din categoria foioaselor. Fag, stejar, sicomor, frasin, plop, arţar, nici măcar nu era în stare să-i deosebească. Toţi aveau trunchiuri drepte, primele crengi porneau de foarte sus, iar frunzişul era şi mai sus. Scoarţa avea texturi diferite, totuşi, iar acest semn, o scoarţă ondulată după un model vertical de diamant, îl făcu să se decidă că stejarii erau probabil cei mai potriviţi.

Erau mulţi stejari mai sus de Zona 21. Unul dintre ei se întindea pieziş deasupra pârâului. Crengile de sus păreau a oferi o privelişte frumoasă, dar nu avea cum să ştie până nu se urca în el.

În timp ce se afla în recunoaştere se întâlnise de mai multe cu ori cu jucătorii de golf cu discul zburător, cărora de obicei li se alătura. De fiecare dată când parcurgeau traseul în fugă, treceau pe la Zona 21, iar dacă indivizii fără casă se aflau acolo, cel de-al doilea veteran, pe numele său Andy, îi întâmpina cu întrebarea lui strigată pe un ton aspru: „Cine câştigă? Cine câştigă?” Jucătorii cu discul zburător se opreau, de regulă, o clipă ca să

stea de vorbă. Spencer, jucătorul cu şuviţe de păr nepieptănat, cerea informaţii despre ce se mai întâmplase şi uneori i se împuia capul cu vrute şi nevrute ca răspuns. După care plecau, având-l în frunte pe Spencer, cu şuviţele fluturându-i sub bandană şi Robin şi Robert urmându-l în viteză. Robin vorbea ca un deist sau animist, pentru el toate lucrurile erau vii şi la fiecare aruncare striga după disc dându-i instrucţiuni sau îi ruga pe copaci să-l ajute. Robert vorbea mai mult ca un comentator de sport ce relata de la un meci. Spencer comunica numai prin ţipete şi urlete, ca un soi de limbaj şamanic; era însă singurul care stătea de vorbă cu indivizii fără casă.

Într-una din aceste treceri, Frank observă că Şahistul se afla la Zona 21, aşa că, urmărit de privirea încruntată a lui Zeno, se hotărî să-i propună să joace iar, de data asta pe bani. Şahistul încuviinţă din cap, cu un aer încântat.

După alergare, Frank se întoarse cu o cutie cu pizza şi un set de şase cutii de Pabst.

– A venit doctorul, zise Zeno pe tonul său foarte glumeţ.

Frank îl ignoră, se aşeză şi pierdu zece dolari în faţa băiatului, jucând cât putea de bine, dar confirmându-şi impresia că era mult sub valoarea acestuia. Vorbi puţin şi plecă imediat ce i se păru în regulă s-o facă.

Prima dată când se urcase în stejar avusese nevoie de crampoane, de un piolet pentru gheaţă şi un echipament de căţărat pe stâlpi folosit de către muncitorii de la telefoane, pe care îl scosese din depozitul în care-şi ţinea lucrurile. Căţărat în copac în zori, luându-şi avânt cu picioarele ca un adevărat depanator care lucra pe stâlpii de telefon, ancorându-şi centura de susţinere şi lăsându-se pe spate în ham, apoi urcând până la punctul în care se bifurcau primele crengi mari. Era plăcut să-ţi poţi înfige pioletul oriunde voiai, deşi căţărarea în sine era incomodă. Era bine să găsească un copac potrivit şi să monteze o scară.

Ajuns sus, observă că o creangă mare se arcuia deasupra pârâului după care se despica în două. Acea bifurcaţie avea să fi fundaţia şi totodată avea să ascundă casa parţial vederii de jos. Nu-i trebuia decât o platformă ceva mai mare decât sacul lui de dormit, ceva ca un bivuac pe o margine de stâncă. Avea o privelişte frumoasă a peretelui opus al ravenei, verde până la o înălţime considerabil mai mare celei la care se afla el. Arăta bine.

Parcă apoi maşina şi dormi în cartierul de locuinţe de la apus, se trezi înainte să se crape de ziuă şi o porni prin pădure cărând cherestea şi echipament de căţărare după el. Bătea la ochi, dar în acest moment al zilei nu era ţipenie de om în cartierul cenuşiu sau în parc. Era un drum de numai zece minute, printr-o pădure prin care, în mod normal, nu trecea nimeni nici în cel mai aglomerat moment dintr-o duminică după-amiază.

Avu nevoie de numai două deplasări în zori de zi ca să instaleze scara, ce se înfăşură şi se desfăşura cu ajutorul unui troliu electric pe care-l dirija cu o telecomandă de uşă de garaj pe care o găsise la Radio Shack. Bucăţile de placaj de zero cinci pe doi, zero cinci pe unu şi două bucăţi de unu pe unu virgulă cinci metri, de un centimetru şi jumătate grosime, puteau fi trase în sus folosind scara pe post de cablu al troliului. Urcă scara cu tot felul de lucruri, proptindu-se cu pioletul de trunchiul copacului ca să-şi menţină echilibrul, cărând în spate rucsacul plin de diverse unelte.

Montă o brăţară în jurul trunchiului, traverse pe crengi, podea de placaj şi o balustradă joasă cu spaţiu pentru scară. Se mişca încet în jurul trunchiului în timp ce lucra agăţat de un piton prins undeva deasupra. Cirque du Soleil combinat cu Meşterul Casei. Folosea şuruburi pentru lemn în loc de cuie, putând astfel să construiască fără să facă prea mult zgomot şi să ridice o căsuţă mai solidă.

După câte o oră de lucru în fiecare zi în lumina verde orizontală, termină repede căsuţa şi o şi aranjă. O prelată întinsă pe deasupra, prinsă şi lipită de trunchi îi servea drept acoperiş prin care putea vedea afară, legat de crengi în pantă astfel încât să se poată scurge ploaia. Deschizătura din balustradă, cu troliul fixat cu şuruburi de placajul dinăuntru. Un sac de marinar aşezat lângă trunchiul copacului în care îşi ţinea rulată o saltea de spumă, un sac de dormit, o pernă, lanternă şi alte echipamente.

Într-o dimineaţă, pe când stătea pe platformă fără laţul de prindere în lumina piezişă care-i spunea că era momentul să plece la serviciu, observă că terminase de construit căsuţa. Ce păcat! I-ar fi plăcut ca proiectul acesta să dureze mai mult.

În maşină în drum spre serviciu se gândi: Acum am două dormitoare, într-o casă modulară împrăştiată prin oraş. Unul din dormitoare era mobil, celălalt într-un copac. Nu-i aşa că era grozav? Perfect raţional şi de bun simţ?

Ajuns în Arlington îşi lăsă maşina în parcarea subterană de la FNS şi se duse la Clubul de Sănătate Optimodal ca să facă duş.

Mare, nou, curat, orbitor de bine luminat, acesta contrasta şocant cu pădurea din zori. Mereu când se schimba în vestiar se simţea un pic ameţit. După care se îndreptă spre sala de forţă.

Preferata lui era o bară de tracţiuni cu care-şi putea lucra marii dorsali aşa cum nu putea s-o facă în niciun alt mod. Greutate redusă, multe repetiţii, tracţiunile se situau undeva între înot şi căţărare. O încălzire paşnică, executată în genunchi, ca şi cum s-ar fi rugat.

Trecea apoi la presa pentru picioare. Aici păstra acelaşi stil de lucru cu greutăţi mici şi număr mare de repetiţii, deşi, când se înscrisese la club, realizase că avantajul exact pe care o sală de forţă îl avea asupra unui antrenament efectuat în aer liber era tocmai posibilitatea de a efectua un antrenament de forţă. Aşa că mai adăugă greutăţi pentru câteva împingeri mai dificile la finalul exerciţiului.

Sus, jos, înainte, înapoi, împinge, trage; toate acestea în timp ce-i studia pe ceilalţi din încăpere, mai precis pe femei. Fără ca să se concentreze pe ele. Fie că ridicau greutăţi, alergau, vâsleau sau făceau orice altceva, lui Frank îi plăceau. Avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru femeile sportive încă de dinainte de a fi interesat de sociobiologie. I se părea că se apucase de sociobiologie tocmai ca să-şi explice această slăbiciune, pentru că, de când se ştia el, femeile care făceau sport constituiseră cel mai puternic stimul pentru ca să se simtă atras. Îi plăcea modul în care mişcările sportive deveneau feminine atunci când le executau femeile, mai graţioase, mai apropiate de dans, şi modul în care acestea le trădau forma corpului. Cu siguranţă aceasta era una din plăcerile primate ce datau din timpuri imemoriale.

Toate acestea erau valabile şi la Optimodal, chiar dacă nu prea vedea multe persoane atletice. Adesea vedea persoane nesportive care se străduiau să „intre în formă”, aşa că observa pe ascuns femeile aflate în diferite stadii de oboseală cardiovasculară. Chiar şi aşa, priveliştea era plăcută: feţe roz transpirate, respirând greu, evident, aşa ceva era sexy. Nu-i plăceau prostiile folosite în dormitor, ca lenjeria, machiajul sau dansul, pentru că erau aranjate deliberat şi puse în scenă, şi pe undeva chiar ameninţătoare. Femeile care făceau exerciţiu fizic erau mult mai plăcute.

– Bună, Frank.
Tresări.
– Bună, Diane!
Diane stătea pe o presă pentru picioare, zâmbind.
– Scuze, te-am speriat.
– Nu face nimic.
– Deci te-ai înscris până la urmă.
– Da. E cum ai zis tu. Foarte plăcut. Nu vreau să te întrerup.
– Nu mă întrerupi, terminasem.

Apucă un prosop şi se şterse pe frunte. Arăta altfel în haine de sport, bineînţeles. Scundă, cu forme rotunjite, musculoasă; era greu de caracterizat, dar arăta bine. Atrăgea privirile. Cel puţin privirea lui Frank – părerile difereau probabil în acest domeniu.

Stătea, desculţă şi transpirată.
– Vrei să lucrezi la asta?
– Nu, nu-i nicio grabă. De-abia mă trezesc şi eu, ca să fiu sincer.
– Bine.

Îşi îndepărtă suflând o şuviţă de păr din gură, dădu cu picioarele în greutate de vreo zece ori, încetinind ritmul la ultimele repetiţii. Mirosea uşor a transpiraţie şi săpun. Se putea presupune că mai mirosea şi a feromoni, estrogeni, compuşi de tip estrogen şi parfumuri.

– Da' ştiu că ţi-ai pus ceva greutăţi!
– Aşa să fie? Diane aruncă o privire greutăţilor. Nu sunt chiar atâtea.
– O sută de kilograme. Picioarele tale sunt mai puternice decât ale mele.
– Mă îndoiesc.

Era însă adevărat, cel puţin conform aparatului. Diane împinse cele o sută de kilograme de încă zece ori, după care Frank îi luă locul şi reduse greutatea. Diane luase o ganteră şi făcu câteva cercuri cu ea în timp ce Frank lovea greutăţile cu picioarele. Avea bicepşi frumoşi. Muşchi fermi sub pielea înroşită şi umedă. Absenţa blănii dădea la iveală aceste detalii. În savană s-ar fi uitat unul la altul tot timpul, studiindu-şi trupurile.

Se întrebă dacă ar fi putut face o astfel de remarcă de faţă cu Diane, şi ce ar fi zis ea dacă ar fi făcut-o. Îl luase prin surprindere de destule ori în ultima vreme, aşa că nu prea mai încerca să-i anticipeze mişcările.

Se uita la şirul de alergători de pe aparatele de alergat, aşa că

Frank îi zise:
– Toată lumea încearcă să se întoarcă la savană.
Diane zâmbi şi încuviinţă din cap.
– Asta e ceva uşor.
– Da?
– Dacă ştii ce anume încerci să faci.
– Hmm. Se prea poate. Dar nu cred că majoritatea oamenilor ştiu.
– Nu. Ai terminat? Vino te rog să mă ajuţi la presa înclinată pentru împins. Uneori mi se înţepeneşte cotul drept.
Frank îi ţinu bara. O tânără plină de tatuaje pe braţe aştepta să se elibereze aparatul.
Diane termină şi Frank îi întinse mâna să o ajute să se ridice. Ea îl apucă de mână şi se trase în sus. Imediat ce se ridică, tânăra încercă să se aşeze, dar Diane apucă un prosop şi zise:
– Stai un pic, să şterg pata de umezeală.
– Nu pot să sufăr petele de umezeală, spuse tânăra şi imediat îşi duse mâna la gură roşind puternic.
Pe Frank şi pe Diane îi pufni râsul. Văzându-i că râd femeia începu să râdă şi ea, jenată. Diane mai şterse o dată bancheta şi îi dădu locul, zicând: „Poftim. De-ar fi totul aşa de simplu mereu!”
Râseră din nou şi Frank şi Diane trecură la următorul aparat. Exerciţii pentru deltoizi şi pentru coapse, după care Diane se uită la ceas şi zise:
– Trebuie să plec.
– Şi eu la fel, spuse Frank, şi fără multă vorbărie plecară fiecare la vestiarul său.
– Ne vedem la serviciu.
– Da, ne vedem la serviciu.
În toaleta bărbaţilor, la duş, aaaaah! Apa caldă trebuie să fi fost ceva neobişnuit în lumea hominizilor. Izvoare calde, apele puţin adânci ale Oceanului Indian. Apoi din nou pe stradă, în aerul încă răcoros, simţindu-se atât de senin cum nu se mai simţise de multă vreme. Diane ieşi în acelaşi timp din vestiarul femeilor, în ţinuta de lucru, doar că un pic mai udă. O porniră spre clădirea FNS împreună, discutând despre o şedinţă la care trebuiau să participe ceva mai târziu în ziua respectivă. Frank ajunse la biroul lui la ora opt, ca într-o dimineaţă obişnuită. Nu putea să nu râdă.

În cadrul şedinţei era programată o prezentare făcută de către Kenzo şi membrii echipei sale pentru Diane, comisia lui Frank şi unii dintre membrii Consiliului Naţional pentru Ştiinţă, organismul care supraveghea activitatea Fundaţiei într-o manieră asemănătoare cu cea a unui consiliu de administraţie, dacă Frank îi înţelesese corect rolul. Până să ajungă el, o hartă cu marcaje colorate a Atlanticului de Nord apăruse deja pe ecran. Pe ea, săgeţile roşii care marcau limitele superioare ale Curentului Golfului se despărţeau şi se răsuceau ca nişte ferigi tinere, una în apropiere de Norvegia, una între Islanda şi Scoţia, una între Islanda şi Groenlanda, iar una pe lungul canal dintre Groenlanda şi Labrador.

– Aşa arăta, zise Kenzo. Acum uitaţi datele din această vară de la sistemul de balize Argos.

Se uitară la tentaculele roşii care se micşorau, până ajungeau să se întâlnească, la aproximativ latitudinea sudului Irlandei.

– Aici ne aflăm acum, din punct de vedere al temperaturii. Iar aici se vede înălţimea uscatului.

Făcu clic pe o altă hartă cu marcaje colorate care dădu la iveală ceea ce erau de fapt vârtejuri gigantice şi puţin adânci, cu o lăţime de cincizeci de kilometri şi o adâncime de numai câţiva centimetri.

– Aceasta e încă o hartă care arată cum stăteau lucrurile înainte. Credem că aceste zone de scufundare s-au menţinut destul de stabile în ultimii opt mii de ani. Remarcaţi faptul că forţa Coriolis ar fi trebuit să determine curenţii să o ia la dreapta, dar uscatul şi configuraţiile fundului mării i-au determinat să o ia la stânga. Deci nu sunt atât de robuşti cum ar putea fi. Şi atunci, obţinem ceea ce vedem acum, observaţi? Procesul de scufundare s-a mutat clar spre sud-vestul Irlandei.

– Şi cu apa de la nord de acel punct ce se întâmplă?

– Încă nu ştim. Nu am mai văzut aşa ceva până acum. E o calotă de apă dulce, un soi de lentilă la suprafaţă. În general, apa din oceane se deplasează sub forma unor picături relativ dulci sau sărate, care se amestecă încet. O echipă a identificat şi urmărit marea anomalie de salinitate dintre 1968 şi 1982, care era de fapt o picătură uriaşă de apă dulce ce a făcut ocolul Atlanticului de Nord la suprafaţă. A făcut un tur uriaş, după care s-a scufundat la a doua trecere prin zona de scufundare de la est de Groenlanda. Acum cu calota asta de apă dulce, cine ştie? Dacă este realimentată de Groenlanda sau Arctica, atunci s-ar

putea să rămână pe loc.

Diane privea fix harta.

– Ce crezi că a cauzat această calotă de apă dulce?

– Se poate să fi fost un eveniment de tip Heinrich, în care aisbergurile plutesc spre sud. Heinrich a făcut această descoperire analizând bolovanii căzuţi pe fundul oceanului atunci când gheţarii se topeau. A emis o teorie conform căreia orice fenomen care introduce mai multă apă dulce decât cantitatea obişnuită în extremitatea nordică a Atlanticului de Nord va avea tendinţa de a interfera cu procesul de scufundare din acea zonă. Chiar şi ploaia poate determina acest lucru. Aşadar, principalul suspect este spargerea calotei de gheaţă arctice, la care se adaugă topirea mult mai rapidă decât înainte a gheţii din Groenlanda. Polii se dovedesc a fi mult mai sensibili decât orice altă zonă la încălzirea globală, iar în nord, se pare că efectele acţionează combinat, îndulcind Atlanticul de Nord. S-a petrecut deja, iar cea mai gravă implicaţie este aceea că ne vom confrunta cu acelaşi tip de climat rece-uscat-vântos ca în Dryasul Recent.

– Deci, Diane se uită la membrii consiliului care asistau la prezentare, avem dovezi care ne obligă la acţiune cu privire la producerea unui eveniment oceanic identificat drept factorul declanşator al schimbării bruşte de climă.

– Da, zise Kenzo. Un caz foarte clar, după cum vom vedea la iarnă.

– Are să fie rău?

– Da. Poate nu complet rece-uscat-vântos, dar la naiba, suficient de aproape de aşa ceva. Curentul Golfului forma împreună cu Groenlanda un fel de ancoră pentru curentul jet, iar acum acesta se va deplasa pe o distanţă mai mare, ajungând din Arctica chiar până pe continente. Vremea va fi rece, uscată şi vântoasă pe tot cuprinsul emisferei nordice, dar mai ales în jumătatea estică a Americii de Nord şi pe tot cuprinsul Europei. Kenzo arătă spre ecran. Puteţi face prinsoare că aşa se va întâmpla.

– Şi… ramificaţiile? Cum le putem explica Congresului?

Kenzo dădu din mâini în stilul său ce aducea aminte de un impresar.

– Tu decizi! Ai putea să menţionezi raportul acela al Pentagonului, care afirma că o asemenea situaţie ar constitui o ameninţare la securitatea naţională, pentru că nu ar putea apăra

naţiunea de o lume înfometată.

– Înfometată?

– Păi, nu există rezerve de hrană. Ştiu că problema hranei părea să fi fost rezolvată, cel puţin în unele locuri, dar nu s-au făcut niciodată rezerve. Tot timpul s-a presupus că se mai poate produce, dacă este nevoie. Să luăm însă Europa, care în prezent îşi produce singură aproape toată hrana. Sunt şase sute cincizeci de milioane de oameni acolo. Iar Curentul Golfului este cel ce le permite să-şi producă hrana. El deplasează circa un petawatt spre nord, adică un milion de miliarde de waţi sau aproximativ de o sută de ori mai multă energie decât cantitatea produsă de oameni. La aceeaşi latitudine cu Europa, Canada produce suficient cât să-şi hrănească cei treizeci de milioane de oameni, şi dublul acestei cantităţi în cereale. Ar putea creşte producţia la nevoie, dar gândeşte-te la Europa în care brusc s-ar instala o climă ca a Canadei – cum or să se mai hrănească? N-ar mai putea hrăni patru sau cinci sute de milioane de oameni.

– Hmm, făcu Diane. Asta scria în raportul Pentagonului?

– Da. Dar era un document intern, scris de o echipă condusă de către un anume Andrew Marshall, unul din tipii de la divizia de apărare antirachetă. Concluziile sale deranjau administraţia, iar raportul urma să fie îngropat, când cineva din echipă l-a strecurat revistei Fortune, care l-a publicat. A provocat ceva agitaţie la vremea lui, pentru că venea de la Pentagon, iar perspectivele pe care le întrevedea erau atât de sumbre. S-a crezut că ar putea influenţa votul Băncii Mondiale cu privire la structura investiţiilor sale. Comisia de Analiză a Industriilor Extractive din cadrul Băncii Mondiale recomandase încetarea oricăror investiţii viitoare în combustibili fosili şi redirecţionarea sumelor respective de bani către surse de energie regenerabile şi nepoluante. În cele din urmă însă, consiliul director al Băncii Mondiale a votat pentru păstrarea neschimbată a structurii investiţionale, cu nouăzeci şi patru la sută din fonduri alocate combustibililor fosili şi şase la sută surselor de energie regenerabile. După aceea, raportul Pentagonului a avut soarta obişnuită.

– Uitat.

– Da.

– Noi nu ţinem minte nici propriile noastre rapoarte, zise Edgardo. Există câteva rapoarte FNS asupra acestei probleme. Am aici unul intitulat „Ştiinţa şi Ingineria Mediului pentru Secolul

Douăzeci şi Unu. Rolul Fundaţiei Naţionale pentru Ştiinţă”. Acesta solicita o creştere de patru ori a fondurile alocate de către FNS programelor sale de mediu, şi propunea ca guvernul şi industria să procedeze la fel. Uitaţi-vă la tabelul ăsta din el: patruzeci şi cinci la sută din suprafaţa de uscat a Pământului transformată de oameni, cincizeci la sută din apa dulce de suprafaţă uzată, două treimi din crescătoriile marine de peşti exploatate la maxim sau deja secătuite. Concentraţia de dioxid de carbon din atmosferă cu treizeci la sută mai mare decât înainte de revoluţia industrială. Un sfert din toate speciile de păsări dispărut. Le aruncă o privire peste ochelarii de citit. Toate aceste cifre sunt şi mai grave acum.

Diane se uită la copia paginii pe care Edgardo o împărţise celorlalţi.

– Este clar că nu necunoaşterea situaţiei a fost problema. Problema este luarea de măsuri pe baza informaţiilor pe care le avem. Poate că oamenii vor fi acum gata. Mai bine mai târziu decât niciodată.

– Cu excepţia cazului în care e prea târziu, zise Edgardo.

Diane îi spusese acelaşi lucru lui Frank între patru ochi, dar de data aceasta zise ferm:

– Să pornim de la premisa că niciodată nu e prea târziu. Adică, iată-ne ajunşi aici. S-o chemăm pe Sophie şi să pregătim ceva pentru Casa Albă şi pentru comisiile din Congres. Nişte planuri. Chestii pe care le putem face chiar acum, atât în privinţa Curentului Golfului cât şi în privinţa încălzirii globale.

– Va trebui să le tragem o sperietură zdravănă, zise Edgardo.

– Da. Mai sunt încă urmele lăsate de inundaţii peste tot prin oraş. Astea ar trebui să ne fie de ajutor.

– Oamenii au ajuns deja să îndrăgească inundaţiile, continuă Edgardo. Au reprezentat o aventură. I-au scos din rutină.

– Tocmai de aceea, replică Diane, cu o grimasă care era întrucâtva veselă sau amuzată.

Speriatul politicienilor putea fi o chestiune pe care o aştepta cu nerăbdare.

Dat fiind tot ce avea de făcut la serviciu, Frank nu putea, de regulă, să plece atât de repede pe cât şi-ar fi dorit. Zilele de iunie erau însă lungi, iar odată terminată căsuţa din copac nu mai era nicio grabă aşa de mare ca să termine şi altă treabă. Cum ajungea în parc, putea hoinări pe poteca West Ridge şi să aleagă direcţia în care să se afunde în pădure spre est, în căutare de

animale. Imediat la nord de Military Road, poteca trecea peste punctul de maximă altitudine al parcului, ocupat de Fortul DeRussey, din care mai rămăseseră acum nişte valuri joase de pământ. Într-o seară văzu ceva mişcând între zidurile de pământ şi înlemni: un soi de antilopă, de o culoare roşu-cafenie asemănătoare cu cea a unei movile de pământ, cu gâtul întins în timp ce trăgea în jos cu gura o creangă ca să-i mănânce frunzele. Dungi albe urcau în sus în diagonală de pe burta albă. Un animal exotic, cu siguranţă. Un animal fugit de la grădina zoologică şi totodată primul greu de definit pe care-l întâlnea.

Antilopa îl văzu şi continuă să mănânce. Falca făcea o mişcare circulară, de masticaţie dintr-o parte într-alta, partea de jos rămânea nemişcată. Era însă foarte atentă la mişcările lui, dar totuşi nu nervoasă. Se întrebă dacă existau cumva caracteristici generale pentru animalele fugite în sălbăticie, dacă animalele de la grădina zoologică erau mai mult sau mai puţin încrezătoare decât cele proprii regiunii. Avea s-o întrebe pe Nancy.

Animalul o zbughi brusc printre copaci. Era mare. Frank schiţă un zâmbet, îşi scoase telefonul de la GOAF şi sună. Micuţul celular ieftin era conectat la un sistem asemănător cu cel al unei staţii de emisie-recepţie, iar Nancy sau una din asistentele ei răspundeau, de obicei, imediat.

– Îmi cer scuze, dar nu ştiu exact ce era.

O descrise cât de bine putea. Nu se descurcase suficient de bine, dar ce putea face? Trebuia să afle mai multe amănunte.

– Sună-l pe Clark pe telefonul 12, îi sugeră Nancy, el se pricepe la ungulate.

Nu era nevoie să determine prin GPS poziţia locului în care văzuse animalul dat fiind că aceasta era chiar vechiul fort.

O porni în jos pe cărarea ce ducea dinspre fort spre pârâu, paralel cu Military Road şi apoi trecea pe sub podul cel mare de pe acesta, care scăpase cu bine, dar era încă închis. Era frumos şi plăcut în ravenă, acum că Beach Drive nu mai exista, iar toate drumurile care traversau parcul fie fuseseră distruse complet, fie fuseseră închise pentru reparaţii. Un sanctuar.

Lumină verde în după-amiaza târzie înăbuşitoare. Se uita atent în jurul lui ca să nu scape vreun animal, gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla cu ele în cazul schimbării climaterice bruşte, despre care Kenzo spunea că se producea în prezent. Întreaga discuţie de la şedinţa din acea zi se axase pe impactul asupra oamenilor. Aşa se desfăşurau, de regulă majoritatea

discuţiilor, numai că biomuri întregi, sisteme ecologice întregi aveau să fie modificate, poate chiar devastate. La asta se referau de fapt atunci când vorbeau despre impactul asupra oamenilor: aveau să piardă sprijinul părţii domesticite a naturii. Totul avea să devină exotic, totul avea să fie nevoit să se sălbăticească iarăşi.

O luă spre sud străduindu-se să rămână pe marginea părţii afectate de inundaţii a defileului cât mai mult posibil. Ajuns la Zona 21 îi găsi pe acolo pe indivizii fără casă ca de obicei, care păreau destul de obosiţi.

– Hei, Doc! De ce nu te joci şi tu cu discul zburător? Tocmai au trecut în fugă pe aici acum câtva timp.

– Da? Poate-i prind când se întorc.

Frank se uită la ei: stăteau fără să facă nimic, în apusul aburind, afumându-se la propriul lor foc, cu adâncituri în pământ în jurul lor. Frank descoperi că îi era şi sete şi foame.

– Cine mănâncă pizza dacă mă duc să iau?

Toată lumea.

– Ia şi nişte bere! zise Zeno, cu un râs răguşit, care ar fi vrut să insinueze că de fapt glumea.

Frank ieşi pe Connecticut şi cumpără pizza cu blat subţire de la un chioşc de vizavi de *Chicago's.* Îi plăcea să cumpere de aici, deoarece credea că proprietarul chioşcului ridiculiza blaturile groase care caracterizau pizza preparată la renumitul restaurant. Lui Frank îi plăcea blatul subţire.

Înapoi în pădurea întunecoasă, ţinând cele două cutii de pizza ca un chelner. Apoi pizza în jurul focului, cu indivizii care făceau când şi când conversaţie. Veteranul care studia mereu secţiunea de ştiri federale din *Post,* părea versat într-ale birocraţiei federale şi avea clar un cui împotriva ei. „Nu ştie stânga ce face dreapta," mormăi el. Frank observase deja că spuneau mereu aceleaşi lucruri, dar cine n-o făcea? Îşi termină felia şi se ghemui lângă focul lor care scotea mult fum.

– Hei, i se ard cuiva cartofii aici!

– Da, scoate-i! Poţi să iei unul dacă vrei.

– Nu ştii că nu poţi să faci cartofi pe foc?

– Ba poţi! Ce crezi tu?

Frank dădu din cap a refuz; coaja cartofilor era făcută scrum la un capăt şi verde la altul. În paleolitic trebuie să fi existat indivizi care stăteau pe undeva pe afară din peşteră – după ce îl ofensaseră pe masculul alfa sau omorâseră pe cineva fără să

vrea, făcuseră vreo prostie, nu fuseseră în stare să înţeleagă regulile sau nu reuşiseră să-şi găsească o parteneră (ca Frank) – şi se ghemuiau pe lângă un foc, mâncând pizza aproape rece şi făcând o conversaţie grosolană, mereu aceeaşi şi râzând la glumele lor vechi.

– Am văzut o antilopă la vechiul fort, zise el.

– Eu am văzut un tapir, replică prompt cititorul de *Post.*

– Zău aşa, „Pagină Federală”, de unde ştii tu că era tapir?

– L-am văzut pe nenorocitul ăla de jaguar, mă jur.

Frank oftă.

– Dacă raportaţi ce-aţi văzut la grădina zoologică, or să vă bage în grupul de voluntari. Or să vă dea permis de intrare în parc.

– Crezi că noi avem nevoie de permis?

– Noi le dăm lor permis!

– Or să vă dea şi telefon mobil.

Asta îi surprinse.

Şahistul îşi făcu apariţia, aruncându-i o privire lui Frank, iar acesta încuviinţă din cap fără tragere de inimă, căci tocmai se pregătea să plece. Era rândul lui să joace cu negrele. Şahistul aranjă tabla între ei şi mută pionul din dreptul regelui.

Dintr-o dată Zeno şi cu Andy începură să se certe pe cartofi, nereuşind să se înţeleagă ai cui erau. Erau un grup căruia îi plăcea să se certe. Zeno era printre cei mai răi, trecea de la prietenos la arţăgos într-o propoziţie, după care redevenea prietenos. Schimbare bruscă de climat. Ceilalţi erau mai consecvenţi. Andy era consecvent în a-i irita pe ceilalţi cu umorul său care nu amuza pe nimeni, dar era prietenos. „Pagină Federală” dădea mereu din cap în semn de dezgust faţă de ceva ce citea în ziar. Tipul tăcut cu barba lui caraghioasă de un roşcat închis era mereu liniştit, dar de fiecare dată când vorbea se plângea de ceva, cel mai adesea de poliţie. Un alt obişnuit de-al casei era mai în vârstă, cu un păr blond-cenuşiu, cu faţa ciupită de vărsat şi fără prea mulţi dinţi în gură. Mai era şi Jory, un tip slab de tot cu pielea măslinie, păr negru slinos şi o voce care semăna atât de mult cu cea a lui Zeno că Frank îi confundase prima oară când îi auzise vorbind. Era şi mai predispus la schimbări bruşte de dispoziţie decât Zeno, dar nu avea şi o parte prietenoasă, fiind tot timpul enervant şi gata să-i sară muştarul. Nu se uita niciodată direct la Frank, ci doar îi arunca priviri

pieziţe care radiau ostilitate.

Ultimul dintre obişnuiţii casei era „Tăietorul”, un negru vesel şi mătăhălos, care venea de obicei cu o bucată de carne pe care o prepara la foc şi pentru care avea mereu o poveste de spus despre cum o furase sau o „recuperase” de pe undeva. Aventuri la procuratul hranei. Avea adesea şi vreo doi prieteni după el, îl cunoştea pe Şahist şi, judecând după cămăşile şi poveştile sale, părea să fie angajat la serviciul de întreţinere al parcurilor din oraş. Îi aducea aminte lui Frank mai mult decât ceilalţi despre vremurile în care spălase geamuri sau despre cei cu care se căţărase pe munţi – viaţa privită ca o succesiune de sporturi în aer liber. „Tăietorul” părea să-şi aibă sediul prin altă parte; el era cel care-i dăduse lui Frank ideea să aducă de mâncare.

Şahistul îi străpunse brusc flancul stâng, iar Frank se dădu bătut, clătinând din cap în timp ce plătea. „Data viitoare,” promise el. Focul se stingea încet, mâncarea şi băutura se terminaseră. Cartofii ardeau înăbuşit pe o masă. Indivizii încetiniseră ritmul conversaţiei. „Barbă roşcată” se pierdu în noapte, aşa încât şi Frank putu să facă la fel. Unii dintre ei îşi transformau plecarea într-o producţie elaborată, cu explicaţii despre unde se duceau şi de ce şi când estimau că aveau să se întoarcă, alţii plecau pur şi simplu, ca şi cum s-ar fi dus să facă pipi şi nu se mai întorceau. Frank zise: „Ne mai vedem noi,” ca să nu pară neprietenos, dar numai în momentul în care plecă, ca să nu să nu fie luat la întrebări.

Înspre nord către copacul său. Chemă scara, al cărei motor torcea la fel ca şi creierul său în timp ce funcţiona.

Problema e, se gândi el în timp ce aştepta, că nu te cunoaşte nimeni. N-are cum. Chiar dacă ţi-ai petrece aproape tot timpul fiecărei zile alături de cineva – şi existau asemenea oameni – tot n-ai avea cum. Toţi oamenii trăiau singuri la urma urmei, nu numai în mintea lor ci şi în rutinele lor fizice. Oamenii cu care veneai în contact erau parcelaţi, ca să folosim un termen din neuroştiinţe sau teoria sistemelor, distribuite. Aceştia constau din:

1. oamenii alături de care trăiai, în caz că existau; asta însemna cam o sută de ore pe săptămână, din care jumătate erau de somn;

2. oamenii cu care lucrai, patruzeci de ore pe săptămână, mai mult sau mai puţin;

3. oamenii cu care te jucai, ceea ce însemna o parte din cele

circa treizeci de ore rămase dintr-o săptămână;

4. urmau apoi străinii cu care îţi petreceai timpul în mijloacele de transport, mâncând la restaurant etc. Aceasta s-ar fi adăugat la o agendă deja plină, conform calculelor făcute de Frank până în acel moment, ceea ce sugera că de fapt trăiau mai multe ore pe săptămână decât numărul de ore dintr-o săptămână, chestiune care li se părea în regulă. În orice caz, o viaţă normală era împărţită între diferite grupuri care nu ajungeau niciodată să se cunoască, astfel încât nimeni în afară de tine nu te cunoştea în întregime.

Drept pentru care puteai:

1. să te ocupi de un proiect despre traiul ca în paleolitic
2. să schimbi clima,
3. să încerci să-ţi restructurezi profesia şi
4. să fii fericit,

toate acestea în acelaşi timp, dar nu simultan, ci trecând de la una la alta, la populaţii diferite, comportându-te de parcă erai altcineva în fiecare situaţie. Aşa ceva era realizabil, pentru că nu existau martori. Nimeni nu vedea suficient cât să poată să pună cap la cap detaliile legate de viaţa ta.

Scara de funie de nailon cu fuscei de aluminiu apăru dintre frunzele de jos ale copacului său. Unul dintre prietenii lui de escaladă botezase acest tip de scară de căţărat pe suprafeţe de gheaţă „Miss Piggy”, probabil pentru că fusceii păreau mai degrabă a fi făcuţi din fontă[20], sau pentru că Miss Piggy stătuse cocoţată pe o astfel de scară în timpul uneia dintre ariile sale din *The Muppet's Treasure Island.* Frank apucă scara de un fuscei, trase de ea ca să se asigure că era prinsă bine sus şi porni să urce, neîntrerupându-şi şirul gândurilor. Viaţa parcelată. Întru totul optimodală[21]. Nu exista niciun motiv să nu-ţi placă şi, dintr-o dată, realiză că lui chiar îi plăcea. Era ca şi cum ar fi fost un actor care-şi schimbă uşor registrul dintr-un teatru, trecând constant de la un rol la altul, roluri care adunate la un loc compuneau viaţa lui şi parte din viaţa perioadei în care trăia.

Înveselit la acest gând, urcă spre partea de sus a lui Miss Piggy, balansându-se cât putea de puţin printre crengi. Trecu

[20] Pig iron.

[21] Termen împrumutat din domeniul transporturilor şi logisticii, acolo unde desemnează un transport efectuat cu mai multe tipuri de mijloace de transport pentru a se obţine un timp scurt de livrare la costuri cât mai mici; aici se referă la modul de viaţă „eficientizat” al lui Frank.

apoi prin deschizătură şi ajunse la podeaua de placaj.

Trase scara în sus după el, răsucind de manivelă cu mâna ca să nu consume degeaba bateriile. Odată adusă sus şi gaura acoperită cu o bucată de placaj tăiată pe măsura ei, se relaxă. Ajunsese acasă.

Lângă trunchi se afla sacul său marinăresc mare, sub prelată, ancorat cu corzi elastice din cele folosite pentru sărit. Scoase din sac salteaua rulată de spumă, care era la fel de lungă şi groasă ca un pat. Apoi perne, plasa de ţânţari, sacul de dormit şi un cearşaf. Cum nopţile erau calde, dormea acoperit numai de cearşaf şi plasa de ţânţari, folosindu-şi sacul de dormit pe post de pătură numai în zori.

Culcat, întins, simţindu-se scăldat de oboseala zilei. Legănatul uşor al copacului... da, era cocoţat într-o căsuţă în copac.

Ideea îl umplea de fericire. Fantezia lui din copilărie se datora vizitelor la casa cea mare din copac construită din beton de la Disneyland. Avea opt ani când o văzuse pentru prima oară şi îl înnebunise: instalaţia sanitară complicată cu ţevi de bambus acţionată de o roată hidraulică, scările cu balustrade ce urcau în spirală pe trunchi, sufrageria mare cu armoniul vechi, pasarelele către dormitoarele separate de pe crengi, ferestrele deschise pe toate cele patru părţi...

Cuibul său era doar o foarte modestă versiune a acelei fantezii, desigur. Numai strictul necesar: mai degrabă un bivuac pe o margine de stâncă decât conacul familiei de elveţieni Robinson[22], şi, într-adevăr, echipamentul său vechi de camping era bine reprezentat în jurul lui, completat de nişte articole grozave de campare în maşină, cum ar fi lanterna şi salteaua de spumă, precum şi pernele din apartament. Lucruri recuperate din naufragiul vieţii sale, ca în orice robinsonadă.

Copacul se legăna şi foşnea în bătaia vântului. Frank stătea pe salteaua lui groasă de spumă, pe care o proptea cu spatele de trunchi. Citit în pat în condiţii de lux. În jurul lui avea laptopul, celularul, un ventilator mic, rucsacul cu un sac de baie şi nişte haine, o lanternă Coleman cu baterii. Pe scurt, tot ce-i trebuia. Lampa proiecta o pată de lumină pe podeaua de placaj. Nimeni nu avea s-o vadă. Se afla în propriul lui spaţiu, şi în acelaşi timp

[22] Casa de la Disneyland la care face referire autorul este cea construită după lansarea filmului *Swiss Family Robinson* din 1960, despre o familie de elveţieni care naufragiază pe o insulă pustie unde îşi construieşte o casă în copac.

în inima oraşului Washington, D.C. Unul dintre animalele fugite şi întoarse în sălbăticie în pădurea care înainta mereu. „Uuuup, uup uup uuuuup!” Copacul se legăna înainte şi înapoi în bătaia vântului. Închise lampa şi se cufundă într-un somn ca de prunc.

Numai că îi sună celularul. Se întoarse de pe o parte pe alta şi răspunse fără să se trezească de tot.

– Alo?

– Frank Vanderwal?

– Da. Cine este? *(Şi unde mă aflu?)*

– Ştiu că suntem în toiul nopţii. Îmi pare rău, dar numai acum pot suna. Când începuse să-i recunoască vocea, continuă: Ne-am întâlnit în liftul acela blocat.

Se ridicase deja în capul oaselor.

– A, da, desigur. Mă bucur c-ai sunat.

– Am spus c-o s-o fac.

– Ştiu.

– Putem să ne vedem?

– Sigur că da. Când?

– Acum.

– Bine.

Frank se uită la ceas. Era trei dimineaţa.

– Numai acum pot, explică ea.

– E bine. Unde?

– E un parc mic aproape de locul unde ne-am cunoscut. La două străzi mai jos de acest loc, o stradă la vest de Wisconsin. În mijlocul parcului e o statuie, cu o bancă sub ea. E bine acolo?

– Da. O să-mi ia, ştiu şi eu, vreo jumătate de oră ca să ajung. Mai puţin, de fapt.

Legătura se întrerupse.

Iar nu reuşise să-i afle numele. Realiză acest lucru în timp ce se îmbrăca şi îşi rula echipamentul de dormit sub prelată. Se spălă pe dinţi în timp ce se încălţa, întrebându-se de ce oare îl sunase acum. Scara ajunse jos şi coborî, legănându-se puternic şi izbindu-se de creangă. Nu era tocmai momentul potrivit să cadă, nu, nu.

Ajunse jos, trimise scara sus. Când ieşi din parc, luminile îl orbiră, captive în poligoane albastre sau globuri portocalii, de parcă ar fi traversat un platou de filmare gol. O porni cu maşina în sus pe Wisconsin, apoi făcu dreapta pe Elm Street. Locurile de parcare de-o parte, micuţul parc menţionat de ea de alta. Nu ştia

de existenţa lui. Era întunecat, cu excepţia unui bec stradal de culoare portocalie la capătul de nord, aproape de un rând de terenuri de tenis. Parcă şi coborî din maşină.

În mijlocul parcului era o statuie mică şi neagră a unei femei care ţinea un cerc îndreptat în sus. Becul stradal şi norii strălucitori aruncau o lumină slabă, dar distinctă, ce-i amintea lui Frank de lumina din clădirea FNS din noaptea în care încercase să intre prin efracţie. Scutură din cap, nedorind să-şi amintească acea nebunie, după care îşi aduse aminte că aceea era noaptea în care se întâlniseră şi că el intrase prin efracţie în clădirea FNS tocmai pentru că se hotărâse să rămână la Washington şi s-o caute pe femeie.

Şi iat-o stând pe banca din parc. Era 3.34 dimineaţa, iar ea stătea acolo, pe o bancă din parc în întuneric. Ceva din această privelişte îl făcu să se cutremure, şi grăbi pasul să ajungă la ea.

Ea îl văzu şi se ridică, ocolind banca. Se opriră faţă în faţă. Era aproape la fel de înaltă ca şi el. Îi întinse şovăielnic mâna, iar el i-o atinse cu mâna lui. Degetele lor se împletiră. Degete lungi şi subţiri. Ea îşi retrase mâna şi făcu un semn spre banca din parc, după care se aşezară.

– Mulţumesc că ai venit, îi zise ea.

– Mă bucur că ai sunat.

– Nu ştiam, dar credeam…

– Te rog, sună-mă mereu. Voiam să te revăd.

– Da.

Schiţă un zâmbet, de parcă ar fi ştiut că verbul „văd” nu transmitea suficient de bine ce voia să spună el. Frank se cutremură din nou: cine era ea, cu ce se ocupa?

– Spune-mi cum te cheamă. Te rog.

–… Caroline.

– Caroline şi mai cum?

– Să nu vorbim încă despre asta.

Lumina ambientală era acum prea slabă; voia s-o vadă mai bine. Ea se uita la el cu o expresie de curiozitate pe chip ca şi cum s-ar fi întrebat cum să procedeze în continuare.

– Ce e? o întrebă el.

Caroline strânse din buze.

– Cee?

– Spune-mi un lucru. De ce m-ai urmărit până în lift?

Frank habar nu avusese că ea observase.

– Păi… Mi-a… mi-a plăcut cum arăţi.

Ea încuviinţă din cap şi-şi luă privirea de la el.

– Aşa am crezut şi eu. Un zâmbet uşor, un suspin: Uite ce e, zise ea, privindu-şi mâinile. Se juca cu inelul de pe inelarul stâng.

– Ce e?

– Eşti urmărit. Îşi ridică ochii din pământ şi privirile li se întâlniră. Ştii asta?

– Nu! Ce vrei să spui?

– Ai fost pus sub supraveghere.

Frank se îndreptă de spate, apropiindu-se şi depărtându-se de ea.

– De către cine?

Caroline aproape că dădu din umeri.

– Face parte din Departamentul pentru Securitate Internă.

– Poftim?

– O agenţie care colaborează cu Departamentul pentru Securitate Internă.

– Şi tu de unde ştii asta?

– Pentru că mi-ai fost repartizat.

Frank înghiţi în sec fără să vrea.

– Când a fost asta?

– Cam acum un an. Când ai venit tu la FNS.

Frank se dădu şi mai mult în spate. Caroline întinse mâna spre el. El se cutremură; brusc, noaptea i se părea rece. Nu se putea împăca cu ce-i spunea ea.

– De ce?

Caroline se aplecă mai mult în faţă şi-i puse mâna uşor pe genunchi.

– Nu e ce crezi tu.

– Nu ştiu ce cred!

Ea zâmbi. Atingerea mâinii ei spunea mai multe decât ar fi putut spune cuvintele, dar acum nu făcea decât să-l deruteze şi mai tare.

Îşi dădu seama de acest lucru şi spuse:

– Eu urmăresc mulţi de oameni. Tu nu erai decât unul dintre ei. Nu e chiar aşa mare lucru. Eşti doar unul dintr-o mulţime de oameni din anumite domenii tehnologice aflate în fazele incipiente. Nu e o supraveghere directă. Adică nimeni nu te urmăreşte. Ţi se urmăresc în special înregistrările.

– Şi asta e tot?

– Nu chiar. Poşta electronică, numerele apelate, cheltuielile. Genul acesta de înregistrări. Mare parte a acestui proces e

automatizată. La fel ca în cazul calificativului tău de credit. Tot un fel de urmărire, de căutare de tipare.

– Îhî, făcu Frank, simţindu-se mai puţin tulburat, dar în acelaşi timp trecând rapid în revistă lucrurile pe care ar fi putut să le spună la telefon, lui Derek Gaspar, de exemplu.

– De ce eu?

– Nu mi se spune de ce. Dar am făcut nişte cercetări după ce ne-am cunoscut şi presupun că eşti un „asociaţional".

– Adică?

– Adică ai vreo legătură cu un anume Yann Pierzinski.

– Ha? făcu Frank, gândind cu furie.

– Oricum, asta cred eu. Faci parte dintr-un grup de oameni urmăriţi împreună, ai cărui membri au vreo legătură cu el. El e centrul.

– Trebuie să fie din cauza algoritmului lui.

– Se poate. Eu chiar habar n-am. Nu eu stabilesc motivele interesului.

– Dar cine?

– Cei situaţi deasupra mea în ierarhie. Pe unii îi cunosc. Mai există şi alţii deasupra lor. Agenţia e destul de bine protejată.

– Trebuie să fie algoritmul lui. E principala problemă la care a lucrat de când şi-a făcut lucrarea de doctorat.

– Se poate. Cei pentru care lucrez eu, lucrează şi ei la un algoritm, care să identifice oamenii care ar trebui urmăriţi.

– Serios? Ştii ce fel de algoritm?

– Nu. Ştiu însă că administrează o bursă *futures.* Ştii ce sunt astea?

Frank dădu din cap, afirmativ.

– Chestiile alea din cazul Pointdexter?[23]

– Da, cam aşa ceva. A fost nevoit să-şi dea demisia, şi chiar ar fi trebuit s-o facă, pentru că ce făcea el era un lucru prostesc. Ideea de folosi pieţe *futures* în sine însă s-a păstrat.

– Aşadar pariază pe acte viitoare de terorism?

– Nu, nu. Asta era partea prostească, să pui problema în acest mod. Există moduri mult mai bune de folosire a acestor programe. Sunt doar pieţe *futures,* atunci când le proiectezi cum trebuie. Sunt la fel ca orice altă piaţă *futures.* O modalitate puternică de colaţionare de informaţii. Dau rezultate mai bune decât majoritatea celorlalte metode de predicţie pe care le

---

[23] Vezi capitolul trei.

folosim.

– E greu de crezut.

– Aşa să fie oare? Dădu din umeri. Cei pentru care lucrez cred în ele. Însă cea pe care au creat-o ei e un pic diferită de o piaţă *futures* standard. Nu e deschisă oricui, şi nici măcar nu se vehiculează bani adevăraţi. E un fel de piaţă *futures* virtuală, o simulare. Nişte tipi de la MIT cred că au făcut-o să funcţioneze foarte bine şi au şi nişte rezultate verificate în practică pe care le pot aduce ca argument. Se concentrează mai degrabă pe oameni decât pe evenimente, astfel încât e de fapt o piaţă *futures* pe oameni, în loc de mărfuri sau idei. Astfel Departamentul pentru Securitate Internă şi agenţiile asociate ca a noastră au devenit interesate. Avem în desfăşurare un program, iar tu faci parte din el. E cam ca un program pilot, dar e important şi pun pariu că nu va dispărea.

– E legal?

– Greu de zis ce e legal în ziua de azi, nu crezi? Cel puţin în materie de supraveghere. Interesul este, de regulă, determinat sau aprobat de către Departamentul de Justiţie. Informaţia e clasificată, iar noi facem parte dintr-un program despre care nimeni din afară nu va auzi niciodată nimic. Cei care încearcă să publice articole despre piaţa contractelor *futures* pe idei sau piaţa contractelor *futures* pe oameni sunt convinşi să renunţe. Într-un mod cât se poate de clar. Cred că şefii mei speră să poată continua să utilizeze programul fără ca acesta să creeze vreodată agitaţie.

– Aşadar există oameni care pariază pe cine face ceva inovator sau pe cine va fugi în China sau cam aşa ceva?

– Da. Cam aşa ceva. Există diverse criterii.

– Iisuse, făcu Frank, clătinând din cap a uimire. Dar… adică cine naiba ar paria pe mine?

Caroline râse.

– Eu aş face-o, nu-i aşa?

Frank îşi puse mâna peste mâna ei şi i-o strânse.

– De fapt, spuse ea, întorcându-şi palma şi împreunându-şi degetele cu ale lui, cred că în acest moment majoritatea investitorilor de pe piaţă sunt diferite programe de diagnostic.

Fu rândul lui Frank să râdă.

– Aşadar, undeva există nişte programe de computer care pariază că eu am să devin un soi de ameninţare pentru securitate.

Caroline încuviinţă din cap, zâmbind la absurditatea gândului. Chiar dacă Frank îşi dădea seama, întrucâtva zdruncinat de uimire în sinea lui, că dacă întregul proiect se axa pe Pierzinski, atunci era posibil ca programele s-o fi nimerit. Frank însuşi considerase că algoritmul lui Pierzinski ar fi putut să le permită să citească proteomul direct din genom, oferindu-le astfel nenumărate tratamente genetice, care, dacă s-ar fi reuşit să se rezolve problema distribuirii, aveau potenţialul de a vindeca multe, multe boli. Ar fi fost un bun în sine şi ar fi valorat miliarde. Iar Frank, fusese, fără putinţă de tăgadă, implicat în cariera lui Yann, prima oară ca membru al comisiei în faţa căruia acesta îşi susţinea doctoratul şi apoi ca membru al comisiei care îi evaluase propunerea. Îi afectase cariera lui Yann în moduri pe care nu le dorise, sabotându-i cererea, astfel încât Yann se dusese la Torrey Pines Generique şi apoi la *Small Delivery Systems,* unde era şi acum.

E posibil ca piaţa *futures* să fi observat acest lucru.

Caroline arăta acum mai relaxată, probabil uşurată că nu era revoltat sau agitat la auzul noutăţilor ei. El încerca să rămână calm. Ce fusese, fusese. Încercase să obţină munca lui Pierzinski pentru o companie cu care se afla în relaţii, da, dar nu reuşise. Aşadar, în ciuda strădaniilor sale, nu mai trebuia să ascundă nimic.

– Ai zis MIT, spuse el, reflectând asupra lucrurilor. E şi Francesca Taolini implicată?

O privire surprinsă, după care:

– Da. Şi ea face obiectul interesului. Sunteţi vreo doisprezece. Mi-a fost repartizată supravegherea majorităţii celor din grup.

– Ai, ştiu şi eu… Înregistrezi ce spun oamenii la telefon sau în camere?

– Uneori, dacă vrem. Nici n-ai idee cât de puternică a ajuns tehnologia. Dar e scumpă şi folosită în totalitate numai în anumite cazuri. Voi, cei din grupul lui Pierzinski, sunteţi încă sub o supraveghere mult mai puţin intruzivă.

– Bun. Frank scutură din cap, ca un câine care se scutura de apă. Gândurile îi umblau prin minte în toate direcţiile. Aşadar… mă urmăreşti de un an. Dar n-am făcut nimic.

– Ştiu. Dar…

– Dar ce?

– Dar te-am văzut în vagonul de metrou şi te-am recunoscut. Nu mi-a venit să cred. Te văzusem numai în poză sau poate şi pe

vreun material video, dar am ştiut că tu erai. Şi păreai supărat. Foarte… concentrat la ceva.

– Da, zise Frank. Aşa e.

– Ce s-a întâmplat? Am verificat mai târziu, dar se pare că în acea zi nu fusesei decât la FNS.

– Aşa e. Dar am fost la o prelegere, după cum ţi-am spus.

– Da, ai fost. Nu ştiam asta când te-am văzut în metrou. Stăteai acolo, păreai supărat şi aşa m-am gândit că poate mi-ai luat tu urma. M-am gândit că descoperisei cumva, mersesei pe fir până la sursă – acesta e un alt domeniu la care lucrez, căutarea „în oglindă”. Mi-am închipuit că te hotărâsei să mă iei la întrebări, să afli ce se petrece. Părea posibil. Chiar dacă se putea să fi fost doar una din chestiile ciudate care se întâmplă la Washington. Mă refer la faptul că aici chiar dai peste oameni.

– După care te-am urmărit eu pe tine, zise Frank râzând scurt.

– Da, aşa e, iar eu stăteam în faţa liftului şi mă gândeam: „Ce-o să-mi facă ăsta?”

Râse nervos la amintirea momentului.

– Nu lăsai să se vadă.

– Nu? Pun pariu că da. Nu mă cunoşteai tu. Când s-a blocat liftul…

– Nu l-ai oprit tu cumva?

– Nu, cum să fac aşa ceva? Nu sunt…

– James Bond? James Bondette?

Caroline râse.

– Nu aşa merg lucrurile. E doar supraveghere. Ne aflam acolo, am început să vorbim şi nu mi-a luat mult să-mi dau seama că nu ştiai cine sunt, că nu ştiai că eşti urmărit. Era doar o coincidenţă.

– Dar ştiai că te-am urmărit.

– Da. Aşa părea. Însă din moment ce tu nu ştiai cu ce mă ocupam, atunci trebuia să fie, ştiu şi eu…

– Pentru că-mi plăcea cum arăţi.

Ea încuviinţă din cap.

– E adevărat, zise Frank. Dă-mă în judecată.

Caroline îi strânse mâna.

– E în regulă. Adică mi-a plăcut, vreau să zic. Trec printr-o… Oricum mi-a plăcut. Iar tu deja îmi plăceai, înţelegi? Nu te urmăream foarte îndeaproape, dar destul de aproape cât şi ştiu câte ceva despre tine. A trebuit să-ţi urmăresc câteva din apelurile telefonice. Şi am crezut că eşti amuzant.

– Da?

– Da? Eşti amuzant. Cel puţin aşa cred eu. Scuză-mă. Niciodată nu a trebuit să mă gândesc la ceea ce fac, adică nu aşa, nu ca la o persoană cu care discut. Adică... ce oribil trebuie să sune.

– Spionezi oamenii.

– Da, e adevărat. Dar niciodată nu m-am gândit că asta ar face cuiva vreun rău. E o modalitate de avea grijă de oameni, în cazul de faţă, înseamnă că deja te cunoşteam. Deja te plăceam. Iar tu stăteai acolo, ceea ce înseamnă, ştii tu... însemna că mă plăceai şi tu. Zâmbi strâmb. Şi asta era în regulă. În general nu prea se ţin bărbaţii după mine.

– Da, sigur.

– Nu se ţin.

– Îhî. Omul care ştia prea puţin, urmărit de spionul care ştia şi mai puţin.

Ea izbucni în râs, îşi trase mâna şi îl trase uşor un pumn peste braţ. Îi prinse mâna într-a lui şi o trase spre el. Ea se rezemă de pieptul lui, iar el îi sărută creştetul capului, ca şi cum ar fi vrut să zică, te iert pentru slujba pe care o ai, te iert pentru supraveghere. Îi inspiră parfumul părului. Apoi ea ridică privirea şi se sărutară foarte scurt, după care se trase înapoi. Şocul sărutului îl străbătu pe Frank, trezindu-l şi făcându-l fericit. Îşi aminti cum fusese în lift; sărutul de acum nu era ca acela, dar îşi dădu seama că şi ea îl ţinuse minte.

– Da, făcu ea gânditoare. Apoi am făcut asta. Eşti un bărbat frumos. Îmi dădusem seama de ce mă urmăreai şi am simţit – ştiu şi eu – că te plăceam.

– Da, zise Frank, încă amintindu-şi de momentele din lift. Simţind sărutul. Pielea îi strălucea.

Caroline râse din nou, rememorând.

– Mi-am făcut griji după aceea că te-ai fi putut gândi că sunt o uşuratică, pentru că am sărit pe tine. Dar în acel moment pur şi simplu am făcut-o.

– Aşa e, spuse Frank.

Râseră şi se sărutară din nou.

După ce se opriră, Caroline zâmbi în sinea ei şi îşi dădu la o parte părul de pe frunte. „Măi să fie,” murmură ea.

Frank încercă să prindă unul din gândurile care-i alergau prin cap.

– Ziceai că te afli într-o situaţie proastă?

– Ah, da, aşa am zis.

Colţurile gurii i se strânseră. Se trase un pic înapoi. Brusc, Frank realiză că era nefericită, iar impresia aceasta era atât de diferită de cea pe care i-o lăsase în lift încât fu şocat. Înţelese că nu o cunoştea, normal că nu o cunoştea. Crezuse contrariul, dar nu era adevărat. Era o străină.

– Ce situaţie? întrebă el.

– Sunt măritată.

– Ah.

– Iar acum ştii şi tu. E o situaţie proastă.

– Îhî.

Era însă şi bună, se gândi el.

– Nu doresc să discut despre asta. Te rog. Dar asta e. În situaţia asta mă aflu.

– Bine. Numai că acum te afli aici.

– Stau la nişte prieteni în seara asta. Locuiesc în apropiere. Toată lumea ştie că dorm la ei pe canapea. Le-am lăsat un bilet în caz că se trezesc, în care le spuneam că n-am putut să dorm şi am ieşit să dau o tură de alergare. Dar n-or să se trezească. Sau chiar dacă se trezesc, n-or să mă verifice.

– Soţul tău se ocupă şi el de supraveghere?

– Da. El e mult mai sus în ierarhie ca mine.

– Înţeleg.

Frank nu ştia ce să spună. Veşti proaste. Cele mai proaste din noaptea aceea, mai proaste decât faptul că se afla sub supraveghere. Pe de altă parte, ea se afla alături de el şi se sărutaseră.

– Te rog.

Caroline îi puse mâna pe gură, iar el îi sărută degetele. Încercă să-şi înghită toate întrebările.

Unele dintre aceste întrebări reprezentau însă o schimbare de subiect, o mutare înspre un teritoriu mai sigur.

– Aşadar, spune-mi la ce te referi atunci când vorbeşti de supraveghere? Cu ce anume te ocupi?

– Există niveluri diferite. În cazul tău, aproape tot ce fac e documentare. Cărţi de credit, facturi de telefon, corespondenţă electronică, fişiere de computer.

– Au!

– Gândeşte-te şi tu. Uneori se face şi localizare, deşi mai mult la nivelul înregistrărilor de la telefonul mobil. Ştiu că stai pe undeva prin zona Connecticut, dar nu eşti înregistrat cu nicio adresă. Poate că stai la cineva. Chestiunile de genul acesta sunt

evidente. Dacă ar vrea, ţi-ar putea pune un cip. Iar noul tău monovolum e dotat cu transponder şi poate fi astfel localizat prin GPS.

– Fir-ar!

– Pot fi localizate maşinile tuturor. Ca transponderele din avioane. E doar o chestiune de obţinere a codului şi fixare pe poziţie.

– Dumnezeule!

Frank reflectă asupra celor aflate. Atâtea informaţii. Dacă cineva ar fi avut acces la ele, ar fi aflat o mulţime de lucruri.

– FNS ştie ce li se întâmplă oamenilor săi?

– Nu. E o operaţiune secretă.

– Şi soţul tău, el cu ce se ocupă?

– E la un nivel superior.

– Aha.

– Da. Dar nu vreau să vorbesc despre asta acum. Altă dată.

– Când?

– Nu ştiu. Altă dată.

– Când ne mai vedem?

Caroline zâmbi stins.

– Da. Atunci când ne mai vedem. Chiar acum. Îşi lumină ceasul şi se uită la el: Fir-ar, trebuie să mă întorc. Prietenii mei or să se trezească în curând. Se duc devreme la muncă.

– Bine… Tu o să fii bine?

– Da. Sigur.

– Şi o să mă mai suni?

– Da. Va trebui să-mi aleg cu grijă momentul. Trebuie să mă aflu într-un spaţiu nesupravegheat şi să te pot suna de la un telefon „curat”. Trebuie să stabilim nişte protocoale. Vom discuta despre asta. Vom aranja lucrurile. Acum însă trebuie să plec.

– Bine.

Un sărut fugar şi Caroline se pierdu în noapte.

Frank îşi duse maşina înapoi la marginea Parcului Rock Creek, şi rămase pe scaunul şoferului gândindu-se. Mai era o oră până în zori. Timp de jumătate de oră plouă. Sunetul ploii pe capota monovolumului se asemăna cu cel al unei tobe numai două note, amândouă executate în acelaşi timp.

Caroline. Măritată, dar nefericită. Îl sunase, îl sărutase. Îl cunoştea într-un fel; adică îl ţinea sub supraveghere. Nu ştiu ce program de securitate bazat pe pariuri virtuale ale unor

computere de la MIT, pentru numele lui Dumnezeu! Poate că situaţia nu era chiar atât de rea pe cât părea. Un exerciţiu de formă. Prin comparaţie cu o căsnicie nereuşită. Ieşea pe furiş din casă la trei noaptea. Era greu de ştiut ce să simţi.

La primele nuanţe cenuşii ale zorilor ploaia conteni, iar Frank ieşi din maşină şi o porni prin parc. Strigăte de păsări de tot felul: piuit, triluri şi apoi o pasăre cu triluri atât de obraznice încât iniţial păreau dincolo de muzică, erau ca visele umane în comparaţie cu arta: mai ciudate, mai îndrăzneţe, mai sălbatice. Păsări cântând în pădure în zori: S-a oprit ploaia! A venit ziua! Sunt aici! Te iubesc! Cânt!

Era încă destul de întuneric. Când ajunse la înălţimea de lângă defileu scoase din buzunar o mică lunetă cu infraroşii pe care o cumpărase şi privi prin ea în aval înspre adăpătoare. Trupuri mari şi roşcate, licărind în întuneric; lui Frank îi păreau antilope din cele mai mari, poate chiar antilope elan. Ar fi putut atrage jaguarul. Un prădător sud-american atacând pradă africană, de parcă Oceanul Atlantic s-ar fi întors la ravena sa îngustă, iar toate animalele se aflau pe Gondwana. În depărtate auzea corul din zori al siamangilor, cel puţin aşa presupunea, care, după sunet păreau a se afla la o distanţă foarte mare de el. Dintr-o dată, i se umflă ceva în piept ca un sac gutural de fericire şi murmură, în sinea lui (şi pentru Caroline): uuuuuuuuup! uuuuuuuup!

Îi ascultă pe siamangi şi cântă încetişor alături de ei. Îşi montă camera digitală la capătul lunetei ca să facă nişte fotografii în infraroşu ale animalelor care se adăpau, pentru GOAF. Le putea vedea acum fără lunetă în lumina crescândă. Negru pe gri. Se întrebă dacă nu cumva acelaşi siamang sau gibon dădea tonul în fiecare dimineaţă. Se întrebă şi dacă tovarăşii acestuia stăteau culcaţi confortabil pe crengi, enervaţi de faptul că erau treziţi, sau dacă dormitul pe crengi nu era confortabil şi toţi erau astfel pregătiţi şi aşteptau să se trezească şi să se mişte odată cu ziua. Poate că era altfel pentru fiecare animal sau împrejurare, ca şi în cazul oamenilor, astfel încât uneori moţăiau în acele ultime clipe preţioase, dinainte ca zgomotul să devină atât de asemănător unei cântări de operă răguşite încât să nu mai poată dormi nimeni din cauza lui. Chiar şi de la distanţă sunetul îţi dădea fiori, iar acum era cântecul asociat întâlnirii cu Caroline şi Frank renunţă să se străduiască să nu sperie marile ungulate de la adăpătoare şi urlă: „UUUUUUUUP! UuuuuuuuuuUUUUUUUUP!

UUP! UUP!”

Se simţi inundat. Nu se mai simţise niciodată astfel, emoţia era nouă, intensă şi sălbatică. Gata cu excesul de raţiune de aici înainte! Ce-ar zice guru? Se simţise oare bătrânul vreodată astfel? Să fi fost oare dragoste, pe care el o descoperea pentru prima dată, neştiind mai înainte ce era? E adevărat, ea era măritată. Dar existau şi angajamente mai rele. Nu părea ceva care avea să dureze. Putea să aibă răbdare. Avea să aştepte să rezolve situaţia. Avea să trebuiască să aştepte să fie sunat iar.

Atunci îl văzu pe unul dintre siamangi sau giboni de partea cealaltă a ravenei, în susul pârâului, legănându-se din creangă în creangă. O formă mică şi neagră, ca o felină mare, dar cu braţe foarte lungi. Forma clasică de maimuţă. Surprinse în treacăt nişte obraji albi şi ştiu că era unul dintre giboni. Giboni cu obraji albi. Cântările lor sunaseră ca şi cum ar fi venit de la kilometri depărtare, dar ei ar fi putut să fie mai aproape în tot acest timp. Era greu să-ţi dai seama în pădure.

Erau mai mulţi, care îl urmau pe primul. Zburau printre crengi ca nişte trapezişti nebuni, improvizând la fiecare salt. Brachiaţie: uimitor lucru. Frank îi şi fotografie, sperând ca imaginile să-i ajute pe cei de la GOAF să-i identifice. Deplasare cu ajutorul braţelor printre copaci, fără vreun plan sau destinaţie, pur şi simplu evoluând în stil liber printre crengi, îşi dori să li se poată alătura ca să zboare ca Tarzan, dar, privindu-i, îşi dădu seama cât de imposibilă era această fantezie. Hominizii coborâseră din copaci, nu mai erau arboricoli. Tarzan era o greşeală, şi până şi casa lui era o întoarcere la trecut.

În susul pârâului, cele trei antilope elan se uitară în sus la ceea ce le deranja, după care continuară să bea pe săturate. Frank se opri pe dâmbul de lângă defileu, cântând fericit într-un glissando de bucurie animală: „uuuuuuuuuup!”

Şi că tot venise vorba de animale, la Grădina Zoologică Naţională redeschisă se ţinea o petrecere, programată ceva mai încolo în dimineaţa aceea.

* * *

GRĂDINA ZOOLOGICĂ NAŢIONALĂ, cocoţată pe un promontoriu ce dădea spre un cot al defileului pârâului Rock Creek, fusese greu lovită de diluviu. Venită dinspre nord, revărsarea de ape îi atinsese marginile, apoi se grăbise să se întâlnească cu apele umflate ale Potomacului, măturând în cale o mare parte din gard şi din amenajările peisagistice. Din fericire,

majoritatea clădirilor şi ţarcurilor erau construite din beton greu şi rămăseseră intacte acolo unde nu le fuseseră afectate fundaţiile. Sistemul de Parcuri Naţionale putuse plăti reparaţiile din resurse interne şi, cum majoritatea animalelor eliberate supravieţuiseră inundaţiilor şi fuseseră recuperate destul de uşor după aceea (unele dintre ele se întorseseră chiar la grădina zoologică imediat după ce se retrăseseră apele), reparaţiile se efectuaseră cu mare rapiditate. Prietenii Grădinii Zoologice Naţionale, care acum ajunseseră la aproape două mii de persoane, contribuiseră cu munca şi amintirea colectivă a parcului, iar versiunea reconstruită ce se deschidea acum publicului semăna foarte bine cu originalul, dar păstra un ciudat aspect nefinisat.

Ţarcul pentru tigri şi lei din capătul sudic al parcului era o insulă rotundă împărţită în patru sferturi despărţite de observatorii umani printr-un şanţ cu apă şi un zid exterior înalt. Copacii de pe insulă scăpaseră cu bine, deşi arătau ciudat de răzleţi şi murdari pentru luna iunie.

În această dimineaţă deosebită, mulţimii care revenea la grădina zoologică i se alăturase şi legaţia khembali, venită să repete ceremonia de primire a tigrilor înotători, întreruptă atât de ironic de către inundaţii. Şi familia Quibler era acolo, desigur, doar unul dintre tigri stătuse două nopţi la ei în subsol, aşa că acum erau mânaţi de un oarecare interes familial.

Annei îi plăcea să se uite la Joe cum stătea în suportul din spinarea lui Charlie, fericit să se afle cocoţat acolo de unde putea vedea bine şi-l lovea pe acesta lateral peste cap, strigând: „Tigru? Tigru?”

– Da, tigru, îi confirmă Charlie, încercând să prindă fără să vadă pumnii micuţi care îl loveau. Tigrii noştri! Tigri înotători!

Erau înconjuraţi de o mulţime densă care se minună la unison atunci când se deschise uşa de la sanctuarul interior al tigrilor, iar marile feline păşiră afară câteva clipe mai târziu, superbe în lumina soarelui de dimineaţă.

– Tigru! Tigru!

Mulţimea izbucni în urale. Tigrii ignorară agitaţia. Păşeau pe iarba spălată, adulmecând. Unul se apucă să marcheze copacul cel mare din sectorul lor, apărat de gheare, dacă nu chiar de urină, de o învelitoare de lemn, iar mulţimea scoase un „Ah.” Nick Quibler le explica celor din jurul său că aceia erau tigri bengalezi, care fuseseră duşi de ape în mare în timpul unei mari

inundaţii a fluviului Brahmaputra şi nu a Gangelui, că supravieţuiseră înotând împreună pentru nu se ştie cât timp şi că Brahmaputra îşi schimba numele în Tsangpo după o cotitură abruptă în amonte. Anna întrebă dacă nu cumva şi Gangele cauzase măcar o mică parte din inundaţii. Joe sărea în sus şi jos în suportul său, aproape rostogolindu-se înainte peste capul lui Charlie. Charlie îl asculta pe Nick, ca şi Frank Vanderwal, care stătea în spatele lor printre khembali.

Rudra Cakrin ţinu un scurt discurs tradus de Drepung, mulţumind grădinii zoologice şi angajaţilor ei şi apoi familiei Quibler.

– Tigru tigru tigru!

Încântarea lui Joe îl făcu pe Frank să zâmbească. „Uuuuup!” strigă el, imitându-i pe giboni, ceea ce-i spori încântarea lui Joe. Annei i se părea că Frank era într-o dispoziţie neobişnuit de bună. Câţiva PGZN trecură pe lângă el şi îi dădură un ecuson rotund pe care scria GOAF, iar Frank mai luă încă unul şi i-l prinse lui Nick pe cămaşă. Nick îi supuse pe voluntari unui tir rapid de întrebări despre animalele de la zoo care nu fuseseră încă recuperate în timp ce răsfoia nerăbdător broşura GOAF pe care i-o dăduseră.

– A ajuns vreun animal chiar până la Bethesda?

Frank îi răspunse el în locul PGZN-ilor, lăsându-i pe aceştia să-şi facă rondul.

– Găsesc animale din cele mici peste tot. Par să iasă din zona afluenţilor lui Rock Creek. Poţi să te uiţi pe site ca să afli care au fost văzute cel mai recent şi să urmăreşti semnalele radio de la cele care sunt marcate. Atunci când intri în GOAF poţi să transmiţi prin GPS locaţia animalelor fugite pe care le vezi.

– Super! Putem să mergem şi noi să căutăm animale?

– Sper, zise Frank. Ar fi amuzant. Se uită la Anna, care încuviinţă din cap, încântată. Am putea face o expediţie.

– S-a redeschis Parcul Rock Creek?

– Doar dacă faci parte din GOAF.

– E sigur? întrebă Anna.

– Da. Sunt şi părţi ale defileului în care pereţii cei noi sunt încă instabili, dar nu ne-am apropia de ele. Există şi un punct mai înalt din care poţi vedea partea ruptă şi noul iaz de unde se adapă multe dintre animale.

– Super!

Cel mai mare dintre tigri se îndreptă greoi spre şanţul

despărţitor şi încercă apa cu laba.

– Tigru tigru tigru!

Tigrul se uită în sus. Îl văzu pe Joe, îşi dădu capul masiv pe spate şi scoase un răget scurt pe ceea ce trebuia să fie una dintre cele mai joase frecvenţe audibile de către oameni sau chiar mai joasă. Era mai mult un sunet simţit în burtă.

– Oooooooh, făcu Joe. Mulţimea scoase acelaşi sunet.

Frank zâmbea, dând la iveală ceea ce Anna credea că este adevăratul său zâmbet.

– Asta da vocalizare, zise el.

Rudra Cakrin vorbi o vreme în tibetană iar Drepung traduse.

– Tigrul este un animal sfânt, desigur. El semnifică curajul. La noi acasă, nu i se rosteşte cu glas tare numele, deoarece asta ar aduce ghinion. I se spune în schimb Regele Muntelui sau Marea Insectă.

– Marea Insectă? repetă Nick fără să-i vină să creadă. Asta l-ar scoate din minţi!

Tigrul cel mare, mascul, păşi înspre copac şi zgârie apărătoarea cea nouă, lăsând urme de gheare pe lemnul proaspăt. Mulţimea se minună din nou.

Frank strigă:

– Mă duc să văd dacă pot să-i stârnesc pe giboni. Vrei să vii şi tu Nick?

– Şi ce să facem?

– Vreau să încerc să-i fac pe giboni să cânte. Ştiu că au prins unul sau doi.

– Nu, mulţumesc. Cred că o să stau aici şi o să mă uit la tigri.

– Bine. O să-i poţi auzi pe giboni de aici, dacă încep să cânte.

În cele din urmă tigrii se trântiră pe jos în umbra dimineţii privind în gol. Angajaţii de la grădina zoologică ţinură discursuri în timp ce mulţimea se împrăştia prin restul grădinii. Se auzeau nişte strigăte puternice din direcţia ţarcului gibonilor, dar nu sunau ca scoase de ei. După o vreme Frank se întoarse, dând din cap.

– E doar o pereche de giboni care a fost recuperată. Restul sunt încă în parc. I-am văzut pe unii dintre ei. E frumos, îi spuse el lui Nick. O să-ţi placă.

Drepung veni la ei.

– Vreţi să mergeţi la mica noastră petrecere de la centrul pentru vizitatori? îl întrebă pe Frank.

– Desigur, mulţumesc. Mi-ar face plăcere.

O porniră pe cărările din grădina zoologică spre o clădire aproape de intrarea pe Connecticut. Drepung îi conduse pe Frank şi familia Quibler într-o cameră din spate, iar Rudra Cakrin le arătă nişte scaune din jurul unei mese de sub o fereastră. Veni la ei şi dădu mâna cu Frank.

– Bună, Frank. Bine ai venit. Mă bucur că te-am cunoscut. Te rog, stai jos. Mănâncă ceva, bea nişte ceai.

Frank avea o expresie de surpriză pe chip.

– Deci chiar vorbeşti engleză?

Bătrânul zâmbi.

– Da, vorbesc foarte bine engleză. Drepung m-a pus să iau lecţii.

Drepung îşi dădu ochii peste cap şi clătină din cap. Padma şi Sucandra veniră şi ei şi împărţiră ceşti de ceai tibetan. Uitătura cruciş a lui Nick în momentul în care mirosi ceaiul îl făcu pe Drepung să izbucnească în râs.

– Nu trebuie să-l încerci, îl asigură el pe băiat.

– Are un gust de parcă fiecare ingredient s-a stricat în felul lui, comentă Frank după ce gustă din ceai.

– Stricat de la început, zise Drepung.

– Bun, exclamă Rudra. Bun ceai.

Se apleca în faţă ca să soarbă cu zgomot din ceaşcă. Nu prea mai semăna cu omul impunător care ţinuse prelegerea de la FNS, gândi Anna, ceea ce explica probabil de ce Frank îl privea cu atâta curiozitate.

– Aşa deci, aţi luat lecţii de engleză? îl întrebă Frank. Sau poate e cum zicea Charlie? Că deja vorbeaţi engleză, dar nu aţi vrut să ne spuneţi?

– A zis Charlie aşa ceva?

– Glumeam şi eu, zise Charlie.

– Foarte amuzant Charlie.

– Da... deci luaţi lecţii?

– Sunt om de ştiinţă. Studiez engleza ca pe o insectă.

– Om de ştiinţă!

– Mereu sunt om de ştiinţă.

– Şi eu, dar credeam că aţi zis la prelegerea dumneavoastră că raţionalitatea nu e suficientă. Că excesul de raţiune e o formă de nebunie.

Rudra se consultă cu Drepung, după care spuse:

– Ştiinţa nu e numai raţiune. E mai puternică.

Îi dădu un cot lui Drepung, care explică:

– Rudra Cakrin foloseşte pentru ştiinţă cu cuvânt care seamănă cu devoţiunea. Un fel de devoţiune, spune el. Un mod de a cinsti sau venera.

– Ce anume să venereze?

Drepung îl întrebă pe Rudra şi primi răspuns.

– Ce găseşti. Devoţiune e probabil un cuvânt mai bun decât veneraţie.

Rudra clătină din cap, cu o expresie frustrare provocată de gama limitată a limbii engleze.

– Te uiţi, zise el privindu-l fix pe Frank. Priveşti. Dacă poţi. Pare ca o vindecare.

Apelă din nou la Drepung. Urmă un schimb scurt de replici în tibetană, după care continuă.

– Priveşti şi vindeci, da. Faci mai bine. Faci mai rău, faci mai bine. De exemplu mergi la plimbare. Priveşti înăuntru, înăuntru, în afară, împrejur, jos, în sus. În sus şi în jos. Deasupra şi dedesubt. Ha ha ha.

Drepung zise:

– Chiar face progrese la engleză.

Sucandra şi Padma izbucniră în râs la auzul acestor cuvinte, iar Rudra se încruntă la ei în glumă, diferit de modul în care o făcea atunci când era serios.

– Nu prea stă mult la niciun instructor, spuse Padma.

– Îi schimbă ca pe ciorapi, sări şi Sucandra.

– Măi să fie, făcu Frank.

Bătrânul se întoarse la ceaiul său, apoi îi zise lui Frank:

– Vii la căminul nostru, te rog?

– Mulţumesc, mi-ar face plăcere. Am auzit că e foarte aproape de FNS.

Rudra dădu din cap, zicând ceva în tibetană.

Drepung îi traduse:

– Când spune casă, se referă la Khembalung. Avem de gând să facem o scurtă deplasare până acolo, iar rimpoche[24] crede că ar trebui să vii cu noi. E de părere că ai avea multe de învăţat.

– Sunt sigur că da, zise Frank, cu o expresie de surpriză. Chiar aş vrea să vă văd căminul. Mă simt recunoscător că s-a gândit la mine. Dar nu ştiu dacă pot. Mă tem că nu prea am timp liber zilele astea.

Drepung dădu din cap:

---

[24] Formulă respectuoasă de adresare faţă de maestru.

– Asta e valabil pentru toţi. Călătoria va fi scurtă tocmai din acest motiv. De asta poate şi familia Quibler să vină cu noi.

Frank căpătă iar o expresie de surprindere pe chip.

– Vin cu toţii. Am plănuit două zile pentru zborul într-acolo, patru zile să stăm în Khembalung şi două zile să ne întoarcem. Vom fi plecaţi opt zile. Dar te asigur că va fi o săptămână foarte interesantă.

– Nu e anotimpul musonic acolo?

Khembali încuviinţară solemn din cap.

– Niciun muson, nici anul acesta nici cu doi înainte. Secetă mare. Un alt motiv de văzut.

Frank dădu aprobator din cap, uitându-se la Anna şi la Charlie:

– Deci chiar mergeţi?

– M-am gândit că e bine pentru băieţi, dar nu pot să lipsesc prea mult de la serviciu, răspunse Anna.

– Altfel i-ar plesni capul, făcu Charlie, ridicând mâna ca să se devieze cotul tras de Anna în coaste. Glumeam! Oricum, zise el spre ea, poţi să lucrezi şi în avion, iar eu o să am grijă de Joe. O să am grijă de el tot drumul.

– S-a făcut, zise Anna repede.

– Charlie foarte amuzant, repetă Rudra.

– Am să mă gândesc bine. Pare interesant şi vă sunt recunoscător pentru invitaţie, îi zise Frank lui Rudra.

– Mulţumesc, îi răspunse acesta.

Sucandra îşi ridică paharul.

– În cinstea Khembalungului!

– Nu! strigă Joe.

III
Întoarcerea în Khembalung

Într-o sâmbătă, Charlie ieşise în oraş de unul singur, Joe rămăsese acasă cu Anna, iar Nick plecase cu Frank să caute animale. După ce făcu vreo câteva comisioane, se duse să se uite la cărţi la librăria Second Story Books. Tocmai punea o carte la loc pe raft, când o femeie se apropie de el şi îl întrebă:

– Nu vă supăraţi, îmi puteţi spune unde găsesc operele lui William Blake?

Surprins de faptul că fusese confundat cu un angajat, (toţi angajaţii aveau douăzeci şi cinci de ani şi erau îmbrăcaţi în negru), Charlie îi aruncă o privire lipsită de expresie.

– E poet, îi explică femeia.

Charlie fu de-a dreptul şocat. Nu numai că fusese luat drept angajat al Second Story, dar chiar drept unul care nu ştia cine era William Blake?

– Poezia se află acolo, îi răspunse, arătând spre partea din spate a magazinului.

Femeia se strecură pe lângă el, dând din cap.

Focule, focule, ce arzi strălucind, se abţinu Charlie să zică.

„Nu uitaţi să treceţi şi pe la secţiunea de albume de artă mari ca să găsiţi facsimile ale gravurilor lui!” se abţinu Charlie să exclame.

„Veţi constata că, de fapt, e mult mai bun ca artist decât ca poet! Mare parte a poeziilor lui nu sunt decât o păsărească de drogat”, se abţinu el să strige.

Îi sună mobilul şi îl scoase din buzunar. „William Blake era nebun!”

– Alo, Charlie? Charlie, tu eşti?

– Bună, Phil. Ia zi, arăt eu a om care nu ştie cine a fost William Blake?

– Nu ştiu, arăţi?

– Rahat. Vezi tu, marile arii sunt pe veci pierdute pentru că nu spunem ce gândim. Nu rostim niciodată majoritatea celor mai bune replici ale noastre.

– Eu nu am această problemă.

– Aşa cred şi eu. Deci care-i treaba?

– Pun în aplicare ce am discutat la Memorialul Lincoln.

– Ah, bine! Deci ai să candidezi?

– Cred că da.

– Ai discutat şi cu cei care se ocupă cu fondurile noastre?

– Da, şi se pare că totul va fi bine. Există o groază de oameni care vor o schimbare.

– Asta e sigur. Dar… chiar crezi că poţi câştiga?

– Da, aşa cred. Reacţiile pe care le-am primit au fost pozitive. Numai că…

– Numai că ce?

Phil oftă.

– Mă tem de efectul pe care l-ar putea avea asupra mea. Mă refer la faptul că puterea corupe, nu?

– Da, dar tu eşti deja puternic.

– Atunci înseamnă că deja s-a întâmplat, mulţumesc că mi-ai spus. Ar trebui să fie din ce în ce mai rău, nu? Puterea corupe, iar puterea absolută corupe în mod absolut. Oare William Blake să fi zis asta?

– Lordul Acton.

– Ah, da, dar nu a spus şi corolarul. Puterea corupe, puterea absolută corupe în mod absolut, iar un pic de putere corupe un pic.

– Cred că aşa e.

– Iar toată lumea are un pic de putere.

– Da, cred că da.

– Deci suntem cu toţii un pic corupţi.

– Hmm…

– Fii serios, de ce să nu se poată interpreta aşa? Se poate. Puterea corupe, noi avem cu toţii putere, deci suntem toţi corupţi. Un silogism perfect, dacă nu mă înşel. De fapt, singurii oamenii despre care credem că nu sunt corupţi sunt de regulă cei lipsiţi de putere. Prizonierii conştiinţei, cei reduşi mintal, unii dintre bătrâni, sfinţii, copiii…

– Copiii mei au putere.

– Da, dar sunt ei perfect puri şi nevinovaţi?

Charlie se gândi la Joe, care se prefăcea că suferă groaznic atunci când venea Anna acasă de la serviciu.

– Nu, şi ei sunt un pic corupţi.

– Poftim.

– Cred că ai dreptate. Iar sfinţii au putere, dar nu sunt corupţi şi tocmai de aceea le spunem sfinţi. Şi noi cum stăm atunci? Ne gândim că în această lume de corupţie universală, ai putea să fii

preşedinte?

– Da. La asta mă gândeam şi eu.

– Atunci e în regulă.

– Da. Partea tristă însă e că nu numai cei care deţin puterea sunt afectaţi de corupţie. De la ei se răspândeşte. Ei o răspândesc. Ştiu că e adevărat pentru că o văd întâmplându-se. În fiecare zi vin oameni la mine pentru că am ceva putere şi-i văd înjosindu-se sau comportându-se prosteşte. Îi văd devenind corupţi sub ochii mei. E deprimant. E ca şi cum ai avea darul lui Midas, dar în sens invers, astfel încât tot ce atingi se transformă în rahat.

– Soluţia e să devii asemenea sfinţilor. Fă ca Lincoln. El a avut putere, dar şi-a păstrat integritatea.

– Lincoln îşi dădea seama cât îi era de limitată puterea. Evenimentele nu erau sub controlul lui.

– Lucru adevărat şi în cazul nostru.

– Corect. Bine gândit totuşi. Voi încerca să nu-mi fac griji, dar să ştii că voi avea nevoie de voi. Voi avea nevoie de prieteni care să-mi spună adevărul.

– Vom fi alături de tine. Te vom suna pentru fiecare lucru.

– Bine. Vă sunt recunoscător. Totuşi când mă gândesc la asta mi se pare bizar.

– Sunt sigur. Însă ai putea să o faci. Dacă ai intrat în horă, trebuie să joci. Chiar avem nevoie de tine.

– Mă veţi ajuta în problemele de mediu?

– La fel ca întotdeauna. După cum ştii, trebuie să am grijă de Joe, dar pot oricând să discut la telefon. Sunt la datorie la orice oră – o, Doamne, iar vine aia! Phil, trebuie să plec de-aici înainte să vină tipa aia şi să-mi spună că Abraham Lincoln a fost preşedinte.

– Spune-i că a fost sfânt.

– Fă-ţi-l sfânt protector şi n-o să păţeşti nimic. La revedere!

– Vrei să zici „La revedere, domnule Preşedinte!”

SUB SUPRAVEGHERE.

După ce-i trecuse euforia provocată de revederea lui Caroline, de faptul că discutase cu ea, o sărutase, şi-şi făcuseră planuri să se revadă, Frank se trezi confruntat cu realitatea tulburătoare a veştilor pe care i le dăduse. Undeva prin Departamentul Securităţii Interne exista un grup care-l ţinea sub supraveghere.

Îngrozitor gând. Nu că ar fi avut ceva de ascuns. Numai că

avea. Încercase să saboteze cererea de acordare de subvenţii a unui coleg mai tânăr, pentru ca să obţină munca acestuia pentru o companie cu care se afla în relaţii, iar prima parte a planului dăduse roade. Nu că acesta ar fi fost motivul probabil pentru care să-l ţină sub supraveghere; pe de altă parte, poate chiar era. Legătura cu Pierzinski părea să fie motivul pentru care erau interesaţi de el. Existau oare în arhive dovezi a ceea ce încercase să facă? Întrucâtva, făcuse ceea ce făcuse pentru că niciuna din acţiunile sale nu contravenea protocoalelor comisiei FNS. Printre acţiunile pe care le analiza însă în prezent se numărau şi multele apeluri către Derek Gaspar, director general al Torrey Pines Generique. Probabil că într-unele dintre acestea fusese indiscret.

Acum nu mai avea ce face în această privinţă. Nu putea decât să se concentreze asupra prezentului şi viitorului.

Gândindu-se la aceste lucruri, Frank se uita fix la computer. Era conectat la Internet, desigur. Avea protecţii antivirus, avea firewall, coduri de criptare, dar, din câte ştia el, existau programe încă şi mai puternice, capabile să le înşele vigilenţa şi să-i analizeze direct fişierele sau, în cel mai bun caz, mesajele de poştă electronică. Şi conversaţiile telefonice, cu siguranţă. Calificativul de credit, sigur, înregistrările bancare care-l priveau, şi toate celelalte activităţi financiare – toate datele erau analizate acum de către participanţii la un soi de bursă *futures* virtuală, o piaţă pe care se tranzacţionau idei în curs de apariţie, tehnologii şi cercetători. Cu care se făceau speculaţii, la fel ca în cazul unor mărfuri. Oamenii ca marfă – n-ar fi fost pentru prima dată când erau priviţi astfel.

Se duse la un cyber-café din zonă şi plăti cu bani gheaţă ca să utilizeze unul dintre computere. După ce se aşeză în faţa calculatorului cu un espresso triplu lângă el, încercă să vadă ce putea găsi.

Primele site-uri care apărură la căutare îi prezentară cazul propunerii Pieţei de Analiză de Politici, care se spărsese în capul DARPA, Agenţia pentru Proiecte de Cercetare Avansate din Domeniul Apărării[25], cu ceva timp înainte. John Pointdexter, ajuns în atenţia publicului după scandalul Iran-Contra, înfiinţase o bursă *futures* în care participanţii puteau paria pe evenimente posibile din Orientul Mijlociu, inclusiv pe probabilitatea producerii unor atentate teroriste şi asasinate. Într-o săptămână de la

---

[25] Defense Advanced Research Projects Agency.

anunţarea proiectului, Pointdexter fusese obligat să-şi dea demisia, iar DARPA tăiase toate fondurile nu numai pentru proiectul PAP, ci şi pentru oricare alte cercetări cu privire la utilizarea burselor ca instrumente predictive. Existaseră şi ceva proteste la vremea respectivă, de la diverse părţi convinse că bursele pot fi instrumente predictive puternice, ce extrag esenţialul din informaţia colectivă şi înţelepciunea multor oameni. Diferiţi oameni contribuiau cu diversitatea experienţelor lor, se afirmase, considerându-se că informaţia agregată era mai capabilă să prezică evoluţia viitoare a mărfii date decât orice individ sau grup.

Afirmaţia îi păru o minciună sfruntată lui Frank, dar nu asta conta. Cu siguranţă fetişiştii bursei care le dominau cultura nu aveau să renunţe la o idee atât de corectă din punct de vedere ideologic, numai din cauza unei gafe izolate de relaţii publice. Chiar aşa şi stăteau lucrurile, căci Frank dădu repede peste ştiri despre un program intitulat Activitate de Cercetare şi Dezvoltare Avansată[26], care devenise gazda atât a Programului de Recunoaştere Totală a Informaţiilor[27], cât şi a bursei *futures* pe idei. ARDA fusese finanţată ca parte componentă a „Programului de Informaţii Externe", ce făcea la rându-i parte dintr-o agenţie de informaţii al cărei nume nu fusese dezvăluit publicului. „Extragerea dovezilor", „Descoperirea conexiunilor", „Informaţii noi obţinute din cantităţi masive de date", tot felul de proiecte de extragere de date dispăruseră odată cu ideea unei burse *futures.*

Înainte să dispară din atenţia publicului împreună cu tot ce era legat de el, conceptul de bursă *futures* pe idei fusese deja ajustat pentru a rezolva problemele inerente începutului. „Licitarea condiţionată" le permitea participanţilor să-şi nuanţeze pariurile, prin legarea de anumite evenimente intermediare, iar – lucru care-i sări în ochi lui Frank – sistemului îi fuseseră adăugaţi „formatori de piaţă", adică ofertanţi automaţi care erau mereu disponibili pentru tranzacţionare, astfel încât piaţa să rămână lichidă chiar şi în cazul în care nu erau decât câţiva participanţi.

---

[26] Advanced Research and Development Activity.

[27] Traducere aproximativă a „Total Information Awareness" – program de extragere de informaţii detaliate, care, prelucrate cu mijloace special create, ar fi trebuit să permită recunoaşterea teroriştilor şi prevenirea unor potenţiale atacuri teroriste, vehement contestat de către organizaţiile de apărare a libertăţilor civile din SUA.

Primele programe de tipul formator de piaţă pierduseră sume uriaşe de bani, astfel încât creatorii lor fuseseră nevoiţi să le rafineze până în punctul în care să poată concura cu succes cu traderi adevăraţi.

Bingo! Investitorii lui Frank.

Întregul concept de bursă *futures* devenise secret, cunoscut numai guvernului, la fel ca şi ARDA. Oriunde ar fi fost ARDA acum, în componenţa sa intrau cu siguranţă programele capabile să tranzacţioneze contracte *futures* care aveau ca activ suport cercetătorii şi ideile lor, făcând predicţii cu privire la cele care aveau să prospere, pe baza informaţiilor adunate în comun conform procesului gândit pentru Programul de Recunoaştere Totală a Informaţiilor, ce ar fi trebuit să pună cap la cap toate informaţiile din orice loc al datasferei.

Aşadar, burse virtuale cu participanţi virtuali, ce creau rezultate virtuale urmărite de către oameni adevăraţi din agenţii de securitate adevărate. Totul făcând parte din noul mediu sigur avut în vedere de acţiunile întreprinse de către Departamentul pentru Securitate Internă.

Pentru o clipă, Frank se întrebă dacă nu putea afla suficient de multe cât să poată face o transcriere inversă, şi să folosească sistemul împotriva sa. „Bombardatul" Google[28] era una din metodele care reuşeau să distorsioneze datasfera, plasând informaţii de o aşa manieră încât acestea să se propage prin sistem în mod inexact. Metoda fusese combătută cu agenţi de blocare, dar mai existau şi altele, care foloseau acel gen de matematică ce făcea parte din familia de algoritmi studiată de către Frank şi Yann Pierzinski. Pierzinski era tânărul formidabil, deschizător de drumuri într-un nou domeniu; Frank fusese însă cel care realizase utilitatea practică a noului şi puternicului algoritm în lumea reală. Acum îi identificase, poate, încă o aplicaţie. Yann n-ar fi fost capabil de asta, el era doar unul dintre acei matematicieni cărora nu le păsa de altceva. Existau teoreticieni şi existau ingineri, şi mai existau şi aceia, puţini la număr, care reuşeau să le împace pe amândouă, identificând teoriile cu cea mai mare probabilitate de a da roade în lumea reală şi capabili de a le sugera inginerilor cum să le

[28] Procedeu prin care se încearcă „păcălirea" motorului de căutare Google, pentru a-l convinge să afişeze un site cât mai sus în rezultatele unei căutări.

implementeze. Această capacitate o poseda şi Frank, după cum el însuşi considera, care acum se întreba cum ar putea formula problema pentru o echipă de matematicieni şi apoi pentru una de ingineri…

Aproape că îl sună pe Edgardo, care poseda aceeaşi capacitate de a împăca cele două domenii ca şi el, ca să-l întrebe ce ştia, deoarece, printre altele, Edgardo venise la FNS de la DARPA. DARPA era asemeni FNS, în sensul că personalul era în mare parte format din oameni de ştiinţă aflaţi în trecere, chiar dacă perioadele petrecute de aceştia în cadrul instituţiei erau de trei-patru ani în loc de unul sau doi. Edgardo însă nu rezistase acolo decât un an. Niciodată nu povestise prea multe despre motivul plecării sale, făcând o singură dată o remarcă despre faptul că atitudinea sa nu fusese apreciată. Cu siguranţă, părerea lui cu privire la chestiunea supravegherii ar fi fost extrem de interesantă…

Numai că nu putea să-l sune, bineînţeles. Chiar şi în mobilul său se putea să fi fost puse microfoane, ca şi în cel al lui Edgardo. Îşi aminti brusc de muncitorul care-i instalase un prelungitor în biroul cel nou. Putea oare un prelungitor să conţină şi un splitter care să îndrepte toate datele ce treceau prin el în două direcţii? Şi un microfon şi aşa mai departe?

Probabil că da. Trebuia să discute cu Edgardo între patru ochi, undeva unde să nu fie deranjaţi. Momentele de alergare de la prânz aveau să-i ofere o şansă în acest sens, deoarece grupul se despărţea într-un şir în care membrii menţineau o distanţă mare între ei de-a lungul aleilor.

Trebuia să afle mai multe. Îşi dorea deja să-l mai sune Caroline. Voia să discute cu toţi cei implicaţi în asta: Yann Pierzinski, ceea ce însemna să discute şi cu Marta, chiar dacă avea să-i fi greu, îngrozitor de greu, de fapt, pentru că ea se mutase la Atlanta cu Yann, locuiau împreună acolo şi nu avea cum s-o evite. Mai era şi Francesca Taolini, care aranjase angajarea lui Yann la o companie pentru care lucra în calitate de consultant, exact aşa cum sperase şi Frank să o facă. Bănuia ea oare că Frank dorise să-l obţină pe Yann? Ştia ea oare cât de puternic ar fi putut fi algoritmul lui?

O căută pe Google, descoperind, printre alte lucruri interesante în rezultatele căutării, că participa în calitate de preşedintă a comitetului de organizare la o conferinţă la MIT despre bioinformatică şi mediu ce avea să se ţină nu peste multă

vreme. Exact genul de eveniment la care ar fi putut participa Frank. Exista deja un grup de la FNS care mergea la conferinţă, constată el, ca să vorbească despre noile institute federale.

Urma să se întâlnească mai întâi cu ea, după care să se ducă la Atlanta să se vadă cu Yann – avea oare să-i crească cotaţia la bursa virtuală din acest motiv, determinând intensificarea supravegherii? Neplăcut gând, care-i provocă o grimasă.

Nu avea cum să scape în marea parte a timpului de supraveghere. Trebuia să continue să se comporte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Sau mai degrabă să-şi trateze acţiunile ca pe experimente în domeniul sensibilităţii supravegherii. Să-i viziteze pe Taolini şi pe Pierzinski, sigur că da, şi să vadă dacă astfel impulsiona creşterea cotaţiei sale, deşi i-ar fi trebuit informaţii detaliate de la Caroline ca să afle răspunsul.

Trimise biroului de voiaj al FNS-ului un mesaj de poştă electronică rugând să i se rezerve bilet de avion până la Boston şi înapoi. O călătorie de o zi trebuia să fie suficientă.

În unele dimineţi îl trezea sunetul ploii care-i bătea în acoperiş şi pe frunze. Lumina din zori, tăcută şi umedă; stătea întins în sacul de dormit urmărind cum se schimbau cenuşiurile în argintiu. Acoperişul se întindea mult mai departe decât marginile podelei de placaj. După ce potrivise cum trebuie toate funiile şi corzile elastice de sărit, plasticul transparent tremura încordat în bătaia vântului, deversându-şi nenumăratele delte de apă. Uitându-se în sus la el, Frank stătea întins confortabil şi complet uscat, cu excepţia umezelii ambientale care însoţea ploaia orice-ai fi făcut, la fel ca în cazul unei excursii cu cortul. În mare parte uscat; cocoţat sus în pădure în ploaie, în coronamentul unei păduri tropicale, învelit în milioane de stropi şi susurul umed al vântului prin crengi, rămânând uscat şi fără să-i fie frig în timp ce privea toate acestea. Da, era o primată arboricolă, întinsă pe salteaua de spumă şi vârâtă pe jumătate în sacul de dormit, privind printr-o perdea neregulată de mărgele de apă ce cădeau de pe marginea acoperişului său. O dimineaţă argintiu-verzuie.

Adesea auzea şi alte primate arboricole ce salutau venirea zilei. În ultima vreme păreau să doarmă pe panta abruptă de dincolo de pârâu, vizavi de el. Primul ţipăt al dimineţii umplea defileul, mai întâi grav şi lichid, o încrucişare ciudată dintre o sirenă şi o voce care de fiecare dată îi provoca un fior pe şira spinării, reacţie programată în fiinţa lui. Nu mai încăpea îndoială

că în creierul uman se găseau şi abilităţi muzicale care nu erau unul şi acelaşi lucru cu cele lingvistice. Oamenii din ziua de azi aveau tendinţa de a-şi utiliza abilităţile muzicale numai pentru ascultat, nemaiavând parte şi de experienţa somatică a producerii muzicii. Odată pierdută, se pierdea şi întregul potenţial al acestei experienţe. „Uuuuuup!” Cântatul, urlatul, îl făceau să se simtă atât de bine. „Uuuuh-uuuuuuuuuuuu-da.”

Încă un subiect despre care să se gândească să scrie. Muzica în calitate de precursor al limbajului. Avea să-l adauge la lista de posibile lucrări, deja lungă de zeci, dacă nu chiar sute de titluri. Ştia că n-avea să se apuce niciodată de ele, dar trebuiau scrise.

Întinsese acoperişul astfel încât să acopere gaura din balustradă şi podea prin care îşi cobora scara de frânghie, pentru ca să poată să se dea jos fără să se ude prea tare. Coborî pe solul pădurii, care încă nu se înmuiase, se duse la monovolumul său şi ocoli Washingtonul pe Centură, dând primele telefoane ale zilei cu ajutorul căştii telefonice. Opri la Optimodal, cântând încetişor: „Sunt optimodal astăzi, optimodal astăzi!” Intră în sala de forţă. Era ora şase dimineaţa. Diane lucra deja la unul dintre aparatele pentru picioare. Saluturi familiare, un pic de conversaţie despre ploaie şi apelurile ei de dimineaţă, cel mai adesea către Europa pentru a profita de diferenţa de fus orar. Vara era foarte rece în Europa şi ploile vijelioase erau considerate semne bune; cu toate acestea, instituţiile de mediu din zonă erau pline de presimţiri rele.

Făcut duş, schimbat, apoi mers la FNS împreună cu Diane. Uimitor cât de repede îşi formează oamenii obişnuinţe. Nu puteau fără ele, concluzionase Frank. Chiar şi viaţa lui improvizată era plină de ele. S-ar fi putut spune că acum avea o gamă de obişnuinţe din care să aleagă, ca un soi de meniu. Urcat la birou, verificat mesaje telefonice şi de poştă electronică, luat cafea, pornit lucru la mesajele care necesitau luarea unor măsuri şi alcătuirea listei zilnice de activităţi selectate din cele de pe tabla albă. Un pic de mic dejun atunci când stomacul îi aducea aminte că fusese neglijat.

Una dintre activităţile de pe lista lui era participarea la încă o şedinţă organizată de către Diane spre finalul dimineţii, la care de această dată participau şefii de divizii, inclusiv Anna şi unii dintre membrii Consiliului Ştiinţific.

Diane fusese ocupată cu organizarea modului în care

percepea ea problema climei, structurând-o în cei mai largi termeni posibili. Mai întâi, însă, avea nişte veşti bune de împărtăşit: comisiile de alocare de fonduri din Congres simplificaseră procedurile de aprobare a unei sume de două miliarde de dolari pentru ca FNS să se poată ocupa de problemele climaterice cât mai curând.

– Au zis că vor să trecem la acţiune, dar într-o manieră strict ştiinţifică.

Edgardo pufni.

– Vor un glonţ de argint. Un remediu tehnic care să determine dispariţia problemelor fără a provoca suferinţe pe Wall Street.

– Nu asta contează, zise Diane. Ne finanţează, iar noi vom stabili ce ar putea să meargă şi ce nu.

Făcu clic pe primul diapozitiv PowerPoint din prezentarea ei.

– Bun. Problemă globală de mediu, care priveşte degradarea habitatului şi creşterea nivelului de dioxid carbon în atmosferă cu o sută de părţi la milion, având ca rezultat dispariţia unor specii şi probleme în asigurarea hranei. O puteţi împărţi în uscat, ocean şi atmosferă. Pe uscat, aveam pierderi de sol fertil, deşertificare, iar în unele locuri inundaţii. În oceane avem creşteri ale nivelului mării, care se produc fie încet ca urmare a încălzirii globale, fenomen aflat deja în desfăşurare, fie rapid, ca urmare a desprinderii stratului de gheaţă din vestul Antarcticii. Probabilitatea desprinderii stratului de gheaţă antarctic este foarte greu de calculat. Mai avem şi circulaţia termosalină, şi mai ales stagnarea marelui curent global din nordul Atlanticului. Şi epuizarea crescătoriilor piscicole, precum şi dispariţia recifelor de corali. Oceanele constituie o sursă de probleme mai mari decât ne-am obişnuit noi să credem. În atmosferă, avem acumularea de dioxid de carbon, desigur, foarte bine cunoscută de altfel, dar şi de metan şi alte gaze puternice de seră.

Făcu clic pe următorul diapozitiv.

– Să începem cu atmosfera, mai precis cu problema dioxidului de carbon, aflat acum la 440 de părţi la milion, faţă de 280 înainte de revoluţia industrială. În mod clar, trebuie să reducem cantitatea de dioxid de carbon pe care o eliminăm în atmosferă, în ciuda industrializării Chinei, Indiei şi a multor altor regiuni. Apoi mai trebuie să vedem dacă putem scoate şi sechestra din atmosferă cantităţi însemnate de dioxid de carbon care sunt deja acolo. Acestora din urmă li se spune uneori şi studii de scădere de nivel.

– Ce anume elimină dioxid de carbon în atmosferă? Mare parte provine din producerea energiei şi de la maşini. Ardem combustibili fosili pentru a obţine electricitate şi pentru a ne deplasa pe noi şi lucrurile noastre de colo până colo. Dacă aveam tehnologii mai puţin poluante pentru a produce energie şi pentru propulsia mijloacelor de transport, atunci eliminăm mai puţin dioxid de carbon în aer. Aşadar, ne trebuie maşini şi o producţie de energie mai puţin poluante. S-a lucrat mult pe ambele fronturi şi s-au studiat nişte posibilităţi extrem de interesante, dar, trăgând linie, industriile petrolieră şi auto sunt foarte importante şi acţionează împreună în vederea obstrucţionării cercetării şi dezvoltării de tehnologii mai puţin poluante care le-ar putea înlocui. În parte şi din cauza lobby-ului pe care îl fac aici la Washington, cercetările în domeniul tehnologiilor mai puţin poluante nu primesc suficientă finanţare, chiar dacă unele din noile metode promit mult. Unele sunt chiar gata de implementat şi ar putea schimba rapid situaţia în bine, dar sunt încă mult prea scumpe ca să fie competitive din punct de vedere financiar, mai ales date fiind costurile instalării unei noi infrastructuri, oricare ar fi aceea.

– Aşadar, dată fiind situaţia de faţă, cred că trebuie să identificăm două sau trei opţiuni dintre cele mai promiţătoare în fiecare domeniu important legat de dioxidul de carbon, energie şi transport, după care să le asigurăm imediat o susţinere puternică. Proiecte pilot, poate chiar concursuri cu premii, propuneri pentru anumite structuri de impozite şi facilităţi pentru a determina firmele private să investească în ele.

– Să se scumpească foarte tare creditele carbon, propuse Frank.

– Să se scumpească foarte tare benzina, propuse Edgardo.

– Da. Acestea sunt mai degrabă soluţii economice sau politice. Ne vom lovi de opoziţia clasei politice în aceste privinţe.

– Ne vom lovi de opoziţia clasei politice pe toate aceste fronturi.

– Aşa e, dar trebuie să ne zbatem pentru tot ceea ce pare că ne va fi de ajutor, fie că ne lovim de opoziţia clasei politice, fie că nu. Sunt din ce în ce mai convinsă că va trebui să fie un efort multidisciplinar, în cel mai larg sens. Frontul este unul foarte extins şi nu putem evita părţile neplăcute pur şi simplu pentru că prezintă probleme. Eu doar le menţionam.

Făcu clic pe următorul diapozitiv.

– Maşinile. Înlocuirea parcului auto în circulaţie durează aproximativ zece ani, aşadar trebuie să începem acum dacă e să facem ceva în timp util. Maşini cu pile de combustie, electrice, cu hidrogen. Există şi câteva chestiuni pe care le-am putea aplica chiar acum modelelor curente. Să reducem consumul de combustibil, desigur. S-ar putea introduce în legislaţie. De asemenea, flexibilitate din punct de vedere al tipului de combustibil utilizat. Există un dispozitiv care ar putea fi montat pe fiecare maşină obişnuită ca să-i permită să funcţioneze cu benzină, etanol sau metanol. Nu creşte preţul maşinii decât cu vreo câteva sute de dolari. Ar putea deveni o cerinţă prin lege. Ar exista astfel şi un aspect ce ţine de securitatea naţională; în caz că, să zicem, ni s-ar tăia brusc accesul la resursele de petrol din străinătate, toată lumea ar putea folosi etanol pe post de combustibil la maşini şi nu am mai fi complet paralizaţi.

– Şi etanolul duce la eliminarea dioxidului de carbon în atmosferă, arătă Frank.

– Da, dar el e produs din materii biologice luate din atmosferă în timpul creşterii plantelor. La moartea plantei oricum putrezeşte şi intră în atmosferă sub formă de dioxid de carbon. Dacă îl arzi şi îi dai drumul în atmosferă, îl poţi reabsorbi de acolo prin intermediul plantelor pe care le foloseşti pentru a obţine ulterior combustibil şi astfel sistemul devine unul de tip buclă închisă unde nu există nicio creştere a cantităţii de dioxid de carbon în atmosferă, chiar dacă nivelul transporturilor este ridicat. Pe când arderea petrolului şi a cărbunelui adaugă cantităţi suplimentare de dioxid de carbon în atmosferă, dioxid de carbon care fusese bine mersi sechestrat înainte să-l ardem noi. Aşadar, etanolul e mai bun, e disponibil chiar acum şi merge la maşinile din ziua de azi. Majoritatea celorlaltor tehnologii pentru obţinerea unei energii mai puţin poluante necesită cel puţin zece ani de cercetare şi dezvoltare. Prin urmare, e bine să avem ceva ce putem aplica imediat. O tehnologie care să acţioneze ca o punte. Ceea ce ar trebui, în mod clar, să se facă chiar acum.

– Dacă nu ar fi piedicile puse de clasa politică.

– Da. Poate că aceasta este o chestiune în privinţa căreia trebuie să educăm Congresul, administraţia şi oamenii. Gândiţi-vă cum am putea s-o realizăm. Acum, însă, să revenim la producerea de energie mai puţin poluantă.

Diane făcu din nou clic pe diapozitive.

– Avem aici opţiuni cu viabilitate demonstrată – toate sursele regenerabile de energie – multe dintre ele fiind funcţionale şi gata să fie extinse. Energie eoliană, geotermală, solară şi aşa mai departe.

– Sursa de energie cu cel mai mare potenţial de creştere este, desigur, energia solară. Dificultăţile tehnologice întâmpinate în transpunerea luminii solare în energie sunt suficient de complicate cât să existe proiecte concurente pentru îmbunătăţirea acestui proces, care se luptă încă să-şi dovedească superioritatea asupra altor metode. Ce am putea să facem noi e să ajutăm la identificarea acelora în care trebuie să investim eforturi considerabile. Cercetări în domeniul fotovoltaic, desigur, dar trebuie să luăm în calcul şi sistemele flexibile de oglinzi, care direcţionează lumina spre elemente ce se încălzesc şi transformă căldura în electricitate. Mai există şi proiectul unui captator solar spaţial, care să adune lumina soarelui din spaţiu şi să o transmită pe Pământ.

– Asta nu ar necesita ajutor din partea NASA?

– Ba da, NASA ar trebui să ia şi ea parte. Un susţinător de calibru este, în mod normal, o premisă obligatorie pentru orice proiect de captare a energiei solare în spaţiu, care mai apoi să fie transmisă pe Pământ.

– Şi cum rămâne cu Departamentul pentru Energie?

– Poate şi el. Trebuie să recunoaştem faptul că unele agenţii federale au fost deja „captate” de către industriile pe care ar fi trebuit să le reglementeze. Departamentul pentru Energie este, în mod clar, una dintre acestea. Ar fi trebuit să se afle la conducerea demersului de obţinere de energie nepoluantă, dar a pornit drept Comisia pentru Energie Atomică, aşadar pentru o vreme nu a fost interesat decât de energia nucleară, iar acum este aservit industriei petroliere. Drept pentru care pune piedici în calea inovaţiilor de mulţi ani. Nu ştiu dacă se poate schimba acum situaţia. Bănuiesc că singurul lucru bun care ar putea veni de la el ar fi o versiune de cărbune nepoluant. Dacă se poate transforma cărbunele în gaz, atunci e posibil ca metanul şi carbonul din el să poată fi captate şi sechestrate înainte de ardere, ceea ce ar fi un lucru bun, numai de i-ar şi reuşi. Dincolo de asta însă, nefericitul adevăr este că Departamentul pentru Energie poate fi mai degrabă un impediment în calea eforturilor noastre decât un ajutor. Va trebui să facem tot ce putem ca să-l atragem şi să ocolim toate obstacolele pe care ni le-ar putea

crea.

Făcu din nou clic.

– Acum despre captarea şi sechestrarea carbonului. Se speră că se pot găsi modalităţi de a scădea nivelul dioxidului de carbon din atmosferă, ceea ce ne-ar fi de mare folos, evident. Există metode mecanice cu eficienţă demonstrată care pot fi folosite în acest scop, dar nu ne putem permite să construim ceva decât la o scară mult prea mică. Dacă este să existe o soluţie, atunci ea ar trebui să fie, cu siguranţă, una biologică. Prima şi cea mai evidentă metodă este cultivarea mai multor plante. Proiectele de reîmpădurire sunt utile în mai multe scopuri, cum ar fi stabilizarea solului, refacerea habitatului, producerea de energie şi de materiale de construcţie prin procesul de creştere naturală, antrenând scăderea nivelului de dioxid de carbon din atmosferă. Se spune deseori că plopii cresc foarte repede şi au o capacitate importantă de absorbţie.

– Cealaltă metodă biologică propusă ar implica un sistem biologic ipotetic, special creat ca să preia o cantitate mai mare de dioxid de carbon decât în prezent, ceea ce introduce în joc biotehnologia, care ar putea fi un jucător cheie. Ar putea chiar să se mişte suficient de repede cât să ne fie de ajutor pe termen scurt.

Pentru o vreme discutară despre logistica necesară demarării tuturor eforturilor pe care le schiţase Diane până atunci, după care Anna trecu la ecranul pe care se afişau prezentările din PowerPoint şi zise:

– O altă metodă de sechestrare a carbonului ar fi să nu ardem petrolul pe care l-am fi ars folosind practicile curente. Adică să-l conservăm. Ceea ce ar conta foarte mult. Cum Statele Unite sunt singura ţară ce trăieşte la nivelurile de consum americane, dacă ne-am decide să consumăm mai puţin, am reduce semnificativ nivelurile de consum ale lumii.

Făcu clic pe un diapozitiv intitulat „Valorile carbonului”, care consta dintr-o listă:

• conservare (consum mic de combustibil, taxe pe carbon)
• simplitate voluntară
• gestiune responsabilă, măsurile corespunzătoare (religie)
• durabilitate, permacultură
• lăsarea unui sistem sănătos de susţinere pentru generaţiile viitoare

Edgardo dădea din cap.

– Amişizarea asta, aşa cum îi zic inginerii – mişcarea asta pentru simplitate voluntară – nu are să funcţioneze. Nu numai că ne plac confortul şi jucăriile noastre şi suntem leneşi, dar avem şi o industrie de cincizeci de miliarde de dolari pe an, numită industria publicităţii, care se împotriveşte oricăror astfel de schimbări.

Anna replică:

– Poate am putea angaja o firmă de publicitate să ne conceapă nişte reclame pentru simplitatea voluntară, care să fie difuzate pe anumite canale de televiziune prin cablu.

Edgardo rânji.

– Da, mi-ar plăcea să văd aşa ceva, numai că avem o economie de zece trilioane pe an care vrea să crească consumul. E ca şi cum am lucra în interiorul unei tumori canceroase. Nu sunt şanse de reuşită. Pur şi simplu, o să ne aruncăm în viteză de pe stânci ca lemingii.

– Lemingii adevăraţi nu sar de pe stânci, comentă Anna. Oamenii se pot schimba. Se schimbă tot timpul. Depinde numai de ce vor.

Anna studia ceva ce numea în glumă macrobioinformatică: căutarea, rafinarea şi chiar inventarea de noi categorii după care oamenii să-şi evalueze cantitativ nivelurile de consum, în ideea că dacă ar şti exact ce anume risipesc, ar reduce consumul şi ar economisi bani. Cele mai cunoscute dintre aceste categorii, explică ea, erau diferitele măsurători de tip „amprentă ecologică". Acestea fuseseră iniţial proiectate pentru oraşe şi ţări, dar Anna concepuse metode de a le aplica şi la gospodării, iar acum împărţea un grafic care ilustra una din metode, cu un tabel statistic care îi ilustra punctul de vedere exprimat anterior, anume acela că americanii erau singurii oameni din lume care trăiau la nivelurile americane de consum şi orice reducere în acest punct ar fi dus la scăderea disproporţionată a amprentei întregii lumi.

– Toată chestia asta ar trebui tradusă în bani la fiecare pas, zise Edgardo. Folosiţi cea mai bună formulă de exprimare, costul în dolari şi cenţi, pentru ca toţi cei care aparţin acestei culturi să înţeleagă. Uitaţi de chestia cu acrii. Lumea nu mai ştie ce e acela un acru şi nici ce te poţi aştepta să extragi din el.

– Educare, bine, spuse Diane. Face deja parte din îndatoririle noastre, aşa cum le-am definit. Şi ne va ajuta să-i atragem şi pe

copii.

Edgardo zise gâjâit:

– În regulă, poate că or să accepte, dar în acelaşi timp şi economiştii ar trebui să încerce să inventeze un sistem de contabilitate cinstită, care să nu tot externalizeze costurile. Atunci când externalizezi costurile pe seama generaţiilor viitoare poţi face orice lucru al naibii de profitabil, când de fapt nu e aşa. Vă avertizez că acesta va fi unul dintre cele mai grele demersuri pe care le-am putea încerca. Economia e incorigibilă. I se spune ştiinţa posomorâtă, când de fapt ea e religia fericirii.

Frank înclina să fie de acord cu scepticismul lui Edgardo în privinţa acestui tip de intervenţii sociale, iar pe el unul îl interesa altceva, categoria etichetată „Proiecte de atenuare” de către Diane, care prelua prezentarea în PowerPoint de la Anna şi făcu clic pe o listă ce conţinea câteva din sugestiile făcute anterior de Frank:

1. înfiinţarea unuia sau mai multor institute naţionale pentru studierea schimbării bruşte de climă şi atenuarea acesteia, analog Institutelor Max Planck din Germania.

2. înfiinţarea de programe de subvenţii şi concursuri care să identifice şi să finanţeze munca de atenuare considerată de importanţă capitală de către FNS.

3. trecerea în revistă a agenţiilor federale deja existente pentru a descoperi proiectele utile pe care acestea le demaraseră sau propuseseră şi coordonarea lor.

Toate erau proiecte bune, dar, din punctul de vedere al lui Frank, cel mai interesant era următorul diapozitiv, „Măsuri de remediere prezente”. Unul din punctele evidente de pornire era oprirea circulaţiei termosaline. Diane primise un raport complet de la Kenzo şi colegii lui de la NOAA[29], iar concluzia ei preliminară fusese că marele curent mondial, deşi uriaş, era sensibil la perturbaţii mici într-o manieră neliniară. Ceea ce însemna că s-ar fi putut să reacţioneze vizibil la mici intervenţii dacă acestea erau bine direcţionate.

Aşadar, conchise Diane, acest lucru trebuie investigat. Cât de întinsă trebuie să fie suprafaţa de mare esenţială pentru scufundare? Cât de precis puteau identifica punctele de

[29] National Oceanic and Atmospheric Administration – Administraţia Naţională Americană de Supraveghere a Oceanelor şi Atmosferei.

scufundare? De ce volum de apă vorbeau? Dacă trebuiau să o facă mai sărată pentru a o forţa să se scufunde iar, de câtă sare era vorba? Puteau demara noi scufundări în nord, acolo unde aveau loc de obicei?

Kenzo făcuse ochii mari. Îi întâlni privirea lui Frank şi mişcă din sprâncene precum Groucho. Sună destul de interesant!

– Trebuie să facem ceva, proclamă Diane, fără să-i arunce o privire lui Frank.

Fusese convinsă, se gândi el. *Am contribuit şi eu măcar la asta.*

– Curentul Golfului este evident locul în care să luăm în calcul măsuri de remediere, dar mai există o mulţime de alte idei pentru intervenţie directă, care trebuie evaluate şi ordonate după priorităţi, în conformitate cu diferite criterii: cost, eficienţă, viteză etc.

Edgardo rânji.

– Deci o să devenim administratori ai biosferei mondiale. Vom terraforma Pământul!

– Deja o facem, replică Diane. Problema e că nu ştim cum.

Mai târziu în acea zi, Frank se alătură grupului care mergea să alerge la prânz, ducându-se cu Edgardo şi cu Kenzo să se echipeze şi să li se alăture lui Bob şi lui Clark, de la programul antarctic de la etajul şapte. Grupul avea când mai mulţi, când mai puţini participanţi decât în ziua respectivă. Alergau pe diverse rute, de regulă vechi terasamente de linii de cale ferată transformate în piste pentru mers cu bicicleta şi alergat. Opririle lor pentru masa de prânz se desfăşurau în special pe traseul paralel cu Autostrada 66, către est pentru o perioadă, şi înapoi de-a lungul defileului Potomacului, şi spre vest către FNS.

Alergau într-un ritm care le permitea să şi vorbească, ceea ce în cazul grupului de faţă însemna o milă în opt minute. Edgardo vorbea cel mai mult, insistând pe o temă sau alta. Îi plăcea să facă legături, îi plăcea să se îndoiască de diverse chestiuni. Nu credea în nimic. Chiar şi metoda ştiinţifică era pentru el un soi de încercare de supravieţuire ad-hoc, un melanj nu prea reuşit de mecanisme de acţiune în caz de urgenţă. Credinţă care însă nu-l împiedica să lucreze ca un maniac la orice proiect i se încredinţa sau să petreacă până târziu în fiecare seară la diferite localuri cu specific latino. Era de loc din Buenos Aires, iar asta, cum el însuşi zicea, explica totul despre el.

– Noi porteños[30] suntem toţi la fel.
– Nimeni nu-i ca tine, spuse Bob.
– Ba din contră. La Buenos Aires toată lumea e ca mine. Cum altfel am putea supravieţui? Am trăit sfârşitul lumii deja de zece ori. Ce să mai faci după aia? Pui Piazzola la tonomat şi dansezi, prietene. Râzi ca prostul.
Cu siguranţă, se abţinu Frank să zică. Desigur, Edgardo se mai îndeletnicea şi cu matematica cu aplicaţii în domeniul calculatoarelor cuantice, criptologiei şi bioalgmoritmilor, ultimul dintre acestea fiind şi singurul aspect al muncii sale pe care Frank îl înţelegea. Îi era clar că la DARPA Edgardo trebuie să fi fost băgat în toate, chestiuni care pe Frank îl interesau acum mai tare decât altădată.
Pe porţiunea în care mergea în paralel cu Autostrada 66, traseul pe care alergau se transforma într-o alee subţire de beton imediat la nord de autostradă, între maşini şi zidul izolator fonic, separată de traficul urlător din dreapta numai de un gard de plasă. Oribilitatea acestui lucru îl smulgea mereu un rânjet lui Edgardo. În miezul zilei, când ieşeau ei să alerge, era expusă total la soare, şi nu puteai face nimic altceva decât să-ţi laşi capul în jos şi să transpiri prin smog.
– Ar trebui să alergi cu o pălărie-umbrelă cum fac eu.
Edgardo arăta caraghios cu drăcia aceea înaltă pe cap, dar pretindea că-i ţine răcoare.
– Pentru asta există părul, nu?
– Chelia masculină mi-a răpit această opţiune, după cum cred că ai observat.
– Păi atunci chelia n-ar fi un semn de neadaptare?
– Neadaptare nu numai în privinţa reglajului termic, prieteni.
– Ai citit cartea aia „De ce alergăm?” Explică faptul că toate caracteristicile noastre se datorează adaptărilor pentru alergat? Chiar şi părul care ne stă pe vârful capului?
Edgardo scoase un sunet vulgar.
– „De ce alergăm”, „De ce iubim”, „De ce utilizăm raţiunea”, toate astea sunt la fel, simple titluri pentru lista celor mai bine vândute cărţi.
– „De ce alergăm” e chiar bună, obiectă Frank. Conţinea chestii de fiziologia anduranţei şi vorbea despre cum multe din popoarele băştinaşe alergau după animale câteva zile până la

[30] Din Buenos Aires.

epuizarea acestora, chiar şi dacă erau cerbi sau antilope. Animalele erau mai rapide, dar grupul de hăitaşi nu se lăsa până când nu aducea animalele la epuizare.

– Ţestoasa şi iepurele.

– Eu sunt ţestoasa, clar.

– Am să scriu o carte care să se cheme „De ce ne căcăm”, declară Edgardo. O să intru în toate detaliile legate de digestie şi o voi compara pe a noastră cu cea a altor specii şi voi descrie toate otrăvurile pe care le ingerăm şi pe care trebuie apoi să le prelucrăm sau să le lăsăm să treacă sau care ne otrăvesc. Când o să termin n-o să mai vrea nimeni să mănânce.

– Şi atunci ar putea fi şi următoarea carte de regimuri de slăbit.

– Aşa e! Atkins, South Beach şi cu mine. Regimul Alfonso. Mâncaţi numai informaţie! O digeraţi o dată şi n-o mai daţi nicicând afară pe partea cealaltă.

– Ca în regimul lui Atkins, nu?

Lăsară în urmă Autostrada 66, îndreptându-se spre râu, trecură printre copaci, după care soarele începu să le bată din nou în cap.

– Ce părere ai de şedinţa organizată de Diane? îl întrebă Frank pe Edgardo când ajunseră în coada grupului.

– Destul de bună, răspunse Edgardo. Diane chiar e pusă pe treabă. Cei care conduc agenţiile alea pot influenţa foarte mult în bine modul în care funcţionează, cred eu. Există constrângeri în ce priveşte activitatea fiecărei agenţii, iar bătăliile pe teritoriu sunt aprige. Însă dacă un şef de agenţie ar avea o idee şi ar da dovadă de agresivitate în aplicarea ei, lucrurile ar putea deveni interesante. Aşa că e bine s-o avem pe ea făcând presiuni în acest sens. Va fi însă surprinsă să constate cât de înveninată e opoziţia cu care se va confrunta din partea anumitor agenţii. Există unii oameni care, să zicem, sunt foarte dedicaţi menţinerii stării actuale de lucruri.

Îi ajunseră din urmă pe Bob şi pe Clark, care discutau despre diverse intervenţii climaterice ciudate pe care le auziseră propuse.

Bob spuse:

– Îmi place aia cu introducerea unei bacterii în hrana animalelor, care să trăiască în intestine şi să reducă semnificativ cantitatea de metan produsă.

– Hrana pentru Evitarea Flatulenţei Animale[31]! AFAF – aşa o să sune râsul Congresului la auzul unei asemenea propuneri.

– E o idee bună totuşi. Metanul e un gaz de seră mult mai puternic decât dioxidul de carbon şi e în mare parte de origine biologică. N-ar fi mare diferenţă între asta şi a pune vitamina A în sosul de soia, ceea ce s-a şi făcut, salvându-se astfel milioane de copii de rahitism. Asta cu ce diferă?

Râseră de Bob, care era convins că dacă acţionau cu curaj ar fi putut modifica în bine clima. Kenzo nu era atât de sigur, iar Edgardo nu credea că e posibil.

– Gândiţi-vă la această idee ca la Proiectul Manhattan, zise Bob. Un război împotriva dezastrului. Sau ca la Apollo.

Edgardo era aceeaşi baie de acid ca întotdeauna:

– Mă întreb dacă îţi laşi fantezia să zburde fizic sau politic.

– Evident că putem modifica atmosfera, doar am făcut-o.

– Da, dar acum am declanşat schimbarea bruscă. Încălzirea globală este o problemă pentru remedierea căreia ne-ar fi trebuit secole, iar acum avem trei ani.

– Poate chiar mai puţin! sări Kenzo.

– Ei, la naiba, făcu Bob, imperturbabil. Va trebui doar să inventăm şi noi ceva din mers.

Lui Frank îi plăcea cum suna ideea.

Alergară o vreme în tăcere. Conştienţa trecătoare a haitei, cufundarea în momentul prezent. Alunecatul în propria transpiraţie.

– E mai cald ca în iad aici.

După reprizele de alergare, Frank făcea duş şi îşi petrecea după-amiezile lucrând, simţindu-se mai în formă decât în orice alt moment al zilei. Dimineţile erau pentru discuţii şi pregătiri, după-amiezile erau pentru lucrat. Chiar şi lucratul la algoritm, unde tot ce putea face în aceste zile era să încerce să înţeleagă lucrările lui Yann, care erau din ce în ce mai rare, acum că Small Deliveries îi impunea să păstreze confidenţialitatea muncii sale.

Întotdeauna era mai mult de lucru decât timp de a-l duce la bun sfârşit, aşa că se puse zdravăn pe treabă ca să rezolve chestiunile de pe listă şi îşi puse ceasul să sune la ora cinci, un truc pe care-l învăţase de la Anna ca să nu se uite muncind până seara târziu. Apoi îi dădu bice până când sună ceasul. Trei ore

[31] De la *Animal Flatulence Avoidance Feed*, în original.

dispărute într-o curgere subiectivă şi percepute ca minute.

Rezolvase atât de multe chestiuni încât nu ar fi ajuns timpul să le enumere, de la discuţii în cadrul instituţiei la comunicarea cu persoane din alte organizaţii, la munca de Sisif la prelucratul mapelor – aşa le spuneau ei propunerilor de subvenţii – chiar dacă toate se studiau acum pe ecranul calculatorului. Oricât de sus ar fi ajuns cineva în cadrul Fundaţiei şi oricât de importante i-ar fi fost celelalte îndatoriri, era mereu întrebat de către superiori: câte mape ai prelucrat azi? Şi astfel nu se întrezărea nicăieri sfârşitul trebii de făcut. Date fiind interesele actuale ale Dianei, se stabileau în permanenţă contacte cu lumea exterioară, ceea ce îi aducea lui Frank veşti despre ce făceau toţi ceilalţi. Uneori, după ce-şi începea după-amiaza cu ascultatul unei propuneri de a modifica genetic varecul pentru a produce bulbi plini cu hidrocarbonaţi gata de ars, trecea la o discuţie de o oră cu reprezentatul din oraş al Programului Naţiunilor Unite pentru Mediu[32] pentru a pune la punct un sistem de captare a energiei mareice care presupunea amplasarea unei barje pe un sistem special de susţinere, apoi la o şedinţă cu un grup de savanţi de la un ONG cu privire la proiectul de măsurători efectuate cu instrumente pe bază de microunde în Antarctica, urmată de conversaţia cu nişte persoane ce făceau parte dintr-un consorţiu de inginerie format din grupuri guvernamentale/ universitare/ industriale despre pile fotovoltaice ieftine şi eficiente, se trezea de sunetul ceasului, ameţit de atingerea sublimului tehnologic, simţind că exista deja o gamă de planuri bune, care, dacă ar fi putut fi puse în practică, ar fi reprezentat o contribuţie semnificativă la prevenirea catastrofei. Poate că deja se trecuse la aplicarea lor. Era greu să-ţi dai seama; se întâmplau atât de multe lucruri în fiecare moment, încât oricum ai fi caracterizat situaţia, de la „criză disperată, extincţie ignorată complet” la „probleme minore de care ne ocupăm intens”, în fiecare caracterizare era un sâmbure de adevăr. Ca atare, era necesar să se înainteze susţinut ignorând-o complet.

Făcu ultimele modificări la cererea de propuneri pentru institutele de tip Max Planck, liniştindu-i în acelaşi timp pe membrii FNS care erau de părere că Fundaţia îşi crea astfel proprii săi succesori pe scara evoluţiei. Era uşor să vezi din aceste argumente cum judecau oamenii agenţiile prin prisma calităţilor umane, astfel încât acestea ajungeau să se comporte

[32] UNEP – *United Nations Environment Programme.*

în lume ca indivizii în materie de putere, voinţă, abilităţi şi eficienţă. Unele erau uimitor de eficiente dată fiind mărimea lor, altele erau permanent stânjenite de personalitate şi istorie. Cele zece miliarde pe care le primea FNS pe an făceau din instituţie un jucător de talie mică pe scena naţională şi mondială, aflat însă într-o poziţie critică, precum cârmaciul într-un echipaj de canotaj. Putea coordona celelalte organisme ştiinţifice şi chiar industria într-o oarecare măsură, iar dacă acţiona astfel, aşa cum o făcea de când se afla sub conducerea Dianei, păreau să existe posibilităţi de intervenţie de tip „buturuga mică răstoarnă carul mare". Toate personalităţile supraumane reprezentate de diferitele organisme ştiinţifice se sprijineau una pe alta, formând un soi de echipă ad-hoc în faţa problemei curente. Anna le ajutase deja să identifice elementele de infrastructură ştiinţifică existente la nivelul guvernului federal şi la nivel internaţional, iar transferul programelor de infrastructură iniţiate ca urmare a studiilor ei beneficia deja de asistenţă şi echipamente. În mintea lui Frank, atunci când se gândea la acest subiect, ştiinţa însăşi începea să semene cu o haită în mişcare, cu siluete mari vagi aruncându-se în încăierare pe peretele peşterii.

Aşa că îşi aducea şi el contribuţia, muncind din greu în clădire, documentându-se despre Stratul de Gheaţă din Vestul Antarcticii şi posibila lui desprindere de pe elementele de susţinere de pe fundul mării şi aflând despre planurile de a trimite petroliere şi alte nave direct peste Polul Nord din Japonia în Scoţia şi Norvegia şi invers, înjumătăţind distanţa şi transformând Oceanul Arctic într-o mare comercială ca Mediterana…

După care îi suna ceasul, luându-l iarăşi prin surprindere şi ajungea la sfârşitul verde şi lung al zilei, livid şi transpirat, fericit să se vadă brusc eliberat de statul la birou, de gândirea abstractă, de neliniştea globală (pictura pe pereţii peşterilor, silueta lui Atlas, cu efortul său disperat de a ţine lumea pe umeri).

Pentru că toate acestea făceau parte din proiectul optimodal! Căutatul animalelor, jucatul de şah cu Şahistul, cititul în restaurante, dormitul în copac…

Zilele de vară deveneau, de regulă, un pic mai răcoroase în ultima oră de dinainte de căderea întunericului. Soarele se pierdea în pădure, iar în ultima oră sau două de lumină rămase,

Frank se alătura jucătorilor de golf cu discul zburător, dacă reuşea să ajungă la timp în Parcul Rock Creek, şi alerga prin umbră aruncând un disc şi fugind după el. Alergatul după ceilalţi jucători. Lui Frank îi plăcea asemănarea acestei activităţi cu o cursă cu obstacole, şi sentimentul pe care i-l dădea după încheiere, lucrurile pe care putea să le afle despre sine. Odată, pe când alerga cât îl ţineau picioarele, dăduse peste o groapă ascunsă şi atinsese marginea opusă doar cu vârful degetelor; până să conştientizeze faptul că piciorul şi laba piciorului i se încordaseră, se redresase deja cu ajutorul degetelor. Cum făcuse asta? Fără să existe semnale de avertizare, reacţionase instantaneu. De unde fusese timp pentru aşa ceva? În câteva miimi de secundă, trupul său simţise absenţa pământului, încordase muşchii corespunzători după cum cerea situaţia şi aplicase o soluţie improvizată, ceea ce-i conferise aproape aceeaşi viteză ca în cazul unui pas normal.

Altă dată, se întâmplase contrariul, Frank păşind peste o ridicătură ascunsă din faţa lui. Realizase însă acest lucru abia după ce renunţase să facă pasul respectiv şi se reechilibra cu celălalt picior, evitând astfel o luxaţie.

Asemenea lucruri se petreceau mereu. Deci cât de rapid era creierul totuşi? Părea să fie de o rapiditate de neconceput şi chiar extrem de creativ şi de capabil de decizii în acele fracţiuni de secundă. Într-adevăr, alergând la cursa cu obstacole şi urmărind acţiunile corpului său, mai ales după rezolvarea problemelor neprevăzute, Frank trebuise să conchidă că era de fapt temnicerul fără voie al unui geniu mut. Piciorul de alergare îi aluneca în gol, iar el se arunca înainte cu un salt şi o tumbă, după care sărea în picioare şi alerga de parcă ar fi exersat mişcarea vreme de ani de zile, numai că îi ieşea şi mai bine – cum se putea aşa ceva? Cine făcea asta?

Terminaţiile senzoriale ale sistemului nervos receptau unsprezece milioane de biţi de date pe secundă, citise el. În fiecare secundă, toate datele primite erau trecute în revistă, împărţite pe categorii, evaluate din punct de vedere al periculozităţii, aranjate în ordinea priorităţilor şi se reacţiona la ele, proces care se petrecea continuu, secundă după secundă. Creierul făcea toate acestea inconştient, deoarece partea conştientă a lui Frank putea să cânte alături de păsări, să se concentreze pe o aruncare sau să se gândească la ce însemna faptul că se afla sub supraveghere. Prelucrare în paralel a

diferitelor activităţi într-o minte parcelată, la diferite viteze, de la microsecunde la ani buni, dacă nu chiar decenii.

De aici bucuria de a alerga prin pădure, care îi permitea să arunce scurte priviri în interiorul marii Minţi inconştiente.

Aruncatul era la fel de amuzant ca alergatul sau chiar şi mai şi, deoarece era o activitate care implica un grad mai mare de conştientizare şi era astfel mai uşor de observat. Se uita, ţintea, calcula, încerca să obţină un anume rezultat. Nu avea nimic din adaptarea lipsită de efort a alergării, era mult mai dezordonat şi lipsit de precizie. Cu toate acestea, momentele în care discul zbura printre copaci spre ţintă, se izbea de lanţuri şi cădea în coş purtau în ele ceva din miraculosul tumbelor lui – nu păreau posibile din punct de vedere fizic. Dacă se gândea prea mult la o aruncare, aceasta nu îi reuşea. Trebuia „să joci inconştient”, lăsând părţi neştiute din creier să se ocupe de calcule, în timp de comandai conştient efectuarea unor aruncări.

Continua să joace într-o stare vecină cu extazul. Jocul avea o calitate ce părea să transceadă toate sporturile pe care le cunoştea, nici măcar alpinismul nu semăna cu el. Era, desigur, foarte asemănător cu vânătoarea şi culesul, care constituiau punctul central al experienţei umane. Uneori, pe când alerga alături de ceilalţi se gândea cum ar fi fost: Arunc. Arunc piatra. Arunc piatra după iepure. Arunc piatra după iepure ca să-l ucid. Dacă ucid iepurele, îl mănânc. Mi-e foame. Dacă arunc bine nu are să-mi fie foame. O piatră cât un pumn fusese aruncată doar aşa (primul savant). O piatră de mărimea aceasta, de greutatea acesta fusese aruncată la viteza maximă de care era capabil un om, pe o traiectorie ce porneşte imediat deasupra orizontalei. Nimerise iepurele în picior, dar iepurele fugise. Când piatra loveşte iepurele în cap, acesta rămâne pe loc. Ipoteză! Testeaz-o din nou!

Jucătorii se prăbuşiră în jurul ultimei găuri, gâfâind şi asudând.

– Patruzeci şi două de minute şi zece secunde, anunţă Robert uitându-se la ceas. Destul de bine.

– Suntem făcuţi pentru asta, zise Frank. Am evoluat pentru asta.

Ceilalţi se mulţumiră să încuviinţeze din cap.

– Nu noi o facem, spuse Robin, ci zeii prin intermediul nostru.

– Robin e de pe vremea când emisfera dreaptă a creierului

era dominantă[33].

– Discul zburător e religia lui Robin.

– Desigur, zise el.

– Zău aşa, făcu Spencer pe un ton mustrător, dezlegându-şi şuviţele de foc din legătura care le ţinea în vârful capului. Chestiunea e mult mai importantă decât atât.

Frank râse alături de ceilalţi.

– Chiar este, insistă Spencer. Mai importantă şi mai veche.

– Mai veche decât religia?

– Mai veche decât omenirea. Mai veche decât *Homo sapiens.*

Frank se holbă la Spencer, surprins de reflecţiile lui evoluţioniste.

– Ce vrei să spui?

Spencer îşi apucă discul auriu de margine.

– Există o unealtă preistorică numită toporul de mână acheulean. S-au produs vreme de sute de mii de ani fără vreo schimbare de design. Jumătate de milion de ani! Ceea ce înseamnă că are o vechime mult mai mare decât vârsta lui *Homo sapiens.* Era o unealtă folosită de *Homo erectus.* Iar arheologii le-au numit topoare de mână, fără să ştie de fapt ce erau. Nu arată de parcă ar fi bune de topoare de mână.

– Cum aşa? întrebă Frank.

– Sunt ascuţite de jur împrejur, deci cum puteai să le ţii în mână? Nu ai de unde să le ţii bine dacă dai în ceva cu ele. Aşa că nu se poate să fi fost topoare de mână, deşi se găsesc cu milioanele în Africa şi Europa. În Africa există albii de lacuri secate ale căror ţărmuri sunt pline de asemenea obiecte.

– Piese bifaciale, zise Frank, uitându-se la discul său de golf şi amintindu-şi de ilustraţiile din articolele pe care le citise.

– Dar acelea nu erau rotunde.

– Nu, dar aproape rotunde. Şi mai sunt şi plate, ceea ce e cel mai important. Dacă ai arunca una, ar zbura ca un disc zburător.

– N-ai putea ucide ceva foarte mare.

– Ai putea ucide ceva mic, iar un tip pe care-l chema Calvin zicea că puteai să sperii animalele mari.

---

[33] Aluzie la teoria psihologului american Julian Jaynes, conform căreia până acum câteva mii de ani, creierul uman funcţiona cu o structură bicamerală, funcţiile cognitive fiind împărţite între o emisferă care părea să vorbească, să dea comenzi, pe care cealaltă să le execute, de unde şi credinţa oamenilor că le vorbesc zeii sau muzele, spre exemplu.

– Hobbes nu e de acord, sări Robert.

– Nu zău! strigă Spencer, rânjind. Aceasta e o teorie adevărată, este ceea ce spun arheologii în prezent despre aceste piese bifaciale şi o numesc chiar teoria discului zburător ucigaş.

Ceilalţi râseră.

– E adevărată, continuă Spencer, scuturându-şi şuviţele dintr-o parte în alta. Evident că e adevărată. Poţi s-o simţi când arunci.

– Poţi tu, Rasta man.[34]

– Toată lumea poate!

Se întoarse către Frank ca pentru a-i cere ajutorul.

– Am dreptate?

– Ai, răspunse el, încă râzând de idee. Mi-aduc aminte de teoria aia a discului zburător ucigaş. Nu cred că a ajuns prea departe.

– Şi ce dacă? Savanţii nu prea ştiu cum să accepte teorii noi.

– Păi vor dovezi înainte s-o facă.

– Uneori lucrurile sunt pur şi simplu prea evidente! Nu poţi să respingi o teorie numai pentru că oamenii cred că discurile zburătoare sunt un soi de chestie hippie.

– Asta şi sunt, spuse Robert.

Frank zise:

– Nu. Ai dreptate.

Totuşi nu putea să nu râdă; ascultându-l pe Spencer, se simţea de parcă şi-ar fi auzit una din teoriile lui parodiată de un imitator. Voioşia sălbatică din ochii albaştri ai acestuia sugera că exista un sâmbure de adevăr în interpretarea lui. Trebuia să fie mai atent la ce spunea.

Adevărul rămânea însă şi nu putea fi ignorat. Mintea lui inconştientă, adâncul minţii sale, fredona fericită pe moment prin toate parcelele sale. Un răspuns total. Undeva în profunzime se afla o capacitate străveche de a arunca cu un lucru după altul şi de a aştepta cu răbdare momentul în care putea repeta lovitura.

– Bună treabă, zise el ridicându-se să plece.

– Caută pe Google despre topoarele de mână acheulene, spuse Spencer. Ai să vezi.

Ziua următoare Frank îi urmă îndemnul lui Spencer şi descoperi că lucrurile stăteau cam cum îi zisese. Unii antropologi

---

[34] Adept al religiei rastafariene, care se distinge prin podoaba capilară sub formă de şuviţe de păr lung nepieptănat.

avansaseră ipoteza că evoluţia care dusese la creşterea rapidă a creierului uman fusese cauzată de procesul de gândire necesar aruncării de obiecte spre o ţintă, o parte dintre ei considerând că topoarele de mână bifaciale erau armele preferate ale hominizilor, „discuri zburătoare ucigaşe” cum le numise un anume William Calvin. Erau folosite pentru a băga spaima în animalele care se adăpau la ochiurile de apă, susţinea acesta, după care hominizii se năpusteau asupra animalelor doborâte de goana celorlalte. Creşterea puterii predictive necesare aruncatului cu precizie al pietrelor aplatizate condusese la creşterea lobului frontal al creierului.

Frank se văzu nevoit să râdă iar, în ciuda dorinţei de a crede ce citea. În calitatea sa de membru al echipei de redactori ai publicaţiei *Journal of Sociobiology* văzuse multe teorii nebuneşti care explicau evoluţia hominizilor, aşa că îşi dăduse imediat seama că avea în faţă o altă mostră de adăugat pe listă. Şi ce dacă? Era la fel de plauzibilă ca majoritatea celorlalte şi, prin prisma experienţelor sale din parc, era mai convingătoare decât multe din ele.

Rămase cu privirea aţintită asupra unei poze a unui topor de mână de pe un site, în timp ce se gândea la viaţa lui din parc. Scrisese opinii pentru *Journal* avansând ideea că oamenii ar fi mai sănătoşi dacă modul lor de viaţă ar fi mai apropiat de cel al strămoşilor lor din paleolitic. Asta nu ar fi însemnat să se înfometeze din când în când sau să ucidă pentru a obţine toată carnea pe care o mâncau, ci doar faptul că adoptarea unui număr mai mare de comportamente din paleolitic ar fi putut conduce la îmbunătăţirea stării de sănătate şi bunăstării. La urma urmei, un set de comportamente identificate destul de precis, repetate de-a lungul mai multor generaţii, determinase mari schimbări în rândurile strămoşilor lor, crease specia *Homo sapiens* şi le umflase creierele ca pe nişte baloane. Cu siguranţă, aceste comportamente aveau şanse mari să conducă la bunăstare în prezent. Cu cât le acordau mai puţină importanţă şi stăteau în cutii ca şi cum n-ar fi fost decât nişte creiere şi burice de degete, cu atât erau mai nefericiţi şi mai puţin sănătoşi.

Frank făcu clic pe această opinie şi lista ataşată ei de comportamente paleolitice pe care antropologii le propuseseră drept stimulente pentru mărirea creierului. Câte din aceste comportamente manifesta el acum?

- vorbitul (vorbea în marea parte a zilei)

• mersul vertical (mergea destul prin parc)

• alergatul (alerga cu grupul lui Edgardo şi cu tipii cu discul zburător)

• dansatul (dansa arareori, dar uneori ţopăia pe potecile din parc cântând)

• cântatul („Fă-ră ca-să, fă-ră ca-să, uuuuuuuuuup!”)

• urmăritul animalelor (urmărea animale fugite prin parc pentru GOAF)

• uitatul la foc (se uita la focul mizerabil al camarazilor)

• sexul (aici se străduia măcar. Iar Caroline îl sărutase)

• tratatul cu sexul opus într-o manieră mai generală (Caroline, Diane, Marta, Anna, Laveta etc.)

• gătitul şi consumatul unei mâncări conform regimului alimentar din paleolitic (de studiat; greu de gătit în condiţiile actuale, dar nu imposibil)

• cules de plante pentru mâncat (aşa ceva nu făcea, neapărat de luat în calcul)

• ucis de animale pentru hrană (nu voia să facă aşa ceva, dar golful cu discul zburător era surogatul în acest caz)

• trăirea unor momente de teroare (nici asta nu voia să facă)

După aceste criterii, părea să ducă o viaţă destul de sănătoasă. Plăcerile paleolitice, plus asistenţă stomatologică modernă, ce-ar fi putut fi mai frumos? Optimodal în cel mai bun sens al cuvântului.

Reveni la lista de legături despre topoarele de mână acheulene şi se duse pe un site de comerţ numit Montana Artifacts. Constată că site-ul avea la vânzare un topor acheulean vechi de două până la patru sute de mii ani, descoperit în apropiere de Madrid. „Formă clasică de lacrimă, din cuarţit cenuşiu cu textură fină. Suprafaţa a căpătat un luciu pe părţile expuse. Exemplar superb.” O sută nouăzeci şi cinci de dolari. Cu doar câteva apăsări de taste, Frank îl cumpără.

* * *

PRIMATE ÎN AVIOANE! AAAAH!

Zborul îi cauza o stare de agitaţie lui Frank. Se prinse bine de braţele scaunului, amintindu-şi de realităţile evaluării de riscuri şi adormi. Se trezi când începuseră coborârea spre Logan. Aterizau pe apă – aoleu! – nu. Pista de aterizare apăru la momentul potrivit, ca întotdeauna.

Apoi intră în Boston, un oraş care lui Frank îi plăcea.

Conferinţa se ţinea la MIT, dar unele dintre întâlniri erau organizate dincolo de râu, la Universitatea din Boston.

Frank îşi dădu repede seama că avea să-i fie greu să prindă ocazia de a discuta între patru ochi cu Dr. Taolini. Era implicată în organizarea evenimentului şi foarte solicitată. În singurul momentul în care Frank o văzu singură, pe hol, înaintea prezentării sale, vorbea la mobil.

Numai că îl văzu şi ea şi îi făcu cu mâna, încheind repede convorbirea.

– Bună, Frank. Nu ştiam că vii.

– M-am hotărât în ultima clipă.

– Bun, bun. Ai să ne vorbeşti despre noile institute?

– Exact. Aş vrea însă să discut cu tine între patru ochi despre ele, dacă ai timp. Ştiu că eşti ocupată.

– Da, dar să vedem..., zise ea verificându-şi agenda de pe telefonul mobil. Ne putem întâlni după ce-mi termin prelegerea?

– Sigur. Oricum am să fiu şi eu prezent.

– Foarte frumos din partea ta.

Prelegerea ei avea ca subiect algoritmii de descifrare a genoamelor metanogenilor. Vorbea rapid şi apăsat, foarte obişnuită cu luminile rampei: o vedetă, chiar şi la MIT, unde toată echipa tindea să fie alcătuită din vedete. Elegantă într-o rochie de mătase gri, cu părul negru până la umeri, ce încadra o faţă cu trăsături distincte, sculptate chiar. Ochi mari căprui sub sprâncene negre dese, ce rătăceau prin public între diapozitive, lăsând o puternică impresie de inteligenţă şi vioiciune, de persoană care se bucura de moment.

După prelegere, în jurul ei se adună multă lume, mai ales bărbaţi, mânaţi de ceea ce lui Frank îi păru a fi un interes mai mult decât ştiinţific. Întorcându-se ca să răspundă la o întrebare dădu cu ochii de el şi zâmbi. „Vin într-o clipă.” Simţi un mic val de plăcere la auzul acestor cuvinte, ha, ha, ha, eu iau frumoasa cu mine, uuuuup!

Vocea ei era joasă şi guturală; ar fi fost nazală dacă nu era atât de joasă. Un fel de sunet de oboi sau fagot, foarte atrăgător. Şi un soi de accent, poate italienesc de Boston, dar atât de slab, încât lui Frank îi fu imposibil să-l identifice.

Terminase cu ceilalţi şi nu mai rămăsese decât el. Frank zâmbi stânjenit, simţindu-se vigilent şi nervos.

– Frumoasă prelegere.

– Mulţumesc. Mergem afară? Mi-ar prinde bine o cafea şi

poate şi ceva de mâncare.

– Sigur, mi-ar face plăcere.

Ieşiră în lumina strălucitoare a soarelui deasupra râului Charles. Francesca propuse un chioşc de pe partea cealaltă a podului de pe Massachusetts Avenue, iar Frank o urmă fericit. Râul din Boston era plin de lumină, deschis către vânt. Avea feng shui bun.

Discutară despre institutele specializate pe care FNS plănuia să le înfiinţeze, iar Francesca îi spuse că-şi făcuse post-doctoratul la Institutul Max Planck din Brema şi rămăsese impresionată. Apoi ajunseră la chioşc, îşi luară nişte cafea cu lapte şi nişte biscuiţi dulci, după care o porniră înapoi spre pod. Frank se opri să se uite la un echipaj de opt canotoare care vâsleau pe sub ei ca o insectă mare de apă. I-ar fi plăcut să mai stea, dar Francesca începu să tremure.

– Mi se face frig aici, zise ea. Exact cum spunea Byrd: cel mai frig i-a fost pe podurile de peste Charles.

– Byrd, exploratorul polar?

– Da. Soţul meu a studiat carotele[35] de gheaţă din Groenlanda şi îi place să citească scrierile exploratorilor polari. Mi-a zis ce a spus Byrd pentru că mă plângeam mereu că mi-e frig.

– Ah, bine, atunci, să ne întoarcem pe pământ.

– Sunt nişte bănci la soare acolo, îi arătă ea.

– Nu a minţit Byrd că a ajuns la Poli?

Francesca râse.

– Poate aşa se explică de ce susţinea că aici i-a fost cel mai frig.

– Nu, dar chiar nu ajuns la Pol?

– Nu ştiu, dar cu siguranţă a iernat pe banchiza Mării Ross.

– Chestie pe care n-ai mai avea cum s-o faci în momentul de faţă.

– Ba da. Există oameni care trăiesc pe bucăţile mari desprinse din banchiză ce plutesc pe ape. Aşa zice Jack. Aisberguri mari cât Massachusetts-ul, aşa încât oamenii şi-au făcut casă pe ele.

– Amuzant. Ce se ocupă?

– Paleoclimatologie. Studiază Dryasul Recent de multă vreme.

– Serios? Asta e clima înspre care ne îndreptăm, din ce am auzit.

---

[35] Mostre de gheaţă extrase din adâncul stratului de gheaţă groenlandez cu ajutorul cărora se studiază istoria schimbărilor climatice.

– Da. E deseori plecat să ţină comunicări pe această temă. E nebunie cu copiii.

– Te cred. Câţi copii ai?

– Doi. Angie are opt ani, iar Tom cinci.

– Uau. Cred că eşti ocupată.

– Da, e o nebunie curată.

Se aşezară pe o bancă cu vedere la râu, mâncându-şi biscuiţii şi stând de vorbă. Era o femeie frumoasă. Frank nu-şi dăduse complet seama de asta în timpul şedinţei comisiei la FNS. Îşi aducea, bineînţeles, aminte de experimentul în care o femeie atrăgătoare aborda bărbaţii pe un pod cu o întrebare care îi permitea, în mod plauzibil, să-i roage pe aceştia să o sune după aceea şi în care se constatase că şaptezeci la sută dintre bărbaţii de pe pod sunaseră, faţă de numai treizeci la sută dintre cei acostaţi în acelaşi mod în parc. Aşadar se putea foarte bine ca şi acesta să fie doar un alt exemplu al efectului de pod. N-avea însă importanţă. Arăta bine. Bucle negre încurcate care încadrau trăsături mediteraneene ascuţite; dinţi curaţi îndreptaţi spre înăuntru, elegantă şi inteligentă. Dacă ar fi fost să joci un joc în care să alegi o vedetă de cinema care să-i interpreteze rolul, atunci ar fi trebuit să fie una dintre italiencele exotice ca o Sophia Loren de vârstă mijlocie sau Claudia Cardinale.

Era o adevărată bucurie să o priveşti mâncând şi realizând acest lucru, Frank nu putu să nu-şi aducă aminte de o altă lucrare despre atractivitatea sexuală feminină, în care se afirma că până şi frumuseţea feţei consta de fapt din semne ale capacităţii superioare de reproducere, simetria relevând un ADN neafectat, distanţa mare dintre ochi relevând o vedere bună, iar pometii proeminenţi şi un maxilar gracil indicând „eficienţă masticatorie” – moment în care lectura lui Frank fusese întreruptă de către Anna care băgase capul pe uşa biroului lui ca să vadă de ce râde atât de tare.

– Dacă eşti în stare să mesteci mâncarea bine, eşti sexy! o informase el, dându-i articolul în timp ce continuase să chicotească convulsiv.

De câtă stupiditate putea să dea dovadă sociobiologia! Anna râsese şi ea, cu un râs superb ce răsunase pe holuri.

Frank zâmbi din nou gândindu-se la acel moment, în timp ce se uita la Francesca cum îşi sorbea cafeaua cu lapte. Mesteca foarte eficient, fără îndoială. Şi avea picioare destul de rapide cât să fugă de prădători, şolduri suficient de late cât să poată naşte

uşor, glande mamare suficient de generoase cât să poată hrăni copii şi, da, sigur, ce siluetă avea! – din cât se putea distinge pe sub rochie, pe sub care se putea distinge, bineînţeles, destul de bine. Putea, cu siguranţă, să aibă multe odrasle reuşite, drept pentru care era frumoasă. Ce porcărie! Nicio *reductio ad absurdum* nu era mai absurdă.

– Da, te ţine foarte ocupat, răspunse Francesca printre mestecături, la o întrebare pe care el nu-şi amintea să i-o fi pus; părea să nu ştie pe unde-i umblau lui gândurile, sau poate că ştia; era posibil ca el să se fi holbat la ea. Iese bine, de regulă, dar te înnebuneşte. Nu ştiu cum se face – înghiţi – dar eşti din ce în ce mai ocupat.

Frank încuviinţă din cap mestecând.

– Adevărat. E adevărat în cazul meu, iar eu nici măcar nu sunt căsătorit.

Francesca zâmbi.

– Ceea ce te poate face şi mai ocupat, nu? Îl împinse uşor cu umărul, în semn de complicitate.

Luat prin surprindere, Frank se văzu nevoit să încuviinţeze. Puteai fi ocupat în mai multe moduri, spuse el, iar zilele lui erau foarte pline. Francesca îşi sorbea cafeaua, cu un aer de relaxare şi chiar încântare. Nu flirta, dar era expansivă. Putea să facă ce voia, ce bărbat ar fi obiectat? Îşi linse cafeaua de pe buza superioară, cu o limbă netedă şi roz ca a unei pisici. Cu siguranţă, ipoteza frumuseţii date de simetrie nu era corectă, Frank avea tendinţa de a depista imediat asimetriile de pe chipurile celorlalţi şi observase că, adesea, tocmai asimetria atrăgea şi făcea privirea să zăbovească sau o trăgea înapoi ca un magnet. Ca acum, când observa că nasul Francescăi era uşor înclinat spre stânga şi spre înapoi. Magnetic.

Bineînţeles că o invidia şi pe ea. Laborator, funcţie, partener, copii. Le avea pe toate. Şi mai părea şi relaxată şi fericită, deşi se plângea de ritmul nebunesc în care trăia. Împlinită. Aşa cum ar fi spus mama lui Frank, folosind una dintre cele mai enervante vorbe ale ei: „Le are pe toate la un loc, nu?” În acest moment al vieţii sale, Frank se îndoia că exista cineva pe Pământ care să le „aibă pe toate la un loc” în sensul pe care-l dădea mama sa acestor cuvinte. Dacă totuşi exista cineva, atunci se putea să fie această femeie.

Aşa că Frank continuă să discute vesel, plin de admiraţie, respect, invidie, îndoială, resentimente, suspiciune şi o poftă

trupească probabil indusă de pod, dar cu toate acestea reală. Trebuia să o ascundă. Era obişnuită să vadă aşa ceva din partea bărbaţilor, fără îndoială. Regiunile inconştiente ale minţii erau foarte sensibile la asta.

Trebuia, de asemenea, să fie foarte circumspect în privinţa întrebărilor pe care să i le pună despre treburile ei. Acestea erau o modalitate de a descrie ceea ce ajunsese el să facă, iar ea terminase biscuitul şi, fără îndoială, curând avea să propună să se întoarcă la îndatoririle ei, aşa că acum era momentul.

Subiectul era însă unul pe care oamenii de ştiinţă nu-l discutau prea des la întâlnirile ştiinţifice, pentru că aducea prea mult cu întrebările indiscrete privitoare la veniturile personale. Cum îţi transformi munca ştiinţifică în bani? Cât câştigi? Nu se puneau asemenea întrebări.

Încercă să o ia pe ocolite.

– Activitatea didactică îţi ocupă mult timp?

Îi ocupa.

– Ai şi îndatoriri administrative?

Avea.

– Şi dai şi consultanţă, parcă aşa mi-ai spus?

– Da, îi răspunse ea, cu un aer uşor surprins, de parcă n-ar fi spus aşa ceva. Numai un pic. Nu-mi ia prea mult timp. Pentru o companie din Londra şi una din Atlanta.

Frank încuviinţă din cap.

– Aşa făceam şi eu la San Diego. Firmelor de biotehnologie le prinde bine orice ajutor. Chiar dacă nu prea reuşesc să administreze bine procesul transpunerii rezultatelor de laborator în produse. Aşa cum erau alea pe care le-am evaluat noi la comisie toamna trecută.

– Ai dreptate, chiar a fost interesant.

Discuţia părea să fie una de politeţe. Moment în care ea îi aruncă o privire şi continuă:

– Am văzut o propunere care mi s-a părut bună, dar pe care comisia nu a acceptat-o.

– Da?

– Da. A unui oarecare Yann Pierzinski.

– A, da, mi-aduc aminte. A fost o propunere bună. Eu eram membrul invitat din afară din comisia lui de doctorat de la Caltech. Munca lui e chiar interesantă.

– Da, zise Francesca. Dar comisia nu a fost de acord.

– Nu, lucru care m-a surprins.

– Şi pe mine. Aşa că atunci când *Small Delivery* mi-a zis că are nevoie de un biomatematician, l-am recomandat pe el.

– Aşa s-au petrecut lucrurile?

– Da.

Irisurile ochilor ei aveau o culoare brun-roşcată, cu pete de un cafeniu deschis pe alocuri. Să fi fost aceasta oare înfăţişarea ştiinţei viitoare, vivace şi sofisticată?

– Păi, zise el cu atenţie, bravo lui. Şi mie mi-a plăcut propunerea lui.

– Nu părea să-ţi placă în acel moment.

– Făceam parte din comisia lui de doctorat, iar eu încerc oricum să nu mă număr printre evaluatori în comisiile mele.

– Nu?

– Nu. Eu doar conduc comisiile. Nu vreau să influenţez pe nimeni.

– Atunci trebuie să fii atent ce propuneri îi încredinţezi lui Stuart Thornton, zise ea cu un zâmbet scurt şi ironic.

– Ştiu şi eu, replică Frank defensiv şi surprins. Aşa crezi tu?

– Hmm.

Francesca se uita la el.

– Cred că pricep ce vrei să zici. Faptul că l-am invitat să facă parte din comisie a fost o greşeală. Dar, ştii şi tu…

Dădu din mână; oamenii aflaţi în avangarda ştiinţei meritau să fie invitaţi, indiferent de personalitatea lor.

Francesca se încruntă uşor, ca şi cum nu ar fi fost de acord sau ca şi cum nu i-ar fi plăcut să-l vadă prefăcându-se că nu ea ştia ce făcuse.

Frank îi dădu înainte.

– Oricum, se pare că Yann a nimerit bine, mulţumită ţie.

– Da, să sperăm că aşa e.

Sorbi din cafea. Avea degetele lungi, cu unghiile lăcuite. O verighetă subţire era singura bijuterie pe care o purta. Frank se uită în jos, nedorind să-i întâlnească privirea pătrunzătoare. Purta pantofi cu vârful decupat, iar unghiile de la picioare erau date cu ojă roz. Frank considerase mereu oja pentru degetele de la picioare ca pe un test de inteligenţă pe care utilizatorii săi îl picau în mod jenant, numai că în faţa lui se afla Dr. Taolini, cu o funcţie înaltă la MIT, membră a Academiei Naţionale de Ştiinţe, care îşi expunea unghiile roz ale degetelor de la picioare fără nicio jenă. Avea să fie nevoit să-şi revadă unele păreri.

– Totuşi, zise el tatonând terenul, chiar dacă Yann a nimerit

bine, aş vrea să-l duc la unul dintre institutele astea noi.

– Poate că poţi, spuse ea. Nu mai e deloc neobişnuit pentru cineva să fie numit în mai multe locuri.

– În mediul academic, cel puţin. Crezi că i-ar permite contractul?

Francesca dădu din umeri, schiţă un mic gest personal; de unde să ştiu, eu nu sunt decât consultant.

Aflase ce era de aflat despre legătura ei cu Yann şi ar fi părut ciudat să continue pe această linie. Francesca se lăsa răsfăţată de soarele cu dinţi şi avea să dorească să se întoarcă la conferinţă nu peste multă vreme.

Putea s-o întrebe direct dacă ştia ceva de supraveghere. Putea să-i spună ce ştia el. Era dilema prizonierului: amândoi ştiau lucruri care celuilalt i-ar fi prins bine să le afle, dar aducerea lor în discuţie era riscantă: celălalt ar fi putut trece în tabăra adversă. Cel mai sigur era să treci preemptiv de cealaltă parte a baricadei. Frank însă voia să încerce nişte strategii mai generoase şi voia să-i spună: „Suntem urmăriţi de către Securitatea Internă, în cadrul unei operaţiuni de supraveghere care-l are în centru pe Pierzinski. Ştiai? Ce crezi că e treaba asta? Ce crezi că se petrece?”

La care ea l-ar fi putut întreba, pe drept cuvânt, de unde ştie. Moment în care s-ar fi blocat. Nu-i putea spune: „Ştiu pentru că m-am îndrăgostit de o nălucire care m-a sărutat în lift şi mi-a spus totul.” Nu era ceva ce ar fi dorit să-i spună Francescăi.

Deşi într-un fel ar fi vrut; ar fi fost grozav să fie suficient de apropiat de ea încât să se poată încrede în ea. Ar fi putut să râdă, să se sprijine iar de umărul lui şi să-l facă să dea mai multe detalii din poveste.

În realitate, însă, nu era chiar atât de apropiat de Francesca. Nu putea discuta subiectul cu ea.

Îi veni o altă idee de abordare.

– Mă interesează găsirea unor algoritmi sau altor categorii pentru clasificarea diferitelor propuneri legate de climă pe care le-am primit, ca să văd dacă printre ele sunt unele pe care merită să le aplicăm acum. Modalităţi de verificare nu numai a posibilităţilor fizice, care sunt de fapt partea uşoară într-un anumit sens, dar şi a viabilităţii economice şi politice a planurilor.

– Da? făcu ea, cuprinsă de interes.

– Am citit despre ceva ce cred că a fost creat la MIT – acum, normal, la MIT se creează o mulţime de lucruri – dar poate ai

auzit de acesta, un soi de bursă a contractelor *futures* pe idei? Aduni un grup de acţionari şi clasifici ideile după mărimea sumelor de bani pe care oamenii sunt dispuşi să le rişte pe ele?

– Da. Te referi la programe de simulare pe care le-au creat pentru formatorii de piaţă?

– Da, zise Frank. Cred că asta e.

Francesca spuse:

– Cred că am auzit de aşa ceva. Mie personal mi se pare una din acele situaţii în care simularea nu reuşeşte să capteze esenţa. E posibil să-ţi trebuiască experţi adevăraţi care să-şi rişte banii ca să primeşti răspunsul pe care o bursă *futures* trebuie să ţi-l dea.

– Aşa mă gândeam şi eu.

– Aşa că nu ştiu. Ar trebui să discuţi cu Angelo Stavros.

– De la ce catedră? întrebă Frank, scoţând telefonul ca să noteze, după care îşi aminti brusc că şi telefonul lui putea fi urmărit.

– Economie – dar ce e?

Se uita atentă la el şi nu-şi putea da clar seama dacă ea ştia sau nu mai multe despre bursa *futures* pe idei sau nu.

– Mă gândeam că probabil ai dreptate. La urma urmei, se va accepta analiza obişnuită a opţiunilor aşa cum am făcut mereu.

– O altă comisie, vrei să spui.

– Da, râse el trist. Aşa cred.

Zâmbetul ei deveni dintr-o dată răutăcios, iar ochii străluciră, de parcă ar fi scris cu caractere cursive cuvintele: „Ai face bine să nu-l inviţi pe Thornton."

O porni pe malul de nord al râului Charles, bucurându-se de vântul care vălurea apa.

Aşadar, Francesca Taolini părea să fi ghicit ce voise el să facă în acea comisie. Poate că aducerea lui Thornton ca membru fusese prea evidentă, ca şi cum ar fi aruncat o piatră, şi astfel îi atrăsese atenţia, poate chiar o făcuse şi mai interesată de propunerea lui Pierzinski.

Realizarea veni ca un şoc, mic, dar profund, ca şi cum ar fi fost împins cu umărul în umăr. Echilibru stricat. Care, se putea presupune, urma să se refacă după o vreme. Până atunci un tremurat, o mâncărime, o durere. Pe scurt, dorinţă.

Descoperi că devenise un ins care vedea frumuseţea femeilor. Pe malul râului din Boston era exprimată în special sub forma

tinereţii şi inteligenţei. Logic, la şaizeci de instituţii de învăţământ superior şi trei sute de mii de studenţi, erau cel puţin o sută cincizeci de mii de tinere femei nubile în plus faţă de câte sugerau statisticile demografice obişnuite. Poate că tocmai din acest motiv bărbaţii rămâneau în Boston şi după anii de studenţie, poate că aşa se explica de ce erau atât de hiperactivi intelectual, atât de frustraţi, atât de alcoolici şi de ce conduceau atât de prost. Totul i se părea corect lui Frank. Era plin de dorinţă, femeile de pe promenada de pe malul râului erau toate zeiţe lăsate libere în lumina soarelui. Imaginea Francescăi Taolini îl enerva întrucâtva; flirtase cu el din neatenţie, se jucase cu el. Dorea să-l sune iar Caroline a lui, dorea să o mai sărute şi chiar mai mult. O dorea.

În Parcul Rock Creek atmosfera era complet diferită. Frank se duse la mesele de picnic seara târziu în acea zi, iar Zeno dădu cu ochii de el şi răcni:

– Hei, a venit Profesorul! Vrei o gagică să i-o tragi? O face pentru numai cinci dolari!

Bărbaţii făcură glume răutăcioase pe această temă, în timp ce femeia, care stătea în mijlocul lor, îşi dădu ochii peste cap şi-şi văzu de tricotat. Le mai auzise şi altădată. Blondă, voinică, stoică; Zeno şi ceilalţi se bucurau de fapt să o aibă alături de ei, dar o arătau într-un mod prostesc.

– Nu mulţumesc, zise Frank, scoţând un pachet de şase beri dintr-o pungă ca să nu-l mai lase pe Zeno să continue să se prostească.

Femeia dădu din cap a refuz când i se oferi o bere.

– Ziua şaizeci şi cinci, îi spuse ea lui Frank cu un zâmbet ştirb scurt. Ziua şaizeci şi cinci şi încă îmi mai pierd vremea cu ăştia.

– Yarrr! strigară ei veseli.

– Felicitări, zise Frank.

– Pentru ce, întrebă Zeno pe un ton zeflemitor, pentru că n-a mai băut sau pentru că-şi pierde vremea cu noi?

Umor de calitate în parc.

Nu prea vedeai femei pe aici, se gândi Frank în timp ce se aşeza la masa ei, iar cele pe care le vedeai păreau murdare şi jalnice, abia ducându-şi zilele. Lipsa unei case afecta pe oricine, dar pe ei şi mai tare. Ei nu se puteau preface că trăiesc un soi de aventură.

Şi totuşi economia insista pentru menţinerea unui şomaj de

minim cinci la sută, pentru a crea o „presiune salarială” adecvată. Milioane de oameni care căutau de lucru rămâneau neangajaţi, drept pentru care nu-şi puteau permite o locuinţă şi sufereau de „nesiguranţa hranei”, pentru ca firmele să-şi poată menţine salariile mici. Oamenii de faţă.

Spre deosebire de Frank. El era un diletant aici. Faptul că avea de ales schimba toate datele problemei. Ar fi putut să-şi găsească o locuinţă de închiriat, şi-ar fi putut permite să dea o garanţie şi să se mute. În loc de asta, îşi pierdea vremea cu ei, meşterind la focul lor prost făcut, jucând şah cu Şahistul şi pierzând patru partide, din care ultima era o adevărată încăierare. Iar când Şahistul pleca cu cei douăzeci de dolari ai lui, Frank se ridica şi o pornea şi el în noapte, asigurându-se că nu-l urmărea nimeni, se ducea la copacul lui, o dădea jos pe Miss Piggy şi se căţăra în casa lui din copac, ca să se întindă în cel mai bun pat din lume şi să citească la lumina lanternei sale Coleman, acompaniat de zăngănitul vântului pe frunze. Să lase vântul să-i sufle părul şi lumea de pe cap. Legănat în vârf de copac. Era o adevărată uşurare să ajungă aici după ciudăţenia unei zile.

Era oare părul ondulat un efect al adaptării? Bucle încurcate, negre ca aripa unei ciori?

O dorea.

La naiba! Sociobiologia era un obicei prost de care nu puteai scăpa. Odată ce-ţi invada gândurile era greu să uiţi că fiinţele umane erau maimuţe, cu dorinţe modelate de viaţa în savană, astfel încât orice mişcare din domeniul politicii de laborator sau al manevrelor din sala de consiliu erau un brânci dat pentru a obţine hrană sau sex, fiecare comentariu critic din partea unui şef de sex masculin era ca un dos de palmă ars de o gorilă de sex masculin dominantă cu spinarea argintie păroasă, fiecare flirt şi refuz al unei femei ca întorsul capului de către o femelă de babuin, care refuza să accepte, spunând: „N-ai să mă regulezi şi dacă încerci surorile mele or să te bată măr!” şi fiecare consimţământ tacit ca acela din cazul femelelor de babuin care stăteau cu fundurile roz la vedere când treceai pe lângă ele spunând: „Sunt la estru, poţi să mă regulezi dacă vrei”, împingându-te prieteneşte cu umărul sau uitându-se fix în spaţiu cu un aer plictisit…

Problema era însă faptul că gânditul la interacţiunea cu alţi oameni în acest mod nu îl ajuta prea tare. Îl lăsa, de exemplu, fără cuvinte. Ca la sala de forţă, spre exemplu, iar dacă aceea nu

era savană, atunci nu ştia ce e, şi dacă acolo se petrecea conversaţia primară, atunci mai bine se lipsea şi rămânea singur. Era prea inhibat ca să se expună acolo şi prea sincer ca să o exprime eufemistic. Era prea sfios. Era prea laş. Sexul avea o putere extraordinară, iar el voia să iasă bine. Voia să facă parte dintr-o relaţie monogamă. Voia ca iubirea să fie adevărată. Ştiinţa putea să se ducă naibii!

Sau să devină utilă. Să devină un ajutor real, pentru numele lui Dumnezeu! Situaţia era aceeaşi în viaţa lui personală ca în lumea întreagă, dacă ştiinţa nu era de ajutor, atunci nu era decât o pierdere sterilă de vreme. Trebuia să fie de ajutor sau toate eforturile erau zadarnice, iar lumea nimic altceva decât o gafă mizerabilă. Şi el la fel.

* * *

GRUPUL CARE MERGEA ÎN KHEMBALUNG crescuse la zece persoane: familia Quibler şi cu Frank, Drepung, Sucandra, Padma, Rudra Cakrin şi femeia khembali Qang, care se îngrijea de casa cea mare a ambasadei din Arlington.

De la Dulles la Los Angeles la Tokyo la Bangkok la Calcutta la Khembalung; timp de două zile trăiră în aer, în încăperi lungi ce vibrau, făcând scurte pauze în încăperi mari la sol. Mâncau, se uitau la filme, se duceau la toaletă şi dormeau. În teorie, ar fi trebuit să fie la fel ca la un sfârşit de săptămână ploios petrecut acasă.

Totuşi, se gândea Charlie, un sfârşit de săptămână ploios acasă la familia Quibler putea să fie o chestie foarte nasoală. Nu era o idee bună să-l ţii pe Joe închis atâta timp. Acasă îi găseau ceva de făcut, găseau modalităţi prin care să-l lase să se descarce. Ieşeau în ploaie şi se distrau. Acum nu mai aveau această opţiune.

Zburau la clasa business, mulţumită khembalilor, ceea ce le permitea să aibă un spaţiu mai mare la dispoziţie, chiar dacă Anna nu putea să nu-şi facă griji cu privire la cheltuieli. Charlie îi spusese să nu-şi facă griji, dar ea ştia ce buget aveau khembalii, pe când Charlie nu. Niciodată nu se linştea atunci când cineva care ştia mai puţin despre o anumită situaţie decât ea îi spunea să nu se îngrijoreze.

În primul avion, Joe dorise să cerceteze fiecare colţişor, astfel că Charlie se ţinuse tot timpul după el, întorcând zâmbetul pasagerilor care le zâmbiseră. Joe avea un traseu de forma unei cifre opt alungite, cântând monoton: „Avion! Avion! Avion!”

Atunci când cărucioarele cu mâncare şi băutură umpluseră culoarele dintre scaune, Joe trebuise pus pe scaunul lui, în timp ce se zbătea declarând: „Avion! Camion! (căruţul cu băuturi) Oameni!”. În cele din urmă rămăsese fără combustibil şi adormise încolăcit pe locul lui de lângă Rudra Cakrin, care moţăia deasupra lui, din când în când apucându-l de încheietura mâinii sau de gleznă cu două degete noduroase. Anna stătea de cealaltă parte a lui Joe, consumându-şi bateria laptopului dintr-un foc. De cealaltă parte a culoarului, Charlie se aşezase şi scosese telefonul de pe spatele scaunului ca să dea nişte telefoane. Anna încercă să-l ignore şi să-şi vadă de treabă, dar îl auzi salutându-l pe Wade Norton, un coleg aflat în Antarctica şi ascultă şi ea.

– Ai zis vidre gemene? De unde ştii că erau gemene?... Aha. Ai văzut Insula Roosevelt, frumos! Cum adică e prima oară când a văzut-o cineva?... Oh!... Câţi metri?... Da’ unde-a dispărut toată gheaţa?... Iisuse! Chiar că e mult. ... Să fie oare începutul... Stratul de Gheaţă din Vestul Antarcticii, da ştiu. Nivelul mării. Cât de mare e bucata? Uau!... Da, desigur. O să fim bine. Nu stăm decât câteva zile.

Charlie ascultă în receptor o vreme, după care zise:

– Hei, Roy! Mă bucur c-ai putut să răspunzi. Care-i treaba?... Andrea nu? Adică vrei să spui că vă vorbiţi din nou? Ha ha... Nu, nu sufăr de nicio iluzie aici, dar Phil nu vă ascultă nici pe voi... A, corect. De la Polul Sud, sunt sigur... Credeam că ai zis că e gigantică... Mie unul, nouăzeci şi trei mi se pare gigantic... Tu nu eşti, tu ai doar unu optzeci şi doi! Pantofi cu talpa înaltă... Ea ar avea atunci vreo doi metri, nu? Da. Ha. ... Nu, cred că e pierderea lui! Fericitul[36] e ca Hoover şi niciunul dintre ceilalţi republicani nu este fericit. Sunt Oameni Furioşi. Au avut în stăpânire Casa Albă şi Congresul atâta timp că au ajuns nişte indivizi amari. E un efort aşa mare să faci programul lor să pară logic. Îi înfurie şi-i face plini de resentimente. Nu. Nu e un proces pe care să-ţi doreşti să-l urmăreşti până la finalul său natural. Sunt de acord... Nu, Phil are să fie în regulă. I-ar plăcea. Noi am suferi, ştii tu... Păi, pentru că am crezut că e o idee bună! Ce altceva să facem? Trebuie să încercăm, iar Phil e cel mai bun candidat al nostru... Ştiu. Ştiu. ... Da, doar să mergem înainte... Cu atât mai rău pentru tine! Eu plec în Shambala şi Wade e la Polul Sud. Tu poţi să iei Washingtonul pentru tine, ha!

---

[36] Preşedintele.

Închise şi se lăsă pe spate încântat.

– Provoci necazuri, remarcă Anna.

– Da. Cineva trebuie s-o facă şi pe asta.

Câteva ore mai târziu pluteau în jos peste câmpiile verzi ale Japoniei, o privelişte surprinzătoare dacă nu te aşteptai să vezi altceva decât peisaje urbane stil Tokio. Se ridicară de pe scaune şi o apucară pe o rampă, simţindu-se uşor deranjaţi, alergară de colo până colo prin aeroport făcând pe paznicii unui deţinut în vârstă de doi ani dintr-o închisoare de minimă securitate, după care urcară în alt avion şi se înălţară huruind, având o altă zi lungă înaintea lor. Nick citea „Istoria Revoluţiei franceze" de Carlyle. Charlie şi cu Anna făceau cu schimbul la urmăritul neobositului Joe. Anna renunţase să-l mai lase pe Charlie să se ocupe numai el de asta, aşa cum ştiuseră de fapt amândoi că se va întâmpla. În plus, mai avea prea puţin curent în baterie ca să mai poată lucra.

Joe părea ferm hotărât să verifice ce-i spusese Anna şi anume că avionul în care se aflau era identic cu cel în care se aflaseră mai înainte. Cu excepţia faptului că acum pasagerii păreau mai puţin amuzaţi de o bătaie pe genunchi în semn de explorare.

Hotelul de pe aeroportul din Bangkok, înalt şi alb, se ridica deasupra unei piscine mari în lumina intensă a soarelui. Ameţită de umblatul după Joe în apa turcoaz puţin adâncă, încercând să nu adoarmă şi să nu se pârlească la soare, şi să-l ţină pe Joe să nu se înece. Apa era prea caldă. Apoi o cameră răcoroasă, somn, după care ceasul în toiul nopţii, ultraadormită, împachetat şi mers la aeroport pentru încă nişte cozi pentru a se urca în ceea ce părea a fi acelaşi avion. Numai că în acesta erau orhidee prinse de spătarul fiecărui scaun. Joe şi-o mâncă pe a lui înainte să-l poată opri. Anna se uită în enciclopedia de pe laptop ca să vadă dacă nu cumva putea fi toxică. Se pare că da, dar Joe nu prezentă niciun simptom, iar Charlie mâncă şi el o petală din orhideea lui, ceea ce în ochii Annei nu făcea decât să agraveze problema cu un experiment de continuare prost gândit.

Nick îşi terminase toate cărţile şi acum îl asculta pe Charlie cum îi povestea lui Frank despre candidatura la preşedinţie a lui Phil Chase. Frank îl întrebă:

– Şi tu, Nick? Tu cine crezi că ar trebui să fie preşedinte?

Nick se încruntă, iar Frank se uită la Anna – da şi ea simţea aceeaşi încruntare în muşchii de pe frunte. Nick semăna adesea

foarte bine cu mama lui. Acum Frank îl privea cum stă să reflecteze, iar Anna se gândi că se aflau într-o situaţie în care cel care nu-şi dă seama se întâlneşte cu cel care nu-şi dă seama: Frank nu-şi dădea seama că-l trata pe Nick cu condescendenţă, iar Nick nu-şi dădea seama că era tratat astfel. Poate că asta însemna că de fapt nici nu se întâmpla aşa ceva.

– Vezi tu, zise Nick, în Elveţia, ramura executivă constă dintr-un consiliu de şapte persoane. Membrii săi sunt votaţi de către legislativ, ceea ce înseamnă că în cadrul executivului există mai multe opinii, iar executivul nu domină atât de tare celelalte ramuri. Majoritatea elveţienilor habar n-au cum îl cheamă pe preşedinte! Aceasta doar conduce şedinţele consiliului.

– Bună idee, comentă Frank.

– Elveţienii au multe idei bune. Îi studiem.

– Înţeleg. Trebuie să-mi mai povesteşti despre ei.

– Nu e uşor să modifici Constituţia, îi avertiză Charlie.

Nick şi cu Frank o ştiau. Nick zise:

– Poate că cineva care ar candida la preşedinţie le-ar putea spune tuturor că dacă va câştiga va numi un consiliu care să-i preia îndatoririle.

– Ca Reagan! spuse Charlie, râzând.

– Rămâne o idee bună, comentă Frank.

Avionul cobora din nou.

La Calcutta trecură ca nişte zombie printr-o recepţie la legaţia khembali, visând pe picioare cu toţii în afară de Joe care dormea în cârca lui Charlie, după care se rostogoliră pe paturi, simţind bucuria dată de întinsul la orizontală, apoi iar sună ceasul. „O, Doamne!” Parcă ar fi fost acasă.

Înapoi la aeroport, într-un avion de şaisprezece locuri atât de zgomotos că-l făcu pe Joe să scoată un ţipăt strident de bucurie. În sus şi spre răsărit, pe deasupra uluitoarei delte formate de fluviile Gange şi Brahmaputra, cea mai mare a lumii, care ocupă o bună bucată din Bangladesh. Uitându-se în jos la ea, Charlie îi strigă Annei: „N-am să mai spun niciodată că Washingtonul e o mlaştină!” Insule verzi-maronii într-o mare maroniu-verzuie. Delta se întindea spre sud, iar ei coborâră spre unul din canalele maroniu-verzui până când insulele le apărură mai împrăştiate şi mai joase, multe dintre ele scufundate chiar pe jumătate în apă, cu coastele înecate vizibile din apa puţin adâncă. Apa din faţa lor îşi schimba culoarea în salturi de la maroniu-verzui la culoarea jadului şi la albastru marin.

Una dintre insulele de la margine, chiar la graniţa dintre marea de jad şi albastru avea ţărmul pus în evidenţă de un inel maro. Pe măsură ce coborau, în interiorul acestor insule începeau să se distingă tipare de culoare, apoi câmpii, drumuri, acoperişuri. Când se apropiară în cele din urmă constatară că inelul maroniu era un dig, destul de lat şi înalt. Dintr-o dată, Annei i se păru că pământul din interiorul digului era sub nivelul oceanului din jurul lui. Îşi dori să fi fost o iluzie optică.

Joe îşi lipi faţa şi palmele de geam, uitându-se în jos la insulă şi zise: „Oh! Camion mare! Casă mare! Ah fah. Oh!”

Frank, care reuşise să doarmă trei sferturi din timpul zborului se îndreptă de spate de cealaltă parte a lui Joe privindu-l zâmbitor. „Uuuuuuuuup!! făcu el imitând un gibon, incitându-l. Joe izbucni în râs la auzul sunetului.

Aterizare.

La coborârea din avion fură întâmpinaţi de un grup mare de bărbaţi, femei şi copii, toţi îmbrăcaţi în hainele cele mai bune, adică în ţinută de ceremonie mai potrivită pentru acoperişul lumii decât pentru Golful Bengal. La o examinare atentă, Anna observă că ţesătura multora dintre aceste veşminte şi acoperăminte de cap flutura în briza fierbinte a mării, fiind de fapt făcută dintr-un bumbac diafan, mătase şi nailon, chiar dacă designul şi culoarea erau tibetane. Acesta era, pe scurt, Khembalungul.

Rudra Cakrin coborî primul din avion, urmat de Drepung. Un blaaaaaaaaaaaaaaaaaaa triumfător de trâmbiţe sparse aerul atât de violent că păru gata să-i smulgă un ropot de ploaie.

Tocmai acest sunet metalic îi atrăsese atenţia Annei asupra khembalilor în ziua în care aceştia ajunseseră în clădirea FNS.

Toţi cei care-i întâmpinau făcură o plecăciune; astfel văzură părul negru şi ornamentele de pe capul câtorva sute de oameni. Joe făcu ochii mari ca să-i vadă mai bine, rămânând cu gura deschisă în formă de O.

Coborând în mulţime fură înconjuraţi de gazdele lor, printre care se aflau şi două femei de la Institutul pentru Studii Superioare din Khembalung, care i se prezentară Annei, ce corespondase cu ele pe calea poştei electronice. Îi luară pe vizitatori de mână, conducându-i încet prin mulţime şi prezentându-i multora dintre oamenii pe lângă care treceau.

Puţin mai încolo trecură prin clădirea mică a aeroportului şi fură urcaţi într-un microbuz care porni pe un bulevard larg de

beton alb prăfos, flancat de palmieri. De fiecare parte a bulevardului se întindeau câmpii plate, separate de rânduri de copaci sau arbuşti. Grupuri mici de clădiri sub palmierii pleoştiţi. Multe plante păreau uscate, chiar maronii.

– De doi ani e secetă, explică unul dintre ghizi. Aceasta e al treilea anotimp musonic fără ploaie, care sperăm ca va veni în curând. Toată Asia de Sud a avut de suferit de pe urma acestor două anotimpuri musonice proaste. Avem nevoie de ploaie.

Anna auzise multe pe această temă de la cunoştinţele sale de la NMA, studiul „Norul Maroniu Asiatic”[37], care încerca să determine dacă persistenţa în aerul Asiei de Sud a macroparticulelor – a căror origine rămânea un mister, chiar dacă erau puse în legătură cu industrializarea şi defrişarea pădurilor din zonă – cauzase în vreun fel seceta.

Oricare ar fi fost motivul, peisajul era monoton şi pipernicit. Niciuna din plantele pe care le vedeau nu era originară de pe insulă, după cum li se spusese în timp ce mergeau cu maşina prin norul de praf ridicat de autobuzul din faţa lor. Totul era îngrijit de mâna omului, chiar şi pământul fusese importat, pentru a creşte înălţimea insulei cu un metru sau doi. Nick întrebă de unde venea pământul pe care-l aduseseră şi i se răspunse că provenea de pe câteva insule din vecinătate, de unde fusese excavat şi depozitat pe insula de faţă şi utilizat ca materie primă pentru dig. Lucrările se efectuaseră sub îndrumarea unor ingineri olandezi cu vreo cincizeci de ani înainte şi de atunci nu se mai făcuse mare lucru, din câte îşi putea da seama Anna. Digul se vedea printre copaci oriunde s-ar fi dus, înălţând un pic linia orizontului, ceea ce-i făcea să se simtă de parcă ar fi mers cu maşina printr-o încăpere mare lipsită de acoperiş, lovită de o lumină a soarelui dură şi înceţoşată, pe un cer ce semăna cu un tavan alb. Pe peretele interior al digului fuseseră plantate straturi de flori care, atunci când înfloreau, dădeau la iveală paleta obişnuită de culori tibetane – castaniu şi galben ca şofranul, maro, bronz şi roşu, toate dispărute acum în afara unor petece de albastru sau negru de pietre pictate.

Într-un mic orăşel coborâră din microbuz şi traversară o esplanadă lată. Briza mării se scurgea peste ei ca o undă fierbinte, sărată şi plină de alge. Probabil mirosul altor insuliţe din Arhipelagul Sundarban.

---

[37] Asian Brown Cloud.

– O să mai vedem tigri înotători? întrebă Nick. Studia totul cu mare interes, cu un aer elegant dat de ochelarii de soare. Joe nu voise să-i poarte pe ai lui. Era atât de absorbit de ceea ce vedea, încât era cât pe ce să se rănească tot sucindu-şi gâtul încercând să cuprindă tot cu privirea deodată. Anna era încântată să remarce aşa curiozitate la băieţi; în mod clar America nu-i făcuse indiferenţi la frumuseţea şi diversitatea restului lumii.

Ghizii lor îi duseră la cea mai înaltă clădire, Clădirea Guvernului. Înăuntru era întuneric şi, cum aveau ochelarii la ochi, li se păru că înăuntru totul era negru. Până să-şi scoată ochelarii de soare şi să le se obişnuiască ochii cu întunericul relativ, constatară că Joe şi fugise înainte. Încăperea cu stâlpi şi grinzi era caracteristică pentru clădirile himalayene, iar pe stâlpii cioplişi grosolan din colţuri atârnau măşti de demoni.

Îl urmară pe Joe până la una din colecţiile de măşti. Fiecare mască avea o grimasă exagerată, aproape explodând de furie, durere şi dezgust. Aşezate vertical una deasupra alteia arătau ca un stâlp totemic al unui trib de maniaci. Joe cuprinsese cu braţele baza stâlpului.

– Oooh! Oooh! Mare, mare, mare…

Nu mai spunea însă şi ce anume era mare. Rămăsese cu gura căscată, ochii ieşiţi din orbite; s-ar fi putut face o mască nouă numai din expresia de uimire de pe chipul lui.

Frank bufni în râs.

– Acesta e genul lui de oameni.

– Probabil crede că e o stivă de oglinzi, zise Charlie.

– Încetaţi! sări Anna. Nu fiţi răutăcioşi!

Charlie şi cu Nick îşi aplecară capetele înainte, încadrându-l pe Joe cu feţele lor, cu ochii bulbucaţi şi limbile spânzurându-le afară din gură ca să facă poze. Aruncând o privire în jur, Anna observă că ghizii lor se amuzau.

– Sunt măşti care îţi ascund faţa, dar îţi arată interiorul, spuse Charlie. Aşa arătăm cu toţii pe dinăuntru.

– Nu, zise Anna.

– Zău aşa. În sentimentele tale? În vise?

– Sper că nu. Şi în plus de asta, sentimentele pozitive unde sunt?

Se gândise probabil la masca curiozităţii sau la cea aflată în căutarea exactităţii, dar Charlie îi aruncă o privire stil Groucho, făcându-i semn din sprâncene spre picturile de pe grinzile dintre perete şi tavan, printre care se afla un număr nedefinit de cupluri

neverosimil îmbrăţişate. Frank le cerceta, dând din cap aprobator de parcă i-ar fi confirmat vreo ipoteză sociobiologică pe care numai el o putea formula, ca de exemplu budismul la cimpanzeii bonobo sau cam aşa ceva. Anna pufni, sigură că pictorii excitaţi tantric trebuie să fi creat din fantezia lor elementele flexibilităţii feminine, printre alte dotări. Poate că şase braţe îţi permiteau să te poziţionezi mai bine. Sau poate că în nirvana nu exista gravitaţie, ceea ce ar fi explicat şi faptul că toţi sânii erau perfect rotunzi. Se întrebă ce-ar fi putut înţelege Joe din toate astea, el fiind un tip atras de sâni. Joe era însă prea concentrat asupra măştilor de demoni ca să observe picturile.

Li se alăturară apoi mai mulţi oameni de ştiinţă de la Institutul pentru Studii Superioare din Khembalung. Se făcură prezentări, iar Anna dădu mâna cu diverse persoane, încântată să se vadă în cele din urmă cu toţi cei cu care coresponda, la fel de şocant de reali şi plini de viaţă ca măştile de demoni. Li se alătură şi Frank şi pentru o vreme discutară despre FNS şi diverse colaborări. Apoi Frank, Anna şi cu Nick îi lăsară pe Charlie şi pe Joe în Clădirea Guvernului şi îşi urmară noile gazde prin încăperi şi printr-o curte înspre Institut, unde se construiau încă noile laboratoare la finanţarea şi construirea cărora contribuise FNS. În faţa unei încăperi se afla o statuie a lui Buddha, cu o mână ridicată în sus şi cu palma celeilalte înspre în afară, într-un gest ce-l făcea să semene cu un poliţist de circulaţie care spunea „STOP!”

– Acesta este, cum zice, Buddha Adamantin, îi explică una din prietenele ei de corespondenţă. Buddha e reprezentat într-o varietate de moduri. Nu meditează sau râde mereu. Atunci când se întâmplă rău, Buddha are aceeaşi obligaţie de a-l opri ca şi oricine altcineva care îl vede. Şi din moment ce se petrec lucruri rele în mod aproape regulat, a existat mereu un aspect exterior care să reprezinte răspunsul lui Buddha.

– Arată ca un poliţist, spuse Nick.

Ghidul lor încuviinţă din cap.

– Inspectorul de poliţie Sakyamuni. Care insistă că trebuie să ne împotrivim celor trei lucruri care ne otrăvesc mintea: frica, lăcomia şi mânia.

– Foarte adevărat, zise Anna. Frank încuviinţă şi el din cap, pierdut în gânduri.

– Acest aspect al firii lui Buddha este reprezentat şi în statuile de pe valul de pământ, desigur.

– Putem să mergem pe val? întrebară Frank şi cu Nick într-un glas.

– Desigur. Ne aflăm foarte aproape de el.

Îşi terminară turul şi se alăturară restului grupului care stătea afară, pe o peluză înconjurată din trei părţi de clădiri şi mărginită pe cea de-a patra de peretele interior al digului, care era de fapt o peluză înclinată în zona respectivă, împărţită în două de o scară cu trepte late de piatră ce duceau în vârf. Frank, Anna şi cu Nick urcară treptele după câţiva dintre ghizii lor; Charlie şi Joe apărură undeva jos, iar Joe începu să alerge de colo până colo prin iarbă.

Ajunşi în vârf dădură piept cu un vânt aspru de coastă. O flotă de nori înalţi se întindea înspre mare, spre care privea şi o statuie a lui Buddha Adamatin cu mâna întinsă. De lângă el puteau vedea bine atât marea cât şi uscatul, iar Anna simţi cum se clatină uşor. „Uau!” exclamă Nick.

Peisajul era exact aşa cum le apăruse din avion în timp ce se apropiau: porţiunea de uscat din interiorul digului era puţin sub nivelul oceanului din jur. Nu era nicio iluzie, fapt confirmat de către ochii şi urechea lor internă.

– Aşa e şi Olanda pe alocuri, îi spuse Frank Annei în timp ce se ţineau după Nick şi ghizi. Ai văzut vreodată digurile?

– Nu.

– Unele poldere sunt clar sub nivelul Mării Nordului. Te poţi plimba pe diguri şi priveliştea e una dintre cele mai ciudate.

– Deci e adevărat? întrebă Anna, făcând cu mâna Khembalungului. Adică aşa pare.

Unul dintre ghizii lor se întoarse şi spuse:

– Din nefericire este adevărat. Atunci când se drenează uscatul, se produce şi o tasare. Pământul uscat este mai greu şi se scufundă, iar apa se îmbibă iar în el. Am trecut prin asta, ciclu după ciclu.

Anna tremură, în ciuda vântului fierbinte. Se simţea uşor ameţită şi simţea că-şi pierde echilibrul.

– Încearcă să te uiţi numai la un singur lucru o dată.

Anna încercă, întorcându-se cu spatele la insulă. Nori zburau dinspre sud-vest sub un albastru pal. Marea sălta la orizontul albastru, cu valuri cu culmi albe care se rostogoleau. Ce lume mare! Ghizii lor arătară înspre nori, exclamând că arătau de parcă musonul stătea să se pornească, poate că seceta avea să ia în cele din urmă sfârşit!

Merseră de-a lungul digului, care era vizibil vechi. O reţea de drugi grei de la nivelul apei ruginise, astfel încât bolovanii pe care-i ţinea pe loc începuseră să alunece, iar pe alocuri chiar căzuseră. Ghizii lor le explicară că lucrările de întreţinere ale digului se făceau de către oameni cu puţinele maşini de care dispuneau, dar că nu-şi permiteau să plătească reparaţiile structurale necesare, după cum se putea vedea. Frank sări pe zidul exterior care-i ajungea până la brâu, dându-i un prost exemplu lui Nick care îl şi urmă.

Sucandra şi Padma urcară pe scările late de piatră şi, când dădură cu ochii de Frank şi de Nick cocoţaţi pe zidul de susţinere, îi strigară.

– Alo! Se pare că vine musonul!

Se urcară pe zid, alături de ei.

– Voiam să vă arătăm mandala. Bună, Mingma, observăm că ai făcut cunoştinţă cu vizitatorii noştri.

Jos pe iarba prăfuită, lui Charlie şi lui Joe li se alăturaseră Rudra, Drepung şi un grup de tineri khembali care creau o mandală pe un disc uriaş de lemn întins pe pajişte.

– Să coborâm să ne uităm, propuse Sucandra, după care coborâră scările înfruntând vântul în toată puterea sa.

Era cu siguranţă destul de umed cât să anunţe ploaie.

Lucrul la cele mai mari mandale de nisip dura cam o săptămână, le explică Mingma. Artiştii ţineau la vreo doi centimetri şi jumătate deasupra modelului pâlnii lungi de alamă din care curgeau fire subţiri de nisip atunci când erau frecate cu nişte beţe. Artiştii care se ocupau de colorat lucrau în genunchi, abia respirând, frecând pâlniile ritmic, cu blândeţe, cu feţele aproape lipite de sol pentru a urmări firul de nisip care ieşea, apoi răsucind scurt pâlniile îi opreau curgerea, se îndreptau de spate şi se întorceau către ceilalţi ca să mai facă o glumă sau că râdă de cea spusă de altcineva.

Când se termina de colorat desenul, se ţinea o ceremonie care să marcheze diferitele sensuri pe care acesta le avea, după care era purtat până la bazinul în care se reflecta Clădirea Guvernului şi răsturnat în apă.

– Petrecere de lansare în toată regula, comentă Charlie.

– Simbolizează efemeritatea tuturor lucrurilor.

Annei i se părea o risipă artistică. Ei nu-i plăcea efemeritatea tuturor lucrurilor şi simţea că erau destule alte lucruri pe lume care să-i amintească de ea. Îi plăcea să creadă că eforturile

oamenilor erau cumulative, că din fiecare efort rămânea ceva care se aduna la întreg. Poate că în acest caz era modelul mandalei, care să le rămână în minte. Sau poate că această artă consta mai degrabă din execuţie decât din obiectul în sine. Poate. Ea însă dorea de la artă un obiect care să dureze. Dacă arta lor nu producea aşa ceva, atunci ei i se părea o risipă de efort.

De cealaltă parte a mandalei, Joe şi cu Rudra stăteau alături de un grup de călugări, iar Rudra cânta concentrat o incantaţie cu vocea sa adâncă şi aspră, cu o undă de fericire în priviri. Cei din jurul lui repetau ultimul cuvânt al fiecărei propoziţii, într-un fel de strigare sau cântare. Joe bătu din picior la momentul potrivit strigând „Nu!” la unison cu ceilalţi. Nici măcar nu remarcase prezenţa Annei.

După care o zbughi brusc în direcţia mandalei de nisip, cu pumnii strânşi, dând din mâini ca un John Wayne în miniatură. Anna tipă: „Joe!”, dar el n-o auzi. Khembalii îi făcură loc să treacă, unii dintre ei întinzând chiar mâinile ca şi cum ar fi vrut să-i facă un culoar mai bun. „Joe!” strigă Anna din nou şi mai ascuţit. „Joe! Opreşte-te!” Joe şovăi pentru o clipă, la marginea cercului în culori strălucitoare, după care intră fix în el.

– JOE!

Nimeni nu se mişcă. Joe stătea în centrul mandalei, liniştit, uitându-se în jurul lui.

Anna coborî în fugă treptele până la marginea cercului. Urmele paşilor lui Joe stricaseră unele linii, iar grăunţele de nisip colorat erau acum în dezordine, împrăştiate genial pe unde nu trebuia. Joe părea foarte mulţumit de sine, studiind modelul de sub picioarele lui, un model construit din exact aceleaşi culori ca şi cărămizile lui de jucărie de acasă, doar că mai vii. Dădu cu ochii de Rudra şi ridică mâna să-l salute. „Ba!” declară el.

– Baaaa, îi răspunse Rudra, împreunându-şi mâinile şi făcând o plecăciune.

Joe îşi menţinu postura, care nu diferea prea mult de cea a statuilor lui Buddha Adamantin, cu un soi de măreţie napoleonică. Charlie, care stătea acum lângă Anna, dădu din cap. „Derbedeu mic ce eşti,” murmură el.

Joe îşi lăsă mâna în jos, gesticulând înspre toţi cei care se uitau la el. Câţiva stropi de ploaie veniţi din norii joşi care se rostogoleau dinspre mare îi împroşcară, la care khembalii scoaseră un şir de „ooooh”-uri şi „aaah”-uri în momentul în care

îi simţiră şi ridicară privirile spre cer.

Joe o zbughi din nou, de data aceasta în direcţia bazinului în care se reflecta Clădirea Guvernului. Anna o porni în fugă ocolind cercul de oameni ca să-i taie calea, dar era prea târziu, căci intrase deja în apa puţin adâncă. „Joe!” strigă ea, fără rezultat. Joe se întoarse, înfruntând cu privirea mulţimea care îl urmase, stând în apă până la genunchi. Ploaia cădea în şuvoaie uşoare, dar susţinute, caldă pe faţa Annei, şi toţi khembalii zâmbeau. De tălpile lui Joe se prinsese suficient nisip colorat cât să formeze mici pete de vermillon şi galben în apa din jurul lui.

– Rygal ba, decretă Rudra şi mulţimea repetă după el. După care zise: Ce ba drin dran-pa!

– Ce spune? îl întrebă Anna pe Drepung, care stătea acum lângă ea, ca şi cum ar fi vrut s-o ţină să nu cadă în caz că leşina sau poate s-o oprească să fugă după Joe.

Charlie stătea de cealaltă parte a Annei.

– Slavă, zise Drepung.

Părea mai în vârstă decât Anna, cu faţa lui rotundă şi gura mică aflate în cele din urmă în largul lor. Observase că era în mod clar o persoană foarte cunoscută şi populară prin părţile locului.

Joe stătea în apa puţin adâncă privind mulţimea. Era fericit. Khembalii îi făceau pe plac, se bucurau să-l aibă printre ei. Ploaia caldă cădea peste ei ca un balsam. Brusc, Anna se simţi fericită; tigrişorul ei înţelesese că se afla printre prieteni şi, cumva, stătea în faţa lumii mulţumit, relaxat, chiar senin. Nu-l mai văzuse niciodată astfel. Îşi dorise atât de mult ca el să se simtă aşa cum se simţea acum!

De cealaltă parte, Charlie simţi cum i se strânge stomacul când îl văzu pe Joe intrat în bazinul ornamental. Toate temerile i se confirmau. Trase adânc aer în piept, gândindu-se: „Nimic nu s-a schimbat, o ştiai deja, ei cred că e unul din tulku[38] ai lor. Ceea ce nu înseamnă că e şi adevărat.”

Nu-şi putea închipui cum privea Anna problema.

Stând în picioare unul lângă celălalt, amândoi simţeau discrepanţa dintre reacţiile lor. Mai simţeau şi că toate dispoziţiile sau reacţiile lor caracteristice erau inversate aici, unde Anna era încântată, iar Charlie îngrijorat de un comportament anormal al lui Joe.

---

[38] Reîncarnare a unui maestru spiritual.

Se uitară stânjeniţi unul la celălalt, gândind amândoi: „Chestia asta e pe dos, ce se petrece?”

– Ploaie mare! exclamă Joe, uitându-se în sus, iar mulţimea oftă în semn de recunoştinţă.

În acea seară vizitatorii – şi chiar şi Joe – se prăbuşiră în paturile din camerele lor şi dormiră duşi de seara devreme până dimineaţa târziu. Plouase în tot acest timp şi când ieşiră afară după micul dejun, găsiră insula transformată şi totul muiat în apă, care băltea peste tot. Khembalii erau însă fericiţi, aşa că se împărţiră în grupuri şi o porniră prin ploaie aşa cum plănuiseră. Joe şi cu Nick fură duşi la şcoală ca să vadă clasele şi jocurile care se jucau în spaţiile special amenajate. Lui Joe i se dădea mare importanţă pe oriunde mergea, fiind lăsat să comunice îndeaproape cu fiecare mască de demon pe lângă care treceau, iar unora dintre ele le adresa nişte diatribe în limbajul lui intim. După-amiază, Nick părăsi grupul ca să meargă cu Anna la Institut, unde aceasta discuta cu tovarăşii ei de corespondenţă şi cu alţi oameni de ştiinţă. Charlie îşi petrecu timpul în Clădirea Guvernului, discutând cu oficialii aduşi în faţa lui de către Padma.

Frank dispăruse, nu ştiau pe unde-şi petrece timpul, deşi Anna îl zări la un moment dat vorbind cu Sucandra şi nişte călugări din partea locului. Ulterior îl văzu pe dig, plimbându-se pe bermă împreună cu Rudra Cakrin. Judecând după conversaţia de la cină, îşi mai petrecuse timpul şi discutând chestiuni de agricultură pe câmp. Annei însă i se părea că seamănă cel mai bine cu un pelerin religios, nerăbdător să primească învăţături şi iluminare, absorbit, distant, relaxat, foarte diferit de cum era la Washington.

În după-amiaza următoare, vizitară grădina zoologică din cadrul unui parc mare situat în sectorul de nord-vest al insulei. Aici se găseau multe dintre animalele şi păsările din Insulele Sundarban. Elefanţii aveau un ţarc mare, dar cel mai mare era cel al tigrilor. Multe dintre marile feline fuseseră măturate de valurile mării la vreo inundaţie şi salvate de către vasele de patrulă ale khembalilor. Acum trăiau într-un ţarc înconjurat de iarba-elefantului şi arbori saal, în partea din faţă a căruia se afla un iaz mare tăiat de un perete de retenţie din sticlă, pentru ca tigrii să poată fi văzuţi pe sub apă atunci când înotau. Salturile lor bruşte în apă şi felul în care dădeau din labe împroşcând apa în jurul lor transforma graţia felină în ceva neaşteptat de acvatic,

iar sub apă blana lor se unduia ca algele. „Tigru! Tigru! Tigru mare, mare!”

La finalul acelei zile umede se aşezară la masă într-o sală mare şi li se servi o mâncare la care principalul ingredient era orezul cu curry. Drepung aranjase ca Nick să primească o porţie de orez gol, dar pe Joe nu-l deranja curry-ul. Cel puţin aşa păru în timpul mesei, căci în noaptea care urmă acesta fu neastâmpărat şi, după o şedinţă lungă de alăptare, tot nu dormea. Probabil insomnie cauzată de diferenţa de fus orar. Ploile musonice erau puternice, ropotind destul de zgomotos pe acoperiş. Joe începu să se plângă. Anna dormea pe picioare, dar Charlie dormea deja dus, aşa că trebui să rămână ea trează ca un zombie să se ocupe de Joe, bâiguind răspunsuri la păsăreasca veselă a acestuia. Era cât pe ce să cadă lată când auzi o bătaie în uşă şi îl văzu pe Frank băgând capul înăuntru.

– Nu pot să dorm şi te-am auzit că erai trează cu Joe. Mă întrebam dacă nu vrei să mă joc cu el un pic.

– Oh, Domnul să te binecuvânteze! strigă ea. Încă un pic şi mă topeam.

Căzu pe canapea şi închise ochii grei. Pentru o vreme creierul îi continuă să lucreze, de parcă trupul i s-ar fi cufundat în somn trăgând conştienţa ei după el.

– Nick doarme. Ta doarme. Mama doarme.

– Aşa e.

– Vrei jucăm?

– Desigur. Ce ai aici, trenuleţe? Ce-ai zice de nişte avioane, n-ar trebui să ai şi nişte avioane?

– Am avioane.

– Bun. Hai să zburăm, hai să zburăm şi să tot zburăm!

– Zburăm!

– Hei, ăştia sunt tigrii tăi! Ei, e în regulă. Tigrii zburători sunt numai buni aici. Fii atent, uite-l cum vine!

– Tigru zboară!

Anna se afla pe graniţa unduioasă dintre somn şi vise, înăuntru şi în afară, sus şi jos. Frank şi Joe îşi treceau jucăriile de la unul la altul.

În ora de dinainte de ivirea zorilor, o bătaie puternică de mai să dărâme uşa o făcu pe Anna să sară convulsiv în picioare, îi visase pe tigri cum înotau fluid sus în cer…

Era Drepung, care părea agitat.

– Îmi cer scuze să vă deranjez, prieteni, dar s-a luat decizia că

trebuie să evacuăm insula.

La auzul acestor cuvinte se treziră cu toţii, inclusiv Charlie care se trezea greu. Frank aprinse toate luminile şi se apucară să-şi facă bagajele în timp ce Drepung le explica situaţia.

– S-a întors musonul, după cum aţi văzut, zise el. Ceea ce este bine, dar, din nefericire, vine într-un moment în care mareea este deosebit de înaltă, iar combinat cu mareea de furtună şi presiunea atmosferică scăzută, nivelul mării este extrem de ridicat.

Îl ajută pe Nick aflat parcă în comă, să-şi pună o cămaşă.

– E deja mai ridicat la diguri decât limita de siguranţă, mai înalt decât l-am văzut de ani de zile şi au început să apară nişte puncte slabe în dig. Am fost informaţi şi că musonul sau altceva a provocat spargerea stăvilarelor de gheaţă în zona de drenaj a fluviului Brahmaputra. Se uită la Charlie: Aceste mari lacuri glaciare sunt rezultatul încălzirii globale. Gheţarii din Himalaya se topesc rapid, astfel că acum numeroase diguri de gheaţă în spatele cărora s-au format lacuri cedează din cauza ploilor musonice, contribuind cu o cantitate mare de apă la scurgerea rezultată. Brahmaputra se revarsă deja, iar mare parte a Bangladeshului se confruntă cu inundaţii. Au dat alerta de la Dhaka cu puţin timp în urmă. Se uită la ceas. Cu numai o oră în urmă. Merge repede. Apa mare va ajunge aici peste puţină vreme şi deja suntem la limită. Cum aţi văzut, insula se află sub nivelul mării chiar în momentele cele mai bune, ceea ce face utilizarea digurilor pentru protecţie problematică. Dacă digul cedează, atunci consecinţele pot fi serioase, drept pentru care trebuie să plecăm de pe insulă.

– Cum?! exclamă Anna.

– Nu-ţi fă griji, avem suficiente feriboturi la doc pentru toată lumea. Le ţinem aici tocmai pentru acest scop, deoarece pericolul e mereu prezent. Le-am mai folosit, atunci când s-au revărsat râurile sau în caz de maree înalte. Oricare dintre ele ne poate inunda. Insula e prea joasă şi, din nefericire, devine din ce în ce mai joasă.

– Iar nivelul mării din ce în ce mai mare, spuse Charlie. Am auzit de la un prieten din Antarctica ceva despre o bucată de gheaţă care s-ar fi desprins din Stratul de Gheaţă din Vestul Antarcticii acum câteva zile. De fiecare dată când se petrece acest lucru, nivelul mării creşte cu cantitatea de apă dezlocuită de gheaţă.

– Interesant, replică Drepung. Poate că aşa se explică de ce ne aflăm deja la cota de siguranţă la dig.

– Cât mai avem? întrebă Anna.

– Două sau trei ore. Mai mult decât suficient pentru noi. Oftă. Într-o asemenea situaţie preferăm ca oaspeţii noştri să plece cu elicopterul, dar, ca să fim sinceri, elicopterul a plecat azi-noapte la Calcutta să-i aducă pe oficialii de la NMA la întâlnirea cu voi. Se pare că va trebui să veniţi cu noi pe feriboturi.

– Câţi oameni trăiesc aici? întrebă Charlie în timp ce arunca în rucsac accesoriile de baie ale familiei lui.

– Douăsprezece mii.

– Uau!

– Da. O operaţiune importantă, dar totul va fi bine.

– Şi cu animalele de la grădina zoologică cum rămâne? întrebă Nick.

Bagajele lor erau acum făcute, iar Nick îmbrăcat şi complet treaz.

– Avem un vas şi pentru ele. E o procedură dificilă, dar am repartizat o echipă care să se ocupe de ea. Oameni cu experienţă de circ, care îşi intitulează reprezentaţia „Noe se mişcă repede”. Voi, voi sunteţi gata?

Erau. Joe urmărise curios tot ce se întâmplase şi întrebă:

– Ta? Mergem?

– Da, uriaşule. Plecăm în altă călătorie.

Afară ploua mai tare ca oricând. Acoperişul de nori era găurit pe alocuri şi zbura spre nord dus de un vânt puternic. Se îmbrânciră să se urce într-un microbuz cu care intrară într-un mic blocaj de trafic pe şoseaua principală a insulei. Toate microbuzele pline ochi o coteau spre nord înspre doc. Joe stătea în poala Annei uitându-se pe fereastră şi zicând: „Ba? Ba?”

Charlie vorbea la telefon. „Hei, Wade!” zise el, iar Anna întinse gâtul să audă şi ea ce vorbea. „Cât de mare era aisbergul ăla?... Pe bune. Ai calculat volumul dezlocuit?... Ah, bine. Da, nu e mare lucru, dar aici avem o problemă, o inundaţie musonică şi o maree de lună plină... Rahat. Bine. ”

Închise.

– Ce e? întrebă Anna.

– Wade zice că bucata care s-a desprins din stratul de gheaţă a dezlocuit probabil suficientă apă cât să ridice nivelul mării cu unul sau doi centimetri.

– Dumnezeule, da’ mare trebuie să mai fie aisbergul ăla! spuse Anna. Gândeşte-te cum ar fi să crească nivelul mării peste tot în lume cu un centimetru.

– Da. Deşi, în aparenţă nu e decât o mică bucată din tot stratul de gheaţă. Odată început procesul de spargere al stratului de gheaţă, nu se ştie cât de repede va avansa.

– Doamne!

Se aşezară încadrându-i pe băieţi. Nick făcuse ochii mari, dar părea prea surprins de tot ce se petrecea ca să pună obişnuitul său baraj de întrebări. Microbuzul lor se înscrise în coada din partea de sud a digului. Drepung se aplecă înainte în scaunul său ca să le arate ecranul mobilului lui, pe care era acum afişată o imagine a capătului superior al Golfului Bengal şi regiunea inferioară a deltei fluviilor Gange şi Brahmaputra. Fotografia luată din satelit reda datele de altimetrie în culori false pentru a arăta nivelul de deviaţie de la normal al apelor fluviale şi ale mării, spectrul strălucitor mergând de la nuanţe de albastru rece la verdele normalităţii şi la galbenul, portocaliul şi roşul furios al apelor mari. Partea dreaptă a deltei se făcuse roşie, partea stângă era portocalie, după care se îngălbenea. Întregul Golf Bengal se colorase deja în portocaliu deschis.

Drepung puse degetul pe ecran, cu un aer foarte grav.

– Vedeţi punctişorul acesta albastru? Noi suntem. Suntem jos. Portocaliu peste tot în jurul nostru. Ceea ce înseamnă câţiva metri mai sus decât e normal.

– Nu-i chiar aşa de rău, nu? întrebă Charlie.

– Digul e solicitat la maxim. Mi s-a spus că se crede că nu va putea rezista la valul acesta de inundaţii.

Se lăsă pe spate ca să răspundă la un apel pe telefonul mobil, după care zise:

– Acum mi se spune că elicopterul e pe drum încoace şi că va ajunge înainte să înceapă îmbarcarea pe feriboturi. V-am fi recunoscători dacă v-aţi întoarce cu elicopterul la Calcutta.

– Nu vrem să ocupăm locuri de care aţi putea avea nevoie, zise Charlie.

– Nu ocupaţi, tocmai asta e. Ne-ar fi şi nouă mai uşor dacă am şti că aţi plecat. Nu s-ar întrerupe procedurile de rutină de la docuri.

Microbuzul întoarse şi o porni înapoi spre oraş. Acum mergeau în sens invers traficului şi puteau accelera înspre sud şi apoi spre vest, ieşind pe drumul ce ducea la aeroport. Odată ajunşi acolo

fură duşi la terminal, direct pe porţiunea de tarmac de lângă locul de aterizare al elicopterului.

– Încă douăzeci de minute, zise Drepung. Joe începu să plângă şi îl lăsară jos ca să alerge. Din când în când se uitau la telefonul lui Drepung ca să vadă imagini ale deltei în timp real, dar în culori false. Venirea zilei reducea vizibilitatea, dar delta devenise acum portocalie, iar zonele albastre care reprezentau insule erau clar mai mici. Insulele Sundarban, zise Drepung, clătinând din cap. Au fost făcute să fie amfibii.

În acel moment un elicopter apăru cu zgomot puternic pe cerul din zori. „Bun”, spuse Drepung, conducându-i de pe spaţiul de beton pe un loc plat de lângă acesta. Se uitară la elicopterul cel mare cum cobora dintre nori cu zgomot foarte puternic, stârnind vânt şi aterizând ca o libelulă uriaşă, smulgându-i un urlet lui Joe. Charlie îl luă în braţe şi îl simţi agăţându-se de el. Aşteptau să li se facă semn să se ducă la elicopter. Palele acestuia continuau să se rotească, tăind aerul cu o viteză ce le permitea să-şi dea seama cât de repede se roteau, chiar dacă nu ştiau dacă era cea reală sau nu.

– Jos! îi strigă Joe în ureche lui Charlie. Jos! Jos! Jos! Jos!

– Lasă-l jos o clipă, îl îndemnă Anna. Este timp, nu?

Drepung se afla încă alături de ei.

– Da, este.

Din elicopter se dădură jos bărbaţi în uniforme verzi. Charlie îl lăsă jos pe Joe, care o tuli imediat spre elicopter, iar el îl urmă hotărât să-l oprească. Observă că picioarele lui Joe se afundaseră în ceea ce trebuie să fi fost un sol foarte moale, iar apa îi umpluse repede urmele. Charlie îl ridică din spate, ignorându-i plânsetele în timp ce se întorcea la ceilalţi. Privi în urmă; urmele paşilor lui Joe pline de apă captau mici fragmente din lumina zorilor, ce aduceau cu nişte monede de argint.

Veni momentul îmbarcării. Joe insistă să meargă singur, dând cu furie din picioare atunci când Charlie sau Anna îl ţineau, zbierând: „Jos, lăsaţi jos, lăsaţi jos!” Aşa că îl lăsară pe jos şi o porniră înainte ţinându-l bine de mână. De cealaltă parte a Annei, Nick se ferea instinctiv de palele mari care ghilotinau aerul cu zgomot pe deasupra capetelor lor.

În elicopter era un pic mai linişte. Erau deja câţiva oameni acolo aşezaţi pe rândurile scurte de scaune, iar în următoarea jumătate de oră li se alăturară şi alţii, dintre care circa jumătate erau occidentali, iar restul probabil indieni, inclusiv un grup de

şcolăriţe cu ochii mari. Familia Quibler şi cu Frank îi salutară pe rând, iar şcolăriţele se adunară în jurul lui Joe ca să-l alinte cu engleza lor muzicală. Joe îşi ascunse capul de ele, agăţându-se strâns de Anna. Charlie se uita afară pe o fereastră mică de lângă ei, amplasată la joasă înălţime astfel încât nu putea vedea mare lucru în afara băltoacelor de pe beton.

Zgomotul motoarelor deveni încă mai puternic şi se ridicară în aer, lăsându-se pe spate, apoi aplecându-se înainte, senzaţie stranie pentru oricine era obişnuit cu avioanele.

Pe fereastra joasă zăriră digul în momentul în care ajunseră la o înălţime mai mare decât cea a lui. Marea era chiar în spatele lui, prelingându-se peste bermă. Stranietatea priveliştii li se întipări în minte în momentul în care elicopterul viră şi pierdură digul din vedere.

Executară o întoarcere în ascensiune deasupra insulei, iar priveliştea reveni şi dispăru, apoi reveni şi dispăru din nou. Joe se aplecase pe fereastră din braţele Annei, încercând să vadă mai bine. Nick se uita şi el pe aceeaşi fereastră din scaunul din spate. Marea era de un maroniu întunecat, iar pe insulă totul era muiat, câmpiile cenuşiu-verzui brăzdate de apă care băltea, copaci, acoperişuri, piaţa cu bazinul ornamental, toate cufundate în umbră, apoi din nou oceanul, clar la acelaşi nivel cu digul. „Uite-acolo am stat noi!” strigă Nick arătând cu degetul.

Virară cu o mişcare ce străpunse stratul inferior de nori. Întuneric, lumină, ploaie, senin, trecură de la una la alta. Ploaia se scurgea repede pe partea exterioară a geamului, formând pârâiaşe care se despărţeau în delte spontane. Văzură feriboturile de la docul din partea de nord a insulei care se desprindeau de ţărm, iar Drepung le strigă de jos ceva piloţilor. Făcu un semn aprobator cu degetul mare către familia Quibler. Elicopterul îşi continuă apoi drumul şi văzură alte insule dinspre marginea Arhipelagului Sundarban, multe dintre ele deja sub apele inundaţiilor, devenite stânci sub o apă puţin adâncă. Canalele dintre ele erau de un maroniu pal, cu pete de un alb murdar.

Descriseră un arc peste Khembalung şi văzură că digul fusese străpuns la curba de sud-vest, acolo unde îl loveau valurile de furtună. Apă maro, cu pete dese de spumă, curgea albă înspre câmpiile de dincolo de spărtură, pe care o lărgea în graba sa. În curând, Khembalungul avea să arate ca restul insulelor din arhipelag.

Joe se târî în poala lui Charlie şi îl apucă atât de strâns de gât că mai-mai să-l sufoce, suspinând sau bocind – nu prea se auzea în toată gălăgia, dar sunetul reuşea cumva să treacă de toate celelalte. Charlie forţă mânuţele de pe gât să slăbească strânsoarea.

– E în regulă! îi strigă băiatului. Va fi bine! Toată lumea e bine! Sunt în bărci! Bărci mari! Oamenii erau în bărci! Toţi oamenii erau în bărci.

– Ta, ta, ta, scânci Joe, sau poate că era de fapt „Na, da, na”.

Îşi puse mâna pe fereastră.

– O, Doamne! exclamă Charlie.

Vedea peste capul lui Joe spărtura prin care intrau apele oceanului, deja mult mai lată decât înainte. Arăta de parcă întreaga curbă de sud-vest avea să cedeze. Mare parte a câmpiilor din interior erau deja acoperite de un strat de apă spumegândă.

În faţa lor, pilotul şi copilotul strigau în microfoanele ataşate de căşti. Elicopterul se înclină, urcând în spirală. Norii îi împiedicară să mai vadă ce se afla dedesubt. Urmă o nouă urcare cu smucituri, după care zăriră iar Khembalungul, de la o altitudine mai mare decât înainte. Printr-o spărtură de nori acesta semăna cu un castron verde puţin adânc, scufundat în apa maronie până când numai o parte din buza castronului rămăsese afară.

– Nu, Joe! Trebuie să mai şi respir, zise Charlie.

– Ah nu e! Ah nu e!

Elicopterul se înclină brusc îndepărtându-se, astfel încât acum nu mai puteau vedea decât nori pe fereastră. Insulele Sundarban dispăruseră, cu toate mlaştinile de mangrove înecate şi cu toţi tigrii înotând. Elicopterul se îndepărtă brusc, ca o frunză suflată de vânt. Joe îşi îngropă faţa în pieptul lui Charlie şi plânse în hohote.

IV

Există o soluţie tehnică?

Nimeni nu crede că o să i se întâmple taman lui până nu se trezeşte fix în mijlocul problemei, profund surprins să se afle acolo.

O tornadă în Halifax, în Noua Scoţie, al treilea an de secetă catastrofală în Irlanda, inundaţii severe pe râul Los Angeles – genul acesta de anomalii continua să se manifeste peste tot în lume cu o frecvenţă de mai mult de una pe zi. Mai devreme sau mai târziu, toată lumea ajungea să treacă printr-o astfel de situaţie sau trăia în mijlocul vreunei anomalii prelungite, deoarece fenomenele meteorologice erau atât acute, cât şi cronice, o chestiune de ore sau o chestiune de ani.

Totuşi, era greu să-ţi închipui că are să ţi se întâmple taman ţie.

La poli, rezultatele erau deosebit de profunde, din cauza schimbărilor importante şi rapide din stratul de gheaţă. Din motive puţin înţelese, ambele regiuni polare se încălzeau mult mai repede decât restul planetei. La nord, acest fenomen condusese la spargerea gheţii din Oceanul Arctic, la dispariţia iminentă a multor specii, printre care ursul polar, şi la oprirea Curentului Golfului. La sud, condusese la spargerea rapidă a banchizelor care îmbrăţişau coasta Antarcticii, lăsând cale liberă marilor gheţari ce cădeau în Marea Ross, astfel încât aceştia deveniseră „râuri de gheaţă”, ce coborau atât de repede pe canalele proprii, încât destabilizaseră Stratul de Gheaţă din Vestul Antarcticii, cea mai mare variabilă din toată situaţia. Dacă acest strat de gheaţă se desprindea de pe suportul său de pe fundul mării, consecinţele pe care le-ar fi avut de suportat lumea ar fi fost mult mai grave decât toate cele pe care le trăise deja, constând mai ales dintr-o creştere rapidă a nivelului mării, cu până la şapte metri, în cazul în care stratul s-ar fi desprins în întregime.

În continuare era greu să-ţi închipui că ţi s-ar putea întâmpla taman ţie.

Ramificaţiile nu se opreau aici. Fundul oceanului, acolo unde se face trecerea bruscă de la pragul continental la abis, se prezintă în multe locuri sub forma unei pante abrupte, acoperite

de straturi groase de nămol ce conţine metan sub formă de clatraţi, un tip de îngheţ chimic ce prinde moleculele de gaz într-o matrice de gheaţă. Pe măsură ce temperaturile oceanice creşteau, aceste cuşti chimice se destabilizau, iar eliberarea metanului ar fi putut cauza avalanşe subacvatice care ar fi dus la eliberarea unei cantităţi şi mai mari de metan, ce s-ar fi ridicat din apă reintrând în atmosferă, unde era un gaz de seră mult mai puternic decât dioxidul de carbon. O atmosferă mai caldă însemna un ocean mai cald, iar un ocean mai cald însemna o cantitate mai mare de metan eliberată, ceea ce însemna o atmosferă mai caldă, ceea ce însemna...

Un complex de cicluri – geologic, oceanic şi atmosferic, toate întrepătrunzându-se unul cu altul şi afectându-le pe celelalte. Interacţiunile erau atât de complexe, reacţiile pozitive şi negative atât de dificil de anticipat, consecinţele neprevăzute atât de vaste, încât nimeni nu putea spune cu exactitate ce avea să se mai întâmple cu clima globală. Se încercase rularea de modele pentru a se estima creşterea generală de temperatură, modele rafinate până în punctul în care se ajunsese la un acord cu privire la parametrii exteriori ai modificării, ce variau între o creştere cu două până la unsprezece grade Celsius a temperaturii – interval foarte mare – dar, pentru moment, estimările nu puteau avea un grad de siguranţă mai mare. Chiar dacă intervalul estimărilor ar fi putut fi mai mic, mediile globale nu ofereau prea multe informaţii despre efectele locale sau cele care s-ar fi produs în cele din urmă, deoarece oamenii abia acum învăţau. Existau puncte critice neliniare, unele dintre ele începând să iasă acum la iveală. Se anticipa că oprirea Curentului Golfului avea să ducă la coborârea accentuată a temperaturii în emisfera de nord, mai ales de ambele părţi ale Atlanticului, gradul de siguranţă cu privire la efectele ulterioare acestei răciri fiind însă mult mai redus. Recenta lipsă de doi ani a musonului nu fusese înţeleasă, după cum nu fusese înţeleasă nici violenta lui întoarcere, iar efectele celor două fenomene, care devastaseră comunităţi în tot sudul Asiei şi chiar în Africa şi sud-estul Asiei, aveau să genereze alte efecte neprevăzute. Seceta era în toi în China şi tot în toi era şi cel mai lung El Niño, numit acum Hiperniño. Deşertificarea Sahelului avansa spre sud cu o viteză din ce în ce mai mare, iar Africa de Sud suferea de pe urma celor mai mari inundaţii din istorie, din cauza ploii aduse de către El Niño. Plouase în Atacama.

Vreme sălbatică peste tot. Cel mai scump an cu care se confruntase vreodată industria asigurărilor, al optulea la rând, creşterea fiind de această dată mult mai mare. Un simplu număr, o sumă de bani distribuită prin intermediul sistemelor financiare ale lumii de asigurările de orice fel, dar, în acelaşi timp, şi o măsură a catastrofei, a morţii, a suferinţei, a fricii, a nesiguranţei şi a neplăcerilor la scară mare.

Problema cu care se confruntau era aceea că toate fiinţele vii depindeau de menţinerea condiţiilor de viaţă în nişte parametri climatici stricţi. Atmosfera avea o densitate dată; aşa cum explicase Frank odată, pe când discuta cu Anna şi cu Kenzo, atunci când treci pe lângă Muntele Shasta pe Autostrada Interstatală 5, poţi să vezi partea de atmosferă care susţine viaţa chiar în faţa ochilor tăi. Nu exista nicio aşezare permanentă pe Pământ la o altitudine mai mare decât vârful Shasta, 4328 de metri, iar muntele, care nu era prea înalt în comparaţie cu imensitatea platoului pe care trecea autostrada sau cu înălţimea cerului de deasupra, te ajuta să-ţi dai seama foarte clar de cât era de groasă atmosfera respirabilă. Nu era decât un deal înzăpezit! Te trezea la realitate, spusese Frank; după ce priveai chestiunea în acest mod, te uitai la munte şi îţi dădeai seama de dimensiunea întregii planete, în tine se producea o schimbare. Chiar şi după aceea, rămâneai conştient de prezenţa unui tavan invizibil jos, deasupra capului tău, ce ţinea tot aerul respirabil sub el, o atmosferă subţire ca o folie de celofan înfăşurată strâns pe litosferă. Un strat la fel de subţire de apă se lichefiase în bazinele joase ale acestei litosfere, formând zona în care era posibilă existenţa vieţii: un celofan în care era înfăşurată planeta, un abur uşor în spaţiu. Frank scutura din cap ori de câte ori îşi aducea aminte.

Totuşi, era greu să-ţi închipui.

LUI FRANK OBIŞNUINŢELE ÎI DEVENISERĂ CĂMIN, astfel încât călătoria în Khembalung şi ceea ce urmase după aceea îl făcuseră să se simtă cumva din nou fără casă. Ce să facă cu timpul de peste zi? Întrebarea revenise şi el trebuia să-i găsească încă o dată răspuns, oră cu oră, ceea ce se putea dovedi dificil.

Pe de altă parte, toţi refugiaţii khembali care veneau cu avionul la Washington îl ajutaseră să-şi menţină o perspectivă asupra lucrurilor. Nu avea casă pentru că alesese să nu aibă. Avea monovolumul lui, copacul lui, biroul lui, clubul lui de

sănătate – toate camere ale echivalentului său de casă – ei nu aveau nimic. Casa ambasadei din Arlington le oferea adăpost temporar, numai că se confrunta şi avea să se confrunte vreme îndelungată cu înghesuiala provocată de criză.

Cu toate acestea, ei erau veseli în felul lor. Lui Frank i se părea ceva impresionant şi se întreba cât avea să-i ţină. De două ori exilaţi, mai întâi din Tibet, apoi de pe insula lor, aveau – se gândea el – să se alăture acum multor altor grupuri de refugiaţi care veniseră la Washington ca să-şi pledeze cauza în încercarea de a-şi recupera casele, eşuaseră în demersul lor şi nu mai plecaseră niciodată, adăugându-şi copiii, bucătăria şi sărbătorile la amestecul cultural bogat al regiunii metropolitane.

Deoarece Khembalungul era distrus. Se vorbea despre drenarea insulei şi repararea digului, dar nu exista nicio sursă de electricitate care să alimenteze pompele şi nici echipamente disponibile pentru reparaţii. Mai mult, chiar dacă aceste probleme puteau fi rezolvate, rezerva de apă dulce părea să fi fost şi ea compromisă, iar insula era saturată de apă de mare. Cu cât rămânea mai mult sub apă, cu cât erau stricăciunile mai mari.

Înainte de toate, Khembalung era pur şi simplu prea jos. Mereu fusese prea jos; insulele Sundarban erau insule mlăştinoase, iar acum, odată cu ridicarea nivelului oceanului, marja de siguranţă dispăruse. Orice ar fi făcut, inundaţiile catastrofale aveau să acopere iar şi iar Arhipelagul Sundarban. Maree provocate de Lună şi de furtună, chiar şi câte un tsunami din când în când, care, probabil, aveau să devină mai frecvente pe măsură ce clatraţii de metan se încălzeau şi provocau alunecări de teren subacvatice, şi să inunde mai des terenurile joase de pe coastă. Prin urmare, cheltuielile şi eforturile imense pe care le-ar fi presupus pomparea apei afară din Khembalung şi reconstruirea acestuia nu meritau făcute. Khembalii aveau alte alternative: mai erau şi alte colonii de refugiaţi tibetani împrăştiate pe teritoriul Indiei, iar khembalii aveau şi ei nişte pământ pe dealurile de la nord de Calcultta. Unii dintre cei de la ambasada din Washington discutau chiar posibilitatea cumpărării de pământ în zona metropolitană şi stabilirea lor acolo. Până atunci, se putea spune că tot teritoriul naţional deţinut de toţi cei douăsprezece mii de cetăţeni ai Khembalungului se rezuma la o singură casă în Arlington şi un birou în clădirea FNS.

Casă şi birou unde era mare înghesuială. Frank era mereu

uimit să constate cât de mare era înghesuiala în aceste locuri. Trecea des pe acolo ca să-i salute şi să vadă dacă nu le putea fi de folos cu ceva şi de fiecare dată era surprins să constate câţi oameni puteau fi înghesuiţi la un loc fără să strice nimic şi să încalce nicio regulă în afară de codurile de urbanism. Căra cutii din camioane în bucătărie, discuta cu Rudra în engleză, îl convingea pe bătrân să-l înveţe cuvinte în tibetană. Mereu era bucuros să-i vadă şi totodată să scape de acolo, să poată merge cu maşina peste Potomac înspre Rock Creek şi să se refugieze în pădure.

Zilele de vară târzie erau încă suficient de lungi, ceea ce era bine, pentru că Frank avea nevoie de lumină. Umbla prin parc dând raportul prin intermediul telefonului oferit de GOAF, aflând ultimele date despre locurile unde fuseseră văzute animale şi sperând că îi va putea localiza pe giboni, despre care aflase că erau o familie – Bert, May şi copii lor – sau pe siamangi; orice animal fugit ar fi găsit, tot era bine. În ultima oră de dinainte de asfinţit veneau la adăpătoarea din defileu pentru o ultimă gură de apă şi avea adeseori norocul de a le vedea. Struţ, tapir, maimuţă păianjen, antilopă-elan, sitatungă, tamarin, căprioară roşie, urs brun – lista lui de animale văzute creştea.

Toporul de mână acheulean îi sosi cu poşta la serviciu. Îl scoase din punga cu bule de aer şi-l ridică la lumină. Instantaneu, deveni roca lui preferată. Avea o greutate plăcută şi-i încăpea perfect în mână; era ovalul clasic acheulean, cu un vârf ascuţit la capătul mai scurt. Cioplit cu mână de expert pe ambele părţi, încât părea în aceeaşi măsură şi sculptură şi unealtă, o sculptură mică de Andy Goldsworthy, o petroglifă ce vorbea despre o întreagă lume. Despre oamenii care o făcuseră. Cuarţit cenuşiu, uşor translucid, cu feţele cioplite la fel de netezite de patinare pe durata a patru sute de mii de ani de expunere la intemperii ca şi curba maronie a nucleului original. Era superb.

Îl luă în parc şi-l scoase din rucsac ca să li-l arate, următoarea dată când alergară, lui Spencer, Robin şi Robert, care căzură în genunchi spontan în semn de omagiu, strigând fără cuvinte ca gibonii. „Aaah! Aaah! Oh, Doamne! Oh, Doamne, uite-l!” Robin îi făcu o temenea, Spencer îi studie cioplitura şi curbele, sărutându-l din când în când.

– Uite cât e de perfect! zise el.

– Ia uitaţi-vă, spuse Robin când îi veni rândul să-l ţină în mână, are o formă potrivită pentru stângaci, vedeţi? Vine mult

mai bine în mână dacă îl ţii cu stânga.

Robin era stângaci.

– Credeţi că poate *Homo erectus* era stângaci? continuă el. Ca urşii polari? Urşii polari sunt stângaci, ştiaţi asta?

– Numai pentru că ne-ai spus-o tu de o mie de ori, îi replică Spencer, luându-i toporul. Ce vechime ai zis că are? îl întrebă el pe Frank.

– Patru sute de mii de ani.

– Incredibil! Ştii – nu-mi place să spun asta – dar nu pare capabil să zboare ca un disc zburător.

– Nu, nu pare.

– În plus, ştii că se spunea că nu ar fi prea bun de topor de mână, fiindcă e ascuţit de jur împrejur? Mie mi se pare că, de fapt, îl poţi ţine de aproape orice parte şi tot poţi lovi ceva fără să te tai la mână. Muchia nu e suficient de ascuţită.

– Adevărat.

– Ai încercat să-l arunci?

– Nu.

– Păi hai să-l încercăm!

– Să-l aruncăm după un iepure!

– Fii serios!

– Trebuie să-l încercăm, cum altcumva putem s-o facem? Dacă-l aruncăm după unul din tapiri o să ricoşeze de el.

– Nu, n-o să ricoşeze.

– Dacă-l ucizi, îl mănânci.

– Nu mă deranjează.

Alergară pe traseul lor şi, când ajunseră la pajiştea de lângă zona de picnic 14, se opriră, iar Frank scoase toporul şi îl aruncară într-un copac (pe care lăsă o tăietură impresionantă), apoi după sticlele din gunoi puse pe un butuc. Puteai într-adevăr să spargi o sticlă cu el, dacă o nimereai, iar toporul tindea să se învârtă în jurul axei sale, deşi nu neapărat pe orizontală, ci mai degrabă descriind o spirală în timp ce înainta.

– Ai putea ucide un iepure dacă-l nimereşti.

– La fel şi cu o piatră obişnuită.

– Ai putea speria un animal mare la adăpătoare.

– La fel şi cu o piatră obişnuită.

– Bine, bine.

– Bănuiesc că s-ar putea folosi la jupuitul unui animal.

– Adevărat, zise Frank. Numai că s-a încercat aşa ceva în Africa de Sud şi s-a constatat că se tocesc foarte repede, cam

după un singur animal.

– Glumeşti.

– Asta s-a descoperit şi tocmai de aceea se crede că există atât de multe topoare. Se crede că-şi confecţionau unul cam de fiecare dată când aveau ceva de făcut.

– Hmm, ştiu şi eu... Arată destul de perfect pentru un obiect pe care să-l arunci după ce l-ai folosit. Arată ca şi cum ar fi unealta preferată a cuiva.

– Briceagul elveţian.

– E doar patina timpului. E vechi de patru sute de mii de ani, omule. Adică chiar vechi. Mai vechi decât arta şi religia, cum ai zis tu.

– Este artă şi religie.

– Un disc zburător fosilizat.

– Un disc zburător ucigaş fosilizat.

– Numai că nu arată de parcă ar fi fost aşa ceva.

– Eu rămân la ipoteza mea, zise Spencer. E o teorie prea bună ca să renunţ la ea doar de dragul unor dovezi oarecare.

– Aaah!

– Nu sunt dovezi ştiinţifice, ceea ce nu înseamnă nimic.

Golf cu discul zburător în ultima oră de lumină, alergat prin umbra şi lumina care pâlpâiau. Asudare, realizare de aruncări minunate sau proaste. Trăind pe de-a-ntregul într-o stare de spirit creată în jurul discului zburător, fără a fi deranjat de nimic altceva. Binecuvântata ieşire din timp a meditaţiei. Sportul îţi putea induce uneori această stare de spirit şi, în acest sens, devenea religie. Transformarea clipei în eternitate.

Adăpostul său era acum complet protejat împotriva ploii, situaţie minunat de mulţumitoare, date fiind desele averse de vară: mica lui cameră, deschisă în părţi sub acoperişul de plastic transparent, era adesea mărginită de pereţi de apă ce cădea de sus, ca o perdea de mărgele în permanentă curgere. Ploaia răpăia cu ropotul ei de plastic, ca duşul pe care îl auzi dimineaţa atunci când partenerul se scoală din somn – un susur sau răpăit pe fondul vuietului lichid al pădurii şi al zăngănitului pârâului de dedesubt. Aerul era mai puţin umed decât în zilele înăbuşitoare în care ploaia se lăsa aşteptată.

Adeseori ploua cu puţin timp înainte de ivirea zorilor sau puţin după. Nuanţele închise de cărbune se transformau în cenuşiu în lumina puţină a unei zile ploioase. Nori joşi treceau fugăriţi de

vânt sau coborau. Uneori mai adormea la loc pentru o jumătate de oră. Somnul de peste noapte îi era oricum întrerupt; indiferent de locul în care înnopta, tot apărea ceva care să-l trezească, cu inima bătând să-i spargă pieptul fără vreun motiv anume, iar creierul pornea şi el: se gândea la lume, la Caroline sau la Marta, la khembali, la indivizii fără casă, la jucătorii de golf cu discul zburător, la preţurile caselor din nordul districtului San Diego – orice îl putea stârni, după care îi era greu să mai adoarmă la loc. Stătea întins, în maşină sau în casa din copac şi arareori la birou, conştient că avea nevoie de mai mult somn, dar fără să poată să adoarmă la loc.

Ploaia venea atunci ca o binecuvântare, pentru că sunetul ei îl adormea. În plus, ploaia de dimineaţă îi dădea răgaz să stea întins şi să se gândească la proiecte, experimente, animale, lucrări, bani, femei. Răgaz să-şi aducă aminte că mulţi bărbaţi de vârsta lui, poate chiar majoritatea lor, dormeau alături de o femeie în fiecare noapte, ajungând să se obişnuiască atât de tare cu asta, încât nu o mai remarcau, decât în cazul în care partenera lor era absentă.

Mai bine să se gândească la chestiuni de serviciu.

Sau să se uite la modelele create de frunze pe cer, un negru pe cenuşiurile de catifea. Să-şi schimbe, înţepenit, poziţia, încercând să se trezească, până când ajungea să stea pe marginea platformei, cu sacul de dormit învelindu-l ca o manta şi picioarele atârnându-i în aer, ca să-i asculte pe giboni. Insomnia era astfel un fel de dar de la natură, de la Gaia, de la animale şi păsări sau de la tăcutul său inconştient. Bineînţeles că te trezeai cu un pic înainte de venirea zorilor! Cum să nu te trezeşti? Era aşa de frumos! Uneori se simţea de parcă ar fi stat pe marginea a ceva măreţ pe care numai el îl putea vedea petrecându-se. O schimbare ca dimineaţa însăşi, numai că diferită.

În alte zile se trezea şi tot ce putea face era să se zbată să scape de nodul din stomac care i se pusese în timpul nopţii. Atunci avea nevoie de giboni ca să-l elibereze. Dacă erau la o distanţă de la care putea să-i audă şi îi auzea ridicând vocile, atunci totul se făcea bine în fiinţa lui, iar nodul dispărea. O aubadă: totul va fi bine, totul va fi bine, totul va fi bine, totul va perfect de bine. Asta cântau ei, conform traducerii unor călugăriţe din Europa medievală. Era un alt dar. Uneori doar asculta, dar de regulă cânta alături de ei, dacă acesta era

termenul potrivit pentru ceea ce făcea. Ţipa, chema, însă ceea ce făcea semăna într-adevăr cu cântatul, chiar dacă cuvântul pe care-l cânta era mereu „uuuuuuuuup”, iar fiecare „uuup” era un glissando, ce aluneca în sus sau în jos. Uuuuuuup! Uuuuuuup!

Dacă sunau ca şi cum s-ar fi aflat pe undeva prin apropiere, cobora din copac şi încerca să-i vadă. Trebuia să păstreze tăcerea şi să fie cât de invizibil putea, lucru valabil pentru toate activităţile de urmărire de acest gen. Paşi uşori, privit în jos la pământul încă cenuşiu, căutând sprijin pentru picior în locurile cu nămol negru descoperit printre rămurelele atotprezente.

Toate animalele din parc erau acum destul de sperioase, iar gibonii şi siamangii nu făceau excepţie. La cel mai mic zgomot, cineva din grupul gibonilor scotea un strigăt ca un soi de avertisment (un „Aaaack!” tare cel mai adesea, ca în benzile desenate „Cathy”) după care se îndepărtau în stil Tarzan, scoţând doar nişte strigăte de chemare înăbuşite pentru a indica direcţia în care plecaseră. De regulă, se deplasau între cincizeci şi o sută de metri înainte de a se linişti, aşa că, dacă se speriau, Frank îşi îndrepta atenţia spre căutatul unui alt animal. N-aveai cum să te mişti mai repede prin pădure decât se deplasau ei prin brachiaţie.

Cobora în josul Rock Creek, îndreptându-se spre punctul înalt de deasupra adăpătorii. GOAF pusese nişte sare pentru lins pe marginea apei. Era foarte atent când ajungea în acest ultim punct, deoarece locul era marcat de urme de labe, de felină după aspect, mari, uriaşe de fapt, semn al jaguarului încă dispărut, ce nu fusese văzut sau cel puţin nu fusese raportat. Sau poate că urmele aparţineau uneia dintre felinele mai mici ale pădurii, ca leopardul zăpezilor, râsul sau râsul roşu indigen. Uneori, când se apropia de acest loc strângea în mână toporul, a cărui greutate îl liniştea.

Odată ajuns acolo, se putea uita la animalele de dedesubt care beau apă cu mare băgare de seamă sau lingeau sare. Într-o dimineaţă, zări doi tamarini, o gazelă, un okapi şi rinocerii, toţi cu marcaje radio deja. Cu o zi înainte văzuse trei lupi roşii doborând o antilopă-elan.

După adăpătoare pornea în explorare, cu gândul să se piardă prin pădure, uitându-se pe drum şi la afluenţii din cumpăna încreţită a apelor lui Rock Creek. Mergea neauzit în speranţa că avea să zărească vreun animal, ceea ce, la fel ca greutatea toporului de mână sau legănatul copacului său în vânt îi părea

familiar trupului lui, ca şi cum ar mai fi făcut aşa ceva de multe ori. Obişnuit cu lucruri pe care nu le mai făcuse. Urmăritul – paparazzi care se ţin după vedete de cinema.

O străfulgerare cenuşie peste pârâu.

Reconstitui străfulgerarea cu ochii minţii. Blană argintie, ceva ce semăna a jder mare sau nurcă şi fugea în salturi peste pietre.

După un colţ dădu peste amărâţii de tapiri, care râmau în nămol. Solul pădurii nu conţinea cele necesare lor, iar Frank auzise că trăiau cu hrana din nişte pachete speciale puse la dispoziţia lor de către personalul grădinii zoologice şi de către membrii GOAF. Unii susţineau că acest lucru însemna că trebuiau prinşi la loc, fiind de părere că numai animalele care se puteau descurca singure în pădure trebuiau lăsate în libertate.

Bineînţeles, multe dintre aceste specii de animale fugite proveneau din zona tropicală sau subtropicală. Se dezbătea deja intens pe tema unei soluţii pentru momentul în care avea să vină iarna. Era posibil ca proiectul ce le privea să ia sfârşit, chiar dacă nu era încă clar cum puteau fi recuperate unele dintre ele.

Aveau să treacă puntea aceasta atunci când aveau să ajungă la ea. Pentru moment era suficient să stabilească poziţia tapirilor prin GPS şi să-i adauge la jurnalul telefonului său de la GOAF. Lista lui conţinea până acum patruzeci şi trei de specii neindigene, de la porcul termitelor la zebre. Apoi îşi târa picioarele spre apus până la maşină, ca să meargă la Optimodal. Uneori făcea toate aceste lucruri şi tot reuşea să ajungă la sala de sport înainte de ora şapte.

După aceea, ziua devenea mai complicată. Nu avea întâlniri la ora opt, aşa că făcea o vizită scurtă la sala de forţă de la Optimodal. Dacă se întâlnea cu Diane, lucrau împreună. Acesta era un obicei, o situaţie ce devenea un pic cam complicată şi nu pentru că n-ar fi fost amuzantă, căci amuzantă era. Mâna ei pe braţul lui: interesant. Însă conversaţiile prieteneşti şi lucrul la aparate la sala de forţă împreună cu o femeie sugera un anume gen de relaţie, iar atunci când femeia cu pricina îţi mai era şi şefă – şi de asemenea şi singură, sau se ştia măcar despre ea că rămăsese văduvă cu câţiva ani înainte – nu se puteau evita micile aluzii exprimate de diferitele feluri în care îşi evitau privirea sau în care discutau diverse subiecte, precum şi prin micile protocoale şi gesturi politicoase, ferindu-se de orice comportamente care ar fi putut fi mai obişnuite pentru sala de

sport. Adesea începea să lucreze la aparate simţindu-se prea preocupat de alte griji ca să se mai gândească la această chestiune, care devenea însă în scurt timp de neevitat. Veselia profesională a Dianei, iuţeala minţii ei, hărnicia şi veselia ei, trupul ei musculos de vârstă mijlocie ce se încovoia şi-şi expunea rozul în faţa lui, uneori chiar sub supravegherea lui – era imposibil să nu-l afecteze. Arăta bine. Voia să-l sune iar Caroline.

Sincer vorbind, de când se întâlnise cu Francesca, i se părea că toate femeile arată bine. În metrou, la FNS, la sala de forţă. În unele dimineţi era chiar mai bine doar să facă duş şi să de ducă direct la serviciu. Ajuns acolo, se aşeza la birou cu o cafea în faţă, studiind uriaşa listă de activităţi. Unele dintre ele erau chiar interesante, cum ar fi:

1. cuantificarea „cantităţii maxime preluate din atmosferă estimate” pentru fiecare metodă de captare a dioxidului de carbon sugerată în literatura de specialitate (pentru următoarea şedinţă cu Diane);
2. discuţia cu Corpul Inginerilor Armatei;
3. stabilirea criteriilor oficiale pentru premiile de tip Mac Arthur acordate cercetătorilor;
4. discuţia cu UCSD despre acordarea de asistenţă unui nou institut din La Jolla.

Alese unul din punctele de pe listă şi concentrat asupra lui, după care o rafală de întâlniri, telefoane, citit cu furie, note, rapoarte, rezumate – binecuvântate fie rezumatele, de s-ar fi scris totul sub formă de rezumat, oare ce s-ar fi pierdut la urma urmei – scris cu aceeaşi furie, în special note, rezumate, de orice fel, trebuie făcută asta, trebuie făcută cealaltă. Toţi paşii necesari dacă se dorea ca să se rezolve totuşi ceva.

Apoi o altă şedinţă cu Diane şi cu câţiva dintre membrii Consiliului Naţional pentru Ştiinţă. Diane îi păru, de data aceasta, un pic cam îndârjită, lucru deloc surprinzător dat fiind că se străduia să determine, aproape numai prin puterea voinţei ei, transformarea FNS într-un nod important al reţelei de organizaţii ştiinţifice care se ocupau de problema climei. Făcea exact ceea ce o îndemnase Frank în prezentarea lui de dinainte de inundaţii, şi, deşi nimeni nu punea problema astfel, constată că se simţea încântat. Să treacă la fapte imediat ce identificau o acţiune care putea fi întreprinsă. Toţi membrii consiliului care participau la şedinţă erau de acord cu ideea. Se începuse identificarea de

potenţiali parteneri din comunitatea oamenilor de ştiinţă, precum şi de membri ai Congresului dispuşi să le acorde sprijinul, comisii înţelegătoare. Aşa cum tot spunea Diane, aveau nevoie de legislaţie, de finanţare. Până atunci, colabora cu Grupul Interguvernamental pentru Schimbări Climatice, cu Consiliul Internaţional pentru Ştiinţă, Uniunea Mondială pentru Conservare, Academia Naţională de Inginerie, NASA şi NOAA, Programul SUA de Cercetare pentru Schimbare Globală, Organizaţia Meteorologică Mondială, Institutul Mondial de Resurse, Pew Charitable Trust, Centrul Naţional pentru Cercetări Atmosferice, Comitetul Consilierilor Prezidenţiali pentru Ştiinţă şi Tehnologie, Biroul pentru Politici Ştiinţifice şi Tehnologice, organizaţia Natural Conservancy, Societatea Ecologică din America, DIVERSITAS – programul sub egida căruia se coordonau cercetările globale întreprinse în domeniul ştiinţelor biodiversităţii – şi GLOBE, Programul Global de învăţare şi Observare în Beneficiul Mediului[39].

– Şi aşa mai departe, conchise ea, uitându-se impasibilă la diapozitivul PowerPoint pe care se afla lista acestor organizaţii. Sunt mult mai multe. Nu de organizaţii ducem lipsă. Agenţii guvernamentale, agenţii ale ONU, societăţi ştiinţifice, ONG-uri. Situaţia este monitorizată intens în diverse moduri. Dacă toate aceste eforturi ar putea fi coordonate astfel încât să ducă la întreprinderea vreunei acţiuni, asta e altă întrebare. Este întrebarea pe care doresc eu să o discut azi, după ce am trecut de alte puncte de pe ordinea de zi. Aceasta este adevărata problemă: avem cunoştinţele, dar nu putem acţiona.

Cu cât Frank se uita mai mult la Diane în timpul acestor şedinţe, cu atât îi plăcea mai tare. Reuşea să rezolve problemele fără să creeze agitaţie. Nu era distrasă, nu se abătea de la punctele importante şi se asigura că toată lumea ştie ce considera ea că este important. Nu pierdea vremea. Lucra cu oamenii şi prin intermediul oamenilor, aşa cum procedase şi cu Frank, iar ei lucrau ca nişte maniaci pentru ea, crezând că-şi vedeau de propriile lor proiecte (şi aşa şi era adeseori), în acelaşi timp punându-le în practică şi pe ale ei; Diane era cea care le coordona şi făcea posibilă realizarea lor. Impunea ritmul şi găsea banii.

Reveni la ceea ce-l interesa cel mai tare pe Frank.

[39] Global Learning and Observations to Benefit the Environment.

– Trebuie să ne gândim la posibilele intervenţii în biosferă, zise ea, scuturând din cap de parcă nu-i venea să creadă ceea ce spunea. Dacă există modalităţi de a impulsiona clima să se oprească din această schimbare, ar trebui să le identificăm şi să le punem în aplicare. Altfel, o mare parte din eforturile noastre vor fi aspru criticate dacă nu reuşim să facem mai întâi asta. Aşadar, ce se poate face şi dacă da, cum? Ce intervenţii au cea mai mare şansă de succes şi ce putem face în realitate?

– Logic ar fi să încercăm să ne ocupăm de factorul declanşator deja identificat, replică Frank.

Diane încuviinţă din cap. Era vorba de scufundarea oprită din cadrul circulaţiei termosaline, iar ea demarase deja discuţii cu ONU şi IPCC, crescând posibilitatea de a surmonta problema opririi.

– O să primim un raport pe această temă ceva mai târziu. Cum rămâne cu metodele de captare a carbonului?

Frank parcurse lista pe care o alcătuise.

1. îngheţarea dioxidului de carbon extras din centralele pe bază de cărbuni şi alte surse industriale şi depozitarea gheţii uscate pe fundul oceanului în apropiere de zonele de subducţie sau de deltele fluviilor, unde urma să fie îngropată;

2. injectarea CO_2-ului îngheţat în puţuri petroliere secate sau acvifere subterane (un proiect al Departamentului pentru Energie, aflat deja în teste în Canada şi Norvegia);

3. fertilizarea oceanelor cu fier pentru a stimula absorbţia unei cantităţi mai mari de dioxid de carbon de către fitoplancton;

4. colectarea deşeurilor agricole şi aruncarea lor pe fundul oceanului cu ajutorul unor torpile gigantice;

5. colectarea deşeurilor agricole şi transformarea lor în etanol sau combustibil;

6. cultivarea biomasei, atât pentru biocarburanţi, cât şi pentru sechestrarea carbonului pe durata vieţii plantelor (porumb, plopi);

7. modificarea bacteriilor sau a altor plante pentru a le grăbi procesul de absorbţie a dioxidului de carbon, fără a declanşa eliberarea de oxizi de azot care sunt gaze de seră mai puternice chiar decât CO_2 însuşi.

Ultimul punct strica toate planurile de stimulare a absorbţiei carbonului prin mijloace biologice. „E legea consecinţelor nedorite,” îi explicase un ecolog lui Frank. Acum el le explica lui

Diane şi celorlalţi:

– Să zicem că fierul vostru determină creşterea numărului de bacterii marine, care absorb dioxidul de carbon din atmosferă. Aceasta presupune însă şi creşterea numărului de bacterii care eliberează oxizi de azot, iar oxizii de azot reprezintă un gaz de seră mult mai periculos decât dioxidul de carbon. Plus că mare parte din carbonul oceanic este fixat în cochiliile de diatomee moarte. Unele bacterii oceanice se hrănesc cu diatomee moarte, eliberând astfel carbonul fixat în carbonaţi, care altfel s-ar fi transformat în calcar. În aceste condiţii, va duce oare fertilizarea oceanului cu fier neapărat la o absorbţie netă de gaze de seră? Nu e sigur nici măcar pe termen scurt.

– Trebuie să fim siguri, zise Diane.

– Are să fie dificil, mai ales pe partea asta.

Într-o altă şedinţă discutară despre metodele care fuseseră propuse pentru modificarea directă a climei, inclusiv despre aditivarea combustibilului de avion cu anumite substanţe chimice care să ducă la o persistenţă mai îndelungată în atmosferă a dârelor de condensare şi astfel la reflectarea unui volum mai mare de lumină în spaţiu, despre semănatul norilor, proiectatul de praf în straturile superioare ale atmosferei întocmai ca vulcanii şi transportarea unor parasolare la altitudini mari. Dată fiind complexitatea mecanismelor menite să ofere informaţii despre reacţii şi importanţa pe care o aveau vaporii de apa în blocarea atât a luminii ce venea spre Pământ, cât şi în prevenirea pierderii de căldură în exterior, era greu de prezis care avea să fie rezultatul oricărei acţiuni. Nimeni nu ştia exact ce modificări aveau să se producă la nivelul norilor într-un anume scenariu.

– Nu cred că suntem pregătiţi pentru ceva de talia acestor proiecte, spuse Diane. Nu putem fi siguri de efectele pe care le vom obţine.

În momentul în care o spusese se uitau cu toţii la un diapozitiv cu o prezentare al unui ecolog implicat în programele polare ale FNS. Ambii poli se încălzeau rapid, mai ales cel arctic, iar diapozitivul îi informa că o şeptime din tot carbonul de pe Pământ era prins în materialul biotic îngheţat în permafrostul arctic, care se topea rapid. Odată ce ar fi ajuns din nou în stare lichidă, sub acţiunea bacteriilor s-ar fi eliberat în atmosferă o parte din carbonul respectiv.

– Ar fi putea o altă reacţie pozitivă, ca hidraţii de metan care

se dezgheaţă pe platforma continentală.

– Iar legea consecinţelor neintenţionate.

– Nu s-ar transforma tundra în turbărie? întrebă Frank.

– Turbăriile sunt lipsite de oxigen, permafrostul nu.

– Aha.

În şedinţa din ziua următoare, o echipă de la NOAA ţinu o prezentare pe tema eforturilor întreprinse pentru a determina cifrele implicate în orice plan de intervenţie posibil în Atlanticul de Nord. Pe Frank îl interesau algoritmii utilizaţi în modelarea pe computer, dar lăsă aspectul pentru mai târziu, exactitatea ordinelor de mărime era probabil suficient de bună pentru întrebările cu care se confruntau în prezent. Ce cantitate de apă se scufunda în procesul de scufundare? Ce volum de apă ar trebui să se scufunde în fiecare punct pentru a porni din nou acest proces? Despre ce fel de diferenţe termosaline discutau? Ce salinitate trebuia să aibă oceanul pentru ca apa sa să se poată scufunda prin calota de apă dulce care exista acum pe suprafaţa lui? De ce cantitate de sare uscată ar fi avut nevoie pentru a crea acea diferenţă?

Echipa de la NOAA se străduia cât putea de bine să răspundă la aceste întrebări. Frank şi cu ceilalţi prezenţi încercară diverse calcule aproximative şi discutară despre cele necesare pentru a putea transporta atâta sare. Operaţiunea părea să se încadreze în capacităţile industriale şi de transport ale ţărilor avansate, cel puţin în teorie, necesarul fiind întrucâtva similar cu cel din transportul de petrol, deşi existaseră şi întrebări dacă aceasta avea să fie un demers unic sau avea să se repete în fiecare an, pentru a contrabalansa gheaţa oceanică arctică ce s-ar fi format în fiecare iarnă, s-ar fi spart în fiecare primăvară şi ar fi plutit spre sud în fiecare vară.

– Ne putem ocupa mai încolo de problema asta, declară Diane. Până atunci vreau toate răspunsurile, oricât de forţate ar fi ele, ca să mă pot duce cu un plan în faţa Congresului şi a Preşedintelui. Orice putem face să demonstrăm cu nu suntem neajutoraţi va fi util pe alte fronturi. Din ce-mi dau eu seama, acesta e un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul.

La prânz alerga alături de alergătorii de la FNS, ori de câte ori se putea desprinde de muncă. Era un capriciu, dar nu se putea abţine. Îl justifica inventând întrebări pe care să i le pună lui Kenzo despre clima arctică şi aşa mai departe, ceea ce-l stârnea

pe acesta din urmă să-şi facă iar numărul cu Stăpânul Dezastrului[40], relatând ultimele informaţii în detaliu ca un custode cu o expoziţie excepţional de bună. Chestiune care se putea întâmpla oricum, căci Kenzo nu obosea niciodată să-şi joace rolul, după cum nici nu i se părea că relatează povestea începutului sfârşitului civilizaţiei umane, sarcină care îi revenea lui Edgardo.

– Ce-ţi mai fac khembalii, Frank?

– Sunt destul de înghesuiţi în casa aia a lor.

– Văd că dorm şi la birou.

– Da. Serviciul de Imigrări începe să se ocupe de cazul lor. Încearcă să obţină statutul de refugiaţi.

– N-or să-l obţină niciodată, comentă Edgardo. Ar trebui să-şi spună „singurul grup de lucru budist din Washington”.

– Se prea poate.

– Ar trebui să spună că sunt ambasada Atlantidei.

– Asta chiar că i-ar ajuta să ajungă până în Congres.

Edgardo râse.

– Chiar că! Le-ar plăcea la nebunie! Atlantida, Shambala, trebuie să vină dintr-un loc interesant. Au avocaţi care să determine pe cine trebuie să dea în judecată pentru compensaţii?

– Nu.

– Există companii de asigurări care să-i susţină la proces?

– Nu. Taci şi aleargă, bine?

Frank nu era în stare să alerge suficient de repede cât să-i facă să-şi piardă suflul. Erau alergători mai puternici decât el, aşa că vorbeau tot timpul. Oameni de ştiinţă, birocraţi – birocraţi de ştiinţă – tehnocraţi, toţi erau intelectuali într-o măsură mai mare sau mai mică, deşi, bineînţeles, nu toţi erau la fel de vorbăreţi sau aveau aceeaşi fire. Frank tropăia în spatele lui Edgardo şi Kenzo, gândindu-se la diferenţele de caracter chiar şi într-o tehnocraţie atât de omogenă ca FNS-ul. Existau tipi timizi, existau obsedaţii de ştiinţă precum Kenzo, mai erau şi intelectualii deliranţi ca Edgardo şi pretinşii „oameni simpli” ca Bob şi Clark, care nu erau dispuşi să recunoască faptul că ştiau

[40] Master of Disaster. Aluzie la programul educaţional „Masters of Disasters” al Crucii Roşii americane, prin care copiii sunt învăţaţi despre cum să prevină, cum să se pregătească şi cum să reacţioneze în caz de dezastre. Kenzo este asemănat aici cu unul dintre profesorii participanţi la acest program.

ceva în plus sau aveau vreo opinie dincolo de domeniul lor de specializare, insinuând astfel faptul că această modestie era cea mai pură formă de precizie ştiinţifică şi de acţiune potrivită: să nu-ţi dai cu părerea şi să afirmi numai ceea ce crezi că poţi dovedi.

Edgardo nu era aşa. Îi venise altă idee pentru o lucrare de popularizare a ştiinţei care să intre pe lista celor mai bine vândute cărţi:

– Citeam o lucrare enorm de lungă despre hipergrafie, când mi-am dat seama că autorul trebuie să fi suferit şi el de aşa ceva şi de aceea îl interesa subiectul. Mă întreb cât de des se întâmplă asta. Hipergrafia e ca un soi de epilepsie, e localizată în aceeaşi parte a creierului.

– E greu să-ţi imaginezi istoria evoluţiei sale, remarcă Frank. O tendinţă de a nota totul?

– Probabil e o versiune de incontinenţă verbală, zise Kenzo, ceea ce ar explica şi interesul lui Edgardo.

– Ha, ha, nu, aia e în altă parte a creierului. Vorbirea ţine de ariile Broca şi Wernicke, hipergrafia e în regiunea epilepsiei şi imprimă un anumit stil. Există o suită de obişnuinţe stilistice care pot fi abstractizate şi cuantificate de către un computer pentru a pune diagnosticul. Desigur, cantitatea mare de material scris rămâne încă primul indiciu şi trebuie să le fi fost de folos câtorva romancieri foarte prolifici, ca o potrivire plăcută dintre problemă şi soluţie. Însă, chiar şi în cazul unor mari nume ca Balzac sau Dick, pare să fi fost în aceeaşi măsură şi o problemă şi un câştig, ca un soi de priapism şi, ceea ce am observat eu imediat, este că toate ticurile stilistice comune celor cu hipergrafie sunt evidente în „Cartea lui Mormon”, în scrierile lui Mary Baker Eddy[41], şi, bineînţeles, în Coran şi m-am gândit, că desigur, toţi aceşti profeţi au scris adevărul în detaliu, iar centrul religios din creier este strâns legat de cel al epilepsiei! Aşadar toţi aceşti profeţi care scriau de zor sufereau de o formă de epilepsie, scriau sub imperiul unei convulsii.

– Mahomed *a dictat* Coranul.

– Serios? Atunci poate e şi ceva incontinenţă verbală.

– Câte religii crezi că ai putea ofensa dintr-o dată cu cartea asta?

– Cred că multe, dar nu asta e ideea. Ideea este explicarea

[41] 1821–1910, fondatoarea cultului Ştiinţei Creştine.

comportamentului nostru. Plus că şi umanismul ar putea fi inclus aici. Sartre era clar suferind de hipergrafie, mai ales când lua amfetamine.

– Ce mai turneu de promovare o să ai cu cartea asta! comentă Kenzo.

Alte dăţi, Frank îşi petrecea pauza de prânz mâncând împreună cu Anna şi cu Drepung la Food Factory. Drepung venea cu ultimele noutăţi de la ambasadă, scuturând din cap în timp ce mânca. Cu fiecare săptămână ce trecea, devenea tot mai clar că pierduseră Khembalungul pentru totdeauna. Acum vorbea de planuri de recuperare a ceea ce se mai putea în loc de refacere.

– Aveaţi asigurare de inundaţii? întrebă Anna.

– Nu. Nu cred că ar fi vrut cineva să preia riscul.

– Şi atunci ce-o să faceţi?

Drepung ridică în umeri.

– Încă nu ştim sigur.

– Au! făcu Anna.

– Pe mine nu mă deranjează. Pare să le facă bine oamenilor, îi trezeşte.

Frank încuviinţă din cap la auzul acestor cuvinte; Anna era însă abătută şi întrebă:

– Nu aranjaţi nimic?

– Ba da. O asemenea eliberare de obişnuinţă n-are cum să dureze prea mult, ar înnebuni oamenii.

Îi aruncă o privire lui Frank şi râse, iar Frank simţi cum i se urcă fierbinţeala în obraji.

– Discutăm cu Dalai Lama, desigur, şi cu guvernul indian. Probabil că or să ne dea o altă insulă în Arhipelagul Sundarban.

– Şi atunci s-ar repeta situaţia, comentă Frank.

– Da, pare probabil.

– Trebuie să vă aşezaţi undeva la o altitudine mai mare.

– Da.

– Înapoi în Himalaya, sugeră Anna.

– O să vedem. Pentru moment suntem în Washington.

– Urcaţi-vă şi mai sus, pentru numele lui Dumnezeu!

Uneori Drepung pleca cu alte treburi, iar Frank şi cu Anna îşi mai comandau o cafea şi mai stăteau câteva minute de vorbă înainte să-şi ia cafelele şi să se întoarcă la lucru. Îşi împărtăşeau noutăţile fără să urmărească vreun subiect anume. Anna avea veşti despre Charlie şi despre băieţi, Frank despre ce făcuse sau

văzuse prin oraş.

Anna râse de discrepanţa dintre poveştile lor: „Ţie încă ţi se mai întâmplă câte ceva.”

Frank îşi dădu ochii peste cap la auzul acestor cuvinte. Pentru o vreme discutară altfel decât o făceau de obicei, despre cum resimţeau diverse lucruri şi căzură de acord că nu era uşor să-ţi povesteşti viaţa altcuiva. Frank avansă ipoteza că multe poveşti de viaţă nu erau altceva decât o căutare a unui tipar care se repeta, a unor obişnuinţe. Astfel, obişnuinţele erau cumva nesatisfăcătoare şi trebuiau schimbate şi aşa ajungeai aruncat într-o intrigă, reprezentată de vânătoarea de noi obişnuinţe şi, în mod excepţional, de renunţarea la o astfel de vânătoare pentru a le păstra pe cele pe care le aveai deja sau rămânerea haotică în momentul existenţial (ceea ce nu reprezenta adaptare dacă scopul era succesul reproductiv, comentă el în surdină). Aşadar Frank trăia o intrigă, iar Anna o viaţă şi atunci când discutau chestiuni personale el avea noutăţi, iar ea avea „aceleaşi chestii vechi”, subînţelese de amândoi ca reprezentând starea dorită, oricât de iritant şi dificil ar fi fost să o menţii.

Anna se mulţumea să râdă de această idee.

Într-una din zile, lista de activităţi includea o întâlnire la prânz la un restaurant Cristal City cu un general aflat la conducerea Corpului Inginerilor Armatei SUA, un tip prietenos şi modest, pe nume Arthur Wracke, „pronunţat rack,” explicase el, „da, ca în «rack and ruin»”[42]. Avea părul alb şi pielea cafenie. Un zâmbet straniu de poznaş. Sigur pe sine şi controlat, calitate care, constată Frank, îi adusese gradul pe care-l avea. De-a lungul carierei sale fusese, cu siguranţă, implicat în dispute politice pe marginea intervenţiilor de mediu ca acelea pe care le aveau acum în vedere la FNS.

Când Frank îşi exprimă îndoiala asupra posibilităţii atenuării problemei climatice, fie fizic sau politic, Wracke dădu din mână.

– Corpul Inginerilor a acţionat mereu la scară mare. Uriaşă. Cu gafe uriaşe uneori. Totul cu cele mai bune intenţii, desigur. Aşa stau lucrurile. Noi oricum suntem plini de zel în încercarea noastră. Multe sunt reversibile pe termen lung. Să sperăm că de această dată vom avea o ştiinţă mai bună. Procesul e unul repetat. Ca să nu ne lungim la vorbă, obţii aprobarea unui

[42] Făcut praf, distrus complet.

proiect şi putem trece la treabă. Noi avem experienţa. Spiritul de trupă al Corpului Inginerilor este mereu puternic.

– Şi cu bugetul cum rămâne? întrebă Frank.

– Ce-i cu el? O să cheltuim ce ni se dă.

– Nu aveţi niciun fond la discreţia voastră la care să puteţi apela?

– De regulă noi nu căutăm finanţare, recunoscu generalul.

– Dar aţi putea?

– Numai împreună cu o cerere de acţiune. Să zicem că vii la noi cu o cerere de acţiune care ar costa mai mult decât suma pe care o ai disponibilă. Am putea să o transmitem mai departe şi ar trebui să ajungă la Marele Stat Major pentru a primi finanţare suplimentară, care nu va fi însă atât de mare pe cât îţi închipui tu. Au avut ceva probleme din cauza a ceea ce ei numesc finanţare reprogramată. Finanţarea ţine în realitate de Congres. El controlează băierile pungii, într-o măsură chiar mai mare decât preşedintele. Drept pentru care, dacă ar aloca fonduri, Marele Stat Major le-ar utiliza în general aşa cum a fost instruit s-o facă.

Frank încuviinţă din cap.

– Dar dacă am apela numai la Pentagon?

– Trebuie să vedem. Am putea însă să-ţi susţinem propunerea şi, dacă există finanţare, trecem la treabă.

– Atenuare semnificativă a schimbărilor climatice.

– La naiba, da! Ne plac asemenea provocări. Cui nu i-ar plăcea?

Frank nu putu să nu râdă. Lumea era cutia lor cu nisip pentru modelat. Castele şi şanţuri de apărare, diguri şi parapete… asanaseră şi aduseseră din nou apă în mlaştinile din Everglades, ţineau New Orleans-ul uscat, schimbaseră curgerea tuturor cursurilor de apă importante, irigaseră Vestul şi mutaseră munţii din loc. Toate acestea se puteau citi pe chipul plin de fericire al generalului. Gestiune responsabilă, durabilitate – bine! Distrugere, dar nu completă! Proiectele pe termen lung însemnau că joaca lor din cutia cu nisip n-avea să se termine niciodată.

– Presupun că nu există adepţi ai ecologiei profunde dedicaţi în Corpul Inginerilor Armatei SUA, nu?

– Ha, ha, făcu Wracke cu o sclipire în ochi. Dă-ne o şansă şi devenim noi adepţi ai ecologiei profunde. Atât de profundă că o să ajungem până la manta!

În timp ce se întorcea cu maşina la birou, Frank se gândea cât era de interesant să vezi cum unora le plăcea să devină imaginea instituţiei pentru care lucrau, exprimând personalitatea organizaţională ca un actor ce juca un rol care-i plăcea mult. Majoritatea oamenilor jucau rolul personalităţii instituţiei lor sârguincioşi, dar fără vreun talent special, uneori însă întâlnea actori buni în roluri care li se potriveau. Cam aşa era Diane, deşi, aşa cum remarcase Edgardo, ea împingea personajul FNS înspre zone unde nu mai intrase niciodată, astfel încât impresia pe care o lăsa nu era la fel ca aceea lăsată de Wracke despre Corpul Inginerilor, de personaj perfect relaxat în rolul său, ci mai degrabă de persoană aflată în mijlocul unei importante treziri sau maturizări. Diane ca Ştiinţa, care devenea conştientă de sine. Poate chiar eliberată din lanţuri. Diane prometeul.

În ultima oră de lucru din zi Frank se lăsa de obicei pe spate cu spătarul scaunului şi se uita prin mape. Nu conta că inventai o nouă-dar-veche religie mondială, sau salvai biosfera însăşi, tot trebuia să duci la bun sfârşit activitatea care menţinea FNS-ul în viaţă, care era inima şi suflul său. *Câte mape ai prelucrat azi?*

Uneori nu suporta să prelucreze mape şi trecea în revistă materialele trimise pentru publicare în „The Journal of Sociobiology”. Sentimentul matern nu e înnăscut, zicea o lucrare; afirmaţia se baza pe faptul că femeile din Taiwan ca şi femeile din Europa Evului Mediu şi a perioadei moderne îşi abandonau copiii în mod regulat din motive economice. Sentimentul matern ar putea atunci fi doar o reacţie învăţată. Frank se cam îndoia de adevărul acestei ipoteze şi, în plus, concluziile prezentate fuseseră deja schiţate de multă vreme de către Hrdy[43], sursă de existenţa căreia autorii materialului nu păreau să aibă habar. Necunoaşterea acestui lucru şi generalizările uriaşe date fiind dovezile prezentate aveau probabil să condamne lucrarea la respingere.

Rezumat, concluzie, rezumat, concluzie. Femelele de maimuţe capucin cafenii aruncau cu obiecte dacă vedeau că alte maimuţe obţin mai mult decât ele dintr-un schimb echivalent.

Prin urmare, aversiunea faţă de inechitate era probabil adânc înrădăcinată pe scara evoluţiei. Simţul corectitudinii evoluase. De

[43] Sarah Blaffer Hrdy, născută în 1946, antropolog şi primatolog american.

aici şi grupurile cooperante, cu mult înainte de hominizi. Etica la maimuţe, interesant.

Prima primată descoperită şi identificată în China, în vârstă de 55 de milioane de ani. Botezată Teilhardina, foarte frumos. Circa treizeci de grame, îţi încăpea în palmă. Uimitor.

Grupuri de femele de babuini îi puteau obliga pe noii membri masculi să adopte comportamente mai paşnice. Femelele speciei de prepeliţă japoneză *Coturnix japonica* aveau tendinţa de a-i prefera pe învinşii luptelor dintre masculi. Poate că de-aia mă place Caroline pe mine, se gândise Frank, judecată de sine trădătoare care-i smulsese o grimasă. Se postula că, atunci când îl alegea pe învins, prepeliţa femelă reducea riscul apariţiei unor răni viitoare, deoarece masculii erau brutali când se împerecheau. Probabilitatea de a alege învinşi era mai mare în rândul femelelor care se mai împerecheaseră decât în rândul virginelor.

Îi dădea înainte cu cititul, cu faţa atât de aproape de laptop că mai că nu-i atingea ecranul cu nasul. Nu se putea să existe cineva pe pământ care să citească aceste lucrări cu un interes mai mare decât al său, deoarece lui i se păreau chestiuni de aplicabilitate imediată, ce-i influenţau programul din restul zilei. Pentru el, fiecare lucrare purta subtitlul „Cum ar trebui să trăiesc chiar acum?”

Alerga la o rundă cu discul zburător, trecea pe la camarazi, juca şah cu Şahistul, făcea o vizită familiei Quibler, se ducea la Kramer sau la Second Story să citească, bea un ouzo la Odysseus. Vreme de aproximativ o lună jucase şah cu Şahistul aproape în fiecare seară, ajungând o ţintă regulată, aşa cum îi zicea Zeno, dat fiind că Şahistul devenea de neînvins. Acesta juca mai mult decât oricine altcineva, era profesionist şi probabil devenea un jucător foarte bun, Frank însă nu juca suficient de bine cât să poată fi sigur. Paradoxal, stilul tânărului devenise mai puţin agresiv. Îi lăsa pe ceilalţi să se desfăşoare un pic, după care îi bătea. Partidele durau mai mult şi poate că tocmai asta era şi ideea – să le dea oamenilor speranţă, formându-şi astfel o clientelă care revenea mai des.

Între partidele de şah stăteau la lumina unei lanterne cu kerosen, bând cafea sau bere. Şahistul citea cărţi în ediţie ieftină, cu titluri precum „Cele mai bune o sută de finaluri de partidă”. O dată citise „Nemuritoarele partide ale lui Paul

Morphy”, altă dată „Geniul lui Paul Morphy”. Frank pălăvrăgea cu ceilalţi. Luau de la capăt aceeaşi discuţie, pe care o mai purtaseră de multe ori, despre lipsurile Serviciului Parcurilor Naţionale. Toate discuţiile lor erau ca nişte reprezentaţii ale unor piese ce se jucau de multă vreme, alternând ca stil. Râsete în părţile obişnuite. Camarazii râdeau mai mult decât oricine altcineva dintre cunoştinţele lui Frank, numai că râsul lor era arareori fericit. Strigau a sfidare. Vocalizarea era la fel de importantă pentru oameni ca şi pentru maimuţe. Strigătul zilnic „uuuuuuuuup!”

Stăteau şi depănau poveşti. Lucruri îngrozitoare din Vietnam, prezenţă rară în repertoriul lor, numai că uneori Zeno, Pagină Federală şi cu Andy simţeau nevoia să-şi aducă aminte. Cel mai adesea descriau încăierări recente, reconstituite integral. Aveau o memorie coregrafică a fiecărei bătăi în care fuseseră implicaţi vreodată. Mai vorbeau şi de mesele recente, activităţi de pădurar de orice fel, fie ele importante sau nu, vreme. Tăietorul trecea pe la ei aproape în fiecare seară, chiar dacă era clar că avea unde să se ducă. Se asemăna astfel cu Frank şi poate de aceea nici el şi nici Frank nu vorbeau prea mult. Adevărul e că Frank vorbea cu puţină lume în afara Şahistului şi a lui Zeno. Uneori discuta cu Pagină Federală despre materiale din „Post”, iar Andy îi poruncea să intre şi el pe una din bursele sale de acţiuni. Tăietorul venea mereu cu câte un pachet de şase beri sau chiar două şi atunci se apucau să împartă cutiile de bere şi beau până se termina, după care, de regulă, se înveseleau.

– Tăietorul e doctor de copaci, îi explică Zeno lui Frank. Doctorul nostru de copaci, momentan şomer.

– Nu la parcurile oraşului? îl întrebă Frank pe Tăietor, arătând spre emblema pe care o avea pe umărul cămăşii.

– Acolo lucram.

– Pari să lucrezi încă, nu?

– Oh, da, da.

– Tăietorul e îngrijitorul pădurii. Salvatorul neştiut al oraşului ăstuia nenorocit.

– Ce altceva să fac şi eu?

– Deci tu te ocupi de tăieri pe cont propriu?

– Da.

– Fură benzină din maşini ca să-şi pună la drujbă, nu-i aşa Tăietorule?

– Trebuie să se ocupe cineva şi de asta. Dacă nu, oraşul ar

dispărea uite-aşa!

– Pădurea îşi vrea oraşul înapoi, ştii că aşa e! Ea e cea care câştigă!

–... doi, trei ani, mă jur. Numai că autorităţile ştiu că unii dintre noi n-o să ne lăsăm baltă, aşa că tot taie angajaţi de pe listă.

– Taie mai mulţi oameni decât copaci!

Tăietorul râse.

– Ieri Byron nu se putea încheia la ham decât în ultima gaură – ştiţi doar că e gras tare în ziua de azi – aşa că i-a cedat taman când terminase de tăiat o cracă, a căzut şi a ieşit din centură, dar i-au rămas picioarele agăţate, s-a legănat în cădere şi drujba l-a lovit în picior. Stătea atârnat acolo, urlând ca un nebun: „Mi-am tăiat piciorul, mi-am tăiat piciorul de tot, oh, Doamne!” Da’ n-avea nicio tăietură la picior, doar o vânătaie şi o julitură, aşa că am strigat la el: „Byron, n-ai nimic, nu te-ai tăiat la picior, nu te mai bâţâi, ai să cazi din ham şi ai să-ţi crăpi capul ca pe un ou!” El însă urla aşa de tare că nu ne auzea. „Piciorul meu, piciorul meu! Mi-am tăiat piciorul de tot! Nu-l mai simt!” Iar noi îi ziceam: „Deschide ochii, fraiere şi uită-te că n-ai păţit nimic!”, el nu şi nu. „Nu pot să mă uit!” Ţinea ochii strâns închişi, „Nu, nu, nu, nu pot, nu pot să mă uit, nu pot să mă uit, e prea oribil, simt că nu mai e, simt cum îmi curge sângele!”

Camarazilor le plăcea povestea. „O siiiiimt!” Erau, evident, nişte cuvinte pe care aveau să le repete vreme de luni de zile, o nouă adăugire la stocul lor de expresii.

– Şi cum l-aţi dat jos?

– A trebuit să-l ciupim de pleoape ca să deschidă ochii şi să se uite.

Hohote de râs răguşit, comentarii ţipate, o reconstituire în glumă a situaţiei. Încă un mic punct culminant de veselie sau sărbătorire care împlinea ziua.

După aceea se cufundau într-o linişte sau într-o gâlceavă îmbufnată, la fel ca întotdeauna. Diversele dureri şi plângeri. Pagină Federală se întorcea la „Post”, ceilalţi la tabla de şah sau la resturile de pe grătarul de pe coşul focului ce afuma. Frunze uscate, crengi ude şi carnea era din nou neagră de fum şi nepătrunsă. Răscolit focul pentru a-l menţine aprins. Drum prin întuneric pentru o rundă de urinat din belşug. Unii dispăreau pe nesimţite să caute alt loc de adunare, alţii se prăbuşeau pe locurile lor, iar distracţia se termina.

Frank pleca în noapte. Sunetul pârâului, sunetul oraşului de jur împrejur. Voci în depărtare, erau nişte oameni la zona 20, ca întotdeauna, şi chiar şi la zona 18, ceea ce era surprinzător. Pe măsură ce se apropia de copac se făcea tot mai linişte şi parcurse ultima bucată de drum încercând să facă cât mai puţin zgomot, acoperit de zgomotul pârâului la mică distanţă undeva în jos. Sub copacul lui, se opri aşteptând şi ascultând cu atenţie. Ochelari de vedere pe timp de noapte, studiatul locului, nimic cald nici în amonte, nici în aval. Când se convinse că nu era nimeni prin apropiere, o chemă jos pe Miss Piggy şi se căţără în noapte în cuibul său, ca un alpinist ce escalada un ultim colţ de stâncă înainte să ajungă la bivuac.

Se trase prin gaura din balustradă şi se aşeză pe placaj. În timp ce o ridica pe Miss Piggy, realiză că, datorită economiei pe care o făcea la banii de chirie, şi-ar fi putut permite în cele din urmă să dea avans pentru o casă atunci când s-ar fi întors la San Diego. Un calcul rapid îi arătă că pentru a economisi suficient ar fi trebuit să stea în căsuţa din copac vreo cinci sau şase ani.

Ei, se putea şi mai rău. Nu era o perspectivă chiar aşa de neplăcută, de fapt. Cocoţat sus în noapte şi vânt, legănându-se uşor înspre nord şi sud, ce era aşa de rău în asta?

Stătea întins în pat. La lumina blândă a lanternei sale Coleman cu baterii deschise un exemplar din ediţia ieftină a cărţii lui Italo Calvino „Baronul căţărător”. Văzuse cartea la Second Story şi o cumpărase, gândindu-se că s-ar putea să aibă ceva de învăţat din ea. Până în acel moment se dovedise zgârcită cu detaliile logistice şi lipsită de explicaţiile la care sperase el. Tânărul baron se refugiase în copaci după o ceartă cu tatăl său, lucru destul de credibil, dar deloc edificator. Iar decizia sa de a rămâne cocoţat acolo pentru tot restul vieţii, fără să mai coboare vreodată, era pur şi simplu de neînţeles. Cosimo ar fi putut face tot ceea ce făcuse şi tot să coboare din când în când. Faptul că nu coborâse transforma toată experienţa într-o parabolă mai degrabă decât un program. O alegorie, probabil, pentru trăitul în natură indiferent de ce se întâmpla. În acest sens, Cosimo era un erou, iar istoria sa o poveste bună cu tâlc.

Frank era însă mulţumit să se afle acolo unde se afla, fără să-şi dorească mai mult. În jurul lui, frunzele îmbătrânite zăngăneau, iar în depărtare se auzea strigătul vreunui ţăcănit sau poate chiar al unui coiot – oricum al unuia dintre nebunii care nu voiau să tacă din gură noaptea. Ca unii dintre camarazi.

Fiecare trăsătură animală îşi avea ecoul într-o calitate umană. „Auuuuuu,” urlă el încetişor. „Auuuuuuuuuuuu.” Copacul îl legăna uşor sacadat contra vântului.

Voia să-l sune Caroline. Obosise s-o tot aştepte să-l sune, de ce nu-l suna odată? Cu siguranţă ştia că aşteaptă. Chiar dacă avea probleme acasă, chiar dacă nu putea să plece, sigur putea măcar să sune, nu? Se putea oare ca soţul ei (ce exprimare groaznică!) să o fi pus sub supraveghere? Aşa o supraveghere de strictă încât să nu-l poată suna? Să o fi pus el sub acelaşi tip de supraveghere ca pe Frank, făcându-i de două ori mai grea încercarea de a suna? Exista oare vreun motiv pentru care să nu poată să plece aşa cum o mai făcuse? La urma urmei, sunase din Parcul Bethesda şi tot acolo şi apăruse. Poate că asta presupunea să stea la prietenii ei. Cine erau prietenii la care stătea? Pe a cui barcă se aflase în timpul inundaţiilor? Fusese şi atunci sub supraveghere? De ce… poate că nu putea… de ce nu suna?

I se făcea somn. Avea atâtea întrebări la care nu putea răspunde. Atâtea lucruri pe care nu le ştia. Voise s-o atingă din nou de atâtea ori. S-o sărute. Să-şi afunde faţa în părul ei. În absenţa ei, această dorinţă precisă devenea una generală difuzându-se în peisaj. Şi ce mai experienţă se putea dovedi asta la Washington, unde toate femeile din oraş erau superbe!

Toate zeiţele exilate ale Pământului treceau pe stradă pe lângă tine. Fiecare femeie se metamorfoza într-o stea de cinema care să-i joace rolul, fiecare femeie devenea imaginea genului ei şi totuşi rămânea în întregime ea însăşi. De ce nu suna?

Voci dedesubt. Frank atârna ca un duh deasupra lor. N-aveau cum să-l vadă în întuneric, nici măcar undele infraroşii n-ar fi trecut prin placaj şi prin izolaţia camuflată prinsă pe dedesubtul căsuţei; o şi testase ca să se asigure.

Vocile discutau ceva ce suna a planuri. Le urmări atent până când plecară şi se pierdură în sunetul pârâului.

Nu sunase din cauza supravegherii. Frank cercetase un pic ce însemna să te afli sub supraveghere în ziua de azi. Iniţial, utilizase computerul de la locul de muncă pentru această cercetare, ceea ce se părea că ar fi putut atrage cumva atenţia. Se simţise constrâns şi pornise să caute în biblioteca FNS, o resursă foarte diferită. Poate că deja se trădase. Aveau să devină bănuitori (dacă îl urmăreau), trăgând concluzia că ştia că-l

urmăresc? Şi dacă da, atunci aveau să crească sau să modifice în vreun fel urmărirea?

Frank citea şi auzea tot felul de lucruri despre supravegherea modernă şi, ori de câte ori îl întreba pe Edgardo despre acest lucru atunci când alergau, când n-aveau cum să fie auziţi, Edgardo rânjea şi dădea din cap zicând: „Exact.” Zicea „Exact” la orice, până când Frank îl întrebase:

– Vrei să spui că tu chiar nu ştii ce se petrece şi nici altcineva de pe lumea asta nu ştie?

– Exact.

O situaţie imposibilă. Oricât ar fi căutat pe Google, tot nu putea s-o descurce, iar o căutare mult prea serioasă ar fi putut să atragă atenţia cuiva şi să-i înrăutăţească situaţia. Mai bine să nu iasă în evidenţă. Mai bine să investigheze problema discutând numai cu oameni care ar fi putut să ştie ceva şi care să nu mai spună nimănui altcuiva, în locuri unde nu puteau fi auziţi. Straniu, dar adevărat: posibilitatea supravegherii electronice îl împingea spre cea mai veche tehnologie dintre toate, discutatul în aer liber.

Se întrebă dacă Yann ştia că se află sub supraveghere sau că el era motivul pentru care atâtea dintre cunoştinţele sale se aflau şi ele sub supraveghere. Trebuia să stea de vorbă cu Yann.

Discutase cu Diane despre recrutarea lui Pierzinski, căreia îi surâsese ideea. Sechestrarea carbonului era în mare parte o problemă biologică; cantitatea de carbon pe care doreau să o transfere depăşea capacitatea industrială prezentă şi viitoare pe care şi-ar fi permis să o instaleze. Erau nevoiţi să implice în asta şi lumea bacterială dacă puteau. Pierzinski lucra la un algoritm despre care Frank credea că ar fi putut să le ofere capacitatea de a prezice şi manipula genoame cu mult mai multă fineţe, iar Yann, Eleanor şi cu Marta păreau să înregistreze cele mai bune rezultate la nivel bacterial.

Aşadar, trebuia să se ducă la Atlanta să discute cu Yann. Adăugând această vizită la cea făcută Francescăi, s-ar fi putut să împingă bursa *futures* de o aşa manieră încât Caroline să remarce şi să-i povestească despre asta atunci când l-ar fi sunat. Trebuia să-şi formeze o idee despre cum progresa algoritmul lui Pierzinski şi despre ce părere avea el despre cum dorea Frank să-i aranjeze situaţia profesională.

Ca să discute cu Yann însă, ar fi trebuit să o revadă pe Marta.

Ea şi cu Yann locuiau împreună, aşa că, din câte se părea, dacă lua avionul până acolo ca să-l vadă pe Yann, Marta s-ar fi afla şi ea în preajma lor într-un fel sau altul, ceea ce ar fi putut fi groaznic. Ultima lor întrevedere fusese îngrozitoare. Oricum, trebuia s-o facă. Ar fi fost şi mai rău însă dacă se ducea acolo şi încerca să discute numai cu Yann evitând-o pe ea. Strategia ar fi dat sigur greş, deşi nu prea era posibil s-o supere mai tare decât era deja pe el, aşa că poate nu mai conta.

O parte din el însă voia să o revadă oricum. Toate femeile la care se gândea – mai ales Caroline, la gândul căreia îi pulsa inima şi simţea cum i se răspândeşte un anumit sentiment prin toate celelalte gânduri despre Diane şi calmul ei inteligent sau chiar despre Francesca, la care chiar nu voia deloc să se gândească – toate aceste gânduri îl duceau în cele din urmă înapoi la Marta, o femeie alături de care trăise ani de zile, o persoană pe care o cunoştea cu adevărat şi cu care avusese o relaţie, chiar dacă această relaţie implodase. Tot avea să fie supărată pe el. Dar trebuia s-o vadă.

De la aeroportul din Atlanta luă naveta spre un hotel din oraş. Zona din jurul Institutului de Cercetări Tehnologice din Georgia era străbătută de bulevarde largi ce urcau şi coborau pe valuri de coline joase, printre zgârie-nori uriaşi şi strălucitori cu nuanţe arămii, albastre şi verzi ca de libelulă. Stadionul de fotbal american al universităţii apăru sub nivelul străzii din dreapta lui în timp ce naveta mergea înainte, făcându-l să-şi amintească cu o strângere de inimă de Khembalung.

După ce se cază la hotel, făcu duş şi se îmbrăcă cu mai multă grijă ca de obicei. Priviri stânjenite în oglindă. Pierzinski era puţin atins de sindromul Asperger[44], lucru deloc neobişnuit în rândul matematicienilor; la telefon acceptase cererea lui Frank de a se întâlni cu o încântare nevinovată, zicând: „O s-o iau şi pe Marta cu mine, are să-i facă mare plăcere să te vadă.”

Frank îşi adusese aminte de ultima întâlnire cu Marta la San Diego şi se abţinuse să zică ceva. Fusese însă suficient cât să-l facă să se întrebe cât de apropiaţi erau de fapt Yann şi cu Marta. Poate că ea nu obişnuia să-i povestească lui Yann despre trecutul ei. Frank spera că aşa stăteau lucrurile.

---

[44] Tulburare de dezvoltare din cauza căreia individul afectat are dificultăţi în înţelegerea modalităţilor de interacţiune socială. Cei care prezintă acest sindrom au în general o inteligenţă normală sau peste medie.

Avea să fie acolo. Legătura ei inevitabilă cu Yann încă i se mai părea un pic surprinzătoare; cei doi nu arătau a pereche potrivită, dar la urma urmei care pereche arăta?

Yann propusese ca loc de întâlnire un restaurant din apropiere. Frank rămăsese înţepenit în faţa oglinzii din baia camerei sale de hotel. Constată că de fapt nu voia să se ducă. Aproape că îi era frică să se ducă. Avea o culoare roz fosforescent în oglindă, oarecum fiert de la duş. Arăta de parcă purta un costum ce voia să spună: „om din mediul universitar ieşit la masa de prânz”. Mai bine să renunţe la aparenţe. Marta ştia cum arată.

La fel cum ştia şi cine îl spiona şi îi spiona şi pe Yann şi pe Marta. Situaţia de faţă era una de natură să le atragă atenţia: trei dintre mărfurile bursei se întâlneau.

Părăsi hotelul şi intră în restaurantul propus de Yann, numit Manuel’s. Era o seară înăbuşitoare, cu un vânt umed ce se scurgea ca un sirop pe străzi. Marta îi trimisese indicaţii cum să ajungă într-un mesaj de poştă electronică lipsit de orice notă personală. Nu era semn bun.

Manuel’s era o cârciumă de modă veche, plină de miros de trabucuri vechi şi maşinărie politică. Grinzi de lemn se încrucişau pe tavan în stil Tudor, împărţind localul în încăperi mici. Materiale sportive, televizoare cocoţate sus. Un loc perfect pentru a spiona pe cineva. Pereţii de la intrare erau acoperiţi cu fotografii alb-negru ale unor grupuri aşezate la cele mai mari mese, bărbaţi cu veste, fotografii înconjurate de insigne electorale rotunde. Lui Frank îi venea greu să şi-o închipuie pe Marta intrând într-un asemenea loc.

Se afla însă deja acolo, într-un separeu din spate împreună cu Yann.

– Bună Yann, bună Marta.

Yann se ridică în picioare şi dădu mâna cu el, Marta nu. După o privire tensionată, Frank evită să i se mai uite în ochi şi se aşeză încercând să nu se crispeze. Se gândi la Caroline, şi-o aduse intenţionat în minte, privirea ei, apoi, din întâmplare îi veni în minte şi Diane. Francesca. Atingerea lui Caroline. Cunoştea nişte femei puternice. Prea multe, s-ar fi putut spune. Îi întâlni din nou privirea Martei şi se ţinu tare. Uuuup! Uuuuuup!

Pălăvrăgiră pe teme de ce-mai-faci, comandară de băut. Era devreme, iar Frank şi cu Marta refuzară mâncarea, dar Yann îşi comandă cartofi prăjiţi. Când sosiră se apucă să-i arunce pe gât

ca pe floricele, zbang, zbang, zbang.

Cum Yann era ocupat, se instală, inevitabil, tăcerea.

– Ce vânt te aduce pe-aici? întrebă Marta.

– Păi, mai sunt încă la FNS.

Frank ştia că Marta credea că se dusese la FNS ca să scape de ea, atunci când se despărţiseră, aşa că vorbele lui puteau fi interpretate şi ca un mod de a zice că avea alte motive pentru care se dusese acolo.

Ea nu-l credea.

– De ce?

– Mi-au suscitat interesul nişte chestii pe care FNS le poate face şi UCSD nu. Politici naţionale şi nişte programe noi importante. Mi s-a oferit şansa de a contribui la ele aşa că m-am hotărât să încerc.

– Îhî, făcu Marta. Şi cu te ocupi?

– Cu mai multe lucruri, dintre care unul este studierea posibilităţii de a pune bazele unor institute de tipul Institutelor Max Planck din Germania, care să se concentreze pe anumite probleme. Una din chestiunile de luat în calcul ar fi ceea ce făceaţi voi la San Diego. Încercarea voastră de a întreprinde nişte studii proteomice robuste pe ideea că, dacă reuşim să facem lucrurile să funcţioneze cum trebuie, am putea înregistra nişte progrese importante. Aşa că am venit ca să văd dacă nu aţi fi interesaţi să luaţi parte la aşa ceva.

Dacă spionii îi ascultau, atunci ştiau totul. Frank se cutremură la gândul că încercase să măsluiască jocul prin includerea lui Thornton în comisie.

Vânatul de specialişti era însă o practică standard.

– Merge bine, zise Marta tăios. *Small Delivery* face parte din Bizet. Una dintre Marile Farme, cum le numea Edgardo. Avem un buget mai mare decât orice ne-ar putea oferi FNS.

Nu era adevărat, iar Frank murea să-i spună: „Am două miliarde de dolari de cheltuială, Bizet are două miliarde de dolari?” îşi încleştă fălcile, muşchii aveau să i se strângă într-un fel pe care ea ştia să-l observe. Îl cunoştea. Încercă să se relaxeze.

– Lucraţi la ceea ce lucraţi la San Diego?

Cartofii prăjiţi se terminaseră şi Yann încuviinţă din cap.

– Algoritmul funcţionează mai bine pe genoamele de plante aşa că o parte din munca noastră cu algele devine predictibilă.

Marta se încruntă. Nu voia ca Yann să spună nici măcar atât.

Frank simţi cum i se strânge stomacul. El şi cu Marta fuseseră împreună timp de patru ani foarte intenşi şi despărţirea lor fusese atât de groaznică… Teama şi remuşcarea de la acea vreme erau ca o menghină în sufletul lui, gata să se strângă ori de câte ori îşi aducea aminte. Mare parte din ceea ce se petrecuse fusese din vina lui. Ştiuse acest lucru de aproape un an, dar acum îl izbea din nou. Mânia radia înspre el peste masă în valuri şi nu putea s-o privească pe Marta în ochi.

Yann părea să nu-şi dea seama de nimic. Era greu de crezut. Era şi greu să ţi-i închipui pe cei doi împreună. Yann descria ceva modificări de fineţe pe care le adusese algoritmului său, iar Frank se străduia să-l urmărească şi să-i pună întrebările pentru care venise. Cum funcţiona? Cum ar putea să funcţioneze? Dacă s-ar aloca mai multe fonduri pentru cercetare, s-ar putea mări viteza de lucru? Era important să se concentreze. Era important să înţeleagă mai bine modul în care avansa munca lui Pierzinski. Frank mai avea încă nişte idei despre unde ar fi putut fi utilizată şi dorea să le discute.

Îi deveni însă clar că Yann schimbase accentul cercetărilor sale în perioada de când se afla la *Small Delivery.* La început, lui Frank îi fu greu să înţeleagă importanţa schimbărilor.

– Aşadar modificaţi licheni prin intermediul ingineriei genetice? întrebă el, simţind cum privirea aspră a Martei îi transmitea că e prost.

Răspunse Marta în locul lui Yann.

– Nu mai avem de-a face cu sănătatea umană, zise ea tăios. Ne interesează obţinerea unui lichen de copaci care să incorporeze carbonul în copacii gazdă mult mai repede decât în mod natural.

Frank se lăsă pe spate.

– Deci un soi de rezervoare de carbon.

– Da. Un soi de rezervoare de carbon.

Frank reflectă la cele aflate.

– De ce? întrebă el în cele din urmă.

Yann îi răspunse:

– Problemele cu asimilarea genelor la oameni deveniseră prea complicate şi pur şi simplu nu puteam…

– Nu puteam s-o facem, spuse Marta pe un ton categoric. Nimeni nu poate. E posibil să fie obstacolul care ţine în loc întreaga idee de terapie genetică. Nu se pot introduce gene modificate în celule fără să se le infectezi cu un virus, ceea de

multe ori este o idee cât se poate de proastă. La asta se reduce.

– Da, dar nanobiţii par promiţători, zise Yann entuziasmat. Facem nişte bucăţele de metal. Au ADN pe o parte şi când partea metalică intră în peretele unei celule, ADN-ul iese din nanobiţi şi este preluat de aceasta.

– *În vivo?*

– Nu, *in vitro,* dar sunt deja gata pentru prima fază.

– Noi suntem deja gata, îl corectă Marta.

– Da, dar celălalt laborator. Noi lucrăm şi la nişte virusuri Venter. Se pot construi nişte virusuri destul de inofensive care să modifice bacteria pe care o atacă. Algoritmii în acest caz sunt cam la fel ca aceia din cazul ameliorării lichenilor. Se uită brusc la ceas. Scuze, Frank, dar trebuie să plec. Am o întâlnire pe care nu pot s-o ratez.

Se ridică brusc în picioare şi îi întinse o mână unsuroasă. Dădu mâna scurt cu el, îi făcu un semn de rămas bun Martei şi ieşi.

Frank se uita fix la locul lăsat gol de Yann. Ce-o fi fost în capul lui, doar aceasta era o întâlnire pe care o stabiliseră şi Frank venise special cu avionul pentru ea? Acum rămăsese singur cu Marta. Situaţia se asemăna cu cele din coşmarurile lui şi simţi repede cum îl cuprinde frica.

– Ei bine, zise el tatonând terenul.

Marta continuă să se uite când fix, când cu o expresie fioroasă la el. Dintr-o dată, izbit de forţa caracteristică cu care ies la iveală lucrurile reprimate, şi-o aduse aminte pe plaja de la Cardiff Reef strigându-i: „Lasă-mă-n pace!”

– Uite ce e, îi zise el ca şi cum ar fi întrerupt-o în mijlocul unei peroraţii, îmi pare rău.

– Poftim?

– Îmi pare rău.

– Nu dai impresia asta.

– Chiar îmi pare.

– Pentru ce?

Frank îşi ţuguie buzele, încercând să vorbească pe un ton egal. Întrebarea era, la urma urmei, justificată.

– Îmi pare rău că am împrumutat bani garantând cu casa pentru ei fără să-ţi spun şi ţie. Îţi datorez nişte bani pentru asta.

– Îmi datorezi mai multe.

Frank ridică din umeri.

– Se prea poate, dar cred că-ţi datorez cam 18.400 de dolari

pentru chestia cu casa.

Rămase surprins de rapiditatea cu care îi venise în minte cifra.

– Măcar pot să-ţi dau banii înapoi. Ceea ce ai investit tu în casă.

Pe vremea când erau împreună aveau un aranjament financiar neprotocolar, o mare harababură. Aşa se face că atunci când se despărţiseră, ceea ce pe Frank îl luase prin surprindere, situaţia banilor provocase mari probleme. Nu fusese în întregime vina lui, sau cel puţin aşa îşi spusese el. La momentul la care cumpăraseră împreună o casă la Cardiff, Marta se afla deja într-o încurcătură legată de faliment cu cel care peste puţin timp avea să-i devină fostul soţ. Se măritase cu un fost profesor de-al ei – o foarte mare prostie, cum i se păruse mereu lui Frank – iar după primul an ajunseseră să trăiască despărţiţi şi Marta nu se deranjase să obţină oficializarea divorţului până când nu fusese necesar. Ceea ce ar fi trebuit să-i spună ceva lui Frank, dar nu-i spusese. Marta era, aşadar, înglodată în dezastrele financiare ale fostului ei soţ, dezastre care durau de ani de zile, făcând-o extrem de intolerantă la orice afaceri dubioase, aşa cum avea să realizeze el mai târziu, când propriile lui afaceri i se încurcaseră. Problemele lui nu fuseseră la fel de grave ca acelea ale fostului ei soţ, dar, pe de altă parte, existau şi nişte aspecte poate chiar mai grave, deoarece fostul începuse să aibă probleme mai ales după ce el şi cu Marta se despărţiseră, pe când Frank îi ascunsese intenţionat că făcuse o ipotecă de rangul trei pe casă, ca să facă rost de bani să-i investească într-o companie de biotehnologie aflată la început de drum demarată la UCSD. Compania respectivă care îi stârnise interesul nu-l mai stârnise, din nefericire, pe al nimănui, aşa încât banii de pe ipotecă se duseseră şi, odată cu ei, şi „capitalul”[45] casei care-i permisese să ia împrumutul. Drept pentru care Marta îşi alesese prost momentul în care să se mute şi să-i ceară să vândă casa şi să împartă banii din vânzare. Frank nu apucase să pună banii la loc şi, când îi mărturisise că nu aveau ce bani din vânzare să împartă, că banii pe care ea îi investise în casă, multe mii de dolari, nu mai erau, explodase. Mai întâi urlase la el, aruncând cu o lampă, apoi refuzase să-i mai vorbească, sau, mai încolo, să

[45] Diferenţa dintre valoarea actualizată de piaţă a casei şi valoarea datoriilor asociate ei.

negocieze un calendar de plăţi pentru ca să-i poată da banii înapoi. La acel moment, lui Frank i se păruse că, de fapt, voia ca el s-o tragă pe sfoară, ca să poată să fie furioasă pe el. Ceea ce, fără îndoială, îi permitea să evite să recunoască faptul că tocmai sălbăticia ei – mai precis escapadele sale amoroase, care veneau mereu „la pachet” cu ea, după cum afirmase şi deveniseră din ce în ce mai supărătoare – constituise cauza pentru care el ceruse ca relaţia lor să se întemeieze pe alte baze, de unde pornise despărţirea lor. Cu alte cuvinte, ea fusese de fapt cea vinovată, dar, dată fiind problema cu banii, nu mai era nevoită s-o recunoască.

Nu putea decât să spere că ea ştia asta. Trebuia s-o ştie şi probabil că se simţea întrucâtva vinovată sau răspunzătoare, ceea ce o făcuse atât de iritantă şi ostilă. Îl înşelase, o înşelase şi el pe ea. Dragoste şi bani. Mda. Războaiele fără rost ale inimii.

– De ce-ai făcut-o? izbucni ea în cele din urmă.

– Ce să fac?

– De ce ai făcut o ipotecă de rangul trei pe casă fără să-mi spui? De ce n-ai discutat pur şi simplu despre asta cu mine? Aş fi fost de acord.

Îi datora o explicaţie.

– Nu ştiu. Nu credeam că ai să fii de acord.

– Aş fi fost sau n-aş fi fost, însă din moment ce ai pierdut tot, pentru că ideea era proastă, poate că dacă n-aş fi acceptat, aş fi avut un motiv bun să n-o fac! Nu sunt tâmpită, aşa să ştii.

– Ştiu.

– Ba nu ştii! Tu crezi că nu sunt decât o laborantă! Crezi că nu sunt decât o târfă care omoară cobai şi face cafele…

– Nu cred! Nici vorbă de asta!

– Al dracului să fii tu că nu!

Se uita fioroasă la el. Detesta omorâtul cobailor.

– Am propriul meu laborator aici şi chestiile la care lucrăm împreună cu Yann sunt interesante. Ai fi surprins.

– Nu, n-aş fi.

– Ba ai fi! Habar n-ai!

– Produceţi un organism care să înmagazineze carbonul. Mi-ai spus. O modalitate rapidă de sechestrare a carbonului prin mijloace biotehnice.

– Da.

– Grozav! Ştii tu, zise Frank cu atenţie, oricât de tare am avea noi nevoie în prezent de o modalitate rapidă de captare a

carbonului, clienţii voştri vor trebui să fie guvernele. Corporaţiile n-au să plătească pentru aşa ceva şi nici n-au să fie în stare să obţină avizele necesare, ci guvernul SUA sau ONU sau o organizaţie de acest gen.

Marta se uita mai puţin fioroasă la el.

– Aşa şi?

– Aşa că va trebui să obţineţi aprobare de la guvern, finanţare de la guvern…

– Situaţia nu e diferită de cea din cazul medicamentelor.

– Cu excepţia clientului. Nu va fi o persoană fizică, dacă înţeleg eu bine. Nu are cum. Aşa că situaţia nu e deloc la fel cu cea din cazul medicamentelor.

– Nu partea aia. Ştim.

– Bun, ştiţi, dar tot aveţi nevoie de nişte agenţii guvernamentale de partea voastră. DOE, EPA, BGB[46], Congresul, Casa Albă, toate vor trebui să fie alături de voi.

Marta dădu din mână ca şi cum ar fi vrut să alunge ceva.

– Discutăm cu ruşii.

O noutate pentru Frank, şi chiar interesantă, dar el preferă s-o ignore pe moment şi zise:

– Dacă v-ar sprijini FNS-ul, s-ar aranja şi cu sprijinul din partea restului guvernului.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că eu lucrez la aşa ceva. Vreau să spun că la FNS există o comisie care are un buget de două miliarde de dolari numai pentru anul acesta.

Gata. O spusese.

Marta era hotărâtă să nu se lase impresionată.

– Şi?

– Şi asta înseamnă două miliarde în plus faţă de ce are *Small Delivery Systems.*

Marta schimbă tonul în ciuda a ceea ce simţea.

– Încerci să mă recrutezi, sau mai degrabă încerci să-l recrutezi pe Yann.

Îşi aţinti privirea asupra lui.

– Tu şi cu Yann aţi putea rămâne împreună, se auzi el vorbind. Poate că institutul se poate asocia cumva cu UCSD, iar voi doi aţi putea să vă mutaţi înapoi la San Diego.

---

[46] Office for Management and Budget – Biroul pentru Gestiune şi Buget.

Ea se încruntă.

– Cum adică?

– Ştii tu. Nu aţi ajunge să primiţi oferte de serviciu din locuri diferite. Cuplurilor li se întâmplă mereu aşa ceva, ştii şi tu. Iar voi probabil că nici n-aţi terminat cu mutatul.

Marta izbucni în râs.

– Nu formăm un cuplu!

– Poftim?

– Ce prost eşti, Frank!

– Cum adică?

– Yann e homosexual. Nu suntem decât prieteni. Împărţim o casă aici. Împărţim mai multe decât am făcut-o noi doi vreodată. Discutăm în loc să ne certăm şi să ne regulăm. E foarte plăcut. E un tip de treabă. Dar el îşi are iubiţii lui, eu îi am pe-ai mei.

– Oh.

Râse din nou, neamuzată.

– Eşti aşa un...

Nu-i venea în minte niciun cuvânt potrivit. Nici lui Frank. Aşteptă, fixând cu privirea tăblia de lemn uzată a mesei. Era ce? Un ceva. Chiar nu-i venea niciun cuvânt în minte. Un prost? Un dezastru?

Era oare un dezastru mai mare decât alţii?

Posibil.

Ridică din umeri.

– Ştiai... ştiai de Yann de la San Diego?

– Da, sigur. Eram prieteni, ieşeam în oraş. Era plăcut să nu trebuiască să te gândeşti la bărbaţi. Lumea ne lăsa în pace sau se dădea la Yann. E un tip de treabă şi chestia asta a lui din matematică... ştii şi tu. E un soi de geniu. Ca Wittgenstein sau Turing.

– Să sperăm că e mai fericit decât ei.

– Au fost nefericiţi?

– Nu ştiu. Din ce-mi amintesc, am citit că da.

– Mie Yann mi se pare destul de fericit. E foarte deştept şi drăguţ şi acordă atenţie muncii mele. Spre deosebire de tine, părea să zică expresia ei. Obţinem rezultate bune eu cu el şi cu Eleanor.

– Mă bucur. Serios! De-asta am şi venit aici. Voiam să-ţi vorbesc despre această posibilitate de a lucra cu finanţare federală.

– De ce nu discuţi cu conducerea de la *Small Delivery?*

– Vreau ca noile institute să deţină controlul absolut asupra rezultatelor lor ştiinţifice. Fără secrete comerciale private sau brevete.

Marta reflectă asupra spuselor lui.

– Şi cu universităţile de stat cum rămâne?

– Ca UCSD-ul şi un laborator federal, adică?

– Da.

– Cred că ar fi în regulă. Mi-aş dori să fie mai mult. Şi va fi. Încercăm mai multe astfel de lucruri.

Marta încuviinţă din cap, interesată, în ciuda a ceea ce simţea.

– Ni s-a dat verde, zise Frank. Verde şi buget.

Acum ea era cea care-şi ţuguia buzele formând o floricică lipsită de sânge, semnul ei caracteristic că reflecta serios la ceva.

– San Diego.

– Poftim?

– Ai zis UCSD.

– Da, aşa e. Ar trebui să mă recuz din cauza funcţiei pe care o am acolo, dar e logic, s-ar ocupa Diane, sunt sigur. De ce? Vrei să te muţi înapoi acolo?

Se uită din nou la el.

– Tu ce crezi?

– Credeam că-ţi place aici.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Frank! Suntem în Atlanta, Georgia.

– Ştiu, ştiu. Credeam că arată destul de frumos.

– Dumnezeule! Ai fost plecat prea mult timp.

– Probabil.

– Ţi-a afectat mintea.

– Foarte adevărat.

Privirea ei deveni bănuitoare, apoi calculată.

– N-are cum să-ţi placă Washingtonul.

– Nu ştiu. Încep să cred că nu-i rău.

– E Coasta de Est, Frank! Iisuse, ţi-ai pierdut perspectiva acolo. E o mlaştină! Nu tu plajă, nu tu ocean…

– Există Atlanticul…

– Nu tu valuri şi durează ore să ajungi la ele, chiar dacă ar exista.

– Ştiu.

– Frank, zise ea, uitându-se la el din nou interesată. Ai

înnebunit.

– Un pic, da.

– De asta mi-ai cerut scuze.

– Au fost sincere. Ar fi trebuit să ţi-o spun mai devreme.

– Asta cam aşa e.

– Poate că de fapt devin mai puţin nebun.

Râse şi-i întâlni privirea. Marta dădu din cap.

– Nu cred.

– Ah, bine.

Se uită la el ridicând din umeri.

– Timpul ne va spune.

Frank îşi dădu încă o dată seama că pierduse o relaţie cu cineva cu care s-ar fi putut înţelege. Ceea ce se întâmplase în trecut avea acum un soi de traiectorie sau inerţie care nu putea fi modificată, relaţia se stricase pentru totdeauna. Surprinse un crâmpei dintr-o altă viaţă, el şi cu Marta la San Diego. Numai că relele care se petrecuseră nu mai puteau fi şterse, iar o lume întreagă de posibilităţi dispăruse, spartă ca un balon de săpun.

Şi dacă relaţia umanităţii cu Pământul era la fel?

Urât gând.

Îi dădu prin cap că ar fi putut s-o prevină pe Marta de supravegherea sub care trăiau. Şi pe Yann. Ca şi în cazul Francescăi, constată că nu era pregătit pentru aşa ceva, pentru problema în care ar fi trebuit să se bage ca să-i spună: „Am o prietenă spioană, suntem cu toţii sub supraveghere, facem parte dintr-un experiment în care programe de computer pariază pe noi şi este posibil să ne crească cotaţia”. Nu.

În loc de asta zise:

– Aşadar ai lua în calcul oferta de a-ţi muta laboratorul într-un institut federal?

– Poate. Am să discut cu Yann, deşi chestia asta s-ar putea să ne reducă şansele de a primi o remuneraţie substanţială pentru munca noastră.

– Oricum nu sunt şanse mari ca să se întâmple aşa ceva dacă rămâne în sectorul privat.

– Aşa zici tu. Am să discut cu Yann. Şi cu Eleanor. Vom lua o decizie împreună.

Frank încuviinţă din cap, da, da, da, am înţeles, ai băgat cuţitul în rană până la mâner, nu are rost să-l mai şi răsuceşti.

Cu ochii pe el, Marta se înduplecă:

– Fă astfel încât să ne putem întoarce la San Diego. Asta ar

putea fi soluţia. Trebuie să mă întorc în apă.

* * *

ANNA ERA FERM CONVINSĂ că Joe se molipsise de ceva în Khembalung sau în timpul lungii călătorii de întoarcere. Fusese mai neastâmpărat decât de obicei în toate zborurile spre casă, situaţia agravându-se de la lacrimile derutate din elicopter la ţipetele epuizate din ultima parte a drumului, cea dintre Los Angeles şi Dulles. Din cauza acestui lucru şi a propriei lor oboseli, precum şi a şocului provocat de inundaţiile ce acopereau Khembalungul, ajunseseră la acel punct care apare uneori într-o călătorie proastă, în care toată lumea se gândeşte ce idee proastă a fost să plece, nimeni nu găseşte nimic de spus şi nici măcar nu e în stare să se uite în ochii tovarăşilor de drum. Anna şi cu Charlie mai trecuseră prin asemenea călătorii şi înainte, deşi niciuna atât de proastă, însă amândoi ştiau ce înseamnă lipsa de contact vizual şi ce gândea celălalt. Renunţă la vorbărie şi fă ce trebuie, ca un fel de solidaritate îndârjită. Numai să ajungi acasă.

Boala lui Joe continuase şi acasă, iar Annei îi părea un pic cam cald. Scoase termometrul, ignorând privirea dură a lui Charlie şi muşcându-şi limba ca să evite încă o ceartă ridicolă pe tema adunării de date medicale. Deşi de obicei nu o recunoştea, Charlie suferea de un fel de gândire magică conform căreia dacă luai temperatura invitai de fapt o boală să se manifeste, boală care nu exista până în momentul în care era măsurată. Anna bănuia că i se trăgea de la adepţii Ştiinţei Creştine din familia lui, motiv pentru care tindea să vadă boala ca rezultat al păcatului, ceea ce era, bineînţeles, o nebunie.

Anna râvnea la date, ca de obicei. Luatul temperaturii nu era decât o cale de a obţine mai multe informaţii. O ajuta mereu să cunoască detalii mai precise, însă cu cât ştia mai multe, cu atât mai puţin temerile ei o făceau să-şi imagineze ceva mai rău decât ştia. Aşa că îi luă temperatura lui Joe fără să-l consulte pe Charlie, şi descoperi că era de 37,2 grade.

– Asta e temperatura lui normală, îi explică Charlie.

– Cum adică? întrebă Anna.

– Mereu are temperatura mare.

– Eu nu-mi amintesc aşa ceva.

– E adevărat. Aşa se întâmplă de fiecare dată când îl duc la consult. Nu cred că au scos mai puţin de 37,2 la el.

– Hmm.

Anna nu mai insistă. Era destul de sigură că nu era adevărat, dar nu voia să pornească o dispută ce nu putea fi rezolvată decât consultând arhivele medicale. Ştia că-l simte pe Joe mai cald decât înainte, atât când îl ţinea în braţe, cât şi când îl ţinea la sân, iar faţa lui era mereu roşie.

– Poate că ar trebui să-l ducem oricum la un consult.

– Nu văd de ce.

– Când are programat următorul examen medical?

– Nu ştiu. N-a trecut chiar aşa de mult de la ultimul.

Anna renunţă la idee, nevrând să se agite. Avea să aştepte o zi sau două să vadă cum evoluau lucrurile, după care să insiste dacă era cazul. L-ar fi dus ea însăşi la doctor dacă era necesar.

După o tăcere tensionată ce dură ceva vreme, Charlie zise:

– Să vedem cum se comportă. Dacă tot pare să existe o problemă, atunci am să-l duc eu săptămâna viitoare.

– Bine.

Aşa se desfăşurau lucrurile în lumea lui Charlie şi a Annei, o lume de negocieri telepatice construite din tăcere şi gesturi: o lume în care cuvintele tăioase erau simţite de când pluteau în aer sau, dacă erau rostite într-o izbucnire de iritare, erau interpretate ca şi cum o parte a minţii o dojenea pe cealaltă, în acelaşi mod în care te cerţi pe tine când ai făcut vreo prostie, ştiind că nu are cine să înţeleagă greşit sau să se supere.

Desigur, nici măcar o veche întrepătrundere mentală matrimonială nu este totală, iar Charlie nu exprima niciodată, ci îşi ascundea în cel mai îndepărtat colţ al minţii, unde capacităţile telepatice ale Annei nu ajungeau, grijile sale cu privire la adevărata problemă a lui Joe. Ştia că Annei îi părea speriat de ideea de boală, mereu gata s-o ignore sau să o condamne, ceea ce pentru ea era nepotrivit, semn de laşitate şi contraproductiv. Înainte de toate însă, studiile efectelor placebo asupra trupului şi minţii şi atitudinile pozitive susţineau întrucâtva ideea de netoleranţă sau de opoziţie ritualică faţă de ideea de boală, şi, în alt doilea rând, dacă ea ar fi ştiut ce anume îl preocupa pe el, toată chestia cu Joe/Khembalung, l-ar fi crezut nebun şi poate chiar un pic cam naiv şi credul, chiar dacă ea îi respecta pe khembali şi ştia (spera el) că ei luau aşa ceva în serios. Cum reuşea să se împace cu ideea, nu ştia sigur, dar era mai bine ca, atunci când interacţionau, ea să creadă că el rămăsese la atitudinea lui de „blestemă boala”. Aşa că îşi ţinea gândurile

pentru sine.

Astfel se crease o disonanţă palpabilă pentru amândoi, o conştientizare a faptului că nu se mai cunoşteau atât de deplin unul pe celălalt ca altădată. Şi acest lucru avea s-o îngrijoreze pe Anna, dar cum Charlie îl considera drept cel mai mic din două rele, îşi ţinu gura. Nici prin gând nu-i trecea să încerce să aducă în discuţie posibilitatea vreunei probleme în viaţa spirituală a lui Joe. La urma urmei ce naiba era aia? Şi cum se măsura?

La serviciu, Anna îşi petrecea timpul străduindu-se să se concentreze ca să scape de tulburarea provocată de grija pentru fiul ei cel mic. Munca o absorbea, ca întotdeauna, şi nu-i ajungea timpul pentru tot ce avea de făcut, ca întotdeauna, ceea ce îi oferea astfel un refugiu parţial.

Îi era însă mai greu să se afunde în muncă, mai greu să stea sub suprafaţa adâncii mări a bioinformaticii. Chiar şi conţinutul muncii sale îi aducea aminte la nivel subliminal de faptul că sănătatea era o stare de echilibru dinamic de o complexitate aproape de neconceput, o chestiune de jonglare a mii de mingi în timp ce te deplasezi cu monociclul pe sârmă deasupra unei prăpăstii – pe un vânt puternic în noapte, că fiecare viaţă era un miracol uimitor, scurt şi subtil. Gata cu gândurile astea! Aruncă-te asupra faptului, momentului şi problemei de moment!

Adeseori se pomenea că nu era în stare să se concentreze, în ciuda îndemnurilor pe care şi le adresa şi petrecea o oră sau două săpând pe Internet, în căutare de informaţii utile pentru Diane sau Frank. Chestii vechi care funcţionaseră, dar fuseseră date uitării, chestii noi care nu fuseseră încă remarcate sau apreciate, ceea ce putea fi destul de deprimant. Site-urile guvernamentale dedicate schimbării climatice erau adesea necorespunzătoare; pagina Departamentului de Stat, spre exemplu, începea cu obiectivul ridicol al administraţiei de a reduce emisiile de dioxid de carbon cu optsprezece la sută pe o perioadă de zece ani, prin acţiuni voluntare – semn de sfidare al Protocoalelor de la Kyoto, care reprezenta încă singura propunere palpabilă de măsuri a administraţiei. Dări de seamă de la conferinţe de pe altă pagină vorbeau despre „adaptarea la schimbarea de climă”, care reprezenta în realitate planuri de dezvoltare, recunoscându-se numai în câteva locuri că „adaptarea” nu avea nimic de-a face cu tehnologiile actuale, că întregul concept de „adaptare” la schimbarea de climă înlocuia

de fapt „atenuarea” şi nu era în acest moment decât o vorbă goală, un mod de a zice „Nu faceţi nimic.” Îi erau dedicate întregi conferinţe.

După asemenea descoperiri renunţa şi căuta în altă parte, pe site-uri de ştiinţă care aveau o orientare mai tehnică, care aveau conţinut adevărat. I se părea din ce în ce mai tare că ştiinţa aşa cum era ea practicată de obicei era singurul lucru care funcţiona pe lumea asta, astfel încât dată fiind problema presantă a schimbării bruşte de climă, ce necesita un răspuns urgent, răspândirea ştiinţei mai repede era nu numai singurul lucru pe îl putea face ca să fie de ajutor, dar şi singurul lucru pe care îl putea face oricine altcineva.

Edgardo clătinase din cap atunci când îi spusese ce gândeşte.

– Omul tinde să creadă că numai metoda pe care o cunoaşte el are să dea roade.

– Sunt sigură. Şi dacă e adevărat?

Site după site.

Într-o zi, după una dintre reprizele de căutare, se dusese la una din şedinţele cu Diane şi Frank şi le spusese: „Daţi-mi voie să vă povestesc ceva istorie.”

În lecturile ei dăduse peste descrierea unei „Campanii a Oamenilor de Ştiinţă pentru Johnson” de pe vremea alegerilor prezidenţiale din 1964. Un grup de savanţi de marcă, îngrijoraţi de bravada nucleară a lui Goldwater[47], se organizaseră în ceea ce avea să fie ulterior numit comitet de acţiune şi plătiseră reclame prin care îndemnau lumea să-l voteze pe Johnson. Se lansaseră avertismente cumplite cu privire la ce s-ar fi putut întâmpla în cazul care câştiga Goldwater şi votul pentru Johnson fusese prezentat ca un vot pentru pacea lumii, pentru principiul realităţii, pentru toate lucrurile frumoase.

Toate acestea se poate să-l fi ajutat pe Johnson, dar se întorseseră împotriva lor atunci când Nixon câştigase alegerile patru ani mai târziu şi venise la Casa Albă convins că oamenii de ştiinţă îl urau.

– Nixon era paranoic, nu?

– Paranoic sau clarvăzător.

– Amândouă. Credea că oamenii îl urăsc şi a făcut astfel încât să fie adevărat pentru ca să se poată simţi clarvăzător.

---

[47] Barry Goldwater, contracandidatul republican al lui Lyndon Johnson la alegerile prezidenţiale din 1964.

– E posibil.

Situaţia însă fusese de rău augur pentru ştiinţă. Nixon închisese mai întâi Biroul pentru Ştiinţă şi Tehnologie, după care redusese importanţa funcţiei de consilier ştiinţific al preşedintelui, scoţând-o în afara Cabinetului, exilându-i biroul în afara centrului metropolitan. Apoi alungase FNS-ul din Mall, în Arlington.

– Parc-am fi încă la o curte feudală, comentă Frank, unde apropierea fizică de rege chiar conta.

– Vorbeşti ca Edgardo.

– Da, el a zis-o în timpul alergării de azi.

În orice caz, ştiinţa fusese alungată din arena stabilirii de politici şi nu se mai întorsese niciodată acolo.

– Adică? întrebă Diane.

– Adică ştiinţa nu mai ia parte la stabilirea de politici! Nu susţine candidaţi, iar oamenii de ştiinţă nu candidează niciodată. Ei doar cer bani şi atâta tot.

– Ştiinţa e o activitate superioară, declară Edgardo sentenţios. Ceea ce face ea este atât de valoros încât trebuie să-i dai bani, fără să-i impui obligaţii. Plăteşte sau mori.

– Destul de inteligent.

– Cred şi eu.

– Păcat că nu merge mai bine.

– Adevărat. La asta lucrăm noi.

Frank dădea din cap.

– Mie povestea asta cu Johnson şi Nixon mi se pare încă un semn că ştiinţa este considerată ca fiind de orientare politică liberală.

Nimeni nu dorea să se gândească la acest subiect, din câte îşi dădea Anna seama.

– Cum aşa? întrebă Diane.

– Păi, ştii tu. Dacă Partidul Republican a fost deturnat de către dreapta religioasă, aşa cum spune majoritatea oamenilor, atunci democraţii au început să arate a partid pentru seculari, printre care se regăsesc o mulţime de oameni de ştiinţă. E ca şi cum s-ar desfăşura iar dezbaterea pe tema evoluţiei. Creştinism contra ştiinţă, acum egal cu republican contra democrat.

Neplăcut gând. Diane zise:

– Nu ne putem permite să fim prinşi într-una din taberele aşa-numitelor războaie culturale.

– Şi dacă chiar suntem într-una din tabere? Şi dacă alţii ne-au

pus acolo? replică Anna.

Reflectară la cele spuse de ea.

– Chiar şi aşa, zise Diane, eticheta de susţinător democrat ar putea fi realmente periculoasă pentru ştiinţă. Trebuie să rămânem deasupra acestui conflict.

– Se poate să fi fost deja etichetaţi. Iar noi încercăm să modificăm politicile, nu? Nu asta e menirea comisiei?

– Da, numai că trebuie să sărim în mijlocul conflictului. Să-l strivim de sus.

Imaginea îi făcu să izbucnească în râs.

Edgardo spuse:

– Dincolo de bine şi rău! Dincolo de Marx şi Iisus! Prometeu dezlănţuit! Ştiinţa deasupra tuturor lucrurilor!

Chiar şi Anna se văzu nevoită să râdă. Situaţia era amuzantă chiar dacă de fapt nu era, şi devenea chiar mai puţin amuzantă pe măsură ce se gândea la ea. Totuşi râse. La fel şi ceilalţi.

Diane dădu din cap cu mâhnire.

– Ei bine, zise ea. Să facem o încercare. A venit vremea ca ştiinţa să intre în capitală.

Ulterior situaţia nu mai păru atât de amuzantă, mai ales după ce se întorsese acasă la febra uşoară a lui Joe, după care nimic nu mai părea amuzant. Charlie se dăduse bătut deja şi îl dusese la doctor, dar nu-i găsiseră nimic.

Nu era o problemă de nivel de energie. Joe era la fel de energic ca întotdeauna, dacă nu chiar mai mult. Agitat, iritabil, nu stătea locului o clipă, se plângea, întrerupea… când fusese oare altfel? Asta părea să susţină Charlie, şi anume că Joe era probabil un pic mai fierbinte, mai roşu şi mai transpirat, dar tot acelaşi micuţ neastâmpărat. Anna nu-l credea. Ceva nu mai era la fel. Nu mai era el însuşi.

Uneori îngrijorarea ei era atât e intensă că nu i-o putea împărtăşi deloc lui Charlie. Dacă îl convingea şi pe el să-şi facă griji la fel ca ea, cu ce l-ar fi ajutat sau i-ar fi ajutat pe ei doi?

Cea mai bună metodă pentru ca să evite să-şi mai facă griji era să fie atât de ocupată în timpul zilei cât să nu mai aibă timp de aşa ceva. Apoi, noaptea, se ducea la culcare atât de epuizată că somnul o lovea ca un zid căzut peste ea, oferindu-i câteva ore de uitare completă. Era un somn greu şi întrucâtva neodihnitor; se trezea cu angrenajele minţii deja lucrând la ceva – amintire, vis, calcule legate de slujbă – dându-i înainte fără să se poată

opri, şi trează de-a binelea la patru şi jumătate dimineaţa. Nefericită.

Oriunde-ar fi început gândurile ei nocturne, totdeauna se întorceau la Joe. Ori de câte ori îşi aducea aminte, îi creştea pulsul. În cele din urmă se scula, atingându-l în treacăt pe Charlie care încă dormea şi se băga sub duş pentru douăzeci de minute, încercând să se relaxeze. La urma urmei, ce era grija dacă nu un fel de frică? Era frica de viitor, viitor care, de fapt, avea să aducă inevitabil şi lucruri rele. Drept pentru care grija era o întreprindere fără speranţă, în sensul că nu putea face nimic. Era o anticipare a mâhnirii, un coşmar al viitorului. O specie de frică, iar ea era hotărâtă să nu-i fie frică.

Ca urmare îşi împietrea inima, oprea apa de la duş şi se pregătea mecanic pentru serviciu, gândindu-se cum să ordoneze activităţile de peste zi. Înainte să plece îl alăpta pe Joe şi aşa toate planurile îi erau date peste cap de trupuşorul lui mai cald ca de obicei legănat în braţele ei. Gura lui era mai caldă. Lumea toată era mai caldă, Joe era mai cald, chiar şi Charlie era mai cald. Toate lucrurile păreau să fi primit mai multă energie decât puteau duce. Totul în afară de Anna şi Nick al ei. Îşi punea sălbaticul adormit la loc în pătuţ şi se ducea în camera lui Nick să-şi sărute întâiul născut pe cap, inhalându-i recunoscătoare mireasma, părul creţ – sufletul ei pereche în acest haos, stoicul asemenea ei, calculatul ei calm, imperturbabil, impasibil, amuzat de agitatul său frăţior şi de toate celelalte lucruri, amuzat atunci când ceilalţi ar fi fost furioşi. Cine şi-ar fi putut închipui un frate mai mare sau un fiu mai bun, un fel de geamăn mai tânăr al ei? Într-o revărsare de afecţiune maternă îi apuca umărul, strângându-l în timp ce dormea, după care tropăia în jos pe scări şi urca pe Wisconsin spre staţia redeschisă de metrou, scuturându-şi şuviţele ude într-o parte şi în alta ca să le simtă umezeala răcoroasă în aerul răcoros.

Urma apoi şedinţa cu Diane, şi ea cu părul ud. Şedinţa cu Aleesha pe tema directorilor de programe invitaţi, programului şi sarcinilor lor. Masa de prânz la birou în timp ce citea materiale pentru „The Journal of Biostatistics”. Apelurile unu până la şase de pe lunga ei listă de telefoane care trebuiau date. Vizită scurtă jos la femeile khembali de la biroul ambasadei, ca să vadă cum se descurcau cu problema reaşezării. Saluturi adresate lui Sucandra şi Padma, care ţineau o lecţie de engleză şi o cooptau pentru scurtă vreme ca să-i ajute, iar ea se simţea neajutorată în

faţa barierei lingvistice. Se hotăra încă o dată să înveţe tibetană, încercând să-şi amintească cuvintele pe care îi auzise explicându-le. Această inhalare de informaţii era un obicei al minţii ei. Charlie ar fi râs la auzul acestor lucruri.

Înapoi la birou, aruncat un ochi pe aide-memoire-ul pentru tibetană pe care i-l dăduseră. „Mareea se înalţă în şase ore. Valurile sunt goale la reflux.”

La următoarea şedinţă cu Diane şi cu Frank, Anna afişă pe ecran încă o pagină de web pe care o găsise. În ea era vorba despre FCCSET, Consiliul de Coordonare Federală pentru Ştiinţă, Inginerie şi Tehnologie[48].

– Ce-i ăsta? întrebă Frank citind peste umărul ei. „Fuck set?”

– Nu, se pronunţa Fix-it[49].

Râsete.

– Ah, bine, inteligente acronimele astea! Mie îmi place DICE, Modelul Dinamic Integrat de Climă şi Economie[50], unde se sare peste M.

– Fix-it era un program care lua problemele ştiinţifice şi încerca să identifice programe federale deja existente pe care să le asocieze cu alte programe pentru ca să lucreze împreună la câte o problemă.

– Şi ce l-a eliminat?

– De unde ştii că a fost eliminat?

Frank se mulţumi doar să se uite la ea.

– O problemă de bani, presupun. Sau de control. Programele despre care Fix-it considera că merită efortul erau finanţate automat de către Biroul pentru Gestiune şi Buget. La fiecare întrunire a Fix-it participa şi cineva de la acest birou, iar dacă programul era aprobat, atunci era finanţat.

– Asta da putere!

– Da. Numai că prea multă putere, la urma urmei. Pentru că oamenilor de la conducerea agenţiilor identificate nu le plăcea să primească finanţare în acest mod. Le reducea controlul asupra băierilor pungii.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! De-asta s-a terminat cu el?

---

[48] Federal Coordinating Council On Science, Engineering And Technology.

[49] Repar-o/repară-l.

[50] Dynamic Integrated Model of Climate and the Economy.

– Aşa se pare. Adică nu s-a terminat, dar i s-a luat acea putere bugetară, aşa că mă întreb dacă nu am putea determina Congresul să-l resusciteze.

– Merită încercat, comentă Diane.

Frank încă mai dădea din cap a neîncredere.

– Teritorialitatea este adânc înrădăcinată. Ar putea la fel de bine să urineze pe la colţurile clădirii.

– Aşa cred.

– Nu pari convinsă.

– Nu ştiu. E o teorie. Oricum, cred că ar trebui să încercăm să obţinem reintroducerea acelui program. S-ar putea coordona toate agenţiile. Cum ar fi dacă fiecare ar lucra la câte o parte a aceluiaşi proiect mare?

Frank ridică din sprâncene până când i se arcuiră.

– Ca să vezi teorie! Parc-ar fi ideea lui Bob cu Proiectul Manhattan!

– Metoda există, afirmă Anna. Măcar potenţial. Ce-ar fi dacă ai putea obţine finanţare pentru o propunere prin intermediul tuturor acestor agenţii, folosind Fix-it pe post de comisie de coordonare?

Dianei îi surâdea ideea.

– Avem nevoie de Congres ca s-o pună în aplicare, evident. Am să vorbesc cu Sophie.

După un moment de tăcere, Frank zise:

– Ne-ar prinde bine un preşedinte care să aibă aşa ceva în platforma lui.

– Puţin probabil, aprecie Diane.

Frank îi aruncă o privire mânioasă.

– Nu văd de ce nu. În ce secol îşi închipuie oamenii că trăiesc?

Anna şi cu Diane aveau aceeaşi expresie pe chip, amândouă aşteptându-se la o peroraţie, dar Frank o văzu şi zise:

– De ce? De ce de ce de ce? Ar trebui să avem un om de ştiinţă care să candideze la preşedinţie, o mare personalitate cu vreun titlu onorific care să le explice care va fi abordarea ştiinţifică şi de ce. Un candidat care să folosească teoria ecologică, teoria sistemelor, ce-o mai fi, ceva economie…

Diane dădea din cap.

– Şi cine să fie acela?

– Ştiu şi eu… Richard Feynman?

– Decedat.

– Stephen Hawking.

– Britanic şi paralizat. În plus de asta, ştii şi tu genul ăsta de personalităţi. Nici măcar unul dintre ei n-ar fi în stare să parcurgă întregul proces fără să, ştiu şi eu…

– Să explodeze? oferi Anna o sugestie.

– Da.

– Inventaţi un candidat, zise Anna. Ce-ar face ştiinţa dacă ar fi la Casa Albă.

– Cum e consiliul elveţian al lui Nick, spuse Frank. Un candidat fantomă.

– Candidat din umbră, îl corectă Diane. Ca în Europa.

– Sau, zise Anna, să se lanseze numai platforma, cu un candidat virtual. Dr. Ştiinţă. Să vedem ce partid o preia.

– Niciunul, replicară Frank şi cu Diane în cor.

– Nu ştim asta, zise Anna. Ar fi şi mai sigur decât susţinerea unui partid în dauna altuia sau demararea vreunui al treilea partid, ştiinţific, care doar le-ar face rău politicienilor care sunt de partea noastră. Oricum am da-o, am putea fi împinşi afară din politică pentru ani buni. Aruncaţi în sălbăticie.

– Ne aflăm deja acolo, îi atrase Frank atenţia.

– Şi atunci ce avem de pierdut?

– Asta cam aşa e. Frank reflectă la cele spuse. Am putea fi criticaţi zdravăn.

– De parcă nu suntem deja?

– Hmmm.

– Poate că trebuie să luăm atitudine. Poate că asta înseamnă să fii implicat în politică. Trebuie să declari. Trebuie să vorbeşti despre ceea ce ar trebui să facă oamenii.

Rămaseră pe loc, reflectând. Edgardo intră şi îi explicară la ce se gândeau.

Acesta râse în hohote.

Frank continua să scrie.

– Experimentul de Ştiinţe Sociale în Politică.[51]

– În politică electivă, insistă Anna, cu o uitătură încruntată la Edgardo. Aşa rămâne atunci, SSEEP. Pronunţat „Seep”. Ca în „ne strecurăm”[52] în politică.

– Ne strecurăm! exclamă Diane râzând. Ne vom strecura ca un taur într-un magazin de porţelanuri! Ne vom strecura şi tot magazinul va începe să ţipe.

[51] Social Science Experiment in Politics.

[52] „seep” se traduce în română şi cu „a se strecura”.

– Se poate. Numai că magazinul de porţelanuri se scufundă. Are nevoie de un taur care să-l ducă undeva la înălţime.

Imaginea îi făcu să râdă.

– Ei bine, făcu Diane, trebuie să facem tot ce putem. Lămureşte tu chestia asta Frank, cerceteaz-o în întregime!

Frank încuviinţă din cap.

– Experimentare îndrăzneaţă şi insistentă. Am aici o listă.

Diane dădu din mână.

– Mai încolo. Mor de foame.

– Desigur. Vrei să mergem să mâncăm ceva?

– Sigur că da.

Anna plecă rapid ochii în pământ. Tocmai îşi dăduseră întâlnire chiar în faţa ei. Şi nu era prima după cum vorbiseră.

„Şi atunci cum rămâne cu femeia din lift a lui Frank?” se întrebă în gând. Renunţase la ea? Nu părea să-i stea în fire. Anna era cumva dezamăgită, îi plăcea povestea, posibilitatea aceea. O impresionase pe romantica din ea, reprimată, dar puternică. Aproape că îl întrebase despre asta odată pe când luau prânzul împreună, dar ceva din aerul lui o făcuse să renunţe. Cât despre Frank şi Diane, nu putea să-şi imagineze ce însemna. Interpretase ea greşit situaţia, desigur. Diane era drăguţă, dar, prin prisma eticii profesionale puritane a Annei, era un pic exagerată. Cum era oare în societate? Greu de imaginat.

Ea una nu avea să ajungă să afle cum era Diane în societate. Era femeie şi era căsătorită, pe când Frank era bărbat şi era necăsătorit, iar Diane era şi ea necăsătorită acum, biata de ea. În plus, Frank fusese smuls dintre directorii de programe invitaţi de către Diane pentru a-i conduce comisia asociată proiectului climateric.

– Trebuie să mă duc acasă, zise ea, aruncându-şi lucrurile la un loc.

Acasă la băieţii ei, care aveau să sară pe ea şi să-i spună aceleaşi lucruri, toţi cufundaţi în propriile lor lumi şi cina parţial pregătită. Cu toate acestea, în acelaşi val de iritare simţi şi o mare uşurare şi dorinţă de a ajunge imediat acolo.

Acasă, băieţii săriră pe ea, complet previzibil, iar casa era caldă de mirosurile de la bucătărie.

Inundaţiile le revoluţionaseră obiceiurile culinare, Charlie încercând reţete vechi şi noi în funcţie de ce găsea la băcănie. În acea seară se gătea mâncare mexicană. Joe îi solicită atenţia,

insistând să i se citească iarăşi „Noapte bună, Lună” într-un tempo rapid, declamator foarte nepotrivit caracterului soporific al cărţii, care acţiona ca o vrajă asupra ei orice-ar fi fost, dar nu şi asupra lui. Iar era agitat şi sugea la sânul ei disperat, ca şi cum ar fi căutat o uşurare dincolo de hrană. Îi vorbea pe un ton liniştit lui Nick, care citea în timp ce-i răspundea sau nu-i răspundea deloc, adâncit în propria lui lume. Încerca să nu-şi facă griji pentru Joe, deşi indispoziţia lui dura deja de şase săptămâni. Îi ieşiseră bine toate analizele. Nu se descoperise nimic, cu excepţia unei creşteri uşoare a temperaturii, dovedită de înregistrări, chiar dacă nu era decât foarte mică. Periodicitatea sa îi aducea aminte de vremurile când îşi înregistra temperatura ca să afle momentul ovulaţiei din fiecare lună.

Faţa roşie, lipsa de tihnă. Oricât s-ar fi străduit, tot o speriau aceste schimbări la el. Ştia cum trebuia să fie de fapt şi mai ştia şi că totul începuse după călătoria lor în Khembalung. Veghea asupra lui, îl alăpta şi se juca cu el, încerca să-l simtă, încerca să se gândească la serviciu, fredonându-i o melodie în timp ce sugea. Cânta încet cartea în tibetană: „Don nom, zla-ba.” Joe se mişcă brusc, lovind-o adormit. Anna reveni la ritmurile ce trebuiau respectate ale cărţii ce te hipnotiza şi făcu tot ce-i stătea în puteri ca să-şi ia gândul de la griji, care nu dispărură însă pe de-a-ntregul. Şi aşa trecură zilele, aproape pe nesimţite; când Charlie era ocupat cu altceva, ea îi lua temperatura lui Joe şi o adăuga pe o fişă, după care îi dădea înainte; încerca să se gândească la serviciu, dar ar fi dat Premiul Nobel pentru Chimie şi Curentul Golfului însuşi pentru măcar o săptămână de temperaturi normale.

V

Toamnă la New York

Cea mai frumoasă regată din istorie se ţinea în acel an de Ziua Solstiţiului de Vară[53] *la Polul Nord.*

Soarele atârna în acelaşi loc pe tot parcursul zilei, strălucind deasupra apei ce părea mai degrabă neagră decât albastră. Ici şi colo pluteau câteva aisberguri, majoritatea scunde şi albe, dar şi cu câteva dolmene de jad sau peruzea printre ele, ce se ridicau dintr-o mare de obsidian.

Printre aceste feerii plutitoare îşi croiau drum, duse de pânze sau motoare, cam trei sute de bărci şi vase. Pânze de toate culorile şi formele, unele chiar trecând de la o culoare la alta a spectrului luminii în timp ce se unduiau după schimbările de direcţie ale brizei sudice blânde. Lumea spunea că pânzele ce treceau de la o culoare la alta a spectrului luminii îţi permiteau să vezi impactul rafalelor de vânt aşa cum nu mai fusese posibil până atunci, iar faptul că arătau super era prea evident ca să mai fie menţionat. Tot felul de pânze, toate greementurile şi corpurile de navă posibile: catamarane şi schoonere, iole, ketchuri, trimarane, precum şi ambarcaţiuni cu vele pătrate, de la caravele şi clipere la experimente ultimul răcnet ce – evident – nu aveau să aibă mare succes; cinci ambarcaţiuni polineziene uriaşe, tot felul de ambarcaţiuni cu motor, ce duduiau onctuos printre cele cu vele, fiecare dintre ele având un profil unic alb sau crem şi o mulţime de bărci de o singură persoană, inclusiv oameni în caiace şi pe planşe de surf îmbrăcaţi în costume speciale negre.

Flota mai mare manevră astfel încât toţi navigatorii să se alinieze, formând un fel de galaxie spirală cu centrul la Pol, ce se rotea în sensul acelor de ceasornic atunci când era privită de sus. Astfel, toţi navigau împreună, urmând două reguli simple aplicate de păsări atunci când se rotesc pe cer: schimbă viteza cât de puţin poţi şi stai cât de departe poţi de restul lumii.

Senatorul Phil Chase zâmbi fericit când i se explică regula de

---

[53] Midsummer Day – sărbătoare care se tine in fiecare an în ţările nordice şi cele anglofone în jurul datei de 24 iunie, data solstiţiului de vară până la adoptarea calendarului gregorian.

grupare a navelor.

– Aşa e şi la Senat, remarcă el. Sau poate că asta e tot ce-ţi trebuie ca să te descurci în viaţă.

Printr-o coincidenţă fericită, Polul Nord însuşi, determinat prin GPS, era marcat în ziua aceea de un aisberg acvamarin înalt care plutise până ajunsese peste el. În imediata apropiere a acestui nou identificat „Polberg" stăteau pe loc multe dintre cele mai mari nave ale flotei, de la mici vase de croazieră la iahturi particulare uriaşe, precum şi câteva spărgătoare de gheaţă vechi, ce păreau prea mari şi nedorite.

Acesta era al cincilea festival al solstiţiului de vară organizat la Polul Nord. În fiecare an de când apăruseră culoare de apă în gheaţa de vară a Arcticii, un grup din ce în ce mai mare de ambarcaţiuni marine cu pânze sau motor naviga spre nord ca să ajungă la petrecerea de la Pol. Adunările aduceau întrucâtva cu cele de la Festivalul Omului Care Arde[54]*, excesul sibarit şi lansarea neîngrădită de focuri artificii făcându-i pe mulţi să numească evenimentul Omul Care Se Îneacă sau Omul Căruia Îi Îngheaţă Fundul.*

În acest an, petrecerea fusese într-o oarecare măsură „deturnată" de către populaţia inuită Nunavut împreună cu Grupul Interguvernamental pentru Schimbări Climatice, care declaraseră anul drept „Anul Conştientizării Globale a Mediului", trimiseseră sute de invitaţii şi oferiseră multe dintre ambarcaţiuni ele însele în speranţa că vor reuşi să adune o comunitate plutitoare care să evidenţieze în faţa tuturor schimbările de netăgăduit deja provocate de încălzirea globală. Organizatorii erau dispuşi să accepte riscul de a face adunarea să semene a petrecere sau – Doamne fereşte! – a sărbătoare a încălzirii globale, pentru a-şi asigura cât mai multă publicitate posibilă. Bineînţeles, un nou ocean de străbătut era incitant pentru navigatori, dar gheaţa de iarnă care nu mai era acolo, plutea în jos spre Atlanticul de Nord chiar în acel moment, schimbând totul. IPCC voia ca oamenii să vadă cu ochii lor că schimbarea bruscă de climă se petrecea deja şi că în curând avea să arunce întreaga lume în mii de ani de vreme rea, aşa cum o făcuse în Dryasul Recent cu numai unsprezece mii de ani înainte.

---

[54] Burning Man Festival, festival organizat anual în Statele Unite ale Americii cu începere din 1986, ce culminează cu arderea unei statui umane din lemn.

Desigur, mulţi erau însă aceia care nu priveau petrecerea polară din perspectiva oficială, aşa cum mulţi erau şi cei pe care nu-i îngrijora prea tare intrarea în Noul Dryas. În timp ce navigau spre festival, unora dintre ei le ieşise în cale un petrolier doar cu puţin mai mic decât ULCC-urile[55] *sfârşitului de secol douăzeci, cu bordaj dublu, cum cerea legea, ce mergea pe gol pe un traseu de descria un cerc mare între Japonia şi Norvegia şi trecea prin apropiere de Pol. Călătoria acestuia demonstra că Pasajul de Nord-Vest fusese în cele din urmă deschis navelor comerciale; mai bine mai târziu decât niciodată. Petrolul putea fi transportat direct din Marea Nordului către Japonia, scurtând distanţa cu două treimi. Chiar dacă petrolul era demodat şi-i trecuse momentul de glorie, Japonia şi ţările petroliere de la Marea Nordului erau extrem de mulţumite de faptul că puteau să-l transporte peste Pol. Nu le era ruşine să recunoască faptul că lumea încă mai avea nevoie de el şi că astfel existau motive întemeiate pentru a aprecia anumite manifestări ale încălzirii globale. Şantierele navale de la Glasgow, din Norvegia şi din Japonia fuseseră revitalizate şi construiau de zor o nouă clasă de petroliere pentru Oceanul Arctic care să-i urmeze acestui prototip, ajungând cu îndrăzneală acolo unde nu mai ajunsese niciun petrolier.*

La Pol de Ziua Solstiţiului de Vară, lucrurile păreau în regulă. Lumea era superbă, flota spectaculoasă. În pericol sau nu, cultura umană părea să se fi ridicat la înălţimea situaţiei. Era miezul zilei, solstiţiul de vară de la Polul Nord, cu o glorioasă flotă ce forma un fel de grădină de sculpturi. Un nou tip de convergenţă armonioasă. Ommmmmmmmmmmm.

Pe una dintre ambarcaţiunile mai mari, un catamaran cu blindaj de aluminiu şi motor cu reacţie, la ieşirea din Bar Harbor, Maine, un grup mare de oameni se adunase în jurul senatorului Phil Chase. Mulţi purtau vestele roşii de puf strânse pe corp oferite de invitaţilor de către Departamentul Programelor Polare al Fundaţiei Naţionale pentru Ştiinţă, fiindcă în ciuda apei negre şi a soarelui strălucitor, temperatura aerului era de 28 de grade Fahrenheit (minus 2 grade Celsius). Oamenii stăteau cu glugile

[55] Ultra Large Crude Carriers – cele mai mari petroliere existente, cu o capacitate de peste 320.000 tone deadweight.

trase bine pe cap, iar căldura masei de trupuri îi alina în timp ce se uitau la grupul din jurul lui Chase care îl ajuta să se urce într-un mic balon cu aer cald în culorile curcubeului, aflat acum deasupra punţii superioare şi smucind de pripon.

Senatorul Lumii se urcă în nacelă şi dădu semnalul; comandantul balonului porni arzătoarele, iar acesta se înălţă în aerul limpede însoţit de urale şi sirene, cu un Phil Chase care făcea semn cu mâna mulţimii semănând întrucâtva cu Vrăjitorul din Oz în momentul în care îşi luase zborul prea devreme.

Phil era însă prins cu o funie, funie care rezista. De la treizeci de metri deasupra mulţimii, putea fi văzut zâmbind cu zâmbetul lui frumos. „Iată-ne!” anunţă el prin sistemul combinat de comunicaţii radio şi difuzoare al flotei; desigur, milioane de oameni îl vedeau şi-l auzeau prin intermediul televiziunii prin satelit. O baliză mare scoase un sunet metalic pentru a face linişte în mulţime în momentul în care Phil ridică mâna să potolească claxoanele navelor şi focurile de artificii.

– Oameni buni, zise el, lucrez pentru binele oamenilor din California de şaptesprezece ani, reprezentându-i în Senatul Statelor Unite ale Americii, iar acum vreau să pun ceea ce am învăţat din această muncă şi din călătoriile mele în jurul lumii în slujba poporului Statelor Unite ale Americii, şi a lumii, în calitate de preşedinte.

– Preşedintele lumii? făcu Roy Anastophoulus către Charlie, după care începu să râdă.

– Şşş! Şşş! replică Charlie.

Se uitau la transmisiunea TV, fiecare în altă parte de oraş, discutând ce vedeau la telefon.

– E o nebunie, recunoscu Phil. Eu sunt primul care să o recunoască, pentru că am văzut ce efect are această poziţie asupra oamenilor. Dar, cum se zice, dacă ai intrat în horă, trebuie să joci, iar noi am ajuns în acel moment în care cineva care se poate descurca în această funcţie trebuie să o folosească să facă şi bine.

Roy încă mai chicotea.

– Taci! îi strigă Charlie.

–... nu există alternativă la cooperarea globală. Trebuie să ne recunoaştem interdependenţa, să ne facem un titlu de glorie din ea şi să acţionăm solidari cu orice fiinţă vie. Toate fiinţele lui Dumnezeu trăiesc pe această planetă ca un mare şi complex organism şi aşa trebuie să acţionăm şi noi acum. Tocmai de

aceea am ales să-mi anunţ candidatura aici, la Polul Nord. Toate se întâlnesc aici şi toate s-au schimbat din cauza modificărilor pornite de aici. Acest superb ocean, eliberat de gheaţă pentru prima oară de când există omul, este un semn de pericol clar şi real. Amintiţi-vă cum arăta cu numai cinci ani în urmă! Nu puteţi să nu recunoaşteţi că avut deja loc schimbări uriaşe.

– Ce înseamnă aceste schimbări? Nimeni nu ştie. Unde vor duce ele? Nimeni nu ştie. Asta trebuie să ţină minte toată lumea: nimeni nu ştie ce ne rezervă viitorul. Se poate întâmpla orice. Absolut orice. Ne aflăm la punctul de pornire al unei pârtii abrupte de schi. Cu diamant negru[56]*, sigur. Văd diamantele negre sclipind peste tot pe jos aici. Vom schia în josul pârtiei în următorul deceniu. Magnaţii ne vor ataca atât de repede, că n-o să ne vină să credem. Nu va fi timp pentru studii de durată demarate de administraţii politice care, de fapt, nu fac niciodată nimic altceva decât să spere că lucrurile vor merge la fel ca de obicei, după care fug la conacele lor fortificate şi ne lasă pe noi ceilalţi să dregem oalele sparte. Nu are să meargă, nu are să le meargă nici măcar lor. Poţi pleca de pe ţărm în largul mării, dar de pe planetă nu poţi să pleci.*

Urale, claxoane şi sirene îşi revărsară ecoul peste apă. Phil aşteptă să se facă din nou linişte, zâmbind fericit şi făcând cu mâna, după care continuă:

– Acum există o singură lume. Statele Unite ale Americii au un rol istoric de îndeplinit, acela de ţară a ţărilor, de amestec şi amalgam al întregii omeniri, ce încearcă diverse lucruri ca să vadă cum funcţionează. Statele Unite, aţi putea spune, sunt copilul lumii, iar lumea îl veghează cu obişnuita fascinaţie, groază, nelinişte şi mândrie părintească.

Drept pentru care trebuie să creştem. Dacă ar fi să ne transformăm într-un bătăuş imperial idiot, povestea istoriei ar fi distrusă, iar speranţa sa cu cea mai mare şansă de îndeplinire s-ar nărui. Trebuie să renunţăm la rău, să dăm înapoi ceea ce este bun. Frank Delano Roosevelt a descris foarte bine ceea era necesar să facă America, în vremuri la fel de periculoase ca acelea de azi: el a cerut „experimentare curajoasă şi constantă". Asta plănuiesc şi eu să fac. Gata cu imperiul, gata cu ascunsul capului în nisip prefăcându-ne că nu e nimic în neregulă în timp

[56] Indicator de traseu dificil, conform sistemului internaţional de marcare al traseelor de schi.

ce câţiva bogătaşi strică totul. A venit vremea să ne alăturăm efortului de a inventa o civilizaţie globală pe care să le-o putem lăsa copiilor noştri şi să le spunem: „Această civilizaţie va funcţiona, duceţi-o mai departe, îmbunătăţiţi-o”. Asta e permacultura, aşa cum o numesc unii şi chiar nu avem de ales în momentul de faţă: ori permacultură, ori catastrofă. Să alegem lupta cea dreaptă şi să facem astfel încât fiecare generaţie să-i poată transmite celei care vine după ea mijloacele de existenţă pe care ni le oferă această frumoasă lume.

Acesta e planul, oameni buni. Intenţionez să conving Partidul Democrat să-şi continue munca istorică de construire a unui destin mai bun pentru fiecare bărbat, femeie, copil, animal şi plantă de pe această planetă. Aceasta este viziunea care a stat la baza tuturor succeselor partidului de până acum, iar îndepărtarea de aceste valori de bază a contribuit la problema şi eşecul din vremea noastră. Împreună ne vom alătura umanităţii la făurirea unei lumi frumoase şi drepte.

– Ne vom alătura umanităţii? comentă Roy. Ce-i asta, democraţii extraterestre?

Charlie abia mai putea să-l audă printre claxoanele şi uralele de pe navă. Vedea pe ecran cum îl trăgeau înapoi pe Phil ca pe un zmeu mare.

DACĂ TRĂIAI SUB CERUL LIBER, anotimpurile erau uriaşe, pur şi simplu uriaşe. Oamenii trăitori în case habar n-aveau ce era schimbarea bruscă de climă. Zile mai scurte, aer mai rece, lumină mai slabă ce cobora mai pieziş printre copaci, ca şi cum te-ai fi mutat pe altă planetă.

Una din ironiile timpului lor era că încălzirea globală avea să îngheţe Europa şi America de Nord, mai ales pe partea de Coastă de Est de până prin jurul Washingtonului. Kenzo prezisese cel puţin câteva săptămâni de minime de temperatură record: „N-are să vă vină să credeţi” tot spunea el, deşi fenomenul deja începuse în Europa, unde o secetă rece dominase toată vara.

– Punctul maxim al iernii se va instala în Groenlanda şi va împinge curentul jet din Golful Hudson înspre noi. Uneori dinspre Yukon, dar în general dinspre Golful Hudson.

– Te cred, replică Frank, deşi – altă ironie – vremea din acel moment era mai degrabă superbă.

Zilele erau încă fierbinţi, iar frigul dintre ora două dimineaţa şi răsăritul soarelui era tăios şi înviorător. Se aflau numai la câteva

săptămâni distanţă de toiul verii congoleze şi deja era brumă pe frunze în zori.

Pentru Frank, nopţile friguroase însemnau utilizarea echipamentului său de munte, ceea ce-i făcea mereu plăcere. Se răsfăţa în acea căldură deosebită de care hominizii se bucuraseră încă de când începuseră să poarte blana altor animale. Haina l-a făcut pe om, reprezentând totodată una din primele apariţii ale sublimului tehnologic, aceea de a menţine căldura pe frig.

Când se trezea în căsuţa lui din copac, Frank îşi trăgea pe el sacul de dormit ca pe o pelerină şi stătea pe marginea placajului, cu braţele peste balustradă şi bălăngănindu-şi picioarele în gol, uitându-se la zidul de copaci de peste defileu. Frunzele începeau să-şi schimbe culoarea, spectrul culorilor toamnei invadând coronamentul verde cu pete de galben, portocaliu, roşu şi bronz. De loc din California, Frank văzuse arareori aşa ceva şi nu-şi putuse imagina corect ce se petrecea. Nu înţelesese că culorile aveau să fie amestecate laolaltă, formând un câmp de culori amestecate, ca şi cum o cutie de cereale Trix s-ar fi răsturnat pe o peluză, închipuind în superbul său alfabet extraterestru sfârşitul verii, trecerea timpului, omniprezenţa mortalităţii. Pentru toţi cei care-i acordau atenţie, priveliştea era extraordinară şi melancolică.

O coborî pe Miss Piggy şi se dădu jos în această nouă lume. Merse absorbit de noile culori, de mirosul ca de ciupercă al descompunerii, de zăngănitul frunzelor în vânt. Următorul val de brumă avea să desprindă majoritatea acestor frunze din copaci şi atunci casa lui din copac din junglă avea să fie expusă privirii celor de jos. Suliţe de lumină ajungeau deja în anumite părţi ale solului pădurii în care nu mai ajunseseră până atunci. Parcul era încă închis oficial, dar Frank văzuse din ce în ce mai mulţi oameni în el, nu numai din cei fără casă, dar şi cetăţeni obişnuiţi ai oraşului, oameni care folosiseră parcul şi înainte de inundaţii ca loc de alergare, de plimbare pe jos, cu bicicleta sau călare. Din fericire, drumurile şi potecile de pe malul pârâului erau de nereparat şi puţini erau aceia care s-ar fi aventurat în susul defileului dincolo de uriaşul dig făcut de castori, care apăruse ca un stăvilar şi acum era un baraj în toată regula. Trebuia să-ţi croieşti drum tăind tufe şi crengi joase ca să poţi înconjura malul instabil al iazului. Chiar şi aşa, casa din copac avea să fie expusă vederii.

Asta era însă o problemă pentru altă zi. Pornise acum pe poteca de căprioare de pe malul pârâului, observând cum culorile împestriţate ale frunzelor modificau percepţia spaţiului în pădure, făcându-l să pară mai mare, deoarece profunzimea de câmp a lui Frank cuprindea cu claritate maximă un număr mare de frunze oricât de mici.

Aşa se face că, atunci când alerga alături de jucătorii cu discul zburător, aceste frunze acţionau ca puncte de referinţă, iar el părea să pornească un sistem GPS care-l fixa şi mai tare în prezentul şi locul în care se afla. Vedea numai unde se află în fiecare clipă şi alerga fără să conştientizeze solul, liber să se uite în jurul lui. Bucuria de-a se afla în aer liber în zile atât de proaspete şi însorite, atât de pestriţe şi de galbene. Imersiunea în însăşi imaginea şi simbolul schimbării; foarte curând avea să fie nevoit să pună capăt activităţilor sale obişnuite de vară stabilite cu fineţe, să caute altele. Putea s-o facă şi, cumva, chiar aştepta cu nerăbdare s-o facă. Cum rămânea însă cu gibonii? Erau animale subtropicale, ca multe dintre animalele fugite. La grădina zoologică ar fi fost ţinuţi în ţarcuri încălzite atunci când temperatura cobora.

Speciile indigene şi animalele fugite care proveneau din regiunile cu climă temperată sau polară aveau să fie probabil în regulă în această privinţă. Deseori văzuse căprioare cu coada albă în timp ce se juca cu discul zburător; ele aveau să treacă iarna fără prea mari probleme. Erau însă multe alte specii de animale fugite în parc. Odată, pe când se întorceau de la gaura nouă din desişurile din colţul de nord-vest al parcului, Spencer se oprise încremenit, iar toţi ceilalţi înlemniseră şi ei – unul din subjocurile pe care le inventaseră, foarte util dacă nu voiau să sperie animalele pe care le reperau.

– Ce naiba e ăsta? îl întrebă Spencer în şoaptă pe Frank.

Frank se uită fix la animal. Era un bou mare sau un taur mai mic sau…

Era uriaş. Masiv, heraldic, cu coapse groase, ca şi cum ar fi fost coborât dintr-o viziune, una dintre acele privelişti atât de incredibile, încât dacă ai fi visat-o, te-ai fi trezit imediat.

Frank îşi scoase telefonul de la GOAF cu mare încetineală şi apăsă pe butonul pentru Nancy. Oare de câte ori făcuse asta în ultimele săptămâni, mişcând telefonul cât de încet putea şi şoptind: „Nancy, bună, sunt eu Frank, poţi să-mi spui la ce mă uit?”

Pauză, timp în care Nancy identifica prin GPS poziţia telefonului său şi verifica pe un panou mare.

– Aha. Te uiţi la un zimbru.

– Un ce?

– Suntem destul de siguri că e un zimbru. Europa de Nord, Era Glaciară…

Brusc îi păru cunoscut lui Frank.

– … nişte cercetători polonezi au luat ADN-ul îngheţat al unuia şi l-au clonat acum câţiva ani. Născut dintr-o oaie sau cam aşa ceva. Aveau un ţarc în pădurea lor de sud unde alerga o cireadă întreagă. Nu ştim cum au ajuns aici cei pe care-i vedem. Cei mai mulţi sunt în Maryland. O acţiune de răspândire privată a lor, cred, ca în cazul tipului ăluia care s-a hotărât să transplanteze în America de Nord toate speciile de păsări menţionate de Shakespeare şi ne-a cauzat infestarea cu grauri, pe lângă alte probleme…

Frank luă telefonul de la ureche, căci Spencer îşi contorsiona grotesc faţa ca să-i transmită întrebarea: „Ce e? Ce e? Ce e?”

– Zimbru, şopti Frank tare.

Figura lui Spencer îşi schimbă expresia, de data aceasta în masca Marelui Aha al înţelegerii, apoi al încântării, cu ochii albaştri strălucindu-i ca lui Paul Newman. Se uită la animal, neclintit pe culme, şi se prăbuşi într-o mişcare ca filmată cu încetinitorul în genunchi, cu mâinile încleştate pe discul zburător ca pentru rugăciune. Robin şi Robert îşi ţineau discurile zburătoare în faţă, zâmbind ca întotdeauna. Robin îşi ridică mâinile deasupra capului cu palmele în afară ca pentru a omagia sau exprima mărimea animalului.

Proporţiile acestuia erau ciudate, remarcă Frank, cu picioarele din spate şi coapsele mari şi rotunjite. O creatură din picturile rupestre trezită la viaţă în lumea lor.

Spencer se ridică la loc. Întinse discul său zburător către ceilalţi, mişcă din sprâncene şi mimă o aruncare după zimbru: „Îl facem ţintă?” Cu ochii scânteindu-i, gata să scoată un strigăt, Frank nu văzuse niciodată mai clar şamanul din Spencer. Discutaseră, bineînţeles, de multe ori despre aruncatul după animale. Transformatul omniprezentelor căprioare cu coada albă în ţinte ar fi fost cel mai grozav lucru din lume, spre exemplu. Pânda, aruncarea, lovitura – o experienţă antrenantă. Ca prinsul peştelui şi aruncatul lui înapoi, numai că mai interesantă. Nimeni nu era de altă părere. Animalele nu aveau să păţească nimic.

Avea să fie o vânătoare fără ucidere. Însă, în realitate, aşa cum chiar Spencer susţinuse, deja vânau fără să ucidă. Uneori, dacă aruncau cu discul după ele, răneau animalele. Dacă voiau ca animalele să prospere în parc, care, la urma urmei, nu era chiar aşa de mare, atunci nu trebuiau să le sâcâie pocnindu-le din senin cu discuri tari de plastic. Cel mai bine, din punct de vedere dharmic, era să manifeste compasiune pentru toate fiinţele inteligente, aşa că utilizarea lor pe post de ţinte era contraindicată. Drept pentru care refuzară să cedeze tentaţiei.

Ceea părea să susţină Spencer acum, era că ocazia de faţă era una magică, în afara acordurilor de zi cu zi. Înaintea lor se afla un simbol al Erei Glaciare, o fosilă vie, coborâtă din picturile rupestre de la Lascaux şi Altamira, astfel încât chiar trebuiau să renunţe la protocoalele obişnuite pentru a cinsti creatura, pentru a intra în spaţiul sacru al minţii lor paleolitice. Să transforme această magnifică creatură în ţintă într-un ritual religios, sau chiar o obligaţie religioasă.

Spencer transmitea toate acestea prin mimă, alternând poziţia de rugăciune cu mâinile împreunate cu cea de aruncare, cu expresii la fel de contorsionate şi clare ca acelea ale unei măşti de demon. Activitate sfântă, omagiu adus lui *Homo erectus,* formă de venerare a naturii.

– Toţi deodată, şopti Frank.

Ceilalţi încuviinţară din cap.

Frank ţinti şi aruncă împreună cu ceilalţi, iar cele patru discuri sclipiră în zborul lor iute prin pădure. Unul lovi un copac şi sperie zimbrul, care făcu un pas înainte, altul îl lovi în coaste, făcându-l s-o ia la goană îndepărtându-se, dispărând din vedere până să termine ei de ţipat. Îşi loviră palmele în semn de victorie şi fugiră să-şi adune discurile zburătoare ca să continue joaca.

Fiecare după-amiază agitată îi schimba viaţa. Asta era toamna, aşa trebuia să te simţi. Frank vedea peisajul scăldat în durerea produsă de faptul că totul se trecea repede. O lume nouă cu fiecare bătaie de inimă. Trebuia să interiorizeze acest sentiment de schimbare perpetuă, să-l transforme într-un aspect al optimodalităţii. Bineînţeles că totul era în permanentă schimbare! Ce frumos cânta peisajul acest adevăr şi cu câtă claritate! Uuuuuuuuup!

Acum îi plăcea şi mai tare să se afle în căsuţa lui din copac. Trebuia să găsească o cale să rămână acolo la venirea iernii,

chiar şi în mijlocul furtunilor, desigur. John Muir se căţărase în copaci la vreme de furtună pentru a o observa mai bine, iar Frank ştia din zilele lui de drumeţii montane că era minunat să te afli în aer liber pe timp de furtună, dar numai echipat corespunzător. Putea să-şi monteze cortul pe podeaua de placaj, iar cel mai greu sac de dormit al său avea să-i ţină de cald, indiferent de vreme. Avea să se clatine dintr-o parte în alta ca un marinar în vârf de catarg? Voia să afle. John Muir aflase.

Nu avea să se mute într-o clădire. Nu voia şi nu avea să fie nevoit. Oamenii din paleolitic supravieţuiseră erelor glaciare, înfruntaseră frigul şi furtunile vreme de mii de ani. O nouă teorie susţinea că populaţiile izolate pe insule de schimbarea bruscă de climă fuseseră forţate iar şi iar să inventeze comportamente de colaborare pe vreme rea, ceea ce dusese la schimbarea genei şi declanşase ultimele etape ale evoluţiei umane. Rachete bune, îmbrăcăminte care ţinea de cald la fel ca echipamentul de munte al lui Frank, vase pentru transportat focul, arc şi săgeţi. Apariţia în înregistrările arheologice a acelor de os şi plaselor capcană era corelată cu extinderea masivă spre nord cu vreo patruzeci de mii de ani în urmă. Nu numai că rezistaseră, dar se şi extinseseră.

Poate că trebuiau să o facă din nou.

Îmbrăcăminte şi adăpost. La serviciu, Frank observa că oamenii civilizaţi nu prea se gândeau la aceste lucruri, le considerau ca pe ceva de la sine înţeles. Majoritatea purtau haine adecvate „temperaturii camerei” tot timpul anului, năduşind astfel vara şi tremurând iarna, ori de câte ori ieşeau din camerele lor, ceea ce însă rareori făceau. Se credeau rezistenţi la temperatură, dar de fapt nu făceau decât să stea tot timpul înăuntru. Îşi foloseau clădirile pe post de îmbrăcăminte şi de fapt încălzeau sau răceau spaţiile respective ca să imite funcţiile hainelor, oricât de nebunesc ar fi fost acest demers din punct de vedere energetic. O făceau însă fără să se gândească din această perspectivă, fără să facă un asemenea calcul. Vara purtau blugi pentru că asta văzuseră oamenii cu trei generaţii în urmă în reclamele de Marlboro. Blugii erau SUV-urile pantalonilor, parte componentă a unei fantezii de viaţă în aer liber. Frank trecuse de multă vreme la pantalonii de bumbac ultrauşor khembali pe timpul verii, remarcând admirativ cum cutele uşoare ale materialului nu îl lăsau să i se lipească de piele.

Acum că se făcuse mai frig, oamenii tot blugi purtau, la fel de

inutili pe vreme rece ca pe caniculă. Frank trecea încetul cu încetul la echipamentul său de munte. Unele articole necesitau curăţire, dar erau prea delicate pentru a le băga în maşina de spălat, aşa încât se văzu nevoit să caute o curăţătorie chimică pe Connecticut şi constată cu surprindere că îi acceptau şi restul hainelor, pentru că nu-i plăcea să se ducă la spălătoria cu autoservire de pe Van Ness.

Aşadar vreme de toamnă, rece şi vântoasă, deci cămăşi de capilenă[57] Patagonia cu material absorbant ce venea pufos şi uşor pe piele, o vestă de puf cu glugă gata de tras pe cap, geacă de vânt din nailon, izmene lungi de capilenă marca Patagonia, pantaloni de lână şi pantaloni de vânt de nailon dacă bătea vântul. Şosete groase Thurlo în pantofi uşori de drumeţie Salomon. O ţinută care arăta destul de bine, în stilul împătimitului de tehnologie din „Outside Magazine”, ce se potrivea destul de bine fără să sară în ochi la FNS. Oamenii de ştiinţă transmiteau ceva prin hainele lor ca toată lumea, cel mai adesea: „Sunt om de ştiinţă, fac ceva pentru că Are Logică, şi de aceea Mă Îmbrac Raţional”, ţinuta lor putând semăna cu echipamentul de munte al lui Frank, deoarece presupunea geci recreative cu glugă, ghete de drumeţie, pantaloni de schi, cămăşi de lână. Aşa se face că Frank se putea îmbrăca într-un stil high-tech paleolitic şi tot arăta ca orice alt tip sportiv de la FNS.

Munca însăşi se împotmolea în mlaştinile birocratice ce le înlocuiseră pe cele reale. Mlaştinile reale fuseseră asanate, dar rămăseseră cumva sub formă de fantome, trăgând la fund fiecare generaţie de oameni care le încălca teritoriul; astfel, capitala federală păstra caracterul parapsihic al mlaştinii originare, precum şi funcţia ei, deoarece toate toxinele vieţii naţionale erau deversate aici pentru a fi amestecate şi descompuse în puţurile sale gâlgâinde.

Încercarea Dianei de a-şi croi drum prin această sălbăticie începea să producă rezultate, dar şi împotrivire. Îşi petrecea aproximativ paisprezece ore pe zi, credea Frank, în şedinţe la etajul al unsprezecelea al FNS-ului şi pe altundeva prin zonă. La multe dintre aceste şedinţe el nu participa, ci doar afla despre ele, de regulă de la Edgardo, care, în calitatea sa de director al

[57] Denumire dată de compania Patagonia unui tip de poliester cu suprafaţă hidrofilă.

diviziei de matematică şi vechi coleg al Dianei lua parte la destule dintre ele. Unele agenţii erau interesate să se alăture cauzei, spunea Edgardo, în timp ce altele respingeau sugestia că lucrurile se puteau face şi altfel, considerând-o un atac la teritoriul lor. În general, cu cât erau mai departe de procesul stabilirii de politici, cu atât erau mai interesate să ajute. Destule agenţii cu putere de reglementare fuseseră convertite de industriile pe care ar fi trebuit să le reglementeze, fiind astfel agenţi ai inamicilor schimbării; printre ele se numărau Departamentul pentru Energie (industria nucleară şi petrolieră), FDA[58], Serviciul Forestier al Statelor Unite[59] şi alte componente ale Departamentului pentru Agricultură (masă lemnoasă şi agricultură) sau EPA[60] (un amestec curios în funcţie de divizie, unele dintre ele însă legate de industria pesticidelor şi toate aflate sub controlul preşedintelui). Administraţiile republicane repartizaseră în mod regulat la aceste agenţii personal ales din industriile reglementate, care scriseseră reglementări cu gândul la profiturile respectivelor industrii. Acum aceste agenţii erau nu numai lipsite de colţi, dar şi activ de periculoase, oricât de bun le-ar fi fost personalul la nivel tehnocratic. Erau convertite la vârf, iar binele lor potenţial corupt.

Astfel, Diane trebuia să ocolească sau să acţioneze împotriva câtorva dintre aceste agenţii, în special a Departamentului pentru Energie. Nu că energia nucleară n-ar fi putut fi considerată ca încadrându-se în gama de mijloc a soluţiilor energetice nepoluante, aşa cum susţinea adeseori Edgardo, ci doar că, pentru conducerea Departamentului pentru Energie, aceasta însemna încercarea de a sabota alte alternative mai puţin periculoase. Devenea clar că în cadrul proiectului său, FNS trebuia să întreprindă eforturi în vederea schimbării conducerii agenţiilor captive pentru binele mediului şi pentru sănătatea pe termen lung a ţării, ceea ce presupunea însă implicarea în politica prezidenţială. Asta deoarece agenţiile convertite căutau să-i facă acelaşi lucru FNS-ului, străduindu-se să determine administraţia să-i îndepărteze directorul şi eşalonul superior al

58 Food and Drug Administration – Administraţia pentru Alimente şi Medicamente.

59 U.S. Forest Service.

60 Environmental Protection Agency – Agenţia pentru Protecţia Mediului.

conducerii şi să-i înlocuiască cu oameni mai înţelegători cu economia.

Aşadar, deasupra tuturor lucrurilor: războiul agenţiilor.

Prima manifestare a acestui nou domeniu conflictual era numirea unui nou Inspector General la FNS, care se dovedi a fi un om ce fusese cel mai recent Inspector General în cadrul Departamentului pentru Energie, iar anterior lucrase la Southern California Edison şi susţinuse campania preşedintelui cu contribuţii importante.

Nu era un accident, desigur, zicea Edgardo. Era o primă lovitură îndreptată împotriva BGB-ului însuşi. Ceea ce era rău, foarte rău. Edgardo se lansase într-o arie lungă şi paranoică în timpul uneia din alergările lor, dând detalii despre cât de rău putea să fie şi despre toate felurile în care Diane trebuia să se păzească în lunile ce aveau să vină; trecutul ei ar fi fost bine să fie fără pată.

– I-am spus: „Sper că ai un contabil foarte cinstit care să se ocupe de impozitele tale.”, la care ea a râs. „E nevoie de doi pentru joc,” mi-a răspuns ea, „iar eu sunt mai curată decât ei.” Aşadar, trecem la saltele![61]

Frank cântă:

– Teritorialitate, uuuuup! Înseamnă că am îmbulinat-o?

– Nu, nu neapărat. Există prea multe surse de finanţare cu un interes serios pentru atenuarea stricăciunilor climaterice.

Agenţiile de ştiinţă, serviciile de urgenţă, chiar şi NHI[62], chiar şi Pentagonul. De Diane depinde construirea unei alianţe care să poată face treabă. Vor trebui să se lupte pentru tot ceea ce obţin. Le-ar fi de mare ajutor dacă ar reuşi să convertească cealaltă parte chiar de sus şi să convingă echipa preşedintelui că lucrurile astea chiar trebuie făcute şi că ar putea fi privite drept o ocazie pentru noi tehnologii şi afaceri pe care restul lumii va trebui să le utilizeze. Nu cunosc însă Casa Albă suficient de bine ca să pot spune dacă ar ţine. Par idioţi, dar nu se poate să fie pe-atât de proşti pe cât par, altfel n-ar fi acolo. Oricum, Diane zice

[61] „off to the mattresses” în original, variantă a expresiei „to go to the mattresses”, inspirată, se pare, de soluţia folosită de Michelangelo în timpul asediului Florenţei din 1530, când acesta a atârnat saltele pe clopotniţa Bisericii San Miniato al Monte pentru a o proteja de loviturile de tun ale inamicului. Expresia este folosită azi cu sensul de „a se pregăti de luptă”.

[62] National Health Institutes – Institutele Naţionale pentru Sănătate.

că o să facă o încercare. Mai întâi la Senat, apoi la Casa Albă.

În şedinţele cu Frank, Diane nu aducea vorba de această parte a luptei, preferând să discute aspectele tehnice ale muncii lor. Proiectul Atlanticului de Nord se afla încă în cercetare, iar Dianei continua să-i placă foarte mult, numai că o preocupa foarte tare şi căutarea în forţă a unei metode biologice de captare a carbonului. Frank se întreba dacă problemele juridice inerente lansării unui organism modificat genetic în mediu puteau fi depăşite vreodată, însă ştia exact pe cine trebuia să sune pentru detaliile tehnice ale problemei, desigur.

Se gândise oricum să-i sune din nou pe Marta şi pe Yann. Astfel că după o şedinţă cu Diane îşi făcu curaj. Cu gândul la chestiunea supravegherii, se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-i sune de la un telefon public, dar îşi dădu seama că ambele capete trebuiau să nu se afle sub supraveghere pentru ca soluţia să funcţioneze. Nu, cel mai bine era să lucreze deschis şi să lase să fie ce-o fi, iar cotaţiile să crească cum or fi crescut. Aşa că îi sună de la birou pe numerele de la *Small Delivery.*

– Bună, Marta, aici Frank. Voiam să discut cu tine şi cu Yann despre munca voastră din domeniul captării carbonului despre care mi-ai povestit. Poţi să-mi spui cum mai merge cercetarea, în termeni generali adică?

– Merge bine.

– În lipsa studiilor pe termen lung, ai nişte calcule estimative care să arate cât de repede ar putea să funcţioneze sau cât de mult s-ar putea absorbi?

– Nu putem decât să extrapolăm pe baza rezultatelor de laborator.

– Şi ce ne indică acestea, în caz că ne indică totuşi ceva?

– Ar putea fi o cantitate considerabilă.

– Înţeleg.

– Cum mai merge proiectul de la San Diego? întrebă Marta.

– Bine, bine. M-am recuzat din orice acţiune directă pe partea respectivă, dar urmăresc procesul, iar oamenii de la UCSD şi din comunitatea biotehnologică sunt chiar încântaţi de el. Aşa că eu cred că are să se întâmple ceva.

– Şi vom avea şi noi loc în el?

– Da, lucrează la o ofertă. Are să fie un soi de comitet de acordare MacArthur care va da nişte bani de cercetare. Deşi nu vor fi la fel de lipsiţi de constrângeri ca în cazul celor de la

MacArthur, banii vor fi mulţi şi vor fi acordaţi fără cerere celor consideraţi că-i merită.

– Înţeleg.

Vocea Martei mai era încă foarte sceptică, însă Frank remarcă faptul că nu era şi ostilă.

– Aştept cu nerăbdare să văd cum merge.

– Ţi-ar prinde bine dacă vrei să încerci vreodată să utilizezi ceva cum e lichenul ăsta pe care l-ai descris.

– Avem o gamă de opţiuni, zise ea scurt, nedorind să dea detalii.

În dimineaţa următoare la FNS, află de la Edgardo că Diane se certase cu consilierul ştiinţific al preşedintelui, Dr. Zacharius Strengloft. Strengloft îi sugerase într-o şedinţă de la Capitoliu cu Comisia pentru Resurse Naturale a Senatului că FNS-ul ar trebui să continue să se ocupe de ceea ce se pricepea, adică de distribuirea de subvenţii. Diane îi aruncase Privirea ei de Piatră, după care îi spusese în termeni neechivoci că FNS-ul nu era condus de nimeni altcineva decât de ea şi de Consiliul Naţional pentru Ştiinţă. Membrii Senatului şi personalul care fuseseră martori la conflict aveau să-l interpreteze fiecare în felul lui, bineînţeles.

Imediat după aceea, Diane convocă o şedinţă a Consiliului Naţional pentru Ştiinţă, care era de fapt consiliul de administraţie al FNS-ului. Cei douăzeci şi patru de membri ai săi fuseseră cu toţii numiţi de către preşedinte, de pe o listă care, deşi aprobată de către Strengloft, fusese creată de Academia Naţională de Ştiinţe, ceea ce însemna că formau un grup cu ideologii mixte şi Diane voia, în mod clar, să se asigure de susţinerea lor în bătăliile viitoare. Ţinu şedinţa cu uşile închise, iar atunci când ieşi, Frank nu-şi putu da seama dacă obţinuse ce dorea sau nu. Mai târziu însă ea îi spuse că îşi exprimaseră aproape unanim susţinerea pentru încercarea FNS de coordonare a unei reacţii la nivel naţional sau chiar internaţional. Atunci îi văzu iar acel zâmbet slab care-i trecea fugar pe faţă uneori, când îi ieşeau lucrurile cum voia în aceste lupte. Părea netulburată, mulţumită chiar. Dădu întrebător din cap în timp ce-i povestea lui Frank şi îşi puse mâna pe braţul lui, la fel ca la sala de forţă, afişând zâmbetul ei slab. În ce joc ciudat erau prinşi, părea să spună zâmbetul ei. Era însă clar că nimeni nu avea s-o intimideze. Iar Frank, cu siguranţă, nu dorea să fie cel care să încerce.

Pentru a implementa ceva în Atlanticul de Nord, avea să fie necesar să-şi coordoneze planurile cu cele ale IPCC-ului şi al restului ONU şi, de fapt, cu ale întregii lumi, să obţină aprobări, finanţare, să aibă grijă ca materialele să se fabrice sau să se adune, oricare ar fi fost acestea.

În cele din urmă, nevoia de a intra în legătură cu agenţii internaţionale îi obligă să programeze o zi de întrevederi la sediul ONU de la New York. Diane îl rugă pe Frank să o însoţească la câteva dintre ele, iar el acceptă bucuros.

– Călătorie uşoară pe alte planete, zise el.

– Poftim?

– Manhattan.

– Ah, da.

Când îşi petrecea serile alături de camarazi, Frank devenea uneori curios cu privire la planurile lor. Mesele de picnic şi vatra nu aveau să fie bune de mobilier de iarnă. Vatra era atât de prost făcută că semăna cu un cuptor de pizza pus pe sol, inutil pentru încălzit, gătit sau uitat la foc. Poate că asta era şi ideea, cu siguranţă cei care o construiseră trebuie să fi ştiut ei ceva. Unele dintre celelalte zone de picnic aveau inele pentru foc deschise, dar camarazii aleseseră să stea aici lângă cuptor.

Într-o seară, constată că încercaseră să rezolve problema luând un tomberon de oţel şi făcând focul în el, un foc care doar pâlpâia pe buza acestuia. Tomberonul radia probabil căldură, iar focul nu era vizibil de la distanţă, dacă asta îi îngrijora, dar era un foc de tabără mizerabil.

– Hei, Prefisore! răcni Zeno. Care-i treaba omule? Nu te-am mai văzut de ceva vreme.

Ceilalţi i se alăturară cu saluturile lor obişnuite. „A fost prea ocupat!” „Studentele alea îl doreau.”

Erau toţi înfofoliţi, cu pulovere şi haine de la un magazin de haine vechi, şi, spre încântarea lui Frank, geci de puf unsuroase. Gecile de puf vechi erau probabil ieftine, deoarece nu mai erau la modă şi nu exista îmbrăcăminte mai bună pentru frig.

– Hei! făcu el. De super multă vreme. De când, de ieri?

– Yarrr. Ha, ha, ha.

– Ştiu că aţi făcut o mulţime de chestii pe care vreţi să mi le povestiţi.

– HA!!! Aprobară croncănind gluma. N-am făcut nimic! De ce să facem?

Şi totuşi peste puţin timp ieşi la iveală faptul că trecuseră cu toţii printr-un număr extraordinar de traume de când trecuse Frank ultima oară pe la ei. Se întrerupeau unul pe altul fără încetare în timp ce le relatau, făcând un talmeş-balmeş pe care nu l-ar fi putut urmări nimeni, doar că el ştia de la început că nici nu era cazul să încerce. „Da, sigur!” era tot ce trebuia să zică din când în când. Îl izbi din nou bogăţia detaliilor cu care îşi aminteau de zgârieturi, încăierări sau bătăi; erau capabili să reconstituie fiecare mişcare ca şi cum ar fi fost filmată cu încetinitorul, ceea ce şi făceau când îşi depănau povestea, deoarece făcea parte din poveste, fiind poate cea mai interesantă parte a ei: „Eu m-am răsucit aşa, şi nu m-a nimerit, a dat peste umăr, aşa, şi eu m-am ferit,” ziceau ei, ferindu-se şi evitând un adversar absent, dar ţinut bine minte.

– A trebuit să-l tragem de pe ăla, pe bune! A trebuit să-i desprind degetele de pe gâtul ăluia! Îl dădea cu capul de beton!

În cele din urmă terminară.

– Focul vostru? E nasol, făcu Frank.

Un strigăt de aprobare şi dezaprobare.

– Ce vrei să zici, omule? întrebă Zeno. E numai bun să te bagi cu capul în tomberon!

– YARRR.

– Numai aşa l-aţi putea vedea, i-o întoarse Frank. De ce nu vă duceţi acolo unde sunt vetrele bune?

Râseră de naivitatea lui.

– Ar fi prea bune pentru noi.

– Poate c-aşa o să ne tragem şi noi un foc dacă ne ducem!

Unul dintre ei mimă o lovitură de karate îndreptată împotriva cuptorului.

– Rahat ce eşti!

– Aveţi nevoie de foc, zise Frank.

– AVEM foc.

– Nu puteţi să dărâmaţi vârful chestiei ăsteia sau să faceţi un inel pentru foc lângă ea? Nu există niciun loc prin apropiere unde să se demoleze sau să se construiască ca să puteţi lua nişte cărămizi din cenuşă?

– Nu întărâta stăpânirea împotriva noastră mai tare decât e! zise Pagină Federală.

– Cum vreţi voi, zise Frank. Are să vă îngheţe fundul.

– Oricum e un foc făcut cu fundul.

– Trebuie să pui mâinile pe metal, e ridicol!

– Să mori tu, de-aici e cald!

– Da, sigur.

Se calmară. Subiectul de discuţie se mută la iarnă şi la cum cuprindea ea totul, aşa că Frank se relaxă şi ascultă. Nici prin gând nu le trecea să reacţioneze la ce le spusese el dând fuga în noapte ca să-şi facă un inel pentru foc corespunzător. Dacă aşa ceva le-ar fi stat în fire, n-ar mai fi ajuns unde erau acum. Poate că mai târziu sfatul avea să aibă ecou asupra lor.

Câţiva discutară despre perspectiva dormitului în staţiile de metrou repuse în funcţiune; obişnuiţii acestor staţii se împrăştiaseră, aşa că grătarele bune nu erau revendicate de nimeni. Puteai să te cuibăreşti într-un loc bun toată ziua, însă riscai să fi săltat de poliţie într-un moment prost ales. Dacă însă nu-ţi asumai riscul, era puţin probabil să găseşti un loc bun.

Zeno declară că el avea să-şi construiască o colibă să doarmă în ea lângă locul lor. Ceilalţi fură imediat de acord că se puteau construi adăposturi bune. Totul îi suna ipotetic lui Frank, care credea că, de fapt, vorbeau aşa ca să nu se vadă că nu doreau să discute despre locurile în care dormeau.

Ceea ce i se părea logic, doar nici el nu le spunea unde dormea. Camarazii se aflau sub un alt tip de supraveghere decât el, mai neregulată, dar posibil şi mai directă, cu consecinţe mult mai rele decât cele pe care le-ar fi avut de suportat el (aşa spera). Aveau cazier, care, în cazul unora dintre ei, era chiar lung. Tehnic vorbind, mai tot ce făceau era ilegal, inclusiv faptul că se aflau în Parcul Rock Creek. Din fericire, mulţi alţii făceau exact la fel. Era apărarea turmei: prădătorii îi alegeau pe cei slabi, dar grosul turmei scăpa cu bine. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine, aşadar, până la un punct, la care încă nu ajunseseră, chiar dacă prin părţile inundate ale oraşului şi mai ales prin parcuri se puteau observa acum mici aşezări de ocupanţi ilegali şi chiar ceea ce s-ar fi putut numi cartiere de cocioabe. În cele din urmă, aceasta s-ar fi putut să declanşeze o acţiune poliţienească în forţă, iar Parcul Rock Creek era un loc important. Numai că noii pereţi ai ravenei defileului erau abrupţi şi instabili, imposibil de patrulat pe timp de noapte. Ca să cureţe defileul ar fi trebuit să treacă la acţiune pe timp de zi şi să cheme Garda Naţională – amândouă, cum zicea mereu Zeno. Dacă făceau aşa ceva, atunci camarazii se puteau strecura în oraş sau spre nord în pădurea de pe graniţa cu statul Maryland.

Până atunci, dacă nu erau văzuţi, nici nu-şi aducea nimeni

aminte de existenţa lor. Dispăruseră de pe radar, ridicaseră ancora şi spălaseră putina. Lumina focului sălta pe feţele lor, gravând fiecare urmă de lovitură şi cută. Nu prea se mai vedea altceva din ei, ceea ce-i făcea să semene cu un cerc de chipuri fără trup – măşti – sau cu o gravură în lemn de-a lui Rockwell Kent[63].

– Era un tip care trăia pe străzile din San Francisco şi care s-a dovedit a fi foarte bogat, moştenitorul unei averi, numai că lui îi plăcea să trăiască sub cerul liber.

– Era şi beţiv, nu?

– Nenorocitu' de George Carlin e aşa de amuzant!

– Au zis că sunt la gradul zece, dar n-au vrut să-mi dea asigurare stomatologică.

Alea, alea. Frank îşi aminti de un foc din tinereţea lui. Două alpiniste uşor ameţite dăduseră buzna în Tabăra Patru pe la miezul nopţii şi îl târâseră din faţa unui foc ce trăgea să se stingă, insistând să vină cu ele să facă o baie în Râul Merced; şi cine-ar fi putut să le refuze, cu toate că apa era şocant de rece şi era şi un întuneric să-l tai cu cuţitul, iar înotatul cu două californience dezbrăcate noaptea în Yosemite era mai mult o idee bună decât o realitate confortabilă. Atunci când ieşiseră din apă şi se întorseseră împleticindu-se la foc, aproape morţi de hipotermie, trebuiseră să pună o grămadă de lemne pe foc până ce acesta să se transforme într-o flacără mare galbenă şi să danseze în faţa lui ca să prindă fiece pulsaţie a căldurii salvatoare. Chiar şi atunci Frank înţelesese că probabil nu avea să vadă vreodată ceva mai frumos.

Acum stătea împreună cu un grup de indivizi fără casă roşii la faţă, înfofoliţi în gecile lor slinoase de puf, în jurul unui foc făcut pe fundul unui tomberon. Contrastul cu noaptea de la Tabăra Patru, era atât de complet, că-i veni să râdă. Cumva însă lega cele două nopţi între ele.

– Ar trebui să facem un foc adevărat, spuse el.

Nu se mişcă nimeni. Din tomberon se ridica cenuşa odată cu fumul. Frank băgă în el o bucată de cherestea de cinci pe zece centimetri încercând să amestece jarul ca să facă flacără peste buza acestuia.

– Dacă ai un foc pe care nu-l poţi vedea, zise el în timp ce amesteca, îţi ieşi din minţi.

---

[63] Pictor şi gravor american, care a trăit între anii 1882–1971.

Pagină Federală pufni:
– Încălzire centrală, nu?
– Deci toată lumea e nebună, yarr. Sigur că da.
– Noi suntem cu siguranţă.
– De asta să fie oare?
– Nu iese fum fără foc.
– Când s-a zis asta, acum un milion de ani? Uuuup! Uuup! Uuuup!
– Hei, maimuţoiule, încetează! Faci ca Meg Ryan în filmul ăla!
– Ha, ha, haaaa! Ce amuzant era!
– Mima! Mima!
– Pe mine nu mă deranjează, fals sau nu.
– De parcă tu ţi-ai da seama!
– ... cea mai frumoasă vocalizare umană înregistrată vreodată.
– Da, sigur, e evident că nu te pricepi la pornografie.
Chestii care să încălzească trupul: râs, reconstituit de bătăi, cântat la o chitară imaginară, jocul cu focul, discuţii despre sex, gânditul la alpiniste.
Dărâmatul în şuturi al unui cuptor de piatră avea să încălzească cu siguranţă trupul. Frank se ridică în picioare. Avea nevoie de un baros şi o rangă, iar ei n-aveau decât nişte bucăţi de cherestea de cinci pe zece şi o bâtă veche de baseball din aluminiu, deja bine înfundată.
O piatră dintr-o mică deschizătură din vârf nu se mai ţinea bine în cimentul ei. Frank se aşeză în ceea ce se i părea a fi unghiul potrivit şi izbi piatra cu o bucată de cherestea. Pe camarazi îi încânta diversiunea, râdeau în hohote şi-l încurajau. Dărâmă prima piatră în vatră, scurmă în cenuşă şi o rostogoli afară, după care nu-i mai rămase decât să dărâme piatră cu piatră. Folosi cea mai lungă dintre bucăţile de cherestea de cinci pe zece şi continuă să lovească. Cimentul era vechi aşa că vatra se prăbuşi piatră cu piatră.
Când îi reduse înălţimea până la nivelul genunchilor, vatra deveni utilizabilă, cu o gaură într-o parte, acolo unde se aflase uşa veche. Umplu gaura cu pietre, dar mai rămăseseră destule cât să mai facă o vatră dacă doreau. Sau poate suporturi pentru bănci, dacă găseau nişte scânduri.
– Bun, hai să mutăm focul din cazanul de gunoi în vatră, zise el.
– Cum o să-l ridici? E încălzit până la roşu la fund, să nu-l

apuci!

– Ai să-ţi arzi mâinile, omule!

– Nu e încălzit până la roşu, spuse Frank. Haideţi să-l apucăm câţiva dintre noi de partea de sus. Puneţi-vă mănuşi şi aplecaţi-l, iar noi o să-l ridicăm cu penele de aici.

– Rostogoleşte-l şi arde-ţi piciorul!

– Da, sigur!

Zeno era dispus s-o facă, iar ceilalţi se adunară în jurul lui. Cei care aveau mănuşi apucară tomberonul de buză, îl ridicară şi îl înclinară. Frank şi cu Andy vârâră pene din câte o parte, săltându-l. Întregul conţinut arzând se scurse cu un sfârâit în noul inel de foc, răbufnind în noapte. Urlete însoţiră răbufnirea de fum şi scântei.

Se aşezară în jurul flăcării vesele, văzându-se dintr-o dată mai bine unul pe celălalt.

– Acum ne trebuie o pizza!

– Cine se duce să ia?

Se uitară cu toţii la Frank.

– Rahat, spuse el. Unde-i Tăietorul?

– Adă şi nişte bere! zise Zeno, cu acelaşi râs fals de mai înainte.

În timp ce dădea cu piciorul în grămezi de frunze căzute, aerul rece îl izbi ca un şuvoi de apă peste faţă. Îi dădu o senzaţie de bine. Trebuia să râdă: toată viaţa lui se dusese la munte şi în regiunile polare ca să respire aşa un aer înviorător şi îmbătător, iar acum avea parte tocmai de aşa ceva în mijlocului oraşului acestuia ridicol. Poate că anotimpurile aveau să devină teritoriul lui, iar iarna avea să fie cum era la altitudine sau latitudine mare, ceea ce s-ar fi putut dovedi un lucru bun.

În după-amiaza de dinaintea plecării lui şi a Dianei la New York, îl sună pe Spencer ca să vadă când jucau pentru că voia să mai prindă un joc înainte să plece din oraş.

Era o zi perfectă de octombrie, vreme frumoasă de toamnă târzie, şi aruncară în lumina chihlimbarie orizontală a apusului peste o briză aspră dinspre apus care abătea asupra lor o ploaie continuă de frunze galbene şi maronii ce cădeau învârtejite. Frank îşi aruncă discul prin ploaia de confetti a pădurii, strigând alături de ceilalţi, şi când ajunseră în micul luminiş al camarazilor, era absorbit în joc.

Spencer se opri atât de brusc, că Frank aproape că se izbi de

el, zicându-şi „zimbru”, dar în acel moment văzu nişte bărbaţi în veste antiglonţ cu puştile îndreptate spre camarazii uluiţi.

– La pământ! strigă unul dintre bărbaţi. La pământ, acum! LA PĂMÂNT!

Vagabonzii se prăbuşiră stângaci, cu faţa în jos şi mâinile întinse în lateral.

Jucătorii cu discul zburător rămaseră înlemniţi pe loc. Unul dintre bărbaţi se întoarse şi le zise:

– Terminăm într-un minut. De ce nu vă vedeţi de drum?

Frank şi jucătorii cu discul zburător încuviinţară din cap şi o porniră pe Ross, în pas de jogging până când dădură colţul, după care se opriră şi se uitară înapoi.

– Ce naiba a fost asta?

– O arestare.

– Da, dar a cui?

– Aflăm când ne întoarcem.

Continuară să joace, dar distraşi, ratând aruncare după aruncare. Pe drumul de întoarcere grăbiră pasul şi ajunseră la zona 21 gâfâind.

Vagabonzii erau tot acolo, mai puţin Jory.

– Ce-a fost asta, oameni buni? le strigă Spencer în timp ce se apropiau în fugă de ei. Arăta oribil!

– Razie, răspunse Zeno.

Barbă Roşcată dădu din cap indignat.

– Ne-au obligat să ne întindem pe jos ca pe nişte infractori.

– Nu voiau probleme, explică Zeno. Credeau că Jory are armă.

Aha, Jory, cel care-i provocase tot timpul o senzaţie de nelinişte puternică lui Frank. Prin urmare nu i se păruse numai.

– Erau gata să ne împuşte, se plânse Barbă Roşcată.

– Sigur că da. Probabil auziseră că Jory are armă.

– Deci pe Jory îl căutau? întrebă Spencer. Ce-a făcut?

– Jory e cel care l-a bătut pe Ralph! Nu ştiaţi?

– Nu.

– Ba da, ştiaţi, s-a dat la ziar. Ralph a mâncat bătaie de la Jory şi de la un alt tip, la Zona 18.

– A trebuit să-l luăm de pe el, aşa să ştii! A trebuit să-i desprind degetele cu forţa de pe gât! Îl dădea cu capul de beton.

– Da, Ralph a stat în spital după aia, dar la vreo câteva săptămâni mai încolo Jory a apărut iar şi a venit să stea cu noi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Iisuse, făcu Frank. De ce nu v-aţi dus la poliţie ca să scăpaţi

de el?

Îi strigară „DA, SIGUR!” în cor. Apoi vorbiră, întrerupându-se unul pe celălalt de nerăbdare:

– Ce crezi că au de gând să facă?

– Au să dea telefon la secţie să afle de toate problemele mele şi or să ia legătura cu ofiţerul care se ocupă de cazul meu de eliberare condiţionată…

– Pe naiba, or să te bată…

– Ai putea să ajungi la răcoare ani de zile.

Zeno rânjea ca un rechin.

– Sunt nişte chestii cu care trebuie să te împaci, Doctore. Poliţia nu e pentru noi. Jegurile vin să stea cu noi, asta este.

– Greu de crezut, zise Frank.

– Oare?

Îşi continuară alergarea şi, după ce terminară jocul cu discul zburător, Frank îl întrebă pe Spencer:

– Nu pot primi ajutor de la poliţie dacă au nevoie de el?

Spencer dădu din cap.

– Nici noi nu putem. Oamenii care nu au domiciliu legal se află în afara sistemului legal, care e axat pe proprietate.

– Dar voi nu aveţi unde locui?

Spencer, Robin şi cu Robert izbucniră în râs.

– Avem unde locui, răspunse Spencer, numai că nu plătim pentru statul acolo.

– Şi atunci ce faceţi?

– Rătăcim un pic. Ca tine, nu? Vânăm şi culegem în mediul tehnologic.

– O stare divină, zise Robin.

– Vino la cină şi ai să vezi, îi propuse Spencer. Libergetarienii[64] din Klingle Valley organizează o masă la care fiecare aduce ce

[64] Fregans în original, o variantă a formei mai uzitate de „freegans”, termen creat prin alăturarea cuvântului „free”, care înseamnă „liber” şi „vegan”, care înseamnă „vegetarian strict” care nu consumă şi nu utilizează niciun fel de produs de provenienţă animală. Libergetarienii au apărut ca o mişcare de protest împotriva societăţii de consum cu risipa ei. Ei nu sunt neapărat vegetarieni şi îşi procură adeseori hrana scotocind prin pubelele de gunoi ale marilor magazine de unde recuperează mâncarea ambalată aruncată la gunoi pentru că tocmai i-a expirat termenul de garanţie. Tot ei recuperează şi refolosesc diverse alte produse, care, deşi utilizabile au fost aruncate de proprietari.

poate.

– Eu n-am nimic de adus.

– Nu-ţi fă griji. O să fie suficient. Poate iei o sticlă de vin de pe drum.

Pe drum spre Klingle Valley, un parc situat în prelungirea parcului Rock Creek, Spencer şi cu ceilalţi îi explicară că erau oameni fugiţi în sălbăticie.

– Folosiţi acest termen?

Da, aşa-şi spuneau în prezent, dar şi ocupanţi ilegali, căutători în gunoaie, libergetarieni. Existau în fiecare oraş, într-un soi de sălbăticie urbană.

– Libergetarian? Ce-i aia?

– E ca un fel de vegetarian, numai că mănâncă doar ce poate obţine pe gratis.

– Poftim?

– Mănâncă din tomberoane de gunoi. Ia mâncarea care altfel s-ar pierde.

– Ohoo…

– Gândeşte-te numai câte restaurante sunt în Washington! zise Spencer.

Atâtea restaurante rafinate, atâta mâncare minunată, din care o parte se arunca în fiecare seară. Mâncare perfect bună şi proaspătă. Asta era maniera în care trebuiau să se desfăşoare afacerile restaurantelor. Prin urmare, dacă ştiai programul de la tomberoane şi te hotărai să nu mai dau niciodată vreun ban pe mâncare, ci să ţi-o cultivi sau culegi din gunoaie ori să ţi-o ucizi – ca în cazul multor căprioare cu coada albă alese pentru sacrificat şi mâncate – atunci erai libergetarian. Se duceau chiar în acea seară la o petrecere libergetariană încropită cu ce se găsea. Avea să fie o mulţime de vânat.

Casa care găzduia petrecerea era bătută în scânduri, după ce suferise stricăciuni mari de pe urma unui incendiu. Se strecurară prin spate şi dădură peste o petrecere în toi, cu o grămadă de oameni, tineri şi mai puţin tineri, unii dintre ei tatuaţi şi cu piercing-uri, alţii în haine multicolore stil hippie şi cu frizuri rastafariene. În cămin ardea focul, dar coşul nu trăgea bine, iar pe lângă fum în aer mai plutea şi un amestec puturos de miros de câine ud, patchouli, mâncare şi ceva ce ardea într-o narghilea în colţ: o combinaţie de haşiş, trabuc şi ţigări aromate cu cuişoare, judecând după norul prin trecuse Frank.

Jucătorii de golf cu discul fură întâmpinaţi cu căldură, iar

Spencer aclamat ca o celebritate locală, un soi de rege al ţiganilor. Îl prezentă pe Frank foarte neprotocolar şi îl împinse din urmă spre masa cu mâncare: „Totdeauna e înţelept să te serveşti cât mai poţi”, după care se ospătară cu o selecţie din cele mai bine bucate de la restaurantele din Washington, uşor reconstituite pentru această ocazie: fripturi, quiche, salată şi pâine. Spencer mâncă precum un lup, iar când terminară şi Frank se simţea ghiftuit.

– Vezi? îl întrebă Spencer când se aşezară pe podea uitându-se la mulţimea care se scurgea pe lângă ei. Sunt o mulţime de clădiri goale în oraşul ăsta. Dacă lucrezi în echipă şi te ţii de treabă, poţi găsi adăpost şi mâncare pe gratis. Ia haine din gunoi sau cumpără-le din magazine second-hand, stai de vorbă cu lumea sau joacă-te cu discul zburător pentru amuzament, mergi pe jos oriunde te duci şi poţi ieşi aproape complet în afara economiei cu bani. Trăieşte din surplus, ca să nu contribui la risipă. Reduci risipa, îţi pui energia înapoi în reţea. Dă un mic spectacol de teatru stradal în cartierul avocaţilor ca să strângi ceva mărunţiş, munceşte cu ziua chiar sau ia-ţi o slujbă la un magazin. În realitate, nu ai deloc nevoie de bani, dar ceva bani acolo prind bine.

– Uau! replică Frank. Câţi oameni fac aşa ceva?

– Greu de zis. E mai bine să treci neobservat, exact din cauza acelui tip de probleme cu poliţia despre care îi întrebai pe camarazi. Cred că sunt cel puţin câteva sute de oameni, poate chiar o mie, care se consideră libergetarieni sau fugiţi în sălbăticie. Evident, numărul celor fără casă e mult mai mare, dar eu mă refer la cei care abordează problema ca noi.

– Uau!

– Contează foarte mult cum priveşti ceea ce faci.

– Adevărat.

În colţ, un grup se pregătea să cânte nişte muzică: două chitări, o mandolină, o vioară, un flaut de lemn şi un armoniu. Două tinere veniră la Spencer şi-l ridicară în picioare, prezenţa lui fiind necesară la percuţie.

– Mulţumesc, Spencer, în curând va trebui să plec, zise Frank.

– Nicio problemă, omule, or să mai fie petreceri de-astea. Un disc mâine?

– Nu, trebuie să mă duc la New York. Vin când mă întorc.

– Ne vedem atunci.

* * *

FRANK ŞI CU DIANE LUARĂ TRENUL spre New York. Stăteau faţă în faţă, despărţiţi de o masă, în expresul de dimineaţă ce pleca din Gara Union spre Gara Penn, legănându-se uşor în timp ce lucrau pe laptopurile lor, oprindu-se din când în când să ia o gură de cafea, să se uite pe geam şi să discute. Uneori pauza dura jumătate de oră, după care se întorceau la lucru. O atmosferă prietenoasă.

Pe fereastră se vedeau defilând rapid spatele caselor aşezate în şiruri lungi, curţi neîntreţinute ce-ţi săreau în ochi. Vechi clădiri industriale din statele din zona Atlanticului Central, ruginite şi cu geamuri sparte, zburând pe lângă ei şi dispărând. Traversară unul din marile fluvii, apoi trecură pe lângă Atlanticul cenuşiu, ce-şi bolborosea spuma albă murdară pe ţărm.

Coborâră apoi în subteran, ca să treacă pe sub Hudson şi să intre în Metropolis, exact aşa cum îl descrisese Fritz Lang. Ziduri foarte vechi de piatră, nemarcate de graffitti.

Trenul se opri în mijlocul tunelului.

– Ai stat vreodată în New York? întrebă Diane.

– Nu, abia dacă l-am vizitat.

– Uau!

– Tu?

– Da. Am învăţat la Columbia.

– Ce anume?

– Medicina.

– Serios?

– Da, acum mult timp.

– Ai şi practicat-o?

– Sigur. Cinci ani, după care am intrat în cercetare şi apoi în administraţie şi am ţinut-o tot aşa, cum cred că ai spune tu.

– Da, zise el uitându-se la screen saver-ul de pe laptopul ei în care se perindau ciclic nişte feţe asiatico-americane. Adică, director la FNS – asta tot administraţie e.

Diane oftă.

– E adevărat. Tot timpul s-a tot întâmplat câte ceva.

Lovi o tastă cu degetul, făcând să dispară feţele, înlocuite de un calendar, cu care ţinea socoteala fiecărei ore şi jumătăţi de oră, evident. Sub el se afla o foaie de calcul tabelar cu proiecte, un soi de listă de activităţi, dar în care evenimentele erau împărţite pe categorii şi distribuite în funcţie de lecturile necesare pentru context, preîntâlniri, biografii ale participanţilor şi aşa mai departe.

– Şi tu trebuie să ai un sistem, comentă ea, văzând la ce se uita.

– Sigur, spuse Frank. O listă de activităţi.

– Sună mai sănătos decât sistemul meu. Ei, te simţi mai bine?

– Păi cred că da.

Diane râse.

– Sper că mai bine decât anul trecut?

Frank simţi cum roşeşte.

– Da, sigur. Provocarea e mai mare, dar eu mi-am căutat-o.

I se puse un nod în gât din cauza subiectului şi zise repede:

– Aş fi mult mai bucuros dacă ONU s-ar implica într-unul din aceste proiecte.

– Sigur, dar munca în sine în clădire?

– Da, sigur. Varietate mai mare.

– Tot nu e cercetare.

– Ştiu, dar mă străduiesc. Poate că diferă doar tipul. N-am ştiut niciodată prea bine cu ce anume ne ocupăm la FNS.

– Ştiu.

Faţa i se înroşise complet. Se gândi: „Hai, nu fii laş, dacă a existat vreodată vreo ocazie de a discuta subiectul, atunci asta e.” Cu numai câteva luni în urmă, Diane luase critica furioasă a FNS-ului făcută de Frank şi

1. se prefăcuse că nu o văzuse niciodată

2. îi ceruse să facă o prezentare a conţinutului acesteia în faţa Consiliului Naţional pentru Ştiinţă şi

3. îi ceruse în public să rămână la FNS şi să conducă o comisie care să-i studieze propunerile, precum şi toate celelalte metode posibile de a creşte impactul FNS-ului asupra problemei încălzirii globale, obligându-l astfel în faţa grupului de confraţi ce-i servea de pretext să demonstreze că nu era numai gura de el, asumându-şi o slujbă dificilă şi lipsită de recunoaştere pentru binele tuturor.

Iar el fusese de acord.

Trase aer adânc în piept şi o întrebă:

– De ce nu mi-ai zis nimic atunci când ţi-am dat scrisoarea?

Diane îşi ţuguie buzele.

– Credeam că ţi-am spus.

Dădu din cap, îşi coborî privirea şi lovi uşor cu degetul o însemnare din programul ei.

– Mie mi-a părut scrisă de cineva sătul până în gât să tot

prelucreze mape, care voia să facă altceva. Nu păreai să vorbeşti de FNS, cel puţin mie nu mi s-a părut.

– Poate nu în întregime, dar chiar voiam să vorbesc şi despre FNS.

– Sigur. Am crezut că ai exprimat nişte idei bune. M-am gândit că s-ar putea să te intereseze să le încerci şi uită-te!

– Şi ai ignorat restul problemei.

– Trebuie să-ţi rămână la dosar, eu nu pot modifica dosarele. N-are însă niciun rost să cauţi probleme. Consider că lăsatul problemei în dosar e o metodă destul de eficientă. În cazul tău, avea să fie eficientă într-un fel sau altul. Ori te întorceai la San Diego, ori ne ajutai de aici. De aceea e bine că mi-ai dat personal scrisoarea, adică pe hârtie.

– Am încercat să o iau înapoi, mărturisi Frank.

– Da? Cum?

– M-am întors şi am căutat-o, dar Laveta ţi-o dăduse deja.

– Înţeleg. Mă bucur că a făcut-o. Cred că aşa a fost cel mai bine.

Frank căzu pe gânduri.

– Tu nu?

– Ba da. Nu ştiu, cred că încă încerc să-mi dau seama.

Schiţă iar zâmbetul ei uşor, iar el descoperi că-i plăcea să-l vadă. Îl plăcea să-l provoace.

Trenul se mişca din nou şi peste puţin timp intrară în Gara Penn. Merseră pe străzile Manhattanului pe nişte canale imense create de către zgârie-nori, traversând centrul spre clădirea ONU, în timp ce Frank se holba la privelişti cu uimirea unui fost spălător de geamuri.

Treaba pe care o aveau de făcut în acea zi de la sediul ONU era interesantă. Frank ajunse să vadă o altă latură a Dianei, întrezărind poate chiar adevărata ei chemare, de diplomat internaţional sau tehnocrat. Cunoştea deja pe toată lumea, iar în cadrul întâlnirilor se ridica de pe scaun ca să li se uite peste umăr la ecranele lor şi le punea mâna pe umăr atunci când arăta sau întreba ceva. Se mai întâlniseră clar cu toţii de multe ori înainte, existând chiar şi o pauză în timpul căreia Secretarul General însuşi trecuse s-o salute, mulţumindu-i exagerat pentru „tot ce făcea.” În discuţii, Diane insista pe problemă şi pe luarea unor măsuri, din când în când glumind că ea era reprezentanta Statelor Unite ale Americii şi totuşi promova o gamă puternică de măsuri de mediu. Nu exagera în această privinţă, mesajul ei

părând a fi acela că, deşi, istoric, SUA constituiseră o parte a problemei încălzirii globale, de la respingerea Protocolul de la Kyoto până la eliminarea unei cantităţi mai mari de dioxid de carbon în atmosferă decât orice altă ţară, această situaţie avea să se schimbe. În ceea ce priveşte trecutul, Diane şi aliaţii ei nu aveau de ce se să se ruşineze, pentru că nu ei avuseseră câştig de cauză la nivel politic. Într-una dintre conversaţii, explicase chiar că sondajele demonstrau că majoritatea americanilor erau interesaţi de protecţia mediului şi voiau ca guvernul lor să întreprindă ceva în domeniul schimbării climaterice, astfel încât nu se punea problema unei inferiorităţi numerice, ci doar cea a nerecunoaşterii, ca urmare a unei distribuţii mai generale a sistemelor democratice în SUA. Zicând acestea, Diane ridică din umeri: nu exista niciun motiv să te revolţi, căci lupta împotriva lăcomiei nu avea să se sfârşească niciodată, iar până atunci, ea slujea drept ambasador al tuturor elementelor societăţii americane care doreau să se implice în problema climei. Acum s-ar putut să reuşească să se impună.

În mare parte acest lucru se vedea în felul ei de-a fi: veselă, concentrată asupra rezultatelor prezente şi viitoare. Continuă implacabilă în acea zi, discutând plan după plan, scriind circulare pe laptop şi trecând la altă chestiune fără a face prea mare caz, uneori în faţa unei noi distribuţii, alteori cu aceeaşi oameni, cărora nu le zicea decât un: „Bun, şi cu asta cum rămâne?”

Mai târziu în acea zi se întâlniră cu reprezentanţii grupului de tranzacţionare al emisiilor de dioxid de carbon şi ai pieţii *futures* ataşate acestuia; exista o bursă *futures* a creditelor carbon, ca pentru orice altceva, iar Diane considera că era loc de îmbunătăţire a calculelor acesteia pentru a fi mai exacte şi mai utile. Negocierile pe marginea tratatului din domeniul emisiilor de dioxid de carbon programate pentru anul următor aveau să le facă mult mai scumpe, iar acesta era genul de perspectivă care dădea un impuls enorm pieţei *futures,* pentru că lumea se grăbea să cumpere cât mai era marfa ieftină. (Frank urmări discuţia cu foarte mare atenţie, gândindu-se la statutul lui de marfă.) Genul aceasta de investiţie putea duce la strângerea unor fonduri considerabile înainte de a fi nevoie de ele din plăţi, ce puteau fi cheltuite pentru stimularea diverselor proiecte de atenuare a schimbării climatice.

Calculele efectuate cu ajutorul Modelului Dinamic Integrat

pentru Climă şi Economie[65], DICE-99, demonstraseră că o taxă pe dioxid de carbon perceput la pompă de numai zece cenţi pe galonul de benzină ar fi permis acumularea unui fond de siguranţă suficient de mare cât să finanţeze aproape orice acţiune de atenuare a schimbărilor climatice care le-ar fi trecut prin minte, dacă ar fi indexat-o cu rata inflaţiei şi ar fi introdus-o cu câţiva ani mai devreme. Rataseră ocazia de a acţiona preventiv, la fel ca multă lume, dar mai puteau profita cumva de ea, deoarece majoritatea ţărilor îşi creau propria lor variantă de bursă a emisiilor de dioxid de carbon şi instituiau o taxă pe acestea.

După aceea, se întâlniră cu delegaţii din China, apoi India, Uniunea Europeană şi Uniunea Africană. De obicei erau de faţă şi reprezentanţi ai Grupului Interguvernamental pentru Schimbări Climatice şi discuţiile aveau un ciudat aer ipotetic. Dacă Diane ar fi fost preşedintele Americii sau vreun reprezentat al său, atunci ar fi insistat poate mai tare să-şi impună poziţiile, aşa însă, ştiau că aveau de-a face cu un fel de personaj dintr-un guvern din umbră, sau cu comunitatea ştiinţifică amorfă aflată dincolo de guvern, despre care s-ar fi putut spune că o reprezenta Diane. Ea înţelegea acest lucru şi aborda situaţia cu un tact de parcă ar fi mers pe sârmă, diplomatic şi atrăgător; existau lucruri pe care FNS putea să le facă şi lucruri pe care ar fi putut să le facă, în cazul în care climatul politic s-ar fi schimbat, iar schimbările climatice fizice puteau induce schimbări la nivelul climatului politic.

După aceste întâlniri, cei de la IPCC rămaseră pe loc în încăperile în care se ţinuseră. IPCC-ul era unul dintre cele mai vechi şi influente grupuri de studiu al problemei încălzirii globale, lista sa cu propuneri de proiecte de ameliorare era uriaşă şi întreprinsese sau comandase deja studii preliminare pentru majoritatea acestor proiecte, sortându-le după cost, amploare, tip, zonă, timp necesar, potenţialul de absorbţie de dioxid de carbon, timp estimat de sechestrare, efecte secundare şi mulţi alţi determinanţi. Parcurseră lista punct cu punct în ultima parte a după-amiezii şi începutul serii, iar când terminară, se părea că se putea construi o campanie solidă de captare a carbonului, dacă exista finanţare şi nu se întâmpinau obstacole din cauza clasei politice.

[65] Dynamic Integrated Model Of Climate And Economy.

Întrebările puse de către Diane şi Frank despre o intervenţie în Atlanticul de Nord extinseră subiectul discuţiei, şi, deşi cei de la IPCC erau interesaţi, discuţia nu putea decât să schiţeze parametrii problemei. Tratatul Maritim Internaţional era administrat prin intermediul ONU, astfel încât existau experţi capabili să răspundă la întrebările Dianei, numai că avea să dureze ceva timp.

După care terminară; afară era întuneric şi li se reflecta imaginea în ferestre. Ziua de lucru se încheiase, se aflau în Manhattan la ora de cocktail într-o seară senină şi rece de noiembrie.

– Cina, anunţă Diane, uitându-se în jos la East River şi podurile sale.

– Da, zise Frank.

Îi era foame.

– Să încercăm un loc pe care-l ştiu eu?

Ieşeau împreună la o întâlnire.

Ieşeau împreună la o întâlnire în marele oraş, marele oraş al lumii, paradigmatic şi incomparabil. Manhattanul îl uimise întotdeauna pe Frank, care-şi petrecuse puţin timp în el şi asta în decursul mai multor ani. Aici mintea de primată trebuia să fi fost uluită de verticalitatea stâncilor, canioanelor şi turnurilor, la care se adăugau formele nenaturale ale râurilor de maşini şi taxiuri, omniprezenţa oamenilor, din care vedeai sute în orice moment, iar efectul cumulativ era ameţitor, în sensul propriu al cuvântului pentru Frank, care nu avea nicio inhibiţie în a se învârti pe trotuare, cu capul rotindu-i-se ca acela al unei bufniţe ca să vadă mai bine. Diane trebuia să-l apuce de braţ şi să-l tragă dintre maşinile din trafic atunci când încerca să vadă mai bine clădirea Chrysler. Da, erau braţ la braţ pe străzile Manhattanului, râzând de amuzamentul naiv al lui Frank, de euforia lui de spălător de geamuri. O luară spre vest prin centru, după care se îndreptară spre Central Park, unde Diane ştia un restaurant bun. În mulţimea de la următorul semafor, îşi desprinse braţul de al lui, eliberându-l dintr-o poziţie incomodă, în care braţul lui funcţiona ca un fel de laţ invizibil care servea de sprijin antebraţului ei. Vechile poziţii ale corpului. Şi totuşi atingerea trecuse prin el în timp ce mergea ca o descărcare uşoară de electricitate sau ca o idee nouă. Uuuuuuuup.

Restaurantul era condus de chinezi sau asiatici din estul

continentului. Frank nu întrebă deoarece în toate celelalte privinţe restaurantul era pur provensal. Înghesuit în spaţiul arhetipal de restaurant din Manhattan, două niveluri de încăperi strâmte cu o curte interioară în canalul de aeraj din spate, o incintă adâncă cu pereţi de cărămidă, ce adăpostea un copac robust şi avea o misterioasă perfecţiune cu luciu negru şi aspect de lemn tocit.

Două chipuri în lumina lumânării la o masă de restaurant: o situaţie veche, amândoi o ştiau. Cu toate că, probabil, numai Frank se lansa în teorii despre eveniment prin prisma unei tradiţii de un milion de ani. Două chipuri în lumina focului, unul de bărbat, celălalt de femeie: mănâncă, bea, bărbat, femeie. Părţi mari din creier se activau, fără îndoială, de la lumina lumânării, nemaipunând la socoteală mirosurile şi gusturile. Un milion de ani.

Discutară despre ziua respectivă şi despre munca lor. Frank se recunoscu impresionat de către grupul de la IPCC şi de munca pe care o făcuseră aceştia.

– Totuşi aş vrea să fac ceva mai rapid, dacă am putea, cred că vom avea nevoie de aşa ceva.

– Aşa crezi?

Îi povesti cum văzuse Khembalungul cuprins de ape. Apoi despre ideile lui de măsuri în privinţa oceanului aflat în schimbare, pentru energie nepoluantă, pentru absorbţie considerabilă de dioxid de carbon din atmosferă.

– Aşadar, zise Diane, vorbeşti despre răcirea globală.

– Ei bine, dacă o putem încălzi, o putem şi răci.

– Numai că încălzirea a durat mult. Economia întregii lumi, două sute de ani.

– Da, dar accidental. Economia nu era dedicată încălzirii. A fost doar un produs secundar.

– Răcirea s-ar putea să fie mai dificilă decât încălzirea.

– Dacă direcţionăm o parte din economie către acest proiect? Ca în cazul în care s-ar plăti pentru un război sau cam aşa ceva.

– Poate.

Se gândi la propunere şi scutură din cap ca şi cum s-ar fi eliberat de subiect.

Discutară apoi despre trecutul lor, prin istorioare fără legătură între ele. Ea îşi descrise copilăria, Frank părinţii. Părea ciudat, dar apoi povesti şi ea despre părinţii ei, care semănau cumva cu ai lui, din ce auzea. Mama ei se născuse în China şi Diane putea să-

i imite amuzant engleza primitivă: „Ieşi pe stradă maşini zdrobeşte la tine ca gâză!” După aceea, Frank putu distinge mai clar accentul chinez în vorbirea lui Diane, perfectă din punctul de vedere al gramaticii şi expresiilor, la standarde californiene, dar cu un ritm uşor mai săltăreţ pe care acum îl înţelegea mai bine.

Trecură la evenimentele mondiale, probleme din Orientul Mijlociu, călătorii, New Yorkul, alte mese la New York. Gustară fiecare din mâncarea celuilalt, îşi reumplură unul altuia paharele de vin. Băură fiecare câte jumătate de sticlă, după care, ajunşi la crema de zahăr ars, gustară din sortimente de coniac de pe o tavă cu sticle foarte vechi adusă de chelner.

Senzaţii complexe, ce le străbăteau aparatul senzorial. O parte a minţii parcelate le urmărea pe celelalte cum se adună la un loc. Ce plăcut să te afli aici în acest moment. Frank se uita la faţa Dianei şi simţea ceva asemănător căldurii pe care o simţise atunci când ea îl luase de braţ pe stradă. Şi ea se simţea bine. Vederea acestui lucru îi provoca o parte din acea căldură. Reciprocitate – această modalitate de delectare, se gândi el, funcţiona numai dacă ambele părţi o simţeau. Pentru asta trăim, după asta tânjim. Se simţi puţin ameţit, ca şi cum ar fi urcat o pantă dificilă sau clădirea Chrysler de vizavi. Conştient de un risc.

Văzu din nou ce braţe frumoase avea Diane. Datorită Optimodalului. Nu doar bicepşi, dar întregul braţ, uimitor de gros din faţă până în spate, de la umăr la cot, spre deosebire de braţele altora. Superb. Fiecare avea o opinie diferită despre ce anume arată bine. Argumentul că frumuseţea corespundea unei funcţii adaptative era, evident, stupid. Tocmai deviaţia de la normă atrăgea ochiul. Francesca Taolini avea nasul strâmb şi diverse alte asimetrii caracteristice feţelor ascuţite şi tot era superbă, Diane avea o faţă aspră pentagonală, perfect simetrică şi era şi ea, chiar dacă nu la fel de strălucitoare ca Francesca, încă foarte atrăgătoare sau chiar carismatică, cum ar fi spus unii. Da, o adevărată vedetă a zilei la ONU. Atrăgea privirile.

La o masă de lângă uşa de la bucătărie, un alt cuplu lua o cină similară, cu excepţia faptului că erau mult mai ostentativi, mai romantici; din când în când se aplecau peste masă ca să se sărute, prefăcându-se, în stil newyorkez, că sunt singuri când de fapt nu erau. Frank se gândi că se dădeau în spectacol şi îşi întoarse capul, Diane îi văzu, văzu şi reacţia lui şi schiţă

zâmbetul ei uşor.

Se aplecă peste masă, şoptind:

– Au verighete.

– Ah?

– Nici vorbă să fie căsătoriţi unul cu celălalt.

– Aaaah, făcu Frank.

Diane dădu din cap, încântată de deducţia ei.

– Marele oraş, zise Frank stânjenit.

– Adevărat. Am fost chelneriţă aici timp de un an pe vremea când mergeam la facultate. Îmi plăcea să ghicesc poveştile, deşi asta a fost chiar uşoară. De regulă era mai greu. Nu vezi decât o oră, dar uneori îţi dai seama că e o oră importantă. Oamenii uită să mănânce sau plâng, ori se ceartă. Puteai să vezi povestea. Celelalte fete ziceau că sunt nebună, dar o făceam ca să am ceva de făcut.

– Antropologie recreativă.

Diane râse.

– Da, sau Nancy Drew. Omorâtul timpului.

Terminară, îşi împărţiră nota de plată şi achitară. Odată ieşiţi pe trotuar, îl întrebă:

– Unde stai?

– La Metropolitan.

– Şi eu. Bine. Hai să mergem prin parc să vedem dacă s-a dat drumul la patinaj.

– Cu siguranţă e suficient de frig.

Când intrară în Central Park, pe Frank îl izbi asemănarea lui cu Rock Creek. Teren plat în loc de ravenă, dar în rest se aflau tot într-o parte din marea pădure estică cu arbori cu lemn tare. Loc foarte familiar.

– Am petrecut ceva timp în ultima vreme prin zona Grădinii Zoologice Naţionale, zise Frank impulsiv. Seamănă cu locul ăsta.

– Ce faci acolo?

– M-am alăturat unui grup care încearcă să ţină evidenţa animalelor care nu au fost încă prinse.

– Trebuie să fie interesant.

– Da, este.

– Şi prindeţi animalele?

– Cred că o vor face în cele din urmă. Acum mai mult le urmărim. Unele ar fi greu de prins în capcană. Preferaţii mei sunt gibonii, care pot fugi foarte uşor de oameni. Vor avea nevoie de ajutor cu frigul ăsta.

– Îmi place cum cântă.

– Şi mie!

Frank se uită în jos la ea, reprimându-şi câteva comentarii fără sens care-i veniră în minte, nemaispunând în cele din urmă nimic. Ea mergea lângă el, relaxată şi fără griji, scundă şi bine făcută, cu părul negru lucind ori de câte ori reflecta lumina vreunui bec îndepărtat de pe stradă sau din parc, părând să nu-şi dea seama că el o privea.

– Ah, uite, e deschis! Ce frumos!

Îl duse pe podul de deasupra malului de nord al patinoarului. Se aplecară peste acesta, uitându-se la newyorkezii, experţi sau nu, ce lunecau pe gheaţa albă luminată.

– Haide, zise Diane, trăgându-l de braţ. N-am mai patinat de ani de zile.

– Oh, Doamne! făcu Frank. Patinez groaznic.

– Te învăţ eu.

Îi luă patinele închiriate şi ceru o pereche mai rigidă şi mai strânsă, apoi i le legă.

– Plăcute şi rigide, ăsta e secretul. Acum stai drept şi alege-ţi o linie. Alunecă înainte. Schimbă-ţi repede poziţia, înainte şi înapoi.

Încercă şi îi merse. Oarecum. Mergea însă mai bine decât îşi aducea el aminte din dăţile anterioare. Se împleticea şi se străduia să nu cadă sau să dea peste cineva. Diane trecea alunecând pe lângă el din când în când, neostentativă, dar pricepută, făcându-l să-şi piardă echilibrul de fiecare dată când dădea cu ochii de ea. Patină cu el, îl ţinu să nu cadă, îl ajută să se ridice, după care se îndepărtă şi patină pe lângă el, îmbujorată şi zâmbitoare.

– Bun, spuse ea după o vreme. Nu mai pot, mi-au obosit gleznele.

– Eu mi le-am rupt.

– Ah!

La loc în pantofi, mers din nou pe jos, acţiune ce părea mai degrabă şontâcăit după patinat. Frank se simţea un pic încordat, şi se distanţară din mers. Frank căuta un subiect de discuţie.

Mergeau încet, ca şi cum ar fi vrut să prelungească seara sau să prevină un moment penibil. Doi adulţi singuri, care aveau întâlnire în Manhattan, cu camere de hotel goale aşteptându-i în acelaşi hotel şi nimeni de pe faţa Pământului în afară de ei nu ştia unde se aflau în acel moment. Posibilităţile teoretice erau

evidente.

Numai că ea era şefa lui şi cu vreo zece ani mai mare ca el. Nu că asta ar fi contat – deşi conta – relaţia profesională însă se interpunea între ei ca jumătatea inferioară a unei uşi olandeze[66]. Atâtea lucruri puteau să nu meargă bine. Atâtea lucruri puteau fi interpretate greşit. Aveau să lucreze împreună în viitorul previzibil. Şi mai era şi Caroline, existenţa lui Caroline care schimbase totul în viaţa lui, cu excepţia, se părea, conţinutului acestei parcele a ei.

Savantul incorigibil din el încerca să analizeze situaţia. Pe fiecare stradă pe care ajungeau, semaforul era roşu şi astfel era timp de gândit, poate chiar prea mult. Femelele alfa îşi conduceau adesea turma în cele mai fundamentale moduri, mai ales în chestiuni de acces sexual, ceea ce însemna reuşită reproductivă. Masculii alfa – iar în această situaţie Frank putea fi considerat aproape un mascul beta – deţineau puteri aproape ceremoniale. Primeau ce voiau, dar nu controlau turma.

Nu asta era însă ideea în acel moment. Simţea nevoia să ştie ce să facă. De parcă ar fi fost la liceu. Urâse liceul tocmai din acest motiv.

Diane oftă. Îi aruncă o privire, ea schiţa zâmbetul ei uşor.

– A fost distractiv, zise ea. Nu-mi mai iau asemenea răgazuri.

Păstra o distanţă destul de mare între ei.

– Va trebui s-o reedităm la Washington, propuse Frank. Să luăm o pauză.

– Ar fi frumos. S-ar putea chiar să avem parte de patinaj în aer liber iarna asta dacă se adeveresc prognozele.

– Da, aşa e. Pe Potomac.

Altă stradă.

– Lucrezi până târziu, zise Frank.

– Nu mai mult decât alţii.

– Am auzit că mult mai mult.

– Sunt multe de făcut. Oricum nu mai durează mult.

Arătă spre o stradă ce se intersecta cu cea pe care erau ei, în loc să-l tragă uşor după ea.

– Pe acolo. Hotelul e la intersecţia Străzii 51 cu Lex.

– Ah, da. Cum adică nu mai durează mult?

– Păi mandatul mi se apropie de final.

– E mandat?

---

[66] Uşă compusă din două părţi ce se pot deschide independent.

– Da, nu ştiai? Se uită la el şi râse de expresia lui. Conducerea FNS se încredinţează de către preşedinte şi durează şase ani. Mi-a mai rămas ceva mai bine de un an.

Se opriră în faţa hotelului.

– Nu ştiam, zise Frank tâmp.

– Trebuie să ţi se fi spus la orientare.

– Oh, făcu Frank, n-am prins-o pe toată.

– Ai tras chiulul.

– Ei, da, numai un pic, nu de la toată…

Diane se uita la el, părând amuzată, dar precaută. Se gândise că avea să-i fie şefă pe termen nelimitat. Acum aflase brusc că nu era atât de puternică pe cât o crezuse, iar puterea e atrăgătoare. Pe de altă parte, asta însemna că n-avea să-i fie şefă pe termen nelimitat, iar atunci acel sentiment ciudat avea să dispară şi n-aveau să mai fie constrânşi de probleme de serviciu, de trecut, în orice fel de manifestare, liberi să studieze orice-o fi fost între ei. Aşadar, mai puţin puternică în sensul pur al cuvântului, dar cu mai puţine constrângeri în relaţia cu el – cum îi afectau aceşti factori sentimentele?

Se uita la faţa lui să vadă!

El nu se cunoştea pe sine, aşa că faţa lui nu avea cum să trădeze ceva. Însă şi acest lucru trebuie să fi fost vizibil. Iar inconştientul…

Se cutremură de propria lui derută, încercând să zâmbească.

– Deci există lumină la capătul tunelului tău, zise el.

– Numai că mie îmi place slujba mea.

– Ah, da. Păi… atunci e rău.

Diane ridică din umeri.

– O să mă ocup cu altceva.

– Fir-ar!

Ea ridică din nou din umeri. Încă se mai uita la el, interesată de el. Se întrebă cât mai puteau sta de vorbă afară din hotel până să pară ciudat.

– Vreau să-mi spui mai multe la Washington, spuse el. Despre ce te gândeşti să faci şi toate astea.

– În regulă.

– Bun. Tren la şase, ne întâlnim în hol să mergem pe jos până la gară?

– Da. La cinci fix.

Intrară împreună în hotel şi se îndreptară spre lift. Liftul urcă şi deschise uşile la etajul al doilea.

– Noapte bună.
– Noapte bună.
– A fost distractiv.
– Da, a fost.

* * *

ATUNCI CÂND DERETICA PRIN CASĂ, Charlie făcea acest lucru ca pe un efort brusc de maniac, propulsat de muzica dată foarte tare, transformând evenimentul într-un fel de sport extrem de interior, un pentatlon domestic în ultima clipă ca să prevină instalarea unei paragini totale. Pisicile bătrâne suferinde de incontinenţă urinară, mirosul de neşters lăsat de tigrul înotător în subsol (ce contribuise probabil la paranoia pisicilor), ravagiile făcute de Joe şi accidentele, tendinţa unui Nick distrat de a se folosi de mobilă pe post de şerveţel, pentru a-şi curăţa, de exemplu, furculiţa ca să-şi păstreze mâncarea neîntinată; toate acestea lăsau urme. Chiar şi divin de neglijenta Anna lăsa urme, neluându-şi hainele de pe unde se întâmpla să şi le dea jos şi punând cărţi, hârtii şi corespondenţă pe unde terminase cu ele, comportamente ce contrastau puternic cu ordinea extremă a gândirii ei abstracte; toate acestea aveau un impact. Şi Charlie însuşi era dezorganizat, atât în plan abstract, cât şi concret, drept pentru care interiorul casei lor ajunsese să fie format din pasaje înguste printre grămezi instabile de rămăşiţe casnice.

Aşa se face că, din când în când, Charlie dărâma câte ceva şi bloca drumul, observa haosul şi o lua razna. Trecea atunci la acţiune, încercând să remedieze totul într-o singură dimineaţă. Trebuia să înceapă prin a pune lucrurile deoparte, în măsura în care era posibil, dat fiind că toate dulapurile şi sertarele rămâneau în mod misterios pline, cu propriile lor grămezi, în ciuda lucrurilor împrăştiate peste tot. Măcar reuşea să ia lucrurile de pe jos să le pună în grămezi pe mese şi comode în apropierea locurilor unde ar fi trebuit să stea, după care făcea curat în băi şi bucătărie, frecând nebuneşte, apoi venea momentul datului cu aspiratorul.

Toate acestea se încadrau în varianta lui Charlie de meditaţie zen numită „taie lemne, cară apă” şi ca atare îi făcea plăcere, dar trebuia să fie propulsată de muzică, altfel nu era bine. Mai ales datul cu aspiratorul necesita muzică, una complexă, rapidă şi urcătoare care suna bine la volum înalt. Solo-urile ca de fierăstrău circular ale lui Charlie Parker erau o coloană sonoră excelentă pentru dat cu aspiratorul, permiţându-i lui Charlie să

strige „Salt – PEEEEnuts!” iar şi iar în timp ce se opintea la aspirator de colo până colo. Unora dintre chitariştii rock le-ar fi prins bine să împingă la aspirator; când Steve Howe făcea un solo, lumea practic se aspira singură.

Apoteoza datului cu aspiratorul, după cum descoperise Charlie în decursul anilor, era reprezentată de operele târzii ale lui Beethoven, care exprimau sentimentul de „energie oarbă şi nebună a universului” pe care-l avea compozitorul, exact ceea ce trebuia şi pentru aspirat. Aceste bucăţi, definite de către biograful lui Beethoven, Walter Sulivan, care identificase şi denumise această stare, erau acelea caracterizate de părţi melodice repetitive şi staccato ţesute în fugi astfel încât linii muzicale diferite se suprapuneau perpetuu în tipare dense ce interferau unul cu altul, implacabile, maşinale, interminabile. E posibil ca numai un surd să fi fost în stare să compună asemenea muzică. Renumita parte a doua a Simfoniei a Noua era un bun exemplu în acest sens, dar lui Charlie cele mai bune exemple i se păreau finalul sonatei Hammerklavier, opus 106 şi Marea Fugă, la origine finalul cvartetului de coarde opus 130, ce fusese ulterior detaşat şi numit opus 133. Finalul sonatei Hammerklavier era atât de greu de interpretat, că pianiştii renunţau să-l mai cânte cu ani buni înainte să se retragă din activitatea concertistică, în timp ce Marea Fugă determinase primul cvartet care încercase să o cânte să-l implore pe Beethoven să compună un alt final mai aproape de capacităţile umane, cerere pe care Beethoven o îndeplinise râzând, prevăzând că, pe viitor, cvartetele vor ajunge să fie nevoite să cânte ambele finaluri, ceea ce avea să fie o problemă şi mai mare.

Oricum inexorabilitatea cosmică a acestor două enorme fugi le făcea muzica perfectă pentru a împinge un aspirator prin casă. Cu multă vreme în urmă, Charlie descoperise din întâmplare că era şi mai bine să le pună pe amândouă o dată, una la combina de sus, iar cealaltă la cea de jos, cu volumele de pe cele două date la gradaţia unsprezece.

Lui Joe îi plăcea această hărmălaie profană, muzică pentru camioane mari, şi insista să dea o mână de ajutor la aspirat, făcându-l pe Charlie să se ferească şi să sară încercând să nu se împiedice de el şi să prindă aparatul dacă scăpa de sub control şi începea să-l tragă pe ţâncul care abia începuse să umble şi nu se dezlipea de tatăl său pe vreun culoar deschis spre mobilă sau pereţi. După câteva astfel de păţanii, Joe îi preda controlul lui

Charlie şi îl urma peste tot, aruncând dinozauri în calea aspiratorului să vadă dacă supravieţuiesc.

Veni însă şi ziua în care Charlie – ce aspira prin sufragerie, dând scaunele la o parte cu aspiratorul ca să facă loc sub masă, cu multe pârâieli şi zdrăngăneli ca de obicei, mândrindu-se cu încrucişarea celor două fugi monstru, cu modul în care păreau să se potrivească, pianul urcând şi coborând unduios în interiorul haosului de coarde, totul sunând aiurea, dar de fapt bine, nebunesc şi totuşi perfect, urmat de momentul magic în care bătaia nebunească în clapele pianului şi masivitatea fugii tăceau amândouă deodată, de parcă Beethoven ar fi prevăzut cumva că într-o zi cele două bucăţi aveau să fie cântate împreună sau de parcă ar fi existat vreo metodă în ele, care introducea un mic ochi de furtună înainte de atacul înviorant asupra tuturor semnificaţiilor şi simţurilor – aruncând o privire în jurul lui, observă că Joe stătea pe jos în camera de zi, roşu la faţă şi cu gura deschisă, zbierând de-i ieşeau ochii din cap, neauzit în toată cacofonia.

Charlie opri aspiratorul şi dădu fuga să-l oprească pe Charles Rosen, apoi patină pe podeaua de lemn tare ca să-l ia în braţe pe băiat.

– Oh, Joe! Joe! Ce-i cu tine, amice? Ce e?

Joe îşi răsfrânse buza inferioară.

– Tare.

– Dumnezeule, Joe! Îmi pare rău. Ştii doar, dăm cu aspiratorul! Mereu e tare când dăm cu aspiratorul prin casă.

– Prea tare, zise Joe, scâncind jalnic.

Charlie îl strânse în braţe.

– Îmi pare rău. Serios îmi pare rău. N-am ştiut. Aşa am făcut mereu până acum.

I se părea că, altădată, dacă Joe voia ceva, cum ar fi să dea sonorul mai încet, îl informa imediat bătându-l peste genunchi sau aruncându-i un dinozaur în cap. Charlie era obişnuit să aibă un schimb de opinii foarte sincer şi deschis cu Joe, aşa că se ciorovăiau, încăierau, pocneau, ţipau… dar să plângă? Să-l vadă pe Joe Quibler scâncindu-i în braţe, mulţumit să se ghemuiască la pieptul lui… nu era în regulă. Deşi se simţea bine alinându-l, legănându-l dintr-o parte în alta în braţe, aşa cum făcuse cu mulţi ani în urmă ca să-l adoarmă pe Nick, fredonând încetişor leitmotivul Marii Fugi până când Cvartetul Arditti o termină sus, apoi continuând să-l fredoneze până se transformă într-un cântec

de leagăn pentru bebeluşi roboţi, tot i se părea extrem de neliniştitor. Nu-i stătea în fire lui Joe.

Se aşeză şi-l ţinu multă vreme strâns în braţe, apoi Joe ridică privirea spre fereastra cea mare din faţă şi făcu ochii mari.

– Zăpadă, zise el.

– Da, aşa e, zăpadă! Foarte bine, Joe! Habar n-aveam că ştii cum se spune. N-ai mai văzut zăpadă de iarna trecută şi atunci nu erai decât un bebeluş.

Joe se îndreptă spre zăpadă cu braţele întinse, cu o expresie de fascinaţie pe chip sau poate doar de uluire.

– Zăpadă cade.

– Aşa e. Şi e destul de groasă pentru o primă ninsoare. Arată de parcă are să îngroape casa. Credeam că e încălzire globală.

– Groapă casa?

– Nu, nu chiar. Glumeam. S-ar putea să ajungă până la ferestre, vezi? Nu cred că o să se facă mai înaltă de atât.

– Nu?

– N-ar avea de ce. Niciodată nu ajunge. Cel puţin până în prezent, şi acum ar trebui să avem ierni reci şi uscate. Marele paradox. Cred că toamna asta a fost destul de uscată, numai că acum ninge. Când ninge, ninge.

Charlie era obişnuit să-i bolborosească tot felul de chestii fără sens lui Joe, care erau conversaţii confidenţiale, ca acelea dintre avocat şi client. De fapt, era chiar un pic deconcertant să-l vezi pe Joe începând să înţeleagă ce-i zicea.

Joe arăta spre zăpadă dând uşor din mâini.

Charlie îl strânse în braţe impulsiv. Băiatul era fierbinte, ca de obicei. Nu prea tare, dar îl simţea. Anna îi ţinea acum o fişă şi determinase că ziua era mai fierbinte, un pic sub 38 de grade, iar noaptea era un pic mai rece, peste 37, cu o medie de 37 cu 1, concluzionase ea după unul din accesele sale de statistică. Era un mod de gândire, considera Charlie. Cuantificarea ca mod de a face faţă acestei probleme. Charlie simţea fierbinţeala cu vârful degetelor, ca acum. Joe îl dădu cu umărul la o parte. Era mai sensibil în aceste zile. Aşa să fie? Păi manifestase brusc aversiune faţă de Beethoven la pătrat. Însă una dintre ciudăţeniile pe care le implica traiul alături de un copil care abia învăţa să meargă era rapiditatea cu care acesta se schimba şi dificultatea de a-ţi aminti cum fusese înainte de schimbare, acea amintire fiind copleşită de starea prezentă, care era atât de vie în faţa ochilor. Probabil că Joe era diferit, pentru că, desigur,

trebuia să fie diferit. Creştea. Îi apăreau câteva milioane de celule nervoase pe oră şi câteva sute de experienţe.

Ocazional, izbucnea cu o nouă versiune furioasă a vechii sale vehemenţe, deci nu se înmuia. Nimeni din cei care îl cunoşteau nu punea problema astfel. Înainte însă, fusese atât de permanent şi impersonal de iritat de încetineala tuturor lucrurilor, iar acum când se enerva, sentimentul părea mai profund şi îndreptat împotriva lui Charlie. Aproape că părea nefericit, ceea ce nu se mai întâmplase înainte; Joe fusese adeseori furios, dar niciodată nefericit. Simplul gând că ar putea fi nefericit, îl amăra pe Charlie. Temător, cu nevoie de afecţiune, chiar afectuos… lui Charlie i se părea ciudat să vadă aşa ceva.

Acum se uita la Joe care se holba pe geam la ninsoare, fără să se zvârcolească în braţele lui, fără să încerce să arunce cu ceva, fără să ţopăie de colo până colo absorbit în jocul lui de unul singur, fără să bolborosească ceva. Zăpada era, bineînţeles, o privelişte uimitoare, dar pe Charlie îl speria modul în care îl simţea pe Joe în braţele sale.

– Poate că ar trebui să ieşim afară să ne jucăm în zăpadă?

– Bine.

– Haide, o să ne distrăm! Putem să ne îmbrăcăm gros şi să facem un om de zăpadă. Să aruncăm bulgări de zăpadă.

– Bine, Ta.

Charlie oftă. Nu tu sărit în sus, nu tu mărşăluit spre uşă strigând;: „HAI, HAI, HAI!” arătând imperios cu degetul…

Se ridică şi porni îmbrăcatul, operaţiune lungă. Afară erau optsprezece grade (–7,7°C). Se gândea deja la focul din cămin, Thomas Trenuleţul pe covor şi zăpada ce plutea în jos afară.

– N-o să putem sta mult pe-afară.

Sună telefonul.

– Stai o clipă.

Joe bulbucă ochii în stilul lui caracteristic.

– Taaa! Vreau MERG! HAI!

– Cred şi eu că vrei! Bravo ţie! O clipă, ha, ha! Alo?

– Charlie, sunt Roy.

– Roy! Ce mai faci?

– Bine, tu? E un moment potrivit?

– Nu mai nepotrivit ca de obicei.

– Tot mai suferi de nenorocirile provocate de copii?

– Da. Joe şi cu mine tocmai ne pregăteam să ieşim afară la zăpadă, dar pot să vorbesc şi de-acolo. Stai să-mi pun casca.

– Nu te ţin mult, nu vă întrerupeţi din ce făceaţi. Discutam despre ce poate să spună Phil ca să contracareze atacurile oamenilor preşedintelui. Acum că şi-a anunţat candidatura, sunt clar îngrijoraţi şi o ţin întruna că are să submineze economia în încercarea futilă de a inversa schimbarea de climă.

– Spre deosebire de cazul în care ar lăsa-o să continue într-o veselie pe drumul apucat?

– Da. Ocaziile de adaptare sunt un subiect foarte important pentru anumite grupuri de lucru. Unele regiuni se vor bucura de o climă mai productivă, zic ei.

– Te cred. O să-i ţinem minte cu asta. Phil trebuie să susţină în continuare că aranjatul treburilor cu planeta a devenit activitate industrială, iar a fi primul în acest sens va impulsiona economia ţării care va reuşi. Va fi ca explozia dotcom, numai că de-adevăratelea.

– Uh, uh, uh, notez…

– Da, sigur.

–… nu ar trebui să lăsăm sectorul privat să se ocupe de asta, aşa cum spun că o să facă?

– Piaţa liberă nu se pricepe la recuperarea de după dezastre. Catastrofa nu e profitabilă.

– Ei zic că este.

– Va trebui să le arătăm că nu e.

– Poate de aceea tot pierdem.

– Gândeşte pozitiv, Roy! Hai, bagă întâi picioarele, merge mai bine aşa. E mai cald. Nu ieşim afară până nu-ţi pui asta. Ce nostim eşti!

– Charlie, trebuie să pleci?

– Nu, nu. Hei, zău aşa! Nu, deloc. Aşa. Ce ziceam, că suntem condamnaţi să pierdem alegerile?

– Nu, nu e asta, încerc să rafinez mesajul.

– Crearea de locuri de muncă! Ajutatul oamenilor să treacă de vremea rea stimulând aceste două noi industrii, adaptarea şi apoi atenuarea.

– Se poate ca timpul unei Administraţii a Proiectelor de Muncă să fi trecut.

– Roy…

– Încerc să le văd următoarea mişcare!

– Mă deprimi. Am ieşit la zăpada asta frumoasă, iu-huuuu!

– Ooh! Ooh!

– Bine, Charlie. Sună-mă, cred că urechile mele nu mai

suportă să v-audă distrându-vă aşa de tare.

– Bine, bine, mă gândesc şi te sun. Nu stăm mult. Stai un pic – când te sun, adu-mi aminte că ar trebui să discutăm despre asigurare, s-ar putea să-i intereseze. Hei, Joe! Pa.

– Pa.

Charlie o porni grăbit după Joe, ieşind pe stradă, care se înfunda în faţa casei lor şi era acoperită de un strat de zăpadă. Joe lovea zăpada cu piciorul, extaziat, roşu în obraji şi cu ochii de un albastru strălucitor. Charlie lovea şi el omătul cu piciorul în spatele lui, strigând: „Hai! Na!”

Zăpada cădea pe ei. Era frig, dar aproape niciun pic de vânt. Frumos. Poate că se puteau adapta la orice climă.

Lucru valabil dacă se gândea numai la indivizi, la corpul din haine. Sistemul de susţinere însă s-ar fi putut să nu se descurce la fel de bine: producerea hranei, energie…

În timp ce dansa în zăpadă, Charlie se gândea ce i s-ar putea spune publicului american pentru a-l convinge că trebuia să-l aleagă pe Phil Chase preşedinte, mai degrabă decât pe fericitul aflat în funcţie acum. Titularii erau în avantaj, numai că Partidul Republican se menţinuse ferm în politica sa de negare a existenţei schimbării climaterice. Cu siguranţă se apropia momentul în care aveau să poată fi făcuţi responsabili pentru nepăsare?

Poate că da, poate că nu.

Zăpada cobora, iar uitându-te în sus observai cât era de ciudat să vezi atâtea proiectile albe minuscule plonjând din norul cenuşiu care acoperea cerul, valuri, valuri.

Fulgii i se prindeau lui Joe în păr. Mănuşile lui erau prea mari, arăta nemulţumit şi-şi scutura mâinile. Furios, încercă să şi le scoată, întâi de pe o mână, apoi de pe cealaltă, dar ambele îi erau la fel de stânjenite.

– TAAAA!

– Nu, Joe, stai, nu fă asta, Joe, or să-ţi îngheţe mâinile! Frig! Frig!

– Vreau! Vreau!

Joe îşi flutură energic braţele şi-i căzură mănuşile.

– La naiba, Joe! Zău aşa! O să trebuiască să intrăm în casă dacă faci aşa ceva.

– Vreau zăpadă.

Joe aduna fericit zăpadă şi o făcea bulgări pe care-i arunca în tatăl său. Mâinile îi căpătară rapid culoarea roz şi i se udară, dar

nu părea să-i pese. Charlie îl ajută să facă un om de zăpadă mic. Bază, trunchi şi cap. Zăpada proaspătă se lega foarte bine. Conuri de seminţe de pe o creangă pentru ochi.

– Foarte tare.

Joe stătea în faţa omului de zăpadă. Îşi împreună mâinile roşii.

– Namasta, zise el.

– Oh! Vrei să intri înapoi în casă?

– Auiii!

Întinse o mână înroşită spre Charlie ca să uite la ea.

– Te cred. Mi se pare rece. Asta-ţi spuneam eu cu mănuşile.

– Prea mari.

– Îmi pare rău. O să căutăm unele mai mici.

Joe începu să dea cu piciorul în omul de zăpadă. Charlie se uita la el cu drag, captivat de sublimul genomic. Era Joe al lui, făcându-şi creaţia bucăţi cu lovituri de picior. Ca o mandală de nisip scursă în râu. Plăcere enormă să cureţe totul. Costumul lui de zăpadă arata ca şi cum ar fi fost acoperit cu diamante ude.

– Hai să mergem în casă. Nu mai e. Lumea nici măcar nu ştie ce am făcut. O să creadă că doi tigri mari s-au încăierat în zăpadă.

– Cuu Ta.

După ce intrară în casă se duseră la bucătărie să-şi facă o ciocolată caldă. Îşi duseră ceştile în faţa focului şi le puseră pe măsuţa de cafea, după care se luptară în joacă, făcând din când o pauză ca să soarbă din ciocolată. Joe se năpustea asupra lui Charlie, se izbea de el şi apoi se rostogoleau pe covor, chiţăind fericiţi; aproape că nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să-l răstoarne pe Charlie. Mârâia ca un câine, icnea ca un practicant de arte marţiale, ţipa ca ielele şi nu plângea când cădea.

Numai că de data aceasta plânse. Se lovi cu capul de calorifer şi plânse. Nu mai era la fel de dur. Trebui ceva ciocolată ca să-l potolească. După care se întoarseră la rostogolit, mârâit, strigat: „Ha!” sau „Te-am prins!” până se liniştiră întinşi pe covor. Charlie era epuizat, Joe se prefăcu epuizat o clipă ca să arate ce chin fusese învinsul monstrului, după care se aşeză să se joace cu trenuleţele, dând din cap şi zicând: „Sa’acu Ta.”

Focul trosnea. Afară ningea. Uitându-se în sus la ninsoare de pe podea, Charlie avea impresia că încerca să-l nimerească pe el şi nu reuşea. Poate că aşa trebuia să fie acum. Poate că aşa fusese dintotdeauna. Oamenii trăiseră în petrol ca într-un cocon vreme de generaţii, dar, dincolo de el, lumea rămânea aceeaşi,

aşteptându-i să reintre în ea.

Joe se uita fix la foc. Scânci ca şi cum ar fi terminat de plâns. Charlie se aplecă peste el şi îl îmbrăţişă; era din nou fierbinte, uşor transpirat. Se răsuci un pic, încercând să se aşeze mai bine, iar Charlie îşi reprimă impulsul de a-l strânge tare în braţe, îşi lăsă nasul în părul fin al copilului, inspirând mirosul slab al copilăriei mici, care dispărea. Se simţi brusc plin de o bucurie temătoare, frumoasă, dar înspăimântătoare, ca zăpada de afară. Zăpada dinlăuntrul lui. Se rezemară unul de altul. Oftară la unison, cu aceeaşi gură de aer care-i părăsi într-o expiraţie prelungă. Joe şi cu Ta lângă foc.

VI
Optimodal

Experimentul de Ştiinţe Sociale în Politică Electivă (SSEEP)

(note de Edgardo Alfonso pentru Diane Chang, Comisia Vanderwal şi Consiliul Naţional pentru Ştiinţă)

Experimentul are scopul de a întreba, în cazul în care comunitatea ştiinţifică ar propune o platformă de scopuri politice întemeiate pe principii ştiinţifice, cum ar trebui ea formulată şi ce anume ar trebui să susţină?

Cu alte cuvinte, ce scopuri de îmbunătăţire a societăţii şi guvernului ar putea deriva logic din totalul descoperirilor ştiinţifice şi din aplicarea metodei ştiinţifice la problema schimbării?

Platforma ar putea lua forma unui „Contract cu America”, adoptat de către Partidul Republican înainte de alegerile din anul 1994 (un fel de listă de activităţi):

„Contract cu Umanitatea”

„Contract cu Copiii”

„Contract cu Generaţiile ce vor veni” angajamentul pentru inventarea unei culturi durabile

(Permacultura, prima versiune – rostul ştiinţei)

Este posibil să fie necesară sintetizarea unui macroobiectiv de bază sau a unei axiome fundaţionale din detalii ale practicii ştiinţifice şi din modelul mixt al realităţii fizice exprimat de diferite discipline.

1) Una dintre axiome sau unul dintre obiective ar putea fi o versiune a ideii de „Cât mai bine pentru cel mai mare număr de oameni”.

Fără a sugera în vreun fel că acest „cât mai bine” ar putea include sau justifica dezavantajarea structurală plănuită, acceptată sau permanentă, în orice fel, vreunei minorităţi

indiferent de mărimea sa. Aşa cum ar trebui să reiasă clar din formularea ideii, „cel mai mare număr de oameni” înseamnă, desigur, sută la sută, incluzând aici şi generaţiile ce vor veni.

2) Chiar şi în contextul oricărui antropocentrism religios sau umanist, viaţa speciei noastre depinde de restul biosferei Pământului. Chiar şi viziunea utilitară conform căreia natura este ceva distinct şi aservit umanităţii trebuie să-i acorde biosferei statutul de expresie difuză şi aspect al corpului nostru. Interdependenţa tuturor componentelor biosferei (inclusiv umanitatea) nu poate fi tăgăduită. Fapt observabil şi confirmabil (respiraţia).

Pe baza unei versiuni a acestor axiome fundaţionale, comunitatea ştiinţifică sugerează următoarele aspecte particulare pentru guvern:

(listă preliminară parţială, vă rog completaţi cum consideraţi de cuviinţă)

„Contract cu Copiii Noştri”

1. Protejarea biosferei

utilizări durabile, tehnologii nepoluante, echilibrul carbonului, homeostază climaterică.

2. Protecţia bunăstării umane

locuinţe, îmbrăcăminte, adăpost, apă curată, asistenţă medicală, educaţie, drepturi la reproducere universale.

3. Ocupare profesională completă

Economia actuală defineşte un procent de 5,4% la sută drept optim pentru menţinerea „presiunii salariale” dorite, tratând forţa de muncă (oamenii) ca pe o marfă şi aplicând un model de stabilire a preţurilor pe baza cererii şi ofertei. Cinci la sută în SUA = aprox. cincisprezece milioane de oameni. Totodată, o muncă importantă nu este realizată.

Dacă ocuparea profesională completă asigurată de către guvern ar reduce „presiunea salarială” forţând creşterea salariului minim din sectorul privat, s-ar scoate din sărăcie milioane de oameni, s-ar reduce dependenţa lor de guvern şi costurile asistenţei sociale şi s-ar injecta veniturile mai mari ale

acestora în economie, făcându-le să circule.

4. Proprietatea individuală asupra cele mai mari părţi a valorii excedentare produse de munca proprie.

Oamenii creează prin munca lor o valoare economică mai mare decât costurile pe care le presupune plata lor şi punerea la dispoziţie a mijloacelor de producţie. Această valoare se ridică în medie la 66.000 de dolari pe an pentru muncitorii americani, excedent care, în prezent, aparţine din punct de vedere legal patronilor/ acţionarilor.

Prin urmare, muncitorii americani primesc între o cincime şi o treime din valoarea reală a muncii lor. Restul se duce la patroni.

O cotă de minim 51% din valoarea excedentară a muncii proprii ar trebui să se întoarcă la cel care a prestat-o, iar valoarea să fie măsurată prin metode contabile obiective şi transparente aşa cum sunt ele definite de către lege.

3 şi 4 împreună ar promova acest „cât mai bine” pentru cel mai mare număr de oameni, distribuind avuţia mai echitabil în rândul celor care au creat-o.

5. Reducerea cheltuielilor militare

Alinierea cheltuielilor militare ale SUA la media celorlalte naţiuni, ceea ce ar duce la înjumătăţirea bugetului armatei, eliberând o sumă de peste două sute de miliarde de dolari pe an.

În general toate armatele naţionale ar trebui integrate într-un acord internaţional care să stipuleze rezolvarea conflictelor fără violenţă (folosind elicoptere negre, bineînţeles).

Mărimea disproporţionată a armatei şi industriei producătoare de armament din SUA – risipă de resurse. S-a dublat de la 11 septembrie 2001, ceea ce seamănă a reacţie de panică sau încercare de dobândire a hegemoniei globale. Rezultatele subminează obiectivele schiţate în axiomele fundaţionale.

6. Stabilizarea populaţiei.

Populaţia umană stabilizată la un nivel ce va fi determinat prin studii de capacitate şi axiome fundaţionale. Cele mai bune rezultate de până acum în acest domeniu s-au obţinut prin creşterea drepturilor femeilor şi educaţiei, de asemenea un obiectiv în sine, de unde şi o puternică buclă de reacţii pozitive cu şansa obţinerii de rezultate în decursul unei singure generaţii.

Context/obiectivul final: Permacultura

Un guvern informat din punct de vedere ştiinţific ar trebui să dea tonul în privinţa inventării unei culturi care să poată fi susţinută permanent. Aceasta este singura moştenire normativă pentru generaţiile ce vor veni. Producerea de stricăciuni grave biosferei nu e un semn de adaptare, deoarece propriii noştri copii şi generaţiile ce vor veni vor avea nevoie, ca şi noi, de ea ca să supravieţuiască. Dacă succesul reproductiv este definit drept scopul vieţii, ca în cazul teoriei evoluţioniste, atunci furtul de la descendenţi înseamnă neadaptare.

Prin urmare, protejarea mediului, împreună cu refacerea peisajelor şi a biodiversităţii, ar trebui să devină unul dintre principalele obiective ale economiei. Guvernul trebuie să dea tonul în privinţa cercetării unor strategii de modificare a climei care să atenueze problemele actuale şi să ducă, în cele din urmă, la crearea unui echilibru care să poată fi menţinut perpetuu.

Notă: Modul de aplicare al platformei.

Cuprindere largă. Discuţie publică. Metodologii de evaluare a performanţelor. Organizaţii ştiinţifice şi universitare ca transmiţători de informaţie. Indivizii din aceste organizaţii pe post de catalizatori în cascada informaţională, de asemenea, candidaţi pentru alegeri şi numiri. Propagandă.

Studierea metodelor de guvernare din alte ţări pentru a propune reforme posibile pentru sistemul nostru, unde funcţionarea (democraţia) este în prezent afectată. Câteva modele de studiu:

Modelul prezidenţial elveţian (consiliu executiv)

Votul australian (vot preferenţial)

Transparenţa în guvern (libertatea informaţiei, grupuri de supraveghere)

Revoluţie (ştiinţifică)

Diane şi Comisia Vanderwal stăteau în jurul mesei din sala de şedinţe de lângă biroul Dianei. Unii dădură din cap în timp ce citeau proiectul lui Edgardo, alţii renunţară şi-şi rezemară capetele în mâini.

– Bun, zise Diane. Mai vrea cineva să adauge ceva?

PRIMA VIJELIE SMULSE GRĂBITĂ frunzele de pe ramuri. Era ceva uimitor, iar când Frank ieşi din monovolumul lui fu izbit de

vânt şi se întoarse să caute un hanorac. Vântul bătea cu zgomot prin crengi, vuind, jelind şi şuierând asemeni vuietului unor avioane cu reacţie undeva în depărtare. Fugi în parc şi se opri pe culmea de deasupra apei. Frunzele se rostogoleau în defileu, iar pârâul curgea cu ele, de parcă un milion de bărcuţe de hârtie galbenă s-ar fi lansat la apă şi acum săltau în vâltoare, acoperind în întregime suprafaţa apei. Frank strigă tare: „Uuuuuuuup!" în mugetul vântului atotacoperitor. Nimic nu avea să-l audă. Era mai frig decât fusese în tot restul acelui an.

Ajuns la copacul lui, o chemă jos pe Miss Piggy. Fu nevoit s-o apuce în timp ce se balansa spre copac, iar urcuşul fu dificil, în vântul pătrunzător, legănându-se uşor, apoi trecând peste marginea platformei pe placaj şi intrând în căsuţa din copac.

Căsuţă care acum era asemeni un cuib de cioară, legănându-se înainte şi înapoi în vârful catargului. „Uau!" Se aşeză şi se ancoră de balustradă. Oare avea să se poată obişnui cu asta? Se uita la pădurea împinsă de colo până colo de vânt. Coronamentul era o reţea de crengi şi rămurele negre ce săltau puternic pe loc, iar câteva frunze încăpăţânate fluturau zgomotos ca un steag de rugăciune. Rafale puternice făceau reţeaua să se mişte repede şi să se unduiască precum algele în curent, după care îşi reluau obişnuitul fluturat nervos pe loc.

Copacul lui se mişca uşurel înainte şi înapoi. Părea în regulă. Deja îi plăcea. „Uuuuup!"

Se târî până la sacul lui marinăresc, îl deschise şi scoase cel mai mare cort al său, un North Face South Col. Era foarte puternic şi stabil şi, prin urmare, silenţios, atât cât puteau fi corturile. Era un cort pentru două persoane şi mult echipament.

Îi înşurubă cuiele în podeaua de placaj, măsurând cu atenţie şi fixându-l de podea în timp ce verifica dacă era întins la maxim.

Băgă beţele de cort în tecile lor şi le înălţă înfigându-le în inelele de fixare corespunzătoare, rezemându-se de pânza bătută de vânt până când se fixară şi totul fu în regulă. Păşi înăuntru; cortul era foarte mare pentru două persoane, era un cort de expediţie, ce-ţi permitea să stai în picioare în punctul de maximă înălţime şi forma o pantă abruptă cu cele patru colţuri. Albastru nailon, iar în lumina lanternei avea culoarea crepusculului. Mirosea a munte.

Îşi mută sacul marinăresc şi restul lucrurilor înăuntru. Trase fermoarul uşii şi gata!, acum se afla într-o cameră cu pereţi de nailon, ca un fel de iurtă. Oamenii trăiseră întregi epoci glaciare

în iurte. Aceasta se legăna, ceea ce nu părea însă o problemă. Îi amintea de paturile cu apă de altădată.

Îşi scoase sacul de dormit, se aşeză pe saltea şi şi-l puse pe picioare. Îşi aranjă pernele. Toate aveau o uşoară nuanţă de albastru, inclusiv ecranul laptopului său. Privea totul cu încântare, acesta era dormitorul care-i plăcea cel mai mult, singura constantă din toţi anii lui de pribegie. Nu-i lipsea nimic, avea totul la îndemână, pereţii încordaţi se curbau aerodinamic.

Se făcu comod şi începu să butoneze laptopul. Un pic de lectură îl ajuta să adoarmă. Un articol din „Nature” ce stabilea o legătură între paleoclimă şi evoluţia umană similară cu argumentul avansat de către tipul cu discul zburător ucigaş: multe fluctuaţii rapide şi serioase ale climei izolaseră mici populaţii umane în diferite refugii, unde stocul de gene şi comportamentele specifice acelei populaţii supravieţuiseră în izolare. Când vremea se îmblânzea, aceştia erau singurii oameni în viaţă. Astfel, erele glaciare acţionaseră în mod repetat ca selectori ai flexibilităţii, inovaţiei şi cooperării.

Un alt argument în favoarea adaptării-ca-altruism, cu alte cuvinte. Frank nu era sigur că dovedea că elementul cheie fusese cooperarea. Era un argument în favoarea selecţiei de grup, iar teoria evoluţionistă încă se mai străduia să se împace cu conceptul de selecţie de grup, prin opoziţie cu dovezile clare în favoarea selecţiei rudelor, care se vedea cam peste tot prin natură. Fiinţele vii se sacrificau clar pentru rudele lor; nu era la fel de sigur că ar fi făcut-o şi pentru grup.

Era totuşi un subiect interesant de reflecţie, ce se combina într-un mod foarte interesant cu un alt articol din „Nature”, care descria ultimele descoperiri din domeniul studiilor asupra altruismului efectuate prin intermediul teoriei jocurilor. Aici se încadra şi dilema prizonierului, desigur; acest joc simplu fusese studiat vreme de decenii. Celor doi prizonieri, ţinuţi separat, li se cerea să depună mărturie unul împotriva celuilalt pentru binele propriu. Recompensele erau cuantificate pentru uşurinţa testelor computerizate: dacă amândoi refuzau să-l trădeze pe celălalt, câştigau câte trei puncte fiecare, dacă trădau amândoi, fiecare primea câte un punct, dacă unul trăda şi celălalt nu, trădătorul primea cinci puncte, iar tontul nu primea niciun punct. Un joc simplu, cu rezultat simplu, chiar dacă deprimant: în majoritatea scenariilor, punctele se acumulau cel mai rapid prin „trădează întotdeauna”.

Mai erau însă şi alte strategii care, uneori, dădeau rezultate mai bune decât cea de „trădează întotdeauna”, exprimate în scopul testelor pe computer drept formule algoritmice, cărora li se dăduseră denumiri precum „ochi pentru ochi” („tit-for-tat”), „ferm, dar corect” („firm-but-fair”), „ferm din când în când, dar corect” („irregular firm-but-fair”) sau chiar „generos întotdeauna” („always-generous”), care, în anumite condiţii (fluctuaţiile climaterice oare?) puteau crea o spirală ascendentă de maximizare a punctajului pentru ambii jucători.

Articolul din „Nature” descria nişte experimente noi. Cercetătorii încercaseră mai întâi jocul folosind numai strategiile „trădează-întotdeauna” şi „generos-întotdeauna” – în esenţă paraziţi şi gazde. Aşa cum prevăzuseră rezultatele anterioare, trădătorii preluaseră controlul asupra sistemului, forma fizică a populaţiei scăzând însă după acel moment.

Se introdusese atunci o variantă a jocului numită „Nămetele” („Snowdrift”) în care jucătorii erau înzăpeziţi în maşini şi puteau fie să iasă afară să dea zăpada la o parte cu lopata, fie nu. Cei generoşi primeau puncte, chiar dacă restul trădau, deoarece maşina lor avea să fie în cele din urmă degajată. Aici cooperanţii şi trădătorii coexistau stabil, într-o combinaţie determinată de detaliile regulilor jocului.

Cercetătorii transpuseseră apoi grafic rezultatete „Nămetelui” cu ajutorul unui program, descoperind tentacule asociative lungi între coaliţiile de cooperanţi. Când tentaculele erau retezate în urma unor schimbări de reguli, coaliţiile erau distruse de către trădători. Semnificaţia acestui lucru era aceea că izolarea pe insule era periculoasă şi că anumite reguli permiteau cooperarea în scopul prosperităţii, în timp ce altele nu. Interesant de văzut era şi corespondentul din situaţii reale al tentaculelor. Oferirea de ajutor oamenilor din alte grupuri – aşa cum, de exemplu, procedase Anna atunci când îi primise pe khembali în viaţa ei de familie după apariţia acestora în clădirea FNS. Acest gen de generozitate putea fi explicat drept selecţie de grup, dar numai dacă se lărgea definiţia de grup, poate chiar printr-un exerciţiu de imaginaţie. Empatie. Cineva din „The Journal” sugerase recent că aceasta fusese istoria omenirii până în prezent, o succesiune de lărgiri ale sensului termenului de grup.

Autorii articolului din „Nature” continuau avansând ipoteza că generozitatea care nu-i aducea niciun avantaj celui care dădea dovadă de ea s-ar fi putut să fie mai solidă din punct de vedere

structural pe termen lung decât generozitatea care îi aducea un beneficiu cooperantului. Studiul încheia amintind că, la începutul vieţii, ARN-ul trebuise să coopereze cu proteinele şi cu alte molecule pentru a se asocia în vederea formării de celule. Aşadar, cooperarea era o componentă necesară evoluţiei şi o strategie adaptativă puternică. Autorii lucrării recunoşteau faptul că motivele reuşitei cooperării nu era pe deplin înţelese. Numai că anumite proteine care erau acum atotprezente în celule trebuie să fi ajuns acolo pentru că fuseseră generoase întotdeauna.

Aţipind în cort, legănat uşor, Frank se gândea: „E interesant, sugestiv… ceva de încercat. O să fiu şi eu ca proteina aia… sau ca Anna la lucru… o să fiu generos întotdeauna."

Veni iarna.

Casa lui din copac era acum vizibilă de jos, dacă ştiai după ce să te uiţi. Cine se uita însă? Şi chiar dacă o vedea, ce putea face?

Teoretic, cineva ar fi putut să stea la pândă prin apropiere, după care să-l aresteze sau să-l prindă într-o ambuscadă, numai că, mergând prin parc pe sub copacii scheletici cu crăcile goale, pe solul acoperit cu un strat gros de frunze îngheţate de chiciură şi duse de zăpadă, putea să vadă uneori la distanţă de vreo opt sute de metri în toate direcţiile, iar parcul era aproape depopulat. Mai degrabă ar fi văzut căprioare decât oameni. Singurii oameni din zona din apropierea căsuţei lui din copac erau, de regulă, cei care făceau parte din personalul parcului sau alţi voluntari de la GOAF, dintre care pe mulţi îi cunoştea deja. Nici măcar străinii nu reprezentau un pericol, oricum nu în timpul zilei. Oamenii aflaţi în acest loc iarna doreau, de regulă, să fie singuri. Îţi dădeai seama dacă era adevărat sau nu atunci când îi vedeai, cu ajutorul acelor calcule inconştiente la care creierul de savană se pricepea atât de bine. Însă în mare parte nu vedea decât căprioare. Mergea prin pădurea goală, căutând zimbri şi văzând doar căprioare, deşi odată zări ceea ce i se păru a fi un ibex, iar Nancy îl identifică drept capră neagră.

Celelalte animale fugite pe care le văzu sufereau adesea de frig şi de absenţa bruscă a frunzelor. Multe dintre ele erau tropicale sau subtropicale şi, chiar dacă ar fi putut rezista frigului, dispariţia frunzelor însemna dispariţia hranei lor. Vederea unei antilope elan ce fornăia într-o grămadă de frunze te făcea să le respecţi şi mai mult pe animalele locale capabile

să supravieţuiască unor asemenea schimbări drastice de mediu. Era un biom dur, iar animalele indigene erau durii lui. Coioţii începuseră chiar să se obrăznicească.

Personalul grădinii zoologice şi GOAF prindeau acum toate animalele fugite aflate în pericol pe le care puteau prinde. Cele care continuau să-i evite sau păreau să se descurce primeau ajutor sub forma unor puncte de hrănire încălzite, care erau, în general, adăposturi cu doi pereţi, în formă de L, cu părţile deschise orientate spre sud. Frank dăduse şi el o mână de ajutor la construirea unora dintre puncte, ridicând panouri şi grinzi de plastic folosite la locurile de joacă pentru a fi prinse cu şuruburi. Unele adăposturi aveau trei pereţi şi trape suspendate pe partea deschisă pentru ca personalul grădinii zoologice să poată prinde animale înăuntru. Niciunuia dintre membrii GOAF nu-i plăcea acest lucru, dar era o soluţie mai bună decât o moarte în masă.

Aşa se face că acum anumite părţi ale parcului semănau cu o grădină zoologică în aer liber sau neîngrădită, cu animale din multe specii diferite petrecându-şi timpul pe lângă adăposturi şi vizitându-le atunci când acolo se punea hrana specifică lor. Lui Frank i se părea că aceste fiinţe se simţeau de parcă s-ar fi întors deja la grădina zoologică şi erau mulţumite să se afle acolo.

Însă nu toate animalele veneau să se adăpostească de frig, iar printre cele mai încăpăţânate se numărau acelea care erau cel mai puţin capabile să supravieţuiască. Gibonii şi siamangii se duceau numai la adăposturile fără trape, din care plecau imediat ce terminaseră de mâncat. Gibonii continuau să se deplaseze prin brachiaţie prin copacii fără frunze. Siamangii fuseseră văzuţi mergând pe jos, cu braţele lungi ridicate deasupra capului ca să nu le târâie pe pământ, ca şi cum ar fi fost în căutarea cuiva căruia să i se predea, dar, dacă vedeau oameni apropiindu-se, o rupeau la fugă în stil tarzanesc.

Ambele specii se alăturau în prezent celor care se aventurau în afara parcului prin cartierele de locuinţe din vecinătate, descoperind surse de hrană de unele singure. Un siamang se electrocutase în timp ce dormea pe un transformator, iar acum ceilalţi nu mai făceau aşa ceva. Despre gibonii Bert, May şi fiii lor se primise un raport cum că ar fi fost văzuţi dormind în căsuţa din copac a unui copil aflată în curtea din spate a casei acestuia.

– Dacă, evident, nu vor să fie prinşi, îi zise Frank lui Nancy, atunci ar trebui să-i ajutăm cu adăposturi şi să-i lăsăm să rămână fugiţi.

Ştia că majoritatea membrilor GOAF erau de aceeaşi părere.

Nancy spusese doar:

– Mă tem că dacă nu-i prindem, îi vom pierde pe mulţi dintre ei.

Zilele de decembrie erau prea scurte. Încercă să meargă într-o scurtă căutare de animale în zori, după care plecă la serviciu, unde era aceeaşi agitaţie dintotdeauna. Pe lângă proiectul Curentului Golfului, comisia lui Frank mai era implicată şi în organizarea unor teste cu diferite surse de energie nepoluantă, în special solară, încercând să determine care dintre două soluţii, pilele fotovoltaice sau oglinzile flexibile ce redirecţionau lumina soarelui către elemente care transformau căldura în electricitate era mai aproape de momentul introducerii în fabricaţia de serie. Amândouă promiteau, iar testele cu transformatorul Stirling făceau oglinzile să pară neaşteptat de competitive, deşi diferitele pile fotovoltaice înregistrau progrese în materie de eficienţă şi se şi ieftineau. Unul dintre cele două sisteme avea, se pare, să fie curând gata de instalare pe scară largă, ceea ce avea să reducă semnificativ cantitatea de dioxid de carbon care se mai elimina în atmosferă.

Frank se cufunda în aceste chestiuni şi în altele, iar zilele de lucru treceau cu graba obişnuită; apoi, la asfinţit sau chiar pe întuneric, mergea în parc şi se căţăra pe scara atârnată de copac.

Se aşeza apoi în capul oaselor rezemat de saltea, în uşa deschisă a cortului, retrăgându-se complet înăuntru numai dacă afară bătea vântul. Cât timp aerul rămânea liniştit, sacul lui gros de dormit care îi ţinuse cald în căţărările din Alaska şi zona canadiană a Arcticii, avea să facă la fel şi aici. Nopţile erau prea frumoase ca să le pierzi. Cele mai înalte crengi se ridicau în jurul lui ca nişte ţepi gigantici, cu stelele strălucind prin caligrafia lor neagră. Se uita la stele, citea pe laptop sau dintr-o carte în ediţie necartonată la lumina lanternei până când i se făcea somn, după care se ghemuia în sac, dormea bine şi se trezea senin la vederea vârfurilor copacilor mişcându-se în sus şi în jos şi foşnind în briza din zori. Şiruri de mierle zburau din oraş în căutarea hranei, sub un cer de cositor şi plumb. Ceea ce conta era să te afli în lume, să simţi vântul şi să vezi întreaga vastitate a existenţei pe o planetă care se deplasa ca un vârtej prin spaţiu. Un sentiment de beatitudine, acesta să fi fost oare cuvântul

potrivit? Se ridică în capul oaselor, făcu clic pe laptop, căută „beatitudine” pe Google şi pe ecran îi apăru:

„beatitudinea se scoboară din înaltul cerului la noi şi vedem. Ea nu se află în noi pe cât ne aflăm noi în ea. Dacă aerul ne intră în plămâni, respirăm şi trăim; dacă nu, murim. Dacă lumina ne intră în ochi, vedem, altminteri, nu. Iar dacă adevărul ne intră în minte, brusc creştem la dimensiunile lui, de parcă am creşte la dimensiunea unor lumi.”

Măi să fie! Ralph Waldo Emerson, de pe un site numit Emersonfortheday.com. Frank mai citi un pic, era ceva uimitor. Marcă site-ul – care prezenta câte un gând din scrierile filosofului o dată la câteva zile – ca să poată reveni la el şi altă dată. Mostrele anterioare sunau ca nişte horoscoape sau mesaje foarte profunde din prăjitura norocului. Citindu-le, realiză brusc că oamenii care trăiseră înaintea lui în această pădure imensă de lemn tare avuseseră momente de iluminare foarte asemănătoare cu al lui. Emerson, marele Transcendentalist, schiţase deja parametrii sau calea spre o nouă religie de venerare a naturii. Însemnările din jurnalul său mergeau foarte bine pe post de lectură de adormit la ore târzii din noapte pentru Frank, datorită sentimentului pe care i-l dădeau că cineva gândeşte în paginile acelea. O persoană despre care era bine să ştii.

Într-o seară, după ce adormise frunzărind site-ul, fu trezit de celular.

– Alo?

– Frank, aici Caroline.

– Ah, bine.

Se ridicase deja în capul oaselor.

– Poţi să vii să ne vedem în acelaşi loc?

– Da. Când ajungi?

– Jumătate de oră.

Stătea pe aceeaşi bancă, sub dansatoarea de bronz. Când îl văzu apropiindu-se, se ridică în picioare şi se îmbrăţişară. O simţea lipită de el. Mult timp doar inspirară şi expirară, cu trupurile lipite unul de altul. Îşi transmiseră însă multe, cumva. Simţea că ea trecuse prin momente grele, că se simţea singură, că avea nevoie de el la fel cum şi el avea nevoie de ea.

Se aşezară pe bancă ţinându-se de mână.

– Aşa deci, zise ea. Ai călătorit.

– Da?

– Boston, Atlanta, chiar şi Khembalung?

– Da, aşa e.

– Ţi-am zis că Pierzinski era probabil motivul pentru care ai fost inclus pe listă, nu? Şi că Francesca Taolini e şi ea pe listă?

– Da, mi-ai zis.

Frank ridică din umeri.

– Trebuia să stau de vorbă cu ei. Nu puteam să-mi fac treaba fără să discut cu ei. Aşa că m-am gândit să-i dau înainte şi să văd dacă observai vreo schimbare în statutul meu.

– Am observat.

– Am fost înregistraţi?

– Nu. Adică dincolo de telefoanele de la birou? Nu. Nu încă.

– Interesant.

Se uită la el cu o expresie de curiozitate.

– Să ştii că ar putea fi o problemă gravă. Nu-i de joacă.

– Ştiu asta, crede-mă. Nu privesc situaţia ca pe o joacă, ci mai degrabă ca pe un experiment.

– Nu vrei să atragi şi mai multă atenţie asupra ta.

– Cred că nu, dar de ce? Ce-ar putea să-mi facă?

– Oh, nu ştiu. Fiecare agenţie are inspectorul ei general. Te-ai putea trezi că ţi se pun în discuţie cheltuielile de călătorie, sau faptul că dai consultanţă în afară. Ţi-ai putea pierde slujba dacă chiar ar vrea ei să se întâmple aşa ceva.

– Atunci m-aş întoarce la UCSD.

– Sper să n-o faci.

Îi strânse mâna.

– Bine, dar mai dă-mi detalii. Cum anume mi s-a schimbat statutul?

– Ai urcat un nivel.

– Şi mi-a crescut cotaţia?

– Da. Numai că asta e problemă diferită. Ţi-a crescut cotaţia, bine, dar asta înseamnă că a atins o sumă care a declanşat creşterea nivelului tău de supraveghere. La acel nivel ţi se vor aplica metode mai intruzive de urmărire. Totul este stabilit în programe.

– De ce, pentru ce?

– Sunt sigură că are ceva de-a face cu Pierzinski, aşa cum ai zis ultima oară. Taolini l-a tot căutat pe Google după deplasarea ta la Boston, şi pe tine şi pe el.

– Da?

– Da. A consultat aproape tot ce-ai publicat şi mare parte din

lucrările lui Pierzinski. Despre ce aţi discutat?

– A făcut parte din comisia condusă de mine care a studiat propunerea lui Pierzinski.

– Da, ştiu.

– Aşa că am vorbit despre munca lui, chestii de genul ăsta.

– Pare drăguţă.

– Da.

Nu ştia ce să zică. Ea râse de el şi-i strânse mâna. Acum că era cu ea, înţelese că toate celelalte nu erau decât înlocuitoare ale adevăratei lui dorinţe.

– Deci mi se înregistrează apelurile?

– Cele de la birou, da. Ţi-am zis data trecută.

– Cred că da. Şi mobilul?

– Se înregistrează şi convorbirile de pe mobil, numai că până acum nu le-a verificat nimeni. Doar le salvează în dosarul tău. Dacă ai mai urca cu un nivel sau două atunci s-ar găsi acolo şi ar fi studiate.

– Şi telefonul meu de la GOAF?

– Nu, acela nu. Nu e pe sistemul unei staţii de emisie-recepţie?

– Da.

– Funcţionează numai în raza unui releu. Trebuie să apelez celula ta, dar nu-mi mai place s-o fac. Te sun de la telefoane publice, astfel încât cineva ar trebui să facă o căutare completă în dosarul tău ca să dea de mine, dar sunt şi eu acolo dacă este să caute suficient de bine. Dacă-mi ştie careva vocea... Până atunci, pot să-şi dea seama unde te aflai din cauza releelor implicate.

– Aşadar ştii unde mă aflu?

– Într-o oarecare măsură. Ţi s-a pus transmiţător şi pe maşină. Văd că-ţi petreci timpul prin apropiere de Rock Creek Park. Ai o locuinţă acolo?

– Da.

– Trebuie că ai o cameră închiriată? Nu apar niciun fel de aranjamente locative. Nici apă, electricitate, telefon acasă sau canalizare.

– Nu.

– Deci ai o cameră închiriată?

– Cam aşa ceva, da.

Îl studie. Îi strânse din nou mâna.

– Sper... sper că ai încredere în mine.

– Am, numai că, nu ştiu, mă simt… Jenat.
– Jenat?
– Da, numai că de fapt nu.
Privirile li se întâlniră.
– Stau într-o căsuţă din copac. Stau în Parcul Rock Creek într-o căsuţă pe care mi-am construit-o într-un copac.
Caroline râse, după care se aplecă şi-l sărută fugar pe gât.
– Bravo ţie! Ai să mă duci şi pe mine acolo cândva?
– Da, îi răspunse. Mi-ar face mare plăcere.
Ea continua să se sprijine de el. Se aplecară, simţind fără cuvinte presiunea braţului pe braţ, după care îşi schimbară poziţia şi, dintr-o dată, începură să se sărute.
Îşi aminti brusc cum se simţise. Se prăbuşi cu capul înainte în spaţiul pe care-l ocupaseră atunci când rămăseseră blocaţi în lift, de parcă lunile care trecuseră de atunci dispăruseră şi se aflau iar acolo, în prezentul etern, sărutându-se pătimaş.
Nicăieri altundeva decât în micul lor univers.
După ceva timp se opriră să respire. O asemenea intensitate nu putea fi menţinută, trebuia să ducă undeva, fie înainte spre orgasm, fie înapoi spre conversaţie. Din moment ce se aflau pe o bancă din parc şi mai erau atâtea întrebări care-i împungeau alte părţi ale minţii, se întoarse spre conversaţie. Voia să afle mai multe detalii…
În acel moment însă, ea îl trase înapoi ca să se sărute din nou, ceea ce, evident, era o idee mai bună. Simţi pasiunea răbufnind în el, pasiunea sexuală; Dumnezeule, cine o putea explica?
O ţinură astfel o vreme, fără ca el să-şi poată da seama exact cât. Noaptea era rece, degetele ei la fel. Oraşul huruia în spatele lor. O sirenă în depărtare. Îi plăcea senzaţia pe care i-o dădea trupul ei pe sub haine: coaste reliefate, sâni moi. Soliditatea de fier a cvadricepşilor ei. Caroline îl strânse în braţe, gâfâi şi murmură un pic printre sărutări.
Se opriră din nou să respire.
– Măi să fie! zise ea.
Îşi schimbă poziţia pe bancă, lipindu-se de el ca o pisică.
– Da.
Întrebările lui reapărură încet. Se uita în jos la faţa ei, îndesată în umărul lui.
– Iar stai la prieteni?
– Da.
Se uită la ceas.

– Oh!
– Cât e ceasul?
– Patru.
– Uau! Ora de făcut vrăji.
– Da.
– Când trebuie să te întorci?
– Curând.
– Există vreo posibilitate să te sun? Telefonul tău e urmărit?
– Se poate. Ezită. Nu vreau să-l folosesc pentru nimic important.
– Ah! Reflectă la cele spuse. Trebuie să existe nişte protocoale la voi…
Caroline dădu repede din cap.
– Nu aşa stau lucrurile la mine în departament. Deşi există metode, sigur. Am putea folosi cartele de telefon şi telefoane publice.
– Ar trebui să ne sincronizăm.
– Da, dar asta e numai o parte a metodei.
– Ceva de genul vinerea la nouă.
– Bine. Hai s-o facem. Să găsim telefoane publice despre care credem că vor funcţiona, poate chiar să luăm şi nişte numere de la câteva ca să le putem alterna. Facem schimb data viitoare când mai apuc să te sun, după care nu mai punem nimic pe telefonul tău. S-ar putea să-ţi mai crească nivelul în orice moment, la modul în care merg lucrurile pe piaţă. Voi chiar îi impresionaţi pe investitori.
Se uită la ceas.
– Ah, la naiba!
Se răsuci în braţele lui, sărutându-l din nou.
– Hmm, zise după o vreme. Trebuie să plec…
– În regulă.
– Îmi pare rău.
– Înţeleg. O să suni?
– Da. Când pot. Fă rost de numerele alea de telefoane publice.
– O să fac.
Un ultim sărut şi se pierdu în noapte.

* * *

UUUPUUP!
Frank devenise acum complet optimodal. Vreme de câteva zile trăise un fenomen de „plutire”, care era, cu siguranţă, un efect provocat de integrarea incompletă a fericirii în datele

senzoriale. Traiul în copacul lui, în pădurea cuprinsă de iarnă, la sala de forţă, la serviciu, în restaurantele pe care le frecventa, ieşirea în scurta oră de soare palid al serilor de iarnă, alergatul sau aruncatul discurilor ori urmăritul animalelor, fiecare zi parcelată, dar plină, fiecare noapte o aventură în pădure, mereu viu, generos întotdeauna. Uuup!

Ce mare devenea lumea pe vânt! Totul se extindea pe dinăuntru şi pe dinafară. Mers prin pădurea neagră de vis, uriaşă şi furtunoasă. Cerul de seară pe deasupra crengilor negre, violet spre răsărit, trecând la tonuri de acvamarin spre apus, luminos ca un cer de Maxfield Parrish[67]. Acum devenea evident că Parrish nu exagerase deloc, ci doar se străduise cât putuse de bine să sugereze o realitate care era mult mai vie şi mai intensă decât orice pictură.

Într-o seară, ajunse la zona 21 la puţină vreme după asfinţit şi îi găsi numai pe Zeno, Barbă Roşcată şi Pagină Federală şi pe încă câţiva.

– Unde e lumea?

– Pe Connecticut.

– Caută căldură, omule.

– Şi Şahistul, el unde e?

Toată lumea ridică din umeri.

– Nu l-am mai văzut de ceva vreme.

– Pun pariu că şi-a găsit unde să stea peste iarnă. E deştept.

– Vine şi pleacă, Doctor Şah-Mat, vine şi pleacă.

Frank nu-şi dădea seama ce atitudine aveau. Se întrebă dacă şahiştii escroci de la Dupont Circle ştiau unde era Şahistul şi se hotărî să se ducă să vadă. Aici nu mai avea ce afla.

Începu să ningă cu fulgi mici. După prima ninsoare puternică nu prea mai căzuse altă zăpadă, iar când cădea era, de regulă, o chiciură îngheţată învolburată de vânt. Camarazii remarcară posomorâţi ninsoarea, după care plecară. Construiseră micile adăposturi propuse de Zeno, observă Frank, în adâncitura căreia îi ziceau Sleepy Hollow, la vest de zona de picnic. Unii dintre ei se băgaseră deja în adăposturile lor joase, holbându-se cu ochii înroşiţi la foc şi la fulgii de zăpadă. Carton, pungi de gunoi, ramuri, placaj, scândurele, cârpe de protecţie, cărămizi din cenuşă, sub care se puseseră bucăţi murdare de nailon sau chiar saci de dormit din bumbac, până în buza troienelor. Era nevoie

[67] Pictor şi ilustrator american care a trăit între anii 1870–1966.

de o saltea sub sacul de dormit pentru ca soluţia să funcţioneze.

Frank descoperi că-l încerca o stare de iritare. Trăiau ca şobolanii când nu trebuia, câtă incompetenţă! Chiar dacă nu putuseră găsi ceva mai bun.

Erau greu să-ţi dai seama ce se petrecea cu ei. O dată, pe când Frank alerga împreună cu jucătorii cu discul zburător, complet absorbit, ajunseră la zona 21, unde se aflau patru tineri negri îmbrăcaţi cu mai multe hanorace unul peste altul şi cu mâinile în buzunar. Spencer se opri brusc şi o luă înspre mese.

– Hei, ce mai faceţi?

– Oh, bine! răspunse Zeno sarcastic. Foarte bine! Fraţii ăştia ne întreabă dacă n-avem droguri de vânzare.

– Voi?

Spencer râse, iar Robert şi cu Robin îi ţinură isonul, încadrându-l şi ţinându-şi discurile de golf în faţă ca pălăria lui Oddjob. Frank abia se dumirise ce se întâmpla când tinerii se alăturară râsetelor, cu zâmbetele strălucind în întuneric şi o porniră pe Ross fără să-şi ia rămas bun.

– Ne mai vedem, zise Spencer în timp ce se îndrepta spre următorul copac.

– Da, ne mai vedem, mârâi Zeno. Treceţi dracului când vreţi!

La serviciu în acea săptămână, un grup de la NOAA venise să prezinte analiza opririi Curentului Golfului. Făcuse calculele şi modelarea necesare pentru a putea oferi o sugestie cantitativă în privinţa ideii de a reporni scufundarea din extrema nordică, iar Diane le ceruse Generalului Wracke şi câtorva membri din Consiliul pentru Ştiinţă să participe. Cercetătorul principal de la NOAA le făcu o scurtă recapitulare a problemei: calota de apă dulce introdusă pe suprafaţa extremei nordice a Atlanticului, ce redusese salinitatea şi crescuse temperatura apei; temperaturile normale pentru luna în curs atingeau o medie de –1,2° Celsius, astfel încât gheaţa care se topea producea încălzirea apei. Densitatea depindea de combinaţia dintre salinitate şi temperatură şi tocmai de aceea mişcarea apelor oceanice se numea ciclu termosalin. Înainte de sosirea flotei de aisberguri arctice, salinitatea de la suprafaţa zonelor de scufundare se cifra în medie la 31,0 p.s.u. (practical salinity units[68] – măsurate în diverse moduri, dar, în mare, un p.s.u. echivala cu concentraţia

[68] Unităţi practice de salinitate.

în grame pe kilogramul de apă). Acum salinitatea de suprafaţă era de 29.8, iar temperatura de –1° Celsius. Urmărind punctul roşu de laser plimbat de către cercetătorul principal al NOAA pe izopicnele de pe graficul ei, puteau vedea cu cât ar fi trebuit crescută salinitatea pentru a conferi suficientă densitate calotei de apă dulce încât aceasta să se scufunde în apa de sub ea.

Cea mai mare regiune de scufundare fusese cea cuprinsă între nordul Islandei şi estul Groenlandei, dar cercetătorul principal de la NOAA explică faptul că acest proces nu avea aceeaşi intensitate peste tot în zona respectivă. Curenţi desprinşi din marele curent se îndreptaseră spre nord şi est, aproape atingând coasta Norvegiei, după care viraseră la stânga spre Groenlanda sub forma unor curenţi foarte previzibili, încetinind şi coborând apoi în vârtejuri gigantice de treizeci sau cincizeci de kilometri lăţime, dar de numai trei sau patru centimetri adâncime. Aceste vârtejuri erau vizibile numai din satelit, cu ajutorul altimetrului cu laser, reprezentarea grafică în culori false obţinută putându-le scoate psihedelic de tare în evidenţă. Fuseseră relativ stabile în locul respectiv, probabil constrânse de fundul oceanului, de configuraţia costală, de forţa curenţilor şi de forţa Coriolis.

Erau nişte zone mici prin comparaţie cu suprafaţa totală a oceanului, astfel încât ideea repornirii curentului nu părea imediat imposibilă, numai că, aşa cum explicase cercetătoarea principală, nu se putea reporni circulaţia doar prin creşterea izolată a densităţii în locurile vechi de scufundare, separat de împingerea Curentului Golfului de câteva sute de kilometri de apă neobişnuit de dulce ce stătea pe loc. Ar fi fost necesar să se atragă toată energia cinetică a Curentului Golfului înapoi spre vechile poziţii, provocând scufundarea apei de suprafaţă la nordul punctelor de scufundare din prezent, după care să se continue procesul în stilul „Fluieraşului fermecat”, până atrăgeau Curentul Golfului dincolo de ele şi puteau să arunce cât trebuia în vechile puncte de scufundare. Aceasta era singura metodă de reluare a curgerii la care se putea gândi NOAA, dar astfel creştea considerabil cantitatea de apă pe care trebuiau să o facă să se scufunde. Să o „izopicnaleze” cum spunea Edgardo.

Modelări complexe ale diverselor scenarii îi făcuseră să creadă că, pentru a crea masele de apă necesare scufundării, trebuiau să-i modifice acesteia salinitatea cu aproximativ două p.s.u., de la 29,8 la 31,6, ceea ce presupunea adăugarea a două

grame de sare la fiecare kilogram de apă care trebuia modificat. Nu se ştia cu siguranţă ce volum de apă era necesar, deoarece depindea de diverse presupuneri introduse în model, dar minimul pe care-l determinaseră ca fiind suficient pentru a obţine rezultate pozitive totaliza aproximativ cinci mii de kilometri cubi de apă. Circa o mie de kilograme pe fiecare metru cub de apă, în funcţie de temperatură, două grame de sare pentru fiecare kilogram de apă şi astfel… circa zece miliarde de kilograme de sare.

Cinci sute de milioane de tone.

Cineva fluieră.

– Câtă sare înseamnă asta? întrebă Frank.

Edgardo şi generalul Wracke râseră. Diane zâmbi, dar îi întrebă pe cei de la NOAA:

– Ne puteţi ajuta să pricepem ce înseamnă asta în materie de volum, disponibilitate, capacitate de transport şi aşa mai departe?

– Da, sigur că putem. Am fi făcut-o deja, dar am terminat analiza abia azi dimineaţă. Trebuie să zic, înainte să ajungem la acel punct, că încă nu suntem prea siguri de cât de înţelept e să încercăm aşa ceva. Nu ştim ce efect va avea şi dacă ne luăm numai după legea consecinţelor neintenţionate…

– Vă rog! zise Edgardo ridicând mâna. Gata cu legea asta a consecinţelor neintenţionate! Nu există o asemenea lege. Auzi de ea şi când te apuci să cauţi ecuaţia care s-o exprime, sau măcar principiul, nu găseşti nicio ecuaţie şi niciun principiu. Doar observaţia că acţiunile au consecinţe neintenţionate, chiar dacă uneori aceasta contează şi alteori nu. E ca şi cum ai spune: „Chestii nasoale se întâmplă.”

– Bine, poate ai dreptate. Deşi chestii nasoale chiar se întâmplă.

– Studiaţi aspectele practice ale adunării şi transportului acestei cantităţi de sare, zise Diane, zâmbind slab. Se poate să fie complet imposibil, caz în care nu vor exista niciun fel de consecinţe.

Noaptea, copacii din pădure erau nişte statui negre dezgolite, fractale şi uriaşe. Din anumite locuri se putea vedea până departe în lungul defileului. Zăpada de pe sol era încă subţire, troienită în maluri lângă şirurile de copaci doborâţi de inundaţii şi îngheţ, lăsând pe jos straturi de frunze negre înnămolite. Peticele

negre şi albe rezultate făceau topografia parcului aproape imposibil de determinat, ca un soi de spaţiu Rorschach, în care ramurile ce răzbăteau în sus din coronament reprezentau cea mai bună modalitate de orientare în ravenă. Vântul striga şi vuia ca un cor aerian al lumii, gibonii nici măcar nu se comparau cu pădurea în iarnă în materie de vocalizare. Uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

Modele săltăreţe, ce-şi schimbau poziţia, fie că el se mişca sau nu, şi totuşi creierul crea o imagine închegată. Uneori însă nu reuşea şi, pentru scurtă vreme, se găsea într-o lume abstractă, toată numai modele ce-şi schimbau poziţia – ah, ăla era podul de la Military Road! – după care o înţelegere bruscă a ceea ce vedea readucea lucrurile la normal cu funcţia ei obişnuită de „TE AFLI AICI”. Remarcabil câtă înţelegere pierdeai când câmpul vizual ţi-o lua razna astfel, nu numai a ceea ce vedeai, dar şi a ceea ce erai, a cine erai, o defecţiune în care totul se ştergea pentru o clipă, conştienţa pură prinsă într-un mister, după care „Bang!”, toate explicaţiile se întorceau la loc, lăsând doar o vagă amintire a absenţei.

Era paleoliticul din parc. Un articol recent din „The Journal of Sociobiology” îi adusese aminte de omul din gheţuri, omul care murise într-o trecătoare tiroleză cu aproximativ cinci mii de ani în urmă. Zăcuse acolo în gheţar până când ceva, probabil încălzirea globală, determinase ieşirea lui la iveală şi descoperirea sa în 1991. Toate lucrurile i se conservaseră alături de trup, oferindu-le arheologilor o perspectivă unică asupra tehnologiei din vremea lui. Citind inventarul lucrurilor acestuia, Frank observase câte corelaţii existau între propriul lui echipament şi cel al omului din gheaţă. Probabil ambele truse conţineau obiectele pe care oamenii le luau cu ei pe frig de cinci mii de ani.

Omul din Alpi purtase o haină confecţionată din blănuri cu o cusătură foarte fină, asemănătoare ca model şi efect cu geaca de puf pe care o purta Frank chiar în acel moment. Omul din Alpi purtase o borsetă cu centură ca Frank, cu câteva mici unelte care, însumate, făceau cât briceagul lui elveţian. Bucata de lemn de arc nefinisat şi toporul cu cap de aramă (o minune) nu-şi aveau echivalentul în echipamentul lui Frank, deşi toporul semăna cu pioletul pe care-l ţinea în căsuţa din copac. În plus, se obişnuise să care după el toporul de mână acheulean, fie în borseta cu centură, fie chiar în mână uneori, numai pentru plăcerea de a-i simţi greutatea. S-ar fi putut să-i fie chiar un pic

de folos, pentru apărare; în parc erau din ce în ce mai mulţi oameni, inclusiv nişte găşti care nu-i inspirau deloc încredere. Ca să nu mai vorbim de jaguar.

Omul din Alpi purtase un rucsac din lemn şi blană, un model destul de asemănător cu rucsacul de nailon al lui Frank, în care erau săculeţe pentru diverse lucruri. O cutiuţă din scoarţă de mesteacăn pentru cărat tăciuni aprinşi şi un castronel mic de piatră pentru materiale inflamabile aprinse prin frecatul bucăţilor de cremene, toate acestea echivalentul brichetei comode a lui Frank, care mai avea şi un primus mic în căsuţa din copac, o chestie de oţel cu aspect primitiv, care sfârâia şi era aproape la fel de fierbinte ca o lampă de sudură.

Ce mult i-ar fi plăcut omului din Alpi! De fapt, Frank avea şi o sticluţă de foc pe care o putea aprinde oriunde. Sublimul tehnologic, într-adevăr, atunci când avea la fiert nişte cafea sau supă.

Omul din Alpi avusese la el şi o bucată circulară şi netedă de marmură albă, cu o gaură la mijloc. Prin gaură fusese trecută o buclă de piele, de care fuseseră prinse mai multe bucle mici; acest „ciucure” cum îl numiseră arheologii îi părea lui Frank un set de carabiniere. Se poate să fie fost singurul obiect fără utilitate practică pe care omul îl avusese asupra lui (deşi pe piele avea tatuaje). Ciuperca de mesteacăn găsită în borseta cu centură avusese probabil scop medicinal, ca aspirina din sacul de baie al lui Frank.

Toate de pe listă îi erau cunoscute. Oamenii încă mai cărau cu ei aceleaşi lucruri. Trusa lui Frank îşi avea originea cu mii de ani în urmă. Era un gând frumos şi-l făcea fericit. El era omul din Alpi!

Aşa se face că atunci când ajunse la zona 21 şi dădu iar cu ochii de adăposturile improvizate ale camarazilor, zise:

– Zău aşa, oameni buni! Hai să încercăm să ne ţinem de codul paleolitic, da? Acum am adus un val de nailon ripstop[69], ia uitaţi-vă la el! Surplus de inventar de la armată şi marină, clasa întâi, o să se potrivească numai bine cu culoarea de camuflaj a gecilor voastre.

– Yarrr, fir-ai tu să fii!

– Am să vă croiesc tuturor câte o prelată din valul ăsta. Toată

[69] Material special ţesut pentru a preveni întinderea rupturilor, care are nailon în componenţă, întrebuinţat, printre altele, la confecţionarea de corturi.

lumea din parc stă sub aşa ceva, numai voi nu.

– De unde ştii?

– Eşti Moş Crăciun cumva?

– Ştie pentru că el le dă.

– Da, aşa e. Să-mi ziceţi Johnny Appletent!

– Harrr, harrr, harr! Prefisoru' Appletent!

Râseră pe înfundate în timp ce Frank măsura dreptunghiuri cam de trei pe doi metri şi le tăia cu foarfecele de la briceagul lui elveţian. Le arătă cum se fixa nailonul, în mare parte peste adăposturile deja existente.

– Uscat înseamnă cald, camarazi, o ştiţi şi voi.

O prelată bine montată era ea însăşi o casă completă, le explică el. Duceţi părţile pe jos, prindeţi mijlocul pe o sârmă, la o înălţime suficientă cât să puteţi să staţi în capul oaselor la unul din capete, nu vă îngrijoraţi că restul e jos. Cu cât mai jos, cu atât mai bine, numai să nu ajungă pe pământ fundul sacului de dormit. Faceţi rost de plastic să-l puneţi sub sacii de dormit, pentru numele lui Dumnezeu!

Acesta era genul de muncă de tabără care îi plăcea lui Frank. Se plimba printre ei în timp ce meştereau, evaluându-le problemele şi soluţiile pe care le puneau la cale ca să le ocolească. Erau nepricepuţi, dar campatul pe timp de iarnă era o abilitate dobândită. Poate că nu stătuseră sub cerul liber decât vara, iar în iernile anterioare îşi căutaseră adăposturi tradiţionale. Drumeţia cu rucsacul în spate pe timp de iarnă era o chestiune foarte tehnică, dar, la urma urmei, simplă, numai că necesita atenţie la detalii şi meticulozitate dacă voiai să te simţi confortabil. O tehnică. Omul din Alpi s-ar fi priceput de minune. Iar acum toţi erau duşi pe înălţimi.

Camarazii stăteau pe loc uitându-se sau nu la el, iar Andy striga: „Ai grijă!”. Unii îşi aprinseră ţigările, suflând dâre de fum în noile interioare ale prelatelor lor, lăsând urme cenuşii îngheţate pe ele.

– La primul vânt o să-ţi cadă-n cap, îl avertiză Frank pe Andy. Leagă colţul ăla din partea cealaltă de copac!

– Da, da.

– Poftim, am să te salvez eu, leneşule.

Izbucniră în râs.

– Acuma ne şi salvează! Aveţi grijă!

– Predicator Pastor Prefisor.

– Da, sigur! protestă Frank. Biserica Degetelor de la Picioare

Uscate.

Le plăcu replica.

Când prelatele fură în cele din urmă instalate, mâinile lui Frank erau roşii cu alb. Le legănă cu forţă o vreme, simţind cum începeau să pulseze din nou, revenind la viaţă în timp ce arunca o privire în jur. Se vedea un alt foc mai aproape de grădina zoologică.

Le ură noapte bună. Ei mormăiră câte ceva.

Zeno spuse:

– Nooaah, marş de-aici, nu ne mai bate la cap cu rahaturile tale, pervers nenorocit din Corpul Păcii, crezi că ştii ce faci aici, marş de-aici!

– Cu plăcere.

Altă noapte sub luna plină prin pădurea înzăpezită: venise în sfârşit o ninsoare solidă, iar acum albeaţa suprarealistă acoperea totul ca o pătură şi luminozitatea cu nuanţe infinite a zăpezii reliefa fiecare denivelare şi pantă. Nori joşi, luminoşi în jumătatea de apus a cerului, pe care se distingeau fiecare creangă şi rămurică neagră, vânt şi chiar un pic de zăpadă ce cădea în vârtejuri, cu fulgi care captau lumina lunii şi scânteiau ca nişte bucăţi de mică printre stele. Lumea plină de viaţă. „Ziua cea mare pentru om este aceea în care se naşte percepţia.” (Emersonfortheday, 22 februarie).

Frank îşi scosese rachetele pentru zăpadă şi beţele de schi din depozitul de la Arlington şi acum străbătea nămeţii. Nu avea nevoie de rachete în multe locuri, dar îl scuteau de înfiptul beţelor de schi în troienele mai mari pentru sprijin, aşa că meritase să le ia cu sine.

Nu era însă nevoie să aprindă lămpaşul de miner. Era suficientă lumină cât să poţi citi.

Dădu peste ceva negru îngropat în zăpadă. Se opri, temându-se să nu fie vreun copil care murise din cauza statului în frig, gândindu-se la Şahist. Când îngenunche însă lângă siluetă, constată că era un wombat. „Rahat!”

Erau de fapt doi. Mamă şi pui, din câte se părea. Sună la GOAF pentru stabilirea prin GPS a amplasamentului, înjurând trist.

– La dracu’! Sărăcuţii de voi!

Se părea că Nancy avea dreptate. Trebuiau să recupereze animalele din zonele calde.

– Da, îi confirmă ea când o sună a doua zi, multe dintre ele nu supravieţuiesc. Adăposturile le ajută, dar chiar trebuie să le prindem la loc.

– Sper să putem, zise Frank.

La serviciu, Frank continua să taie puncte de pe lista lui de acţiuni, care însă continua să crească în partea de jos mai repede decât putea el să o reducă la vârf. După o şedinţă la Optimodal, îşi ocupă pentru o vreme zilele cu:

1) aranjarea unor subvenţii de cercetare pentru companii mici pentru programele fotovoltaice cu cele mai solide rezultate. Aceste programe începeau să devină interesante. Progresele în domeniu se măsurau în eficienţă şi cost. Eficienţa era reprezentată de procentul de energie fotonică ce lovea pila şi se transfera în energie electrică, procent ajuns în prezent la mai bine de patruzeci la sută şi cost, care se situa la şase cenţi pe kilowatt/oră, foarte competitiv faţă de cel al altor modalităţi de producere a energiei. Trecerea la energia solară avea să presupună o cheltuială importantă, dar posibilităţile apărute după aceea erau uimitoare. Unul dintre cei care primiseră subvenţii calculase că în curând avea să fie posibil, teoretic, să alimenteze cu energie întreaga ţară de la un sistem fotovoltaic de şaisprezece pe şaisprezece kilometri amplasat undeva într-un loc însorit din deşert, în regiunea de sud-vest;

2) menţinerea contactului cu oamenii care se ocupau de înfiinţarea echivalentului Max Planck-ului la San Diego. Operaţiunea avansa bine, iar Instituţia de Oceanografie Scripps îşi oferise ajutorul, dat fiind că un centru federal de cercetări în probleme climatice ar fi avut nevoie deseori de ajutorul acestuia şi îi acorda şi finanţare, devenind o componentă a complexului de cercetare deja puternic al UCSD. Vechea clădire a Torrey Pines Generique era reamenajată şi echipată şi urmau să se angajeze o mulţime de oameni. Persoanele implicate în aceasta ştiau deja de Yann, Marta şi de colega lor Eleanor şi le pregăteau celor trei o ofertă salarială şi de finanţare pentru cercetare, un pachet cu adevărat impresionant;

3) consultarea cu diverse persoane din cadrul instituţiei, în încercarea de a rezolva melodrama SSEEP, care era deja o harababură. Platforma fusese lansată sub forma unui studiu al Academiei Naţionale de Ştiinţe, dar legătura cu FNS era binecunoscută. Organizaţiile ştiinţifice şi paginile de opinii din publicaţii examinaseră chestiunea unei „platforme politice

ştiinţifice” – dacă era posibilă, dacă era o idee bună, dacă era periculoasă fie pentru ştiinţă, fie pentru societate. Unii dintre Gică Contra obişnuiţi din mediul ştiinţific tăgăduiseră că ar avea cunoştinţă de un asemenea program, acuzându-l că ar fi neştiinţific şi nepotrivit, în timp ce alţii îl surprinseseră pe Frank salutând iniţiativa şi propunând adăugiri şi modificări. Atacurile din Congres şi din presă erau la ordinea zilei şi, uneori, împroşcau acea furie care arăta o reacţie cauzată de frică. Phil Chase adoptase imediat platforma ca pe o versiune fundamentată ştiinţific a ceea ce susţinea el de ani de zile. Cum ieşea în frunte drept principalul candidat în cursa pentru numirea din partea Democraţilor, lăsând în urmă o haită obosită şi fără nimic deosebit de concurenţi cu doi la unu, chiar şi când se adunau toate contribuţiile acestora, lui Frank situaţia îi părea o convergenţă interesantă de forţe politice;

4) citirea unei noi analize a studiului Sekercioglu, în care se afirmase că dispariţia speciilor de păsări, până la două mii în secolul ce urma, avea să creeze carenţe atât de mari în funcţia ecologică a acestora, încât biomuri întregi s-ar fi prăbuşit. Chestiuni ca polenizarea, împrăştierea seminţelor, prădarea şi fertilizarea, iar lista continua. Iniţial, părea ciudat să se te gândeşti că păsările erau atât de importante, dar, desigur, ele reprezentau nişte elemente foarte vechi ale sistemului. Aşa că Frank ajunse să se gândească la algoritmii folosiţi în studiile de biodiversitate, o incursiune binevenită în matematică şi teorie – şi, la naiba, dacă coridoarele din teoria reţelei de habitate nu semănau cu tentaculele din Nămetele din acea versiune a jocului în care cei generoşi întotdeauna prosperau!

5) cercetarea unor metale amorfe sau sticloase, mai ales a oţelului amorf, produs printr-o metodă nouă ce amesteca structurile atomice ale metalului cu ytriu, crom şi bor, „oţelul sticlos” realizat fiind mai rezistent, nemagnetic şi mai puţin coroziv. Marina era interesată să fabrice bordaje de navă din acest material, iar echipa care se ocupa de materiale şi care colabora cu Frank considera că diversele echipamente protejate de apa oceanului ar fi putut fi perfecţionate suficient de mult cât să se poată construi metode practice de captare a energiei acestuia.

6) discutatul la telefon cu generalul Wracke despre capacităţile extractive şi transport ale sării din lumea modernă. Wracke era optimist, cantităţile despre care se discuta nu erau

chiar aşa exagerate comparativ cu cantitatea de petrol transportată pe cuprinsul globului pământesc, iar flota de petroliere mai avea încă un procent însemnat de nave cu bordaj simplu cărora le venise sau, mai degrabă, le trecuse vremea să fie înlocuite. Încă mai cercetau problema disponibilităţii sării, dar, aşa cum zicea generalul: „E multă sare pe lumea asta.”

Banii erau o cu totul altă chestiune. Pentagonul îşi pusese recent în cap Congresul, povestea Wracke, din cauza obiceiului său de a ascunde banii rămaşi la finalul anilor bugetari, utilizând aceste economii, pe care le numea „fonduri reprogramate” în scopuri proprii. Congresul nu era de acord şi orice proiect important avea să fie probabil nevoit să obţină finanţare tradiţională.

– Pare scump? întrebă Frank.

– Depinde de ceea ce consideri scump. Miliarde, asta e sigur.

– Nu poţi să fii mai clar?

– Îţi explic eu altădată.

– Mulţumesc. Oh, altă chestie, Pentagonul are propriul lui serviciu de informaţii?

Wracke râse.

– Asta-i o întrebare capcană?

– Nu, cum să fie?

– Va trebui să i-o pui CIA-ului. Da, are. După ce restul agenţiilor de informaţii din acest oraş ne-au dezamăgit atât de crunt, am fost aproape nevoiţi să ne facem noi una ca să obţinem date corecte. Noi eram cei omorâţi. Există Ramura de Sprijin Strategic[70] care este o divizie de informaţii cunoscută public. Uneori e mai în mijlocul acţiunii decât alte agenţii, dar specialitatea ei este strângerea de informaţii. De ce? E vreun grup secret pe probleme de climă care-ţi face probleme? Semănat de nori clandestin?

– Nu, nu, eram pur şi simplu curios. Mulţumesc. Ne vedem la următoarea şedinţă.

– De-abia aştept. Vă descurcaţi foarte bine.

În aceleaşi două săptămâni, Frank se strădui, pe lângă restul activităţilor sale, să-l caute pe Şahist. Se axă pe Dupont Circle, fiindcă acesta era epicentrul şahului în aer liber din oraş. Atât era

[70] Strategic Support Branch.

de important, află el, că acolo se strângeau toţi amatorii de şah de oriunde, care, desigur, se împrăştiau mai apoi, pe toate cele unsprezece străzi care se întâlneau în acel loc. Dacă întreba de un puşti negru era ca şi cum ar fi întrebat despre mai mult de jumătate din populaţia jucătoare de şah şi nimănui nu-i plăcea o întrebare formulată în termeni atât de largi. I se puneau la îndoială şi motivele, aşa că, după o vreme, în loc să întrebe, Frank începu să se plimbe şi să se uite, jucă şi pierdu, se plimbă iar, uitându-se la partide, remarcând şi micile adăposturi semiadaptate la condiţiile de iarnă care apăruseră pe ici şi colo prin oraş.

În cartierul de locuinţe Cleveland Park se aflau multe astfel de tabere, mai ales în marginea cu clădiri cărora inundaţiile le produseseră stricăciuni şi fuseseră abandonate. Grupul lui Spencer, clar, precum şi alţii mai puţin organizaţi şi pricepuţi. Din observaţiile lui, populaţia fără casă părea să se cifreze la mii de persoane numai în nord-vest. Adăposturile oficiale şi ştirile din ziar dădeau aceleaşi cifre. Între parcurile Klingle Valley şi Melvin Hazen, amândouă ravene ale afluenţilor lui Rock Creek, erau multe case abandonate. Fie că arseseră, fie că nu, aveau deja ocupanţi ilegali, probabil.

Din acest motiv, cartierul era foarte liniştit. Nimeni nu dorea să atragă atenţia poliţiei. Frank ocolea de la distanţă orice fereastră luminată; aparent toată lumea făcea la fel. Protocoalele bune de evitare rezultă în vecini buni. S-ar fi putut ca şi Şahistul să se ascundă în vreuna dintre clădirile părăsite, dar, dacă aşa stăteau lucrurile, Frank n-avea de gând să o afle bătând la uşi sau uitându-se pe geamuri.

Oricum, se îndoia că tânărul se afla în vreuna din ele. Şahistul avea o predilecţie sănătoasă pentru statul în aer liber.

Atunci unde era?

Dădu peste Tăietor pe Connecticut şi un tentacul făcu legătura dintre cele două parcele ale minţii lui.

– Tăietorule, ştii ce s-a întâmplat cu Şahistul?

– Nu, nu l-am mai văzut în ultima vreme. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el.

– Ştii pe cineva care s-ar putea să ştie?

– Nu. Poate Byron, el obişnuia să joace şah cu el. O să-l întreb.

– Mulţumesc, ţi-aş fi recunoscător. Se întâmplă să ştii care era numele lui adevărat?

– Nu, nu l-am auzit strigat decât Şahistul.

În parc, pădurea părea acum să facă parte din sălbăticie, majoritatea urmelor lăsate de om fiind acoperite de zăpadă, crescute peste măsură sau luate de ape. O lume întreagă. Lumina focului în depărtare era singurul semn de prezenţă a omului. Un soi de Mirkwood sau pădure primitivă, în care fiecare copac era Yggdrasil şi Frank era Omul Verde. Dacă dădeai totuşi peste vreo structură, era ca şi cum ai fi dat peste nişte ruine. Amfiteatrul Carter Barron şi uriaşele poduri de la sud de grădina zoologică arătau ca şi cum ar fi fost construite de incaşi sau atlanţi.

Focurile de tabără din parc puteau fi cercetate, spre deosebire de casele cu ocupanţi ilegali. Se putea apropia de ele pe furiş, putea să le ţină sub supraveghere ca să vadă dacă vreuna dintre feţele luminate de foc îi era cunoscută. Pândă, pur şi simplu. Uitat pe după copaci, peste cioturile rămase după inundaţii, flancate acum de nămeţi. Ploaia întărise zăpada, iar păşitul peste pojghiţă producea un zgomot clar. Trebuia să pluteşti peste ea lăsându-ţi greutatea pe piciorul din spate până când piciorul din faţă se afunda unde trebuia. Venise timpul ca mintea de tigru să iasă la iveală. Cineva raportase că văzuse jaguarul în partea de răsărit a parcului.

O dată dăduse peste un bătrân singur ce tremura în faţa unei flăcări mici cu mult fum, evident bolnav, pe care îl trezise şi îl întrebase dacă se simte în stare să se ducă singur la unul din adăposturile pentru cei fără casă de pe Connecticut sau la camera de gardă de la spitalul UDC. Încăpăţânat, bătrânul întorsese capul, vorbind nu prea coerent, fiind probabil beat sau poate bolnav. Tot ce putuse să facă Frank fusese să sune la 911[71] şi să le dea coordonatele GPS, apoi să aştepte să vină o echipă de la Salvare care să-l preia. Traiul în acest loc era dificil şi dacă erai sănătos, darămite pentru cineva bolnav. Echipa sosise şi-l convinsese să se lase urcat pe targă, luându-l de acolo. Noaptea următoare Frank trecuse din nou prin acel loc făcându-şi rondul, ca să vadă dacă bărbatul se întorsese şi dacă se simţea bine. Nu era nimeni acolo, iar focul se stinsese.

Şi tot nici urmă de Şahist. Pe măsură ce trecea timpul, lui Frank i se părea din ce în ce mai puţin probabil că avea să-l găsească. Trebuie că se mutase în altă parte de oraş sau plecase

[71] Serviciul de Urgenţă din SUA.

de tot din zona metropolitană.

Într-o seară, înainte să se urce în căsuţa lui din copac, Frank se plimba pe afară sub lumina lumii pe un vânt tăios ce arunca ramurile în sus şi în jos şi dintr-o parte într-alta, într-un superb tremur de linii negre pe cerul cenuşiu. Când o apucă spre nord, vântul îi împinse răsuflarea înapoi în plămâni. Ce mare părea lumea în lumina lunii pe zăpadă!

Ajunse la ridicătura de lângă zona de picnic 21 şi văzu în jurul focului nişte siluete care strigau şi se băteau cu furie. „Hei!” strigă el, pornind-o iute în jos, alunecând vijelios pe gheaţă. Ceva lovi focul din care explodară scântei. Frank văzu pe cineva care-şi lua avânt să lovească cu ceva pe unul dintre camarazii căzuţi cu faţa la pământ şi se aruncă printre ultimii copaci înspre el, strigând şi trăgându-şi toporul de mână din borseta cu centură; bărbatul îşi ridică privirea şi observă brusc că era nebunul care-l alungase cu camioneta de pe Autostrada 66. Frank ţipă şi sări cu picioarele înainte, lovindu-l pe bărbat deasupra genunchilor. Bărbatul se prăbuşi ca un popic, iar Frank se aruncă asupra lui cu toporul de mână gata de lovit, când individul se întoarse pe o parte şi văzu că nu era şoferul camionetei, doar semăna cu el. După care fu doborât.

Se sprijinea pe genunchi şi coate ducându-şi mâinile la faţă, încercând în van să oprească valul de sânge care-i curgea din nas. Nu ştia ce-l lovise. Îi curgea sânge din ambele nări, pe care-l înghiţea cât de repede putea ca să nu se înece cu el. Nu simţea nimic, vedea numai că sângele îi curgea ca un val negru şi se aduna într-o baltă pe jos. Auzi voci, dar păreau îndepărtate. „Nu!”, se gândi el. „Să nu mori!”

Charlie fu trezit dintr-un vis în care protesta: „Nu pot, nu pot…” aşa că primele lui cuvinte la telefon sunară ca o obiecţie:

– Charlie, aici Diane Chang.

Charlie văzu că ceasul arăta cu cifre roşii ora 4.30 dimineaţa şi-i sări inima din piept.

– Ce e?

– M-au sunat de la Spitalul UDC. Mi-au zis că Frank Vanderwal a fost adus la camera de gardă acum trei ore cu o rană la cap.

– Cât e de grav? Se simte bine?

– Da, dar are o contuzie şi nasul spart şi a pierdut mult sânge. Eu mă duc oricum acolo, pentru că plecam la serviciu, dar o să dureze ceva până ajung la spital şi mi-am dat seama că e

aproape de tine şi de Anna şi că îl cunoaşteţi pe Frank. Numărul vostru de telefon era al doilea pe lista lui de persoane de sunat, aşa că m-am gândit că poate puteţi trece pe la el.

– Desigur, zise Charlie. Pot s-ajung în cincisprezece minute.

Anna se ridicase în capul oaselor lângă el, întrebându-l:

– Ce e, ce e?

– Frank Vanderwal a fost rănit. Are să fie bine, dar e la Spitalul UDC. Diane s-a gândit… poftim.

Îi întinse receptorul şi se duse să se îmbrace. Când fu gata de plecare, Anna încă mai vorbea la telefon cu Diane. O sărută pe creştetul capului şi plecă.

Conduse cu viteză pe străzile aproape goale. La camera de primire a urgenţelor, neoanele zumzăiau zgomotos. Asistentele erau practice, pregătindu-se pentru o zi lungă. Îl tratară neprotocolar pe Charlie, deoarece le veneau oameni aşa tot timpul.

Una dintre ele îl conduse, în cele din urmă, pe holul cu podea de beton spre o rezervă despărţită de perdele pe dreapta.

Frank stătea întins acolo, palid în hainele de spital, cusut şi băgat în perfuzii. Doi ochi vineţi flancau un nas roşu şi umflat, iar buza superioară îi era aproape complet acoperită de un bandaj care-i trecea pe sub nas.

– Bună, Frank.

– Bună, Charlie.

Nu părea surprins să-l vadă. Dincolo de ochii vineţi nu arăta ca şi cum l-ar fi putut surprinde ceva.

– Mi-au zis că ai nasul spart şi o contuzie.

– Da, aşa e.

– Ce s-a întâmplat?

– Am încercat să despart nişte oameni care se băteau.

– Iisuse, unde s-a întâmplat asta?

– În Parcul Rock Creek.

– Uau. Urmăreai animalele de la grădina zoologică?

Frank se încruntă.

– Lasă, nu contează.

– Nu, eram acolo. Mă duc des acolo în ultima vreme. Se încearcă recuperarea animalelor fugite şi nu toate au zgărzi cu transmiţătoare radio.

– Şi deci erai acolo noaptea?

– Da, multe animale ies atunci.

– Înţeleg. Şi ce te-a lovit?

– Nu ştiu.

– Care e ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti?

– Păi, să vedem… am văzut o luptă. Am fugit să dau o mână de ajutor. Nişte cunoscuţi de-ai mei erau atacaţi, după care m-a lovit ceva.

– Nu contează, zise Charlie.

Gânditul părea să-i provoace dureri lui Frank.

– Nu-ti fă griji. Clar te-a lovit ceva.

– Da.

– Te doare rău faţa? Arată groaznic.

– Nu-mi simt deloc nasul. Nu pot respira pe el. O să sângereze multă vreme. Încă mai sângerează pe dinăuntru.

– Uau!

Charlie îşi trase un scaun şi se aşeză lângă pat.

După o vreme intră o asistentă să verifice monitorul.

– Cum vă simţiţi? întrebă ea.

– Ciudat. Am o contuzie?

– Da, aşa cum v-am zis.

– Altceva?

– Nasul spart. Osul maxilar crăpat pe alocuri. Nişte tăieturi şi julituri. Doctorul v-a cusut în gură, aici, în interiorul buzei superioare. Când o să treacă anestezia o să vă doară probabil mai tare. Îmi pare rău. V-am pus nişte sânge la loc, iar tensiunea arterială pare – să vedem – bună. Aţi încasat o lovitură zdravănă.

– Da.

Asistenta ieşi. Cei doi bărbaţi stăteau în lumina de neon, printre aparatele care clipeau. Charlie îi urmărea bătăile inimii lui Frank pe monitor. Erau rapide.

– Deci umbli noaptea prin Parcul Rock Creek?

– Uneori.

– Nu e periculos?

Frank ridică din umeri.

– Nu cred. Multe animale sunt nocturne.

– Da.

Charlie nu ştia ce să spună. Realiza că nu îl cunoştea prea bine pe Frank, îl întâlnise numai la petreceri, cu excepţia călătoriei în Khembalung, dar atunci fusese ocupat. Anna făcea colecţie de ciudaţi, cumva. Ei îi plăcea Frank, deşi o exaspera uşor şi în acelaşi timp o amuza, iar lui Nick îi plăcea să se ocupe de chestia cu grădina zoologică împreună cu el.

Acum adormise. Charlie îl privea cum respiră pe gură. Era

ciudat să vezi aşa o persoană distantă şi reţinută într-o stare atât de vulnerabilă.

Sosi Diane, apoi sună Anna care îl pregătea pe Nick pentru şcoală şi care voia să ştie cum se mai simte Frank. Frank se trezi şi Charlie îi dădu telefonul; acum arăta uşor jenat şi clar mai vioi.

– Pocnit în nas, îi zicea el Annei, când Diane îl trase pe Charlie pe hol. Nu ţin minte mare lucru.

– Uite ce e, spuse Diane. Frank nu avea la el decât permisul de conducere şi legitimaţia de la FNS, iar pe amândouă apărea adresa de anul trecut. Ştii unde stă acum?

Charlie dădu din cap.

– Mie mi-a zis că şi-a găsit ceva pe lângă voi.

– Da, vine pe la noi la cină uneori şi cred că avea o locuinţă pe undeva prin apropiere de Cleveland Park, nu sunt sigur.

Frank vorbea arareori despre sine, realiză Charlie. Se uită la Diane, ridică din umeri, ea se încruntă şi îl duse înapoi lângă patul lui Frank.

Frank îi înapoie telefonul mobil lui Charlie. Anna voia ca el să se întoarcă acasă şi să aibă grijă de Joe ca să poată să vină şi ea la spital.

– Sigur, deşi cred că au să-i dea repede drumul.

– Asta e bine! Poate că pot să-l duc eu acasă cu maşina.

Charlie îi transmise:

– Anna zice că o să treacă pe la tine şi o să te ducă acasă cu maşina când te externează.

Frank încuviinţă din cap.

– Va trebui să-mi iau monovolumul. Poate să mă ducă până la el.

Se încruntă brusc.

– Bine, o s-o facem şi pe asta. Mă întreb însă dacă ar trebui să conduci.

– Sigur. Nu e decât un nas spart. Trebuie să-mi iau maşina.

Charlie şi Diane se uitară unul la altul.

Charlie zise şovăitor:

– Noi locuim aproape, poate te putem ajuta să-ţi duci maşina la noi şi să stai să te odihneşti până te simţi suficient de bine cât să poţi conduce până acasă.

– Nu mă doare.

Frank reflectă la propunere.

– Bine, zise el în cele din urmă. Mulţumesc. Ar fi bine.

Fu externat în acea după-amiază, după ce Anna îi făcuse deja o vizită, se dusese la lucru, iar Charlie se întorsese cu Joe. Înainte să iasă să-şi ia maşina, Charlie trecu pe la recepţie.

– Îl duc acasă cu maşina. V-a dat o adresă de domiciliu?

– Wilson, numărul 4201.

Clădirea FNS. Charlie se gândi la acest lucru în timp ce-l ducea pe Frank la ei.

– Pot să te duc la tine acasă, dacă vrei, zise el.

– Nu, nu-i nevoie. Trebuie să ajung la maşină ca să mi-o iau.

– Nu-i nicio grabă. Ai nevoie de nişte mâncare.

– Cred că da, replică Frank. Dar trebuie să-mi iau maşina înainte să mi-o ridice. Asta e seara în care trebuie eliberată strada pentru curăţenie.

– Înţeleg.

„Da’ de unde ştii?” se abţinu Charlie să-l întrebe.

– Bine, mergem s-o luăm imediat după cină. Nu ar trebui să fie chiar atât de târziu.

Ceilalţi membri ai familiei Quibler îl primiră pe Frank cu mare pompă, minunându-se de nasul lui cel roşu cu aspect de bulb şi ochii lui vineţi. Anna luase mâncare la pachet de la un magazin de delicatese iraniene din apropiere. După o vreme apăru şi Drepung, care auzise veştile. Se minună şi el în timp ce făcea lună cutiile în care fusese mâncarea, Frank însă nu prea avea poftă de mâncare.

În bucătărie, Charlie îi povesti lui Drepung despre misterul locativ al lui Frank.

– Nici măcar Diane Chang nu ştia unde stă. Mă întreb dacă nu cumva stă în maşină. A cumpărat-o imediat după ce a plecat din apartamentul din Virginia. Şi mai ştie şi în ce noapte se face curăţenia săptămânală pe strada unde o ţine parcată.

– Hmmm, făcu Drepung. Nu, nu ştiu care-i treaba cu el.

Întorşi în sufragerie la masă, Drepung îi zise lui Frank:

– Ştiu că eşti de la San Diego şi nu cred că ai rude pe aici. Mă întrebam dacă nu vrei să te muţi la noi în casa ambasadei pe perioada convalescenţei.

– Dar la voi sunt toţi refugiaţii de pe insulă.

– Da, da, dar avem un pat în plus în camera lui Rudra Cakrin. Nimeni nu vrea să stea în el. Iar el învaţă engleză acum, după cum ştii şi tu, aşa că…

– Credeam că are profesor.

– Da, numai că acum îi trebuie altul.

Frank zâmbi uşor.

– Iar a mai dat unul afară?

– Da, nu e un elev bun. Cu tine însă altfel au să stea lucrurile şi, în plus, mi-ai zis odată că te interesează tibetana, mai ţii minte? Deci v-aţi putea învăţa unul pe altul. Ne-ar fi de ajutor. Ne-ar prinde bine nişte ajutor acum.

– Mulţumesc, e foarte amabil din partea ta.

Frank îşi lăsă ochii în pământ, dând din cap fără nicio expresie pe chip. Lui Charlie i se părea că încă nu-i trecuse efectul contuziei şi că avea, fără îndoială, o durere de cap groaznică. Drepung se duse în bucătărie să pună apa de ceai la fiert.

– Nu e ceai tibetan, vă promit! Doar o plantă bună pentru durerea de cap.

– Bine, zise Frank. Mulţumesc. Deşi chiar nu mă doare capul. Nu ştiu de ce. Nu-mi simt deloc nasul.

VII
Valul de frig

Vremea se înrăutăţi. În luna ianuarie a noului an se înregistrară:

Maximul de temperatură la Londra în săptămâna începută la 10 ianuarie, –26° F (–32° C). La Lisabona, o scădere de 60 de grade în şapte minute. Zăpadă la San Diego, zăpadă la Miami. Portul New York îngheţă bocnă, astfel că putu fi traversat de camioane. Insula Reunion: 569 de centimetri de ploaie în zece zile. În Montana, temperatura coborî cu 100° în douăzeci şi patru de ore, la –56° F (–48° C). În Dakota de Sud, temperatura crescu cu 60 de grade în două minute. Pe insula cea mai mare din Hawaii, 30,48 de centimetri de ploaie într-o oră. La Buffalo, New York, nămeţi de nouă metri, creaţi de zăpada adusă dinspre Lacul Erie, care îngheţase, de vânturi cu o viteză de 96,5 kilometri la oră. Renii trecuseră peste gardul grădinii zoologice devenind animale fugite. În Peninsula Olimpică din statul Washington, un singur curent descendent dărâmă copaci din pădure al căror echivalent în cherestea se ridica la 18.877 de metri cubi.

Ca urmare a unei furtuni din Marea Nordului similară cu cea din 1953, în Olanda muriră patru sute de oameni, iar inundaţiile ajunseră până la 43 de kilometri în interiorul ţărmului.

Februarie fu şi mai rău. În acel februarie se înregistrară:

O furtună cu vânt de 148 de kilometri la oră în New England. La Waterloo, Iowa, şaisprezece zile la rând de temperaturi sub 0° F (–17° C). Zăpadă de 18 centimetri la San Francisco. Marile Lacuri îngheţate complet. Circulaţia oprită la Los Angeles din cauza zăpezii. Fluviul Mississippi blocat de gheaţă la New Orleans. –66° F (–54° C) în Montana, vânt cu viteza de 160 de kilometri la oră în Australia, la Sydney. Pe 4 februarie, 180 de tornade raportate, 1.200 de morţi, fenomenul primind denumirea de „Enigmatica răbufnire”[72].

[72] „Enigma Outbreak” în original, fenomen meteorologic înregistrat în data de 19 februarie 1884 în sud-estul Statelor Unite, când s-au consemnat 60 de tornade şi circa 420 de morţi, cifrele variind de la 182 la 1200 de victime, de unde şi „enigma”. Fenomenul este al doilea de acest tip ca gravitate în SUA.

Un sistem de presiune joasă cu creştere în intensitate extrem de rapidă de tipul celui numit „bombogeneză”[73] *aduse 195 de centimetri de zăpadă într-o singură zi în Maine. Mareea de furtună ajunse la 3,6 metri înălţime. Insula Reunion, 185 de centimetri de ploaie în douăzeci şi patru de ore. Vânturi de 181 de kilometri la oră în Utah. Inundaţiile Rinului provocară pagube de 60 de miliarde de dolari. O furtună cu grindină în Alberta ucise 36.000 de raţe.*

Un complex orajos, cu vânturi de puterea uraganelor, denumit derecho, *lovi Parisul şi împrejurimile sale; pagube de 20 de miliarde de dolari. Vânturi de 241 de kilometri la oră la Oslo. Doi tigri bengali scăpară de la o grădină zoologică din Madison, Wisconsin în timpul unei tornade. Mii de peşti căzură din cer în timpul unei furtuni de la Yarmouth, Anglia.*

Vânturile de peste 265 de kilometri la oră se încadrează la furtuni de categoria a cincea; în istoria SUA fuseseră numai trei; două loviră Europa în acel februarie, în Scoţia şi Portugalia.

La acel moment se aflau abia la jumătatea lunii februarie. În curând avea să vină rândul Washingtonului.

În 1815, „anul fără vară, după erupţia vulcanului Tambora, temperatura pe glob scăzuse cu o medie de 37° F (2° C).

IMEDIAT CE SIMŢI CĂ PUTEA să se comporte suficient de normal în faţa membrilor familiei Quibler, Frank le mulţumi de găzduire şi se retrase. Îi aruncau priviri ciudate, se gândi el, şi trebui să recunoască faptul că era un pic exagerat să pretindă că totul era în regulă. De fapt, se simţea straniu.

Nu voia însă să le-o spună. Nu voia să le spună nici că n-avea unde să se ducă. Aşa că stătea în uşa casei lor susţinând că se simţea bine. Îi vedea pe Anna şi pe Charlie uitându-se unul la altul, dar, la urma urmei, era treaba lui. Aşa că Charlie îl conduse la maşină şi, după un scurt val de asigurări vesele, fu lăsat în pace.

Se trezi mergând cu maşina prin Washington. Se simţea ca în noaptea în care îşi pierduse apartamentul; încă o dată nu ştia ce să facă. Mergea fără ţintă şi fără să se fi hotărât, se trezi înapoi pe străzile de la vest de Parcul Rock Creek.

Nasul şi zona din spatele lui îi erau încă amorţite, ca injectate cu novocaină. Trebuia să respire pe gură. Lumea avea gust de

[73] Ciclogeneză extrem de rapidă.

sânge. Lucrurile văzute prin parbriz erau uşor înceţoşate, uşor îndepărtate, ca şi cum ar fi fost privite prin capătul nepotrivit al telescopului.

Nu ştia ce să facă. Se putea gândi la oricâte variante, dar niciuna dintre ele nu-i părea tocmai potrivită. Să se întoarcă la copacul lui? Să se ducă cu maşina în subsolul FNS? Să încerce să-şi găsească o cameră? Să se întoarcă la Urgenţă?

Nu simţea încotro ar putea s-o apuce. La fel ca zona din spatele nasului, şi simţul care-i spunea unde să se ducă era amorţit.

Îi trecu prin cap că s-ar putea ca lovitura să fi fost suficient de puternică încât să-i afecteze gândirea. Strânse volanul în mâini simţind cum îi creşte pulsul.

Ritmul bătăilor inimii se mai potoli aproape de nivelul normal. Fă ceva. Orice. Cel mai uşor lucru. Cel care dă dovadă de cea mai bună adaptare.

Rămase pe loc până i se făcu frig. Ca să-i fie cald tot timpul într-o asemenea noapte, ar fi trebuit fie să meargă cu căldura pornită sau să meargă în pas vioi, fie să stea întins în sacul de dormit din spatele maşinii sau să se caţăre în copacul lui şi să se vâre în sacul de dormit şi mai greu de acolo. Putea să facă oricare din aceste lucruri aşa că...

Mai trecu o vreme. Cum îi era prea frig ca să mai stea, deschise uşa cu o mişcare energică şi ieşi.

Şocul instantaneu al aerului extrem de rece. Intră la loc şi-şi puse pantaloni de vânt, parazăpezi şi mănuşi de schi. Îşi luă rachetele şi beţele de schi sub unul din braţe şi o porni în noapte.

Nu era nimeni pe afară în asemenea nopţi. La marginea parcului îşi puse rachetele şi strânse cureluşele. Mergea scârţâind pe zăpada întărită, apoi se afunda în ea; dacă ar fi mers cu bocancii, ar fi trebuit să se sprijine cu beţele de schi, aşadar fusese o idee bună să ia rachetele. Notă pentru sine: când ai îndoieli, acţionează. Încearcă ceva şi observă rezultatele. Un algoritm decizional suficient de bun. Cel mai adesea prima alegere, făcută de către mintea inconştientă, se dovedea şi cea mai bună. Testele o demonstraseră.

Afară sub cerul liber. Vântul de nord se simţea şi mai bine în cumpăna apelor din Rock Creek, răbufnind în rafale prin pâlnia mare şi făcând crengile îngheţate să pârâie ici şi colo. Zgomote ce sunau a împuşcături prin vuietul viscolului.

Nu era nimeni afară. Nu era niciun foc, nicio siluetă neagră pe

zăpadă în depărtare, niciun animal. Înainta pe zăpadă sprijinindu-se cu beţele de schi de parcă era ultimul om pe Pământ. Părăsit pe vreo planetă împădurită pe care toţi ceilalţi o abandonaseră. Ca într-un vis. Ca atunci când visul devine atât de ciudat, că ştii că ai să te trezeşti, dar când o faci descoperi că deja erai treaz – şi atunci ce se mai întâmplă?

Atunci ştii că eşti viu. Te descoperi pe un deal rece.

Înapoi la zona 21. Se întorsese chiar în locul unde fusese rănit, ceea ce poate că nu era înţelept din partea lui. Îi dădu ocol de sus pentru o vreme, ca să se asigure că nu era nimeni acolo. Nu era nici ţipenie de om pe afară. Cum ar fi să fi avut o lume, iar într-o seară când te întorceai la ea să constaţi că dispăruse? Oamenilor se li se întâmpla uneori şi aşa ceva.

Coborî zăngănind la mesele de picnic, se aşeză pe una dintre ele şi îşi desfăcu rachetele. Aruncă o privire în jur. Sleepy Hollow era gol, transformat într-un şanţ dezgustător plin de zăpadă şi cu pereţi de noroi negru, cu micile şi jalnicele adăposturi făcute bucăţi. Mesele goale. Focul stins. Cenuşă şi cărbune, toate acoperite de zăpadă.

Stranie privelişte.

Aşa… Venise alergând din direcţia grădinii zoologice. Îl doborâse pe unul dintre atacatori; ciudat cum îl păcăliseră faţa slabă şi mustaţa, ducându-l cu gândul la o traumă anterioară, dar numai pentru o clipă. Recunoaşterea feţelor era o altă capacitate inconştientă, rapidă şi puternică.

Aşa… Trebuie să se fi aflat… cam pe aici când fusese lovit.

Stătea în locul cu pricina. Se părea că nu era adevărat că memoria nu reţine nimic după asemenea impacturi – el îşi aducea aminte destul de multe detalii. Momentul recunoaşterii, apoi ceva agitat la stânga lui. O scurtă înceţoşare. Bâtă de baseball, creangă, poate chiar o scândură de cinci pe zece… Au! Îşi atinse vârful nasului plin de compasiune.

După acel moment, veneau câteva secunde pe care nu şi le aducea deloc aminte. Nu-şi amintea impactul (deşi nasul lui îşi amintea cumva cum îl resimţise) şi nici momentul căderii la pământ. Trebuie să fi întins mâinile să se sprijine; încheietura stângă îl durea, iar primul lucru pe care şi-l amintea era că îngenuncheasе şi văzuse cum din nasul lui ţâşnea un şuvoi de sânge ca dintr-o fântână. Încercarea de a prinde sângele negru în mâini, nu de a-i opri curgerea, ci pur şi simplu de a-l prinde,

faptul că-i venise greu să creadă cât sânge putea să i se scurgă printre degete pe pământ, în gât şi în gură. Înghiţitul convulsiv. Apoi faptul că-şi atinsese nasul, temându-se de ce formă ar fi putut găsi degetele lui, descoperirea că nu simţea nimic, dar că părea să ocupe cam la fel de mult loc ca şi înainte. Ciudat să-şi pipăie nasul ca şi cum ar fi fost al altcuiva. La fel se simţea acum. Degetele îi spuneau că manipulează carnea, dar faţa nu i-o confirma.

Foarte ciudat. Se afla acolo. Înapoi în locul cu pricina, la câteva zile după… să vedem… să tot fi fost… două zile.

Se lăsă pe vine şi aruncă o privire în jur. Se lăsă în mâini şi genunchi, în aceeaşi poziţie în care fusese atunci când se uita cum îi ţâşnea sângele din el. Încă se mai prelingea un pic. Gust de sânge. Pentru o secundă în timpul acelei uimitoare scurgeri se întrebase dacă nu cumva avea să sângereze până să moară. Pe pământ se păstrase într-adevăr o pată mare şi neagră.

Se răsuci uşor într-o parte şi în alta, ca şi cum ar fi vrut să determine şi alte amintiri să iasă la iveală. Îşi scoase una dintre mănuşi şi-şi trase lanterna breloc din buzunar. Îndreptă lumina într-o direcţie; deşi slabă, făcea noaptea să pară şi mai întunecată.

Acolo. La dreapta lui, în sus pe panta de zăpadă, pe jumătate îngropat în omăt. Sări cu un strigăt, îl înşfăcă şi-l scutură în vânt. Toporul lui.

Se uita fix la toporul din mână. Mărimea şi greutatea perfectă. La o primă vedere, arăta ca toate celelalte bucăţi de cuarţit cenuşiu ce se găseau peste tot prin Rock Creek. Se putea ca nimeni să nu fi ştiut că era altceva. Când îl strânse în mână, forma îi ieşi în evidenţă. Piesă bifacială cioplită prin aşchiere. Frank îl aruncă în cel mai apropiat trunchi de copac, o lovitură zdravănă. O armă redutabilă.

Îl puse la loc în buzunarul gecii, de unde îl înghiontea plăcut în coaste.

O porni printre copaci pe sub crengile săltăreţe, ce biciuiau aerul formând modele mărginite de stele. Vântul din nord se scurse în el. Zăngănit şi scârţâit de rachete. Dormi în maşină.

Inevitabil, fu nevoit să explice multora ce păţise. Diane îl văzuse, desigur, la spital.

– Cum te simţi? îl întrebă ea când se duse la Optimodal în dimineaţa următoare.

– Cred că mi-a fost zdrobit un nerv.

Diane încuviinţă din cap.

– Văd unde ţi s-a crăpat pielea. Nas spart, nu?

– Da. Osul maxilar. Trebuie să aştept să treacă.

Îi puse mâna pe braţ.

– Băiatul meu şi-a spart nasul. Problema e că vindecarea cartilajului se face în alt unghi, aşa că s-ar putea să ai dificultăţi de respiraţie.

– Oh, super! Nu-mi place deloc să respir pe gură când sunt răcit.

– Pot să ţi-l îndrepte, dacă vrei. Oricum, putea să fie şi mai rău. Dacă ai fi fost lovit puţin mai sus sau mai jos…

– Sau într-o parte.

– Aşa e. Ai fi putut fi ucis. Aşa că cred că nasul tău a fost ca air bag-ul dintr-o maşină.

– Ha, ha! Nu mă face să râd sau o să sângerez pe tine!

Îşi apucă buza superioară cu degetul mare şi cel arătător în timp ce chicotea strângând-o bine ca să nu se redeschidă tăietura verticală. Totul se crăpase pe verticală.

– Biata ta buză! Îţi iese în afară aproape la fel de mult ca şi nasul. Arăţi ca spionii din „Spion contra spion".

– Nu mă face să râd!

Diane îi zâmbi.

– Bine, nu te fac.

Douăzeci de minute mai târziu în biroul său, gândul la ea îl făcu să zâmbească şi trebui să-şi apese iarăşi bine buza superioară.

Aprecierea lui pentru Diane creştea pe măsură ce vedea alte reacţii la accidentul său. Prea pline de solicitudine, amuzate, neinteresate, insultătoare – proaste fiecare în felul ei. Drept pentru care Frank nu discută subiectul prea mult. Cei cu care alerga la prânz erau în regulă şi le dădu un pic mai multe detalii despre ce se întâmplase. La fel şi jucătorii cu discul zburător, care dădură din cap îndârjiţi în timp ce-l ascultau. Mai fuseseră alte câteva incidente ca bătaia în care se băgase Frank, îi spuse Spencer: tâlhării, atacuri, furat de zone. Pentru o vreme situaţia fusese destul de proastă. Acum că se dusese vestea despre aceste atacuri şi frigul devenise din ce în ce mai crunt, parcul rămăsese fără o mulţime de oameni, iar bătăile se împuţinaseră la număr. Nu se terminaseră însă de tot, iar jucătorii cu discul

zburător le spuneau acum tuturor să se deplaseze în grup.

Frank n-o făcea, dar când îşi punea rachetele să meargă prin parc se ţinea departe de poteci şi se străduia cât putea de bine să nu fie văzut.

Munca era ceva mai problematică. Când stătea la birou, lista lui de activităţi i se părea ca fiind scrisă într-o altă limbă. Trebuia să caute prescurtări, care dintr-o dată i se păreau noi şi neintuitive. BPST? CCPT? Da. Biroul pentru Politici Ştiinţifice şi Tehnologice. Ramură executivă transformată în agenţie, un impediment în calea lor. CCPT? Consiliul Consultativ Prezidenţial pentru Tehnologia Informaţiei. Alt organism consultativ. Anna avea o listă cu două sute de asemenea organisme, urmată de o listă la fel de lungă de ONG-uri. Toate îndemnând la acţiune de pe margine. Nefinanţată. Anna fluturase un teanc de liste, fără să fie oripilată sau furioasă ca Frank, ci mai degrabă uimită.

– Există atâta informaţie! Atâtea organizaţii!

– Ce înseamnă toate astea? întrebase Frank. O formă de paralizie, de prefăcătorie?

Anna încuviinţase din cap.

– Avem cunoştinţele, dar nu putem acţiona.

Expresia, folosită cândva de Diane, îl urmărea în timp ce se străduia să se întoarcă la lucru. Ştia ce ar fi trebuit să urmeze în cazul multora dintre punctele de pe listă, dar nu exista niciun mecanism evident de acţiune în orice caz şi nicio modalitate de a decide pe care să o întreprindă mai întâi. Sună la biroul coordonatorului centrului de ştiinţă şi tehnologie să vezi dacă s-a terminat închirierea clădirii goale a Torrey Pines Generique. Sună-l pe Yann şi, prin urmare, şi pe Marta, pune-i în legătură directă cu echipa care se ocupa de absorbţia şi sechestrarea dioxidului de carbon. Discută cu Diane şi cu generalul Wracke despre proiectul Curentului Golfului. Ia legătura cu echipa care se ocupa de emisiile de dioxid carbon, vezi dacă pilele fotovoltaice au înregistrat performanţe net superioare oglinzilor înainte de a renunţa la finanţarea acestora din urmă. Bun, ce să facă mai întâi?

Se hotărî să discute cu Diane, care putea nu numai să-l pună la curent cu ultimele noutăţi, dar şi să-i dea sfaturi despre cum să-şi ordoneze priorităţile. Să-i spună ce să facă.

Încă o dată, îi fu mai uşor să discute cu Diane decât cu oricine altcineva. Numai că, imediat ce îi spusese ce aflase de la

Wracke, de la Paza de Coastă şi de la Organizaţia Maritimă Internaţională, informaţii care indicau faptul că adunatul unei flote de transport, încărcatul şi trimisul ei în Groenlanda era posibilă cel puţin fizic, schimbă subiectul cu o grimasă rapidă. Noul lor Inspector General părea ieşit la vânătoare, iar întrevederile cu el şi cererile pe care le formula indicau faptul că Diane însăşi era prada căutată, împreună cu câţiva dintre cei mai activi membri ai Consiliului Naţional pentru Ştiinţă, printre care şi cel mai bun om de legătură al acestuia cu Academia Naţională de Ştiinţă şi totodată persoana cu cele mai bune relaţii în Senat.

– Trebuie să mă întâlnesc cu BGB-ul şi s-o rezolv cu ei, zise ea posomorâtă. Poate chiar să iau legătura cu cei de la BCG[74] pentru o verificare a tipului ăstuia.

– Există cumva vreo posibilitate ca să…

– Nu. N-am făcut nimic. Cercetează şi afacerile fiului meu şi pe cele ale tuturor directorilor de programe, chiar şi pe ale tale, presupun. Sper că va fi bine. Pot denatura chestii adevărate şi brusc dai de belea.

– Aoleu!

– E în regulă. Pot obţine ajutor. Cu cât se face mai frig în iarna asta, cu atât mai bine pentru noi. Oamenii încep să devină motivaţi să încerce ceva. Dacă se află că Departamentul pentru Energie încearcă să ne oprească să ajutăm la rezolvarea problemei, atunci o să fie vai şi amar de capul lui. Deci, cu cât mai frig, cu atât mai bine.

– Până la un punct, o avertiză Frank.

– Adevărat. Aruncă o privire pe lista lui. Discută cu oamenii tăi care se ocupă de absorbţia dioxidului de carbon, trebuie să-i convingem să se angajeze la noul institut din San Diego!

– Bine.

Asta însemna să-i sune pe Yann şi pe Marta.

Când se întoarse în biroul lui, o găsi pe Anna aşteptându-l ca să discute programul lor de alianţe. Era mulţumită de performanţele unui program de căutare care identifica grupurile strâns aliate cu obiectivele actuale ale FNS. FCCSET primise şi el din nou finanţare, precum şi puterea bugetară de altădată, astfel încât ar fi trebuit să poată să coordoneze cheltuielile legate de problema climatică ale guvernului federal şi implicit ale Corpului

[74] Biroul de Contabilitate al Guvernului – Government Accounting Office.

Inginerilor. Se părea că şi dacă Preşedintele şi Congresul refuzau orice finanţare pentru acţiunile din acest domeniu, continuând să-şi ţină capul în nisip, puteau fi ocoliţi cu ajutorul unei reţele economice mult mai difuze, care era acum interesată să treacă la treabă.

Frumos, numai că Frank tot trebuia s-o sune pe Marta. Uimitor cum îi creştea pulsul numai când se gândea la asta. Buza îi pulsa cu fiecare bătaie de inimă. Toate celelalte activităţi de pe listă îi părură dintr-o dată mult mai presante. Totuşi, trase adânc aer în piept şi formă numărul, întrebându-se pentru o clipă cât de mult avea să-i crească acest demers cotaţia pe bursa *futures.* Dacă ar fi putut face rost de nişte acţiuni, ar fi făcut ceva ca să le crească valoarea şi apoi le-ar fi vândut! Poate că asta însemna societatea proprietăţii. Poate că aşa era capitalismul, aveai acţiuni la tine însuţi şi prin ceea ce făceai le creşteai preţul. Numai că nu deţineai pachetul majoritar. Se putea să nu ai nici măcar o acţiune şi să nu ai cum să cumperi, ca în cazul lui Frank şi al pieţei virtuale a spionilor.

Mai erau însă şi alte pieţe.

Marta ridică receptorul şi Frank zise grăbit:

– Bună Marta, sunt Frank.

Trecând cu greu prin salutul ei rece şi faptul că nu făcuse conversaţie cu el, o întrebă cum mai mergea proiectul lichenilor.

Îi răspunse că mergea binişor.

– Eşti răcit?

– Nu.

Reuşiseră să modifice una din algele lichenilor lor de copac pentru a-i creşte eficienţa fotosintezei şi modificaseră ciuperca din componenţa acestuia pentru a o determina să-şi exporte zahărul către copac mai repede decât lichenul originar. Acest tip de lichen preluase întotdeauna controlul hormonal asupra copacilor pe care trăia, astfel că producţia de zahăr prin fotosinteză era acum integrată în lignină mult mai repede decât înainte, ceea ce însemna captarea unei cantităţi mai mari de dioxid de carbon şi creşterea circumferinţei trunchiului şi dimensiunii rădăcinii copacilor. Modificările fuseseră simple până în prezent, zicea Marta, iar copacii urmau să trăiască vreme de secole şi aveau experienţa a milioane de ani în care nu se lăsaseră mâncaţi de bacterii. Sechestrarea avea deci să ţină toată durata vieţii copacului, o perioadă nu prea lungă la scară geologică, dar Diane declarase încă de la începutul discuţiei că

durata sechestrării nu era un factor foarte important de evaluare a diferitelor propuneri – pe furtună orice port e bun, spusese ea.

– Sună grozav, comentă Frank. Pe ce copaci trăiesc lichenii ăştia?

Erau aproape omniarboricoli, îi explicase Marta. De loc din pădurea ce înconjura tot globul pământesc la şaizeci de grade latitudine nordică, traversând Europa, Siberia, Kamciatka şi Canada.

– Înţeleg, zise Frank.

– Da, replică Marta, devenind brusc glacială. Ce e?

– Voiam să-ţi spun că noul centru este în curs de amenajare la San Diego. N-o să-ţi vină să crezi, dar au să închirieze vechea clădire a Torrey Pines Generique.

– Ha! Glumeşti.

– Nu.

– Ar trebui să-l angajezi şi pe Leo Mulhouse, dacă tot te ocupi de treaba asta. Ar fi capabil să pună la punct un laborator celular mai bine decât oricine altcineva.

– Bună idee, am s-o transmit mai departe. Mi-a plăcut tipul.

Frank îi povesti despre sugestiile venite de la UCSD, Scripps, Salk şi consiliul pentru biotehnologie de la San Diego. Apoi o puse la curent cu progresele înregistrate de programul FNS de acordare a unor subvenţii nesolicitate.

– Avem deja un program de Subvenţii Mici pentru Cercetării Exploratorii care nu este folosit la întreaga lui capacitate, iar Diane a crescut suma maximă acordabilă, aşa că există posibilitatea oferirii unor subvenţii fără evaluare externă.

Nu putea să-i dea mai multe detalii, chiar şi ce-i spusese deja se putea dovedi periculos: supraveghere, telefon înregistrat, conflict de interese, inspector general ostil… rahat! Trebui să lase restul cuvintelor nerostite, dar se subînţelegeau destul de limpede. Iar căutatul de oameni calificaţi în vederea recrutării era încă legal, credea el.

– Da, sună bine, zise bosumflată Marta, care clar nu avea dispoziţia necesară pentru a se arăta recunoscătoare sau să spere. Şi ce dacă?

Frank se văzu nevoit să nu mai continue subiectul. Nu-i spuse: „Va trebui să faci parte dintr-un guvern ca să primeşti permisiunea să lansezi un organism modificat genetic pentru a produce modificări în compoziţia atmosferei.” Nu-i spuse: „Am aranjat eu ca tu şi cu Yann să vă puteţi întoarce la San Diego ca

să lucraţi la proiectele voastre cu putere şi finanţare mai mari.” Putea să-şi dea şi ea seama şi, fără îndoială, deja o făcuse, ceea ce o făcea să fie morocănoasă. Nu-i plăcea să-i stea nimic în calea supărării pe el.

Îşi înăbuşi un oftat şi încheie conversaţia cât putu de bine.

Într-o noapte fără vânt îşi puse rachetele şi o porni prin parc. Constată că unele dintre focuri reveniseră. Scântei în întuneric la zonele de picnic şi taberele ocupanţilor ilegali. Oameni umblând de colo până colo. Poate pentru că nu bătea vântul.

Sub norul luminos, zăpada era de un alb strălucitor. Pădurea arăta asemeni parcului de pe o proprietate imensă, perfect îngrijită pentru un moşier pretenţios. În depărtare spre nord, o mişcare printre copaci îl duse cu gândul la zimbri sau altceva de foarte mari dimensiuni. Jaguarul nu era chiar atât de mare.

Camarazii se întorseseră acasă, constată el cu bucurie. Câţiva dintre ei stăteau la mesele de picnic, iar câţiva lângă un foc bun în inelul special amenajat.

– Hei, Prefisore! Prefisore Nas Sângerând! Ce mai faci, omule?

Nu se strânseseră în jurul lui, dar pentru moment se afla în centrul atenţiei.

– Sunt bine, zise el.

– Bravo ţie!

– Arăţi groaznic!

– Acum ar trebui să-i trageţi una în nas dacă aveaţi de gând aşa ceva!

– Zău aşa, făcu Frank.

– Nu mai trebuie să întreb cine câştigă acum. Celălalt câştigă!

– Nu mă faceţi să râd sau o să sângerez pe voi! îi avertiză el.

Tachinatul lui Frank îi încânta însă, aşa că nu se opriră. Acesta aruncă o creangă pe foc şi se aşeză lângă femeie, care încuviinţă din cap în timp ce număra ochiurile împletiturii.

– Ai făcut bine, zise ea.

– Cum adică?

– Papagalii ăştia te-au văzut cum ai dat buzna aici precum cavaleria.

– Cine erau tipii ăia? întrebă Frank grupul.

– Cine ştie?

– Nişte nenorociţi.

– E una din bandele alea de pe Georgia Avenue, omule, care trăieşte pe stradă ca noi sau chiar mai rău.

– Dar tipii care vă băteau erau albi, remarcă Frank.

Focul trosnea în timp ce se gândeau la ce spusele lui.

– Zona devine periculoasă, zise Frank.

– Mereu a fost aşa, Nas Sângerând.

– Trebuie să te ţii deoparte, murmură femeia începând să împletească iar, aducându-şi lucrul aproape de ochi.

– Ce mai faci? o întrebă Frank când ceilalţi se întoarseră la ale lor.

– Ziua o sută patruzeci şi doi, îi răspunse ea dând hotărâtă din cap.

– Grozav, felicitări! Ţi-e cald?

– Nu.

Izbucni în râs.

– Cum să fac să-mi fie cald?

– N-ai primit o prelată de la mine?

– Nu, ce-i aia?

– O să mai aduc. E doar o prelată, ca o chestie care acoperă intrarea în cort.

– Ah.

Nu-i aprecia oferta, probabil că avea unde să doarmă.

– Cum a fost la spital?

– Poftim? Bine, bine.

Femeia dădu aprobator din cap.

– Au o secţie de urgenţă bună.

– Nu-mi aduc aminte cum am ajuns acolo.

– Nu mă mir.

Frank însă se mira. Îşi amintea lovitura, momentele ce urmaseră imediat după ea. Nu-i trecuse prin cap că următoarea chestie de care-şi aducea aminte era statul în sala de aşteptare la urgenţă, cu sângele curgându-i în şerveţele de hârtie, aşteptând să fie băgat în seamă.

– Cum am ajuns acolo?

– Te-am dus noi. N-aveai nimic, doar sângerai zdravăn.

– Nu-mi aduc aminte.

– Contuzie, cu siguranţă. Ai încasat-o.

– Ai văzut ce m-a lovit?

– Nu, eu eram pitită bine într-un loc de staţionare de pe lângă drum în timpul bătăii. Zeno şi Andy te-au găsit după aia şi te-am dus. Nu-ti aminteşti?

– Nu.

– Aşa e cu contuziile.

Într-o zi la FNS lucră la încercările cu pilele fotovoltaice. Departamentul pentru Energie cârâia acum că operaţiunea era de domeniul său. Îi sună apoi ceasul; coborî şi intră în maşină.

Nu-şi putea da seama ce ar fi trebuit să facă în continuare.

Simţea gustul sângelui în gât.

Ce să însemne asta oare? Că era ceva care nu se vindeca aşa cum trebuia, că din vreun vas de sânge rupt încă mai picura sânge? Îi apăsa ceva creierul?

Îi curgea sânge, asta era sigur. Trebuie să mai fi fost umflat pe dinăuntru, desigur, încă mai avea buza umflată şi atunci de ce i-ar fi trecut umflătura de dinăuntru mai repede? Încă i se mai vedeau vânătăile de la ochi, chiar dacă acum se făceau mov deschis şi maro. Cine ştia? Şi mai ce?

Putea să se ducă la doctor. Putea să se ducă în vizită la familia Quibler sau la khembali. Putea să se ducă la casa lui din copac. Putea să se întoarcă la serviciu. Putea să se ducă să mănânce. Putea să doarmă chiar acolo în subsolul clădirii FNS, în maşină.

Sentimentul de nehotărâre nu mai fusese atât de puternic de ceva vreme. Amintindu-şi ultima săptămână, i se păru că lucrurile mergeau mai bine la acest capitol. Acum însă mergeau mai rău. Junghiul ritmului crescut al bătăilor inimii îl electriză din nou. Poate că asta însemna cuvântul teroare.

Se simţi străbătut de fiori de gheaţă. Temperatura din maşina lui chiar era aproape de limita îngheţului. Să-şi pună geaca de puf sau – gata! Înşfăcă geaca şi se chinui să intre în ea, bombănind: „Fă chestiile evidente, Vanderwal, fă dracului prima chestie care-ţi trece prin cap! Lasă grijile pe după aia. Sari înainte să te uiţi.”

Nehotărâre. Înainte de accident fusese mult mai hotărât. Stai un pic, aşa să fie oare? Nu. Nu prea avea cum să fie adevărat. Poate să fi fost sigur de sine înainte să vină la Washington. Fusese oare atunci? Fusese vreodată?

Pentru o clipă nu mai fu sigur de nimic. Se întoarse cu gândul cu ani în urmă, trecându-şi în revistă acţiunile şi se întrebă brusc dacă fusese vreodată sănătos la cap. Luase o serie de hotărâri proaste, mai ales în ultimii ani, dar şi cu mult înainte. Toată viaţa lui, dar problema devenise din ce în ce mai gravă, ca o boală care avansează. Cum altfel ar fi riscat partea Martei din capitalul lor fără nici măcar să o întrebe? Cum altfel s-ar fi cuplat cu

Marta? Cum altfel ar fi crezut că sabotarea cererii de acordare de subvenţii a lui Pierzinski era în regulă? Ce fusese în mintea lui, cum o justificase?

N-o justificase. Nu se gândise deloc; s-ar fi putut spune chiar că evitase să se gândească. Era un soi de abilitate mentală, o capacitate negativă. Agilitate în evitarea întrebărilor fundamentale. Se considerase un om raţional şi, da, chiar un om bun, ignorând toate semnele care indicau contrariul. Îşi crease scuze în sinea lui. Totul la un nivel inconştient, într-o lume de diviziuni interne. O minte parcelată cu adevărat. Funcţiile creierului chiar erau parcelate şi adesea inconştiente, corelate la niveluri superioare – conştiinţa, alegerea. Poate că era posibil ca acel sistem superior să fie avariat, chiar dacă majoritatea părţilor lui componente erau în regulă.

Răsuci oglinda retrovizoare şi se fixă cu privirea în ea. Când era tânăr obişnuise o vreme să se fixeze cu privirea în oglindă şi să se simtă ca şi cum ar fi dat ochii cu un Altul, genul acela de sentiment pe care-l avusese când se întorsese dintr-o ascensiune montană, unde o bucată de stâncă trecuse la nici jumătate de metru de el.

După ce plecase Marta încetase să se mai privească în oglindă.

Acum vedea un om înfricoşat. Îl mai văzuse. Nu era o privelişte chiar aşa necunoscută. Nu fusese niciodată sigur pe el când era tânăr. Când apăruse oare siguranţa? Nu era de fapt o întărire a imaginaţiei, o tocire a ei? Adormise oare pe măsura trecerii anilor?

Nimic nu era clar. Un străin îngrijorat se uita la el, genul de figură pe care o vezi uitându-se la ceasul dintr-o gară. Cum se simţise în toate aceste luni de dinainte de accident? Nu-i fusese mai bine în acel timp? Nu încercase, din momentul în care îi vorbise Rudra Cakrin, să-şi schimbe viaţa?

Cu siguranţă că da. Luase decizii. Îşi dorise casa din copac.

O dorise pe Caroline. Aceste lucruri îi veniră în minte. Îşi avea dorinţele lui. Nu erau tocmai obişnuite, dar erau puternice.

Poate că era un pic cam aiurea să se simtă uşurat de ideea că toată viaţa lui făcuse numai gafe, că nu trebuia să existe o teorie a traumatismelor cerebrale care să-i explice problemele curente. Să creadă că nu avea leziuni, ci doar o malformaţie congenitală, şi astfel era în regulă. Poate că era mai bine să aibă leziuni.

Adormi la volan, gândind: „Mă întorc la casa din copac. Sau la

San Diego. Sau la Great Falls. Sau îi caut pe khembali…”

În dimineaţa următoare nu trebui să se hotărască ce să facă, deoarece sala de şedinţe de lângă biroul lui Diane era plină cu directorii europeni din domeniul asigurărilor. Aceştia îi ignorară politicos faţa în momentul în care Diane făcu prezentările. Erau cu toţii de la cele mai mari patru companii de reasigurare, Münich Re, Swiss Re, GE Insurance Solutions şi General Re. Se aflau acolo doi directori generali, directori de risc, responsabili pentru managementul sustenabilităţii şi nişte specialişti în „dez nat-uri” cum îi spuneau ei, oameni de ştiinţă experţi în dezastre naturale şi în modelarea matematică utilizată pentru a crea diferite scenarii şi a le atribui coeficienţi de risc.

– Noi patru administrăm mai bine de jumătate din volumul total de prime cedate în reasigurare, le spuse directorul general al Swiss Re lui Diane şi celorlalţi. Avem o funcţie specializată, aşa că vom avea nevoie de ajutor. Am ajuns deja la limită, iar iarna aceasta este foarte grea în Europa, după cum ştiţi. La fel şi aici. Distrugerile sunt foarte grave. Criza de alimente se va instala rapid dacă ierni ca aceasta se vor repeta în mod regulat. Suntem nevoiţi să creştem imediat primele, numai ca să putem trece de prima rundă de plăţi. Reasigurările sunt doar o componentă a unei încărcături distribuite, numai că, într-o situaţie ca aceasta, neprevăzută, sunt puse în dificultate. S-ar putea ca aceasta să fie ultima plată pe care şi-o va permite sectorul reasigurărilor, după care sistemul va fi copleşit şi va necesita ajutorul guvernului pentru a depăşi problema.

Motiv pentru care erau interesaţi de posibilităţile de atenuare şi auziseră de la ONU că la FNS se efectuau cele mai avansate cercetări din domeniu. Diane confirmă că aşa stăteau lucrurile şi le povesti despre proiectul din Atlanticul de Nord pe care îl evaluau. Astfel descoperiră că şi ei discutaseră despre aceeaşi idee, iar peste tot prin Europa lumea spera ca „repornirea Curentului Golfului” să fie posibilă, deoarece independenţa alimentară a continentului era periclitată.

Expertul în dez nat-uri de la GenRe propuse împrăştierea unor agenţi activi de suprafaţă pe suprafaţa oceanului pentru a creşte evaporarea şi, prin urmare, salinitatea.

– Să îndepărtezi apa în loc să-i pui sare, zise Diane, uitându-se la Frank. Bună idee. Nouă ne ies nişte valori destul de mari ale cantităţii de sare necesare.

Deschiseră diapozitivele PowerPoint şi trecură prin tabelele izopicne, fiecare curbă de pe grafic ilustrând coborârea apei sărate şi reci pe suprafaţa izopicnă până pe fundul oceanului.

Iarna grea prin care treceau s-ar fi putut să fie un sprijin pentru planul de a reporni circulaţia, remarcă expertul în dez nat-uri. Gheaţa din Oceanul Arctic ar fi putut atinge o grosime la care să nu se mai spargă şi să nu mai plutească înspre sud la venirea primăverii. Temperaturile de la suprafaţă aveau atunci să scadă aşa cum o făcuseră mereu şi dacă aveau o flotă încărcată cu sare pe poziţii… s-ar fi putut să trebuiască să semene şi nişte nori la vest pentru a ţine precipitaţiile cât mai departe de regiunea respectivă…

Toată lumea era de acord că prinseseră un fir. Diane le spuse că ONU ştia de plan şi îi dăduse aprobarea de principiu, problemele rămase fiind, probabil, de ordin financiar şi logistic şi poate chiar politic în cazul Statelor Unite.

Poate că Statele Unite nu erau însă un participant fără de care nu se putea merge mai departe, păreau a spune europenii. Nici Diane şi nici Frank nu se mai gândiseră la asta, dar, în timp ce europenii vorbeau de finanţare, deveni o aluzie prea clară ca să n-o prindă, şi schimbară între ei privirile inexpresive care înlocuiseră ridicatul din sprâncene ca semn de surprindere.

– Ne asigurăm unii pe alţii, spuse unul dintre europeni. Avem la dispoziţie un fel de fond de urgenţe.

– Proiectul acesta nu e chiar aşa de scump în comparaţie cu altele pe care le-am luat în calcul.

„Uau!” exclamă Frank către Diane cu altă privire inexpresivă.

* * *

CITEA ÎN SACUL DE DORMIT când îi sună mobilul şi îl apucă grăbit.

– Frank, sunt Caroline.

– Oh, super!

– Te simţi bine?

– Da. Mi-am spart nasul, e complet înfundat.

– Oh, nu, ce s-a întâmplat?

– Îţi povestesc când ne vedem.

– Bine. Ne putem vedea?

– Desigur. Am doi ochi vineţi.

– Nu-i nicio problemă. Putem să ne vedem la căsuţa ta în Parcul Rock Creek?

Îşi înghiţi saliva.

– Eşti sigură?
– Da.
– Ei… se ştie unde e?
– Da, dar cred că te pot ajuta în această privinţă.
– Bine. Sigur. Oricum voiam să ţi-o arăt.
– Zi-mi unde ne vedem.

Coborî şi traversă parcul. Inima îi bătea cu putere şi buza îi pulsa. Totul părea transparent la margini, crengile săltau şi se prăbuşeau ca filmate cu încetinitorul. Ce lent curgea timpul când îl observai! La colţul format de Broad Branch şi Grant se opri în umbră, ascultând oraşul şi vuietul vântului, uitându-se la norul luminos ce se scurgea spre sud pe deasupra. Tremura convulsiv şi începu să ţopăie şi să danseze ca să producă iar căldură.

Caroline apăru de după colţ, iar el ieşi la lumina unui bec stradal. Îl văzu şi traversă strada, se izbi de el cu o îmbrăţişare, începu să-l sărute şi se trase înapoi.

– Oh, Doamne, îmi pare rău! Săraca ta faţă!
– Nu e chiar aşa de rău.
– Să mergem la tine, zise ea.
– Sigur.

Se întoarse şi o conduse în parc. Sub copaci o luă de mână. Urma poteca ce traversa parcul; chiar dacă ea n-o vedea, avea să poată păşi cu mai multă siguranţă.

– Uau, tu chiar eşti aici!
– Da. Cei de la voi care mă urmăresc ştiu că sunt aici? Cum de s-a întâmplat asta?

Caroline îl trase uşor de mână.

– Ştii că lucrurile tale au cipuri în ele, nu?
– Nu, ce-s alea?
– Microcipuri.

Frank se opri, iar ea rămase lângă el, strângându-i mâna şi ţinându-l de braţ cu cealaltă mână. Aşa se atingeau adesea gibonii.

– Ştii că toate se vând cu un cip electronic în ele acum? Cipurile sunt foarte mici, dar reflectă o microundă către un cititor, împreună cu numărul de identificare şi locul. Companiile le folosesc pentru marcatul stocurilor. Tot felul de chestii.
– Şi cum ştiu care lucruri sunt ale mele?
– Pentru că le-ai cumpărat pe majoritatea cu cărţi de credit. E uşor.

Vorbea aproape exasperată, voia să-l informeze cum stăteau lucrurile în această privinţă.

– Aşadar ştiu tot timpul unde mă aflu?

– Dacă te afli în raza de acoperire a undei sursă, iar în cele mai multe locuri din D.C. chiar eşti.

– Fir-ar!

Îl strânse de braţ.

– Numai că nu şi aici.

Frank o porni iar din loc. Pentru o clipă nu-şi aminti unde se aflau şi trebui să se oprească să se gândească înainte să meargă mai departe.

– Nu ne va putea urmări nimeni la mine în copac?

– Nu. Cipurile obişnuite nu au o rază de acţiune atât de mare. Ar trebui să fie cineva pe aici prin apropiere cu un scanner.

– Îmi mai creşte cotaţia?

– Da.

– De ce?

– Nu ştiu sigur. Datorită a ceea ce-oi face la FNS, cred.

Frank aruncă o privire peste umăr.

– Poate că din cauză că te-am cunoscut pe tine.

– Ha, ha!

Îşi dădu seama după cum îl trăsese de mână că nu i se părea amuzant.

– Vom fi în regulă acum, repetă el.

– Da. Mă rog, în ce priveşte urmărirea din această noapte, însă dacă ar veni cineva aici, s-ar schimba situaţia. Am adus un cititor în formă de baghetă şi cred că te putem curăţa şi poate chiar să mutăm toate cipurile altundeva ca să pară că te-ai mutat. Nu ştiu. N-am mai scos cipurile nimănui până acum.

Frank se gândi la problemă în timp ce traversau Ross Drive şi coborau în sfârşit la marginea defileului. Sub copac îşi scoase telecomanda şi o coborî pe Miss Piggy. Se uită la telecomandă.

– Pe asta am cumpărat-o cu o carte de credit, zise el.

– De la Radio Shack?

– Iisuse!

Caroline râse.

– Am ghicit-o. Există în înregistrările despre tine, sunt sigură.

– Fir-ar!

Miss Piggy coborî bâzâind din noapte, arătând ca scara pe care te urci într-o farfurie zburătoare ce-ţi pluteşte deasupra capului. Frank îi arătă de unde să se prindă şi unde să pună

piciorul.

– Du-te tu prima şi eu o ţin. Aşa o să fie mai bine.

Caroline urcă, rapidă şi mlădioasă, devenind în curând o formă nedefinită şi întunecată printre stelele de deasupra, ca un nod pe trunchiul de copac. Se chinui ceva când ajunse în vârf, iar el dădu din cap, gândindu-se că ea trebuie să fi crezut că era nebun. După ce intră, se urcă şi el rapid şi se trase înăuntru prin gaura de la intrare.

– Îmi pare rău, dar ultima parte e cea mai dificilă.

– Nicio problemă. Ce tare e!

– Ah, mulţumesc.

Se aşeză lângă ea.

– Mă bucur că-ţi place.

– Îmi place la nebunie. Aveam şi noi o căsuţă în copac în curtea din spatele casei.

– Serios? Unde?

– La periferia Bostonului. Tata o construise într-un copac mare şi bătrân. Nu ştiu ce fel de copac era, dar era mai mult lat decât înalt. Aveam câteva platforme şi o scară care ducea până jos.

– Frumos.

– Asta e mai mică, remarcă ea şi se trase mai aproape de el.

Stăteau unul lângă altul, cu mâinile împreunate pe picioarele ei. Vântul legăna uşor copacul înspre nord şi sud.

– E ca un cuib.

– Da. Putem să ne ferim de vânt dacă trebuie, îi zise el arătând spre cortul din spatele lor.

– Îmi place aici afară, dacă nu se face prea frig.

– Să-l folosim pe post de paravan de vânt atunci.

Se mutară la adăpostul cortului, lovindu-se unul de altul din cauza copacului care se legăna.

– Parc-am fi în tren.

– Sau pe o navă.

– Da, cam aşa ceva.

Se ghemuiră unul într-altul. Frank se simţea prea ciudat ca s-o poată săruta, era distras şi îi era greu să se obişnuiască cu prezenţa altcuiva în căsuţa din copac.

– Ăăm… Crezi că poţi să-mi arăţi ce ziceai despre cipuri?

Caroline se căută în buzunarul de la jachetă şi scoase o baghetă metalică scurtă ca acelea folosite de către personalul de pază de pe aeroport.

– Ai ceva care să facă lumină?

– Sigur, zise el şi apăsă butonul lămpii Coleman.

Cercul luminat de pe podeaua de placaj strălucea sub ei, dându-le peste cap vederea nocturnă. Vântul urla şi gemea.

Îl puse să-i dea lucrurile lui unul câte unul. Dinspre unele se auzea un ţiuit când trecea bagheta pe deasupra lor şi pe acestea le dădea deoparte. Ceas, sac de dormit uşor, unele haine, chiar şi micul primus.

– Fir-ar! făcu el.

– Da, aşa stau lucrurile. La tine însă nu e atât de rău ca la alţii. Mare parte din echipamentul tău trebuie să fie destul de vechi.

– Asta cu siguranţă.

– Aşa se procedează. Dacă vrei să scapi de sub supraveghere, trebuie să te întorci în timp.

– Adică să nu folosesc decât lucruri vechi?

– Exact. Numai să nu te „curăţi” de tot, pentru că astfel ai stârni un interes pe care nu ţi-l doreşti. Sunt niveluri şi niveluri. Poţi face astfel încât nimic din ceea ce porţi să nu divulge locul unde te afli în orice moment, ceea ce s-ar putea să treacă neobservat. Programul s-ar folosi de ceea ce ai, cum ar fi telefonul. Ar presupune că te afli acolo unde se află telefonul tău.

– Înţeleg, fir-ar să fie!

– Ştiu.

Terminase cu lucrurile lui. Se aplecă în partea opusă lui, trecând metodic cu bagheta peste podea, de la dreapta la stânga, revenind asupra unei zone de circa treizeci de centimetri de lângă ei, după care dincolo de ei, pe lângă capul lui şi pe după colţ. După care verifică în cort. Platforma era mică, dar ea verifica cu meticulozitate.

– Nu cred că se ştie că stai într-un copac. Înainte să-mi spui, credeam că pur şi simplu campasei în pădure, pe sol. Mă întreb dacă a venit cineva să te verifice pe teren.

Trecu bagheta pe deasupra lui, iar aceasta scoase un ţiuit.

– Oh! făcu ea.

Îl dădu la o parte. Nu locul unde stătea provocase ţiuitul, ci el.

– Să fie hainele mele?

Caroline zâmbi.

– Va trebui să verificăm. Să intrăm în cort.

Luară cu ei lampa Coleman şi traseră fermoarul uşii cortului. Frank porni micul radiator cu baterii şi se uitară la el cum i se făcu elementul portocaliu şi începu să dea căldură. Vântul era încă zgomotos şi simţeau cum se leagănă copacul, dar aerul cald

îi învăluia ca într-un cocon.

Îl ajută să se descheie la cămaşă şi să şi-o scoată. Aerul era încă rece.

– Biata ta faţă!

Trecu cu bagheta peste el, care ţiui când ajunse la mijlocul spatelui.

– Interesant. Şi la mine era în acelaşi loc.

– Şi ţie ţi s-au pus cipuri?

– Exact.

– De către cine?

Nu-i răspunse.

– Întoarce-te cu spatele la lampă. Mai ai o lanternă? Da? Bine. Lasă-mă pe mine.

Îl examină. Îi simţea degetele pe spate, apăsând şi apoi strângând.

– Aha! Aici e.

– Eşti sigură că nu-i un doar un punct negru?

– De fapt seamănă mai degrabă cu o căpuşă. Ştii cum e când scoţi o căpuşă şi o parte din ea se rupe în tine?

– Mă cureţi de paraziţi.

– Exact. După care va fi rândul tău să mă cureţi de paraziţi.

Îl sărută de ceafă.

– Stai cuminte. Am adus nişte cleştişori.

– Pe al tău cum ţi l-ai scos?

– M-am chinuit ca naiba. A trebui să folosesc un cleşte pentru grătar ca pe o chestie de scărpinat pe spate. M-am uitat în oglindă şi am scobit până l-am scos.

– Deci înjunghii pe la spate.

– Da. M-am înjunghiat pe mine, dar pe tine n-o să te înjunghii niciodată, cu excepţia momentului actual.

– Nu mă face să râd că sângerez pe tine!

– Oricum o să sângerezi.

Îl înţepă uşor în spate.

– Cum naiba mi l-au băgat?

– Nu ştiu. Te-ai dus la spital când te-ai lovit la nas?

– Da, am stat câteva ore acolo.

– Poate că atunci s-a întâmplat. Bun, uite-l. Stai cuminte.

Urmă o tăietură scurtă. Frank stătu nemişcat. Acum îl ştergea pe spate cu degetele şi îl săruta pe coloana cervicală la baza cefei. Caroline desfăcu un plasture şi îl puse pe locul cu pricina.

– Te-ai gândit la toate, zise el.

– Aşa sper.
– Şi tu?
– Ce vrei să spui?
Frank apucă bagheta.
– Oh, aia. Cred că sunt în regulă.
El însă trecu bagheta peste ea, care ţiui când ajunse la spate.
Caroline strânse din buze care formară o linie aspră.
– Fir-ar!
– Nu era acolo înainte?
– Nu.
Îşi smulse jacheta, luă bagheta şi o trecu pe deasupra ei. Niciun ţiuit. Îşi trase cămaşa peste cap; uimitor de frumoasa curbă de piele albă cu pistrui, cu coloana adâncită într-un făgaş de muşchi, coaste, omoplaţi, curba sânului ei drept în cupa sutienului, când se întoarse cu faţa de la el. Trecu bagheta peste cămaşa făcută grămadă şi aceasta scoase un ţiuit.
– Aha.
– Bine, zise ea, întinzând cămaşa şi studiind-o. E bine. Aici. E lung de doar câţiva milimetri.
Trecu bagheta foarte aproape de cămaşă, studiind partea de unde se auzea ţiuitul.
– Într-o cusătură, da. Uite-l.
Tăie cu o forfecuţă breloc şi ridică în lumină un mic cilindru negru ca un dop de pompă de bicicletă.
– Poate mai ai unul şi în sutien, zise Frank, iar Caroline izbucni în râs şi se aplecă în faţă să-l sărute; în clipa următoare se pomeniră strâns îmbrăţişaţi, sărutându-se uşor, buzele ei atingându-le delicat pe ale lui, murmurând: „Oh, trebuie că te doare – ai grijă, ai grijă, o să-ţi provoc durere,” iar el replicând: „E în regulă, e în regulă, sărută-mă.”
Se dezbrăcară de restul hainelor şi se aşezară pe salteaua lui, sub sacii de dormit cu fermoarul desfăcut. Confortabil la căldurică şi totuşi săltând uşor în vânt. Terminând în cele din urmă plonjonul în care se lansaseră în liftul în care rămăseseră blocaţi, cu atâtea luni înainte; se prăbuşiră într-un final şi fură cuprinşi amândoi de el. Impresia covârşitoare a lui Frank, în măsura în care mai putea să gândească, era aceea de comuniune. Caroline îl sărută delicat, strângându-l tare, la fel de sigură în mângâieri precum fusese cu mica sa operaţie. Lui Frank începu să-i curgă din nou sângele în gât, îi simţi gustul şi se temu că şi ea l-ar fi putut simţi.

– Mă tem că o sângerez pe tine.
– Hai să ne întoarcem pe partea cealaltă.
Îşi întinse piciorul stâng sub piciorul lui drept şi se rostogoliră înspre partea aceea ca şi cum ar mai făcut aşa ceva de o mie de ori înainte, după care se traseră într-o parte revenind pe saltea. Frank înghiţi sânge şi o ţinu pe Caroline care se mişca deasupra lui. Îi dădură drumul din nou.
După aceea, Caroline rămase întinsă lângă el, cu capul pe pieptul lui. Simţea că ea îi aude bătăile inimii. Îşi trecu degetele prin buclele dese ale părului ei.
– Uau!
– Ştiu.
– Aveam nevoie de asta.
– Şi eu.
Se întoarse să se uite la el.
– La tine cât a trecut?
Frank calculă. Cu Marta, ultima oară… cu ceva vreme înainte ca ea se mute din casa lor. Unele dintre acest ultime dăţi fuseseră ciudate: sex ca ură, sex ca disperare. De regulă, reuşea să nu conştientizeze că acele momente i se întipăriseră atât de viu în minte ca arse cu fierul roşu, dar acum le revăzu fugar şi le împinse deoparte.
– Cam un an şi jumătate?
– La mine patru.
– Poftim?
– Exact.
Făcu o grimasă.
– Ţi-am mai zis. Nu ne înţelegem.
– Dar…
– Ştiu. Aşa stau lucrurile. Pe el îl interesează altele.
– Adică altcineva?
– Nu ştiu.
– Şi cipul din cămaşa ta?
– Ăla el l-a pus.
– Deci te urmăreşte?
– Da.
– Pentru ce?
Caroline ridică din umeri.
– Pur şi simplu. Nu ştiu. A început să lucreze la o altă agenţie şi se pare că e mai rău de atunci. Mereu a fost întrucâtva obsedat. O chestiune de control.

– Deci noua lui slujbă e la o altă agenţie de securitate?

– Da. Cred că are de-a face cu Securitatea Internă, poate ceva ultrasecret în cadrul ei.

– Să revenim la cipuri. Are să ştie că ai fost aici?

– Nu, ar fi trebuit să mă urmărească. Cipurile reflectă un semnal radio, cu informaţii despre ele şi locul în care se află, numai că raza nu este foarte mare, însă se măreşte, pentru că se instalează o reţea de transmiţătoare care va oferi o acoperire mare în zona capitalei. Nu a fost încă activată, din câte ştiu eu. Cred că încă trebuie să monitorizezi ca să poţi obţine un semnal reflectat de către cip. Nu că n-ar face aşa ceva, doar că e plecat din oraş.

Frank nu ştia ce să zică.

Linişte îndelungă. Abandonară subiectul. Erau acolo amândoi, legănându-se înainte şi înapoi. Caroline îşi puse capul pe pieptul lui. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

– Ce bine e! De parcă am fi într-un leagăn.

– Da, zise Frank. Îţi poţi da seama din ce direcţie vine vântul. Vezi, acum vine dinspre nord, din ceafa noastră. Când bate înspre picioare, urmează o mică pauză, în timp ce vântul stă pe loc afară. După care saltă înapoi împingând uşor, ca şi cum i s-ar fi dat drumul, iar noi intrăm în vânt cu ceafa, astfel încât el încetineşte mai repede şi se întoarce mai repede, fără să accelereze atunci când îşi dă drumul. Simţi?

– Nu, chicoti ea.

– Simte-l încă o dată. În direcţia vântului, împotriva direcţiei vântului, în direcţia vântului, împotriva direcţiei vântului. Există diferenţe.

– Hmm. Da, aşa e. Ca o mică smucitură.

– Da.

– Ca un ceas care face tic, tac. Se zice că aproape nu e nicio diferenţă între cele două sunete.

– Adevărat.

Frank se simţi trăgând aer adânc în piept, mişcare care-i ridică ei capul.

– Mă bucur că nu crezi că sunt nebun.

– Eu? Nu mă aflu într-o poziţie din care să pot crede că altcineva e nebun. Doar şi eu sunt dusă cu totul.

– Poate că toţi suntem acum.

– Posibil.

Stăteau întinşi, legănându-se înainte şi înapoi. Te rog,

timpule, opreşte-te. Vântul zdrăngănea prin pădure; îi auzeau rafalele individuale măturând cumpăna apelor. Crengi care scârţâiau, trosnetul ocazional urmat de zgomotul ruperii, toate într-un şuierat de aer, bocind şi urlând, umplând totul cu acompaniamentul său.

Discutară încet despre căsuţe din copaci. Ea îi povesti totul despre cea pe care o avusese în curtea din spate a casei, despre nopţile petrecute afară, ceaiurile organizate de ea, pisicile ei, un raton din vecini, un oposum.

– Am crezut că era un şobolan mare. M-a speriat de moarte.

Frank îi povesti despre dragostea lui pentru casa din copac a Familiei Elveţiene de la Disneyland.

– Plănuiam să mă ascund când se închidea parcul. Insula lui Tom Sawyer era împărţită în două de un gard, cu o zonă de întreţinere situată la nordul celei pentru public. Eram sigur că pot să sar peste gard şi să mă ascund, dar astfel aş fi rămas blocat pe insulă. M-am hotărât că ar fi bine vara, puteam să înot până la Frontierland şi să mă strecor prin New Orleans până la copac. Cu hainele pe cap, cu prosop şi toate alea. Am exersat înotatul fără braţe.

Caroline izbucni în râs.

– Şi de ce n-ai făcut-o?

– Habar n-aveam ce să le spun părinţilor mei. Nu voiam să-şi facă griji.

– Ce băiat cuminte!

– Aş fi păţit-o.

– Adevărat.

Ceva mai târziu, Caroline îl întrebă:

– Crezi că putem deschide cortul să ne uităm la stele? Are să ne sufle vântul?

– Oarecum. Putem ieşi pe jumătate afară şi să tragem fermoarul uşii cortului. Eu aşa fac de multe ori.

– Bine, hai să încercăm.

Frank deschise fermoarul uşii cortului. Frigul se strecură înăuntru peste ei şi se înfofoliră în sacul de dormit. Frank închise fermoarul acestuia până le rămaseră numai feţele afară din sac. Aşezaţi cum trebuie pe saltea începură să se încălzească unul de la celălalt. Se sărutară cât de mult le permitea faţa lui Frank, care nu suporta prea multe. Când porniră să facă dragoste din nou, o făcură mai lent de această dată. Se mişcau legănaţi de vânt, încet înainte şi înapoi, ca şi cum s-ar fi aflat într-un tren sau

pe un uriaş pat cu apă. Era perfect şi începură să râdă, trebuiau să se rupă de ritmul copacului, ceea ce şi făcură.

După aceea el întrebă:

– Cum să procedez cu cipurile?

– Îţi las bagheta. Poţi să te curăţi complet şi s-ar putea să nu aibă poziţia determinată prin GPS a acestui loc. N-ai putea să te muţi în alt copac cu lucruri despre care eşti sigur că sunt curate?

– Cred că da. Toată treaba e destul de modulară, desigur.

Frank realiză că se ataşase de copacul lui, chiar dacă în jur mai erau zece mii de alţii asemeni lui.

– Dacă ai un loc curat, n-or să ştie unde te afli. Cel puţin atunci când nu eşti în maşină.

– Ar trebui să las o mulţime de lucruri în maşină.

– Ar crede că locuieşti în ea. Ar trebui să te verifici cu bagheta când ajungi aici şi să se vezi dacă ai „cules” ceva. Dacă ai dori să te pui serios pe treabă, atunci ai scăpa de monovolum şi de telefon, ai folosi numai chestii publice şi ai cumpăra totul cu bani gheaţă. Noi îi spunem involuţie.

Frank izbucni în râs.

– Oricum încercam să fac asta.

– Văd. Numai că ar trebui să o faci în altă zonă.

El încuviinţă din cap. Îşi îngropă faţa în părul de pe creştetul capului ei. Bucle strânse, un fel de şampon de lămâie şi chiparos; îi simţi trupul peste al lui şi fu din nou străfulgerat de dorinţă. Caroline îl ajuta. Era puternică, curajoasă, interesată. Îl plăcea, îl dorea. După patru ani ar fi dorit probabil pe oricine, dar acum îl dorea pe el.

– Şi cu tine cum rămâne? întrebă el.

Caroline ridică din umeri.

– Soţul…, el ştie că tu ştii că te spionează?

– Trebuie să ştie...

Grimasa o făcea să semene, în lumina proiectată de jos de lampa de pe podea a lui Frank, cu una dintre măştile de demoni khembali: frică, disperare, mânie. Văzând-o, Frank simţi cum îl străbate un val de profundă antipatie faţă de soţul ei. Voia să scape de el. Să-l îndepărteze ca pe un cip. S-o protejeze, s-o facă fericită…

– … dar nu discutăm despre asta, zise ea.

– Nu sună bine.

– Nu este bine. Trebuie să scap. Numai că există unele

complicaţii legate de noul lui serviciu. Trebuie să fac altceva mai întâi.

Tăcu, iar trupul ei, încă peste al lui, nu se mai contopea cu el ca înainte. O altă senzaţie nouă, aceea de deosebire a ei, dezbrăcată peste el. Îl apucă tremuratul şi trase sacul de puf înapoi peste capetele lor.

– Deci ai făcut rost de numerele de telefon public.

– Da.

Îşi amintea în ciuda loviturii.

– Când vorbim?

– La ora nouă seara în fiecare vineri?

– Sigur. Iar dacă suntem nevoiţi să lipsim la apel, rămâne sigur pentru săptămâna următoare şi dacă lipsim din nou la apel, te sun pe mobil.

– În regulă.

Fu pătruns de căldura ei. Se strânseră în braţe în copac, în acel moment al furtunii.

– Bine, zise el.

* * *

SARI ÎNAINTE SĂ TE UIŢI.

Iarna se instalase de-a binelea. Asupra oraşului se abătu o serie de furtuni violente ca acelea care loviseră Londra, numai că mai uscate, dar vântoase şi friguroase, cu puţină zăpadă, ceea ce le făcea însă să pară mai reci. Kenzo spunea că nu se mai pomenise o asemenea iarnă din Dryasul Recent; era mai grea decât Mica Eră Glaciară din secolul al paisprezecelea, un adevărat eveniment caracteristic stagnării din Atlanticul de Nord. Temperaturile medii din estul Americii de Nord şi din Europa de Vest scăzuseră cu treizeci de grade Fahrenheit.

Frank petrecea cât de mult timp putea afară pe furtună, îi plăcea să se afle în mijlocul ei. Îi plăcea sentimentul care-i rămăsese după noaptea petrecută alături de Caroline. Senzaţia de plutire îi revenise, în mod evident o modalitate de conştientizare a propriului corp ca răspuns la anumite stări emoţionale, dând naştere clişeului. Uşurinţa fiinţei.

Iarna grea semăna cu mutatul la altitudini sau latitudini mai mari. Se afla în sălbăticie şi era îndrăgostit, iar din combinaţia celor două rezulta un soi de extaz, un nou tărâm al bucuriei… „bucuria care nu vrea să mă lase să stau pe scaun, care mă face să sar brusc în picioare şi mă face să străbat camera cu paşi mari, precum un tigru în cuşcă – şi nu mă pot linişti şi concentra

nici măcar cât să aştern în cuvinte englezeşti gândul ce mă înfioară; dacă n-o să scriu niciodată o carte sau un rând? – pentru o clipită ochii ochilor mei s-au deschis.”

Emersonfortheday într-adevăr. Un om care ştia cum te face bucuria să pluteşti. Nu-i de mirare că dăduseră numele lui unor şcoli. Puteai învăţa multe numai citindu-l.

Mergea regulat prin parc cu rachetele în picioare şi începu să facă drumuri la mai mare depărtare în oraş, plimbări lungi pe fiecare latură a parcului. Aici îşi găseau refugiul indivizii fără casă, iar libergetarienii şi animalele fugite îşi făceau culcuş. Frank se hotărî ca, ori de câte ori nu ştia ce să facă, să se ducă în vizită la cât mai mulţi dintre camarazi şi ceilalţi indivizi fără casă din Northwest, ca să se asigure că erau echipaţi corespunzător pentru ferocitatea elementelor. Şi dacă găsea indivizi complet necunoscuţi înghesuiţi la gurile de aerisire de la metrou şi la alte mici radiatoare din oraş tot vorbea cu ei, iar dacă aceştia se dovedeau receptivi, le făcea rost de încă un strat de nailon, cel puţin. Majoritatea aveau ceva puf sau lână pe ei, însă un număr surprinzător de mare încă mai tremura sub bumbac, carton, plastic, cauciuc buretos sau ziare. Frank nu putea face nimic altceva decât să dea din cap. „Nu purtaţi bumbac!” insista el pe lângă necunoscuţi. Unii chiar îl recunoşteau drept Johnny Appletent.

Începu să facă vizite pe la magazinele cu produse la mâna a doua şi pe la cele de articole sportive, cumpărând produse ignorate de alţii sau aflate la reduceri, mai ales haine din fibre sintetice şi saci de dormit din puf ieftini, dar buni. O dată cumpără un raft întreg de izmene lungi din capilenă şi tricouri cu mânecă lungă din acelaşi material. Erau bune, asemănătoare cu unul dintre straturile de îmbrăcăminte interioare pe care le purta şi el. Următoarea dată când ieşi în parc şi văzu că unii dintre camarazi se întorseseră la Sleepy Hollow, iar adăposturile lor erau mai vai de capul lor ca altă dată, le aruncă câte un set de haine legate una de alta în fiecare dintre ele.

– Purtaţi asta pe piele! Să nu purtaţi nimic altceva în afară de asta pe piele. *Fără bumbac!* Aruncaţi toate porcăriile de bumbac! O să îngheţaţi în porcăriile alea de bumbac.

– E frig al dracului.

– Da, este. Puneţi-vă asta pe voi şi nu staţi în bătaia vântului.

– Pe bune?

– Nu frigul e problema, ci vântul, zise Andy. Vââ-ntul.

– Da, da, da. Corect.
– Asta spun toţi.
Frank pufni.
– Sigur.
Era noul truism, de care Frank era deja sătul. La fel cum vara lumea zicea: „Nu căldura e problema, ci umiditatea” până-ţi venea să urli, iarna zicea: „Nu frigul e problema, ci vântul.” Era atât de obositor s-o tot auzi! Cum lui Andy îi stătea în fire să repete chestiile evidente, această nouă mantră era de neevitat.
Şi era, cu siguranţă, adevărată. În nopţile fără vânt, Frank pornea încălţat cu rachetele prin pădure, complet izolat împotriva frigului, se încălzea de la efort, iar straturile de haine îi reţineau căldura, sub geacă şi pantalonii de vânt. Singura problemă era să nu transpire. Parcă ar fi fost într-un costum de cosmonaut.
Totul se schimba însă pe vânt. Ce mare devenea lumea şi ce rece! Stratul lui exterior era izolat contra vântului cât se putea de bine, numai că vântul tot îl flutura şi-i aspira fiecare mişcare pe care o făcea. În nopţile cu cea mai proastă vreme, dacă voia să meargă contra vântului, era nevoit să se întoarcă cu spatele şi să meargă ca racul pentru ca să-şi protejeze faţa de degerături. Ziua se obişnuise să poarte ochelari de soare cu o apărătoare pentru nas, deoarece, având nasul amorţit tot timpul, nu-şi putea da seama dacă îi degera sau nu. Îl văzuse de mai multe ori alb în oglindă atunci când se întorsese la maşină. Apărătoarea pentru nas îl ajuta în această problemă şi-i dădea în acelaşi timp un aer medieval de locuitor al unui burg din picturile lui Brueghel. La sfârşitul unei plimbări atârnau de ea ţurţuri de muci, dar măcar îi ţinea nasul cald.
Sărmanului său nas îi era bine, dar curând descoperi că existau şi alte protuberanţe care necesitau protecţie suplimentară. Într-o sâmbătă după-amiază, după ce terminase o plimbare lungă, se opri în pădure să urineze şi constată, spre groaza lui, că penisul îi era la fel de amorţit ca şi nasul! Amorţit de frig, ceea ce însemna că i se dezgheţa în mână, cu cele mai dureroase pişcături pe care le simţise vreodată, o agonie care-l ardea şi care dură vreo zece minute. Plânse şi-i curse nasul, iar totul îi îngheţă pe faţă. O demonstraţie neobişnuită a densităţii terminaţiilor nervoase din acea zonă, ca în acea ilustraţie veche a corpului uman unde părţile acestuia erau reprezentate proporţionat cu numărul de nervi din ele, compunând astfel o

siluetă de coşmar, cu o gură, mâini şi organe genitale uriaşe.

Cei care alergau la prânz ştiau deja tot ce se putea de această problemă. Degerătura peniană era o problemă serioasă şi trebuiau luate măsuri de precauţie, măcar sub forma unei şosete sau mănuşi vârâte în indispensabili, dar şi indispensabili de nailon antivânt, geci mai lungi şi alte articole asemănătoare.

– Ce-ţi trebuie ţie este un suspensor din blană de iepure, cu partea cu perii întoarsă spre înăuntru. Ai putea face avere vânzând aşa ceva.

Astfel Frank nu mai uită niciodată să acorde atenţiei problemei şi nu numai pentru el. La vreo două săptămâni mai târziu, când intră în Sleepy Hollow:

– Hei, Nas Sângerând!

– Bună ziua, domnilor. Ce vă mai fac penisurile?

– Yarrr!

Chicoteli, râsete.

– Acum iese adevărul la iveală! Acum ştim ce caută aici!

– Aţi vrea voi. Reuşiţi să vă feriţi de degerături?

– NU.

Mormăituri şi gemete.

– E un adăpost deschis pe lângă UDC, sala de sport a şcolii şi nişte săli de clasă, e un loc destul de plăcut.

– Ştim. Dă-te naibii!

– Dl. Nas. Dl. Bagă-nasu Năsos.

– Dl. Bagă-nasu Nas Ştietot.

– Mda, e mai bine decât să mori degerat.

– Dă-te naibii! Avem noi soluţiile noastre.

– Asta ne e soarta, să stăm aici, dar o să supravieţuim.

– Aşa sper.

Veni ziua de vineri şi se duse să mănânce la un restaurant mexican de pe Wisconsin aproape de metrou. Îşi dădea deja seama că aceasta urma să-i devină noua rutină de vineri seara. Locul era unul mic fără pretenţii, unde putea să stea la bar citind pe laptop. Să se ducă la *Emersonfortheday.com,* să caute: „soartă”.

„Munţii sunt mari poeţi, iar o privire spre această stâncă distruge multă proză. Viaţa, societatea încep să se lumineze şi să devină transparente, iar noi generalizăm bine şi cu curaj.

Spaţiul este simţit ca un lucru măreţ. Cu un pic de chin şi

strâmtorare în noi, râdem şi sărim să vedem pădurea şi marea, care nu sunt decât căi şi crăpături ale marelui Spaţiu în care lumea înoată precum o barcă de pescuit pe mare.”

Cât de adevărat! Numai că fragmentul se dovedi a fi din eseul „Soarta” şi nu despre soarta în sine. Încearcă din nou, căutare de cuvinte în texte:

„Utilizarea corectă a Sorţii este aceea de a ne aduce comportamentul la înălţimea naturii. Omul trebuie să se poată compara de pe poziţie de superioritate cu un râu, un stejar sau un munte. Şi nu va fi mai prejos de curgerea, întinderea sau rezistenţa lor.”

Oh, da! Ce bine exprimat! Ce adorator elocvent şi cu spirit ascuţit de observaţie era bătrânul Waldo! Şi de ce nu? Vremea din New England era grandioasă, proiectându-i pădurea prozaică la înălţimea Himalayei sau ţărmurilor Oceanului Arctic.

Se făcuse aproape ora nouă. Sări de pe scaun şi îşi achită nota cu bani gheaţă, aşa cum proceda cât de des putea în ultima vreme.

Telefonul public pe care-l alesese se afla în complexul staţiei de transport metropolitan Bethesda, lângă staţia de autobuz. Câteva telefoane erau aşezate pe un rând, iar el se duse la cel din capăt şi scoase o cartelă telefonică, o băgă în lăcaşul destinat şi formă numărul ei.

Niciun răspuns. Lăsă telefonul să sune mult, după care închise.

Rămase lângă telefon, gândindu-se. Să fi fost oare semn rău? Îi spusese că s-ar putea să nu meargă în fiecare săptămână. Habar nu avea ce program avea ea în fiecare zi. Cum ar fi putut să meargă cu un soţ cu care nu te mai culcai de patru ani de zile?

Când telefonul sună, sări şi înşfăcă receptorul.

– Alo?

– Bună, Frank, sunt Caroline. Tu ai sunat mai înainte?

– Da.

– Îmi pare rău, dar nu am putut ajunge mai devreme. Speram să mai fii acolo.

– Desigur. Oricum ar trebui să avem un fel de interval.

– Adevărat.

– Şi… cum merge treaba?

– Nebunie. Peste tot.

– Toate bune?
– Da.
Refăcură delicat intimitatea în care se aflaseră cu o săptămână mai înainte. Era greu de realizat la telefon, dar vocea din urechea lui îi evoca o mare parte din ea, aşa că riscă: „Cum mai merg lucrurile pe acasă? M-am gândit la tine…” Apoi ea îi povesti un pic despre relaţia ei şi se refăcu legătura dintre ei, sentimentul de apropiere pe care îl putea crea Caroline cu o privire sau atingere sau, ca acum, cu vocea-i clară şi joasă. Distanţa dintre ea şi soţul ei exista de ani de zile, îi spuse, poate chiar de la început. Se cunoscuseră la serviciu, el era mai în vârstă, fusese unul dintre şefii ei, iar acum era la o altă agenţie, „mai secretă decât cele secrete.” Niciodată nu se certaseră la cuţite, dar, de câţiva ani, el nu prea mai dădea pe acasă şi nici nu mai manifesta vreun interes sexual faţă de ea („Incredibil”, zisese Frank). Înainte să se cunoască, el lucrase pentru o vreme în Afganistan, aşa că cine ştia ce urmărea de fapt.
Informaţia îi dădu fiori.
– Cum de v-aţi cuplat? nu se putu el abţine să întrebe.
– Nu ştiu. Sora mea zice că-mi place să remontez tipi daţi peste cap şi nu mă refer la tine! se grăbi ea să adauge.
Frank se mulţumi să râdă.
– E în regulă. Poate că sora ta avea dreptate. Sunt sigur dat peste cap, dar tu chiar mă remontezi.
– Şi tu pe mine, crede-mă.
Ulterior însă, continuă ea, descoperise din întâmplare că îi pusese cipuri – de ce, nu putea fi sigură, şi de atunci între ei se purtase un război rece, tăcut şi straniu.
Frank se cutremură la acest gând. Discutară apoi despre alte lucruri. Despre cum făceau sport, despre vreme.
– M-am gândit la tine aseară când a bătut vântul.
– Şi eu.
Noaptea lor cu vânt, oh!
– Vreau să te mai văd, îi spuse ea.
– Când putem să ne vedem?
– Nu ştiu. O să caut o ocazie. Se întâmplă nişte chestii cu care se poate să fiu nevoită să mă confrunt. Poate că o să aranjez ceva până săptămâna viitoare.
– Bun, rămâne pe săptămâna viitoare. Care din noi să sune?
– Te sun eu. O să încep cu acelaşi număr.
– În regulă.

Se întoarse la monovolumul lui, trecând pe lângă prima lor cuşcă a liftului de pe Wisconsin Avenue, apoi pe lângă micul parc în care se întâlniseră primele două dăţi. Locurile lui cu Caroline. Îşi dădea seama că aveau să se adauge setului lui de obişnuinţe, transformându-le pe toate celelalte. Devenise animal fugar, devenise optimodal, devenise omul din Alpi, iar în serile de vineri avea să se ducă să vorbească cu Caroline a lui la telefon, conversaţii care aveau să ridice şi să susţină orice altceva, inclusiv data următoare când aveau să se întâlnească în carne şi oase.

* * *

IARNA TRECU DE LA SUBLIM LA RIDICOL şi apoi la catastrofic mai repede decât putu Frank să ţină pasul. Îi plăcuse iarna până în momentul în care începu să omoare oameni.

În acea seară, spre exemplu, era frig, dar nu groaznic de frig; vântul nu prea bătea, iar muşcătura lui te înviora. Conta foarte mult modul în care îl trăiai – nu atât îmbrăcămintea, cât ce părere aveai despre el. Dacă îl privea ca pe o expediţie transcendentală emersoniană, urcând la o altitudine sau latitudine transcendentală mai mare pe măsură ce se făcea tot mai frig, atunci abia începea să devină interesant – se îndreptau spre ceva ca partea canadiană de la nord de Cercul Polar sau Sierra Nevada, ceea ce era superb. O destinaţie de dorit cu evlavie.

Numai că în săptămâna următoare temperatura coborî drastic sub nivelul deja scăzut, eveniment uimitor, în ciuda a ceea ce citiseră prin ziare despre alte locuri. Noua scădere îi duse la un nivel echivalent cu Antarctica sau Himalaya, amândouă locuri foarte periculoase.

Prima scădere fu ca un val de frig într-un front de aer rece, venind dinspre Edmonton. Ajunse la miezul nopţii, iar pe la ora două dimineaţa Frank deja nu se mai putea încălzi nici măcar în sacul de dormit – experienţă rară pentru el şi de aceea înfricoşătoare. Dădu drumul radiatorului şi lăsă să se încălzească aerul în cort. Căldura se pierdu însă în afara cortului imediat ce opri radiatorul, iar după ce-l mai aprinse de câteva ori se hotărî să iasă să se plimbe, poate chiar cu maşina, ca să se încălzească un pic de la ea.

Coborâtul pe Miss Piggy îi rezervă o surpriză neplăcută, începu să se legene în vânt, iar mâinile i se răciră atât de tare că nu mai putea să se ţină de fustei, aşa că trebui să se agaţe cu

coatele şi să aştepte să se potolească vântul, care însă nu se potoli. Se văzu nevoit să coboare fustei cu fustei, punând piciorul cât putea de bine şi să caute iar şi iar un punct în care să se agaţe cu coatele mai jos. Fustei cu fustei.

În cele din urmă sări pe zăpadă. Apăsă pe telecomandă, dar scara nu se răsuci în sus în noapte. Bateriile erau prea reci.

Era realmente prea frig. Nu puteai supravieţui pe un asemenea frig decât cu echipamentul necesar. Chiar şi pitit în costumul lui spaţial, Frank tot se chinuia să nu-şi piardă căldura. Temperatura era la fel ca în zonele mortale de pe Everest sau de pe platoul antarctic.

Cu toate acestea, existau oameni pe afară îmbrăcaţi doar în bumbac. În blugi şi geci negre de piele, pentru numele lui Dumnezeu! Cu ziare pe post de strat izolator, pentru cei mai ghinionişti. Iar animalele, mai puţin cele polare, ar fi murit toate dacă nu se aflau într-unul dintre adăposturi. Vântul îl lovi aşa cum n-o mai făcuse decât de câteva ori înainte, mai ales la Cirque of the Unclimbables de pe Yukon, la căţărări pe pereţi de stâncă ce durau mai multe zile. Aşa ceva într-un oraş semitropical era bizar şi constituia o urgenţă. După sunete îşi putea da seama că lumea dădea telefoane la 911. Auzea sirene din toate direcţiile.

El era, bineînţeles, în stare să-şi poarte singur de grijă. Cheia era să se mişte în continuu. Aşa că merse pe jos cât putu de mult, dar chiar şi aşa i se făcu frig. Uitase cu câtă furie te atacă frigul şi trebui să-şi îngroape faţa în partea de glugă expusă vântului; habar n-avea ce-i mai făcea nasul. Se rătăci pentru o vreme şi-şi făcu griji să nu fi cotit cumva şi să o fi luat spre sud pe poteca de pe culme. Deşi îngust, în acea noapte parcul era prea lat ca să poată fi traversat.

O porni în sus, sperând că mergea spre vest, dar ştiind că avea să iasă din parc dacă păstra direcţia. Dădea cu picioarele în marginile troienelor, remarcând încă o dată cât de mult conta faptul că purta rachetele, altfel deplasarea în susul unei asemenea pante prin zăpada mare ar fi fost groaznică. Cu toate acestea, era unul dintre puţinii oameni din oraş care purta rachete. Numai cei de la GOAF le mai foloseau, din câte văzuse.

Ieşi pe Broad Ranch Road, aproape exact în locul unde sperase să ajungă. Dumnezeu să binecuvânteze inconştientul!

Se simţi foarte fericit să-şi audă monovolumul pornind când întoarse cheia în contact. După ce lăsă motorul să se încălzească

un pic, o porni din loc cu încălzirea dată la maxim. Monovolumul se zgâlţâia de la rafalele de vânt, iar puţinele autovehicule aflate pe străzi se clătinau şi ele ca bete. SUV-urile păreau în sfârşit în elementul lor, ca şi cum toate s-ar fi mutat pe Fairbanks Road.

După ce conduse o vreme se încălzi. Se crăpă de ziuă cu un cer roşu şi mare. Se întoarse în parc pe rachete, ducându-se la Zona 21 ca să vadă ce mai făceau camarazii.

– Hei, Năsosule! Ar trebui să ai un butoiaş de rachiu sub bărbie.

– Sunt uimit să văd că sunteţi în viaţă. Cum aţi reuşit?

– Focul.

Zeno făcu semn spre el, palid în grămada uriaşă de cenuşă.

– Am stat lângă el toată noaptea.

– L-am ţinut mare, a tot trebuit să ne ducem după crengi. Era al naibii de rece. Stăteam cam la cincisprezece centimetri de focul ăsta mare şi chiar şi aşa tot îmi îngheţa spatele. Pe o parte mă prăjeam şi pe alta degeram.

– A fost frig toată noaptea. Aveţi suficiente lemne de foc sau ce ardeţi?

– Avem tot lemnul rămas după inundaţii.

– Păi nu e încă verde?

– Da, la naiba, dar avem o canistră de benzină şi Tăietorul o umple de la maşini. Benzina de la maşini arde al dracului de bine, explodează în foc şi trebuie să fii foarte atent.

– În regulă, numai să nu vă daţi foc. Este un adăpost la UDC…

– Da, da, dă-i drumul. Dă-i drumu'! Du-te şi ajută nişte amărâţi care probabil că au nevoie.

Aveau dreptate aşa că Frank plecă. Afară din parc, în oraşul paralizat.

La Starbucks se spunea că în zori fuseseră cincizeci de grade Fahrenheit sub zero (45°C). Aproape o sută de grade mai puţin decât temperatura medie din timpul zilei – asta da schimbare climatică. Sirenele încă mai urlau pe tot cuprinsul oraşului.

Frank o sună pe Diane, care era deja la serviciu, desigur, dar numai pentru că rămăsese peste noapte acolo. „Nici să nu te gândeşti să vii la lucru!" îi spusese ea.

– Nimeni n-ar trebui nici măcar să încerce. Îţi vine să crezi?

– Da, răspunse Frank.

FEMA[75] deja declarase zona drept calamitată, îi spuse Diane. Angajaţilor instituţiilor federale li se spunea acum să stea acasă, la fel ca şi celorlalţi oameni, cu excepţia celor care lucrau la serviciile de urgenţă. Liniile telefonice nu mai funcţionau, se raportaseră pene de curent, iar zonele respective se aflau în stare de criză. Unele din conductele principale de alimentare cu apă îngheţaseră şi se spărseseră, incendii rămâneau nestinse şi, fără îndoială, mii de oameni erau în pericol să moară îngheţaţi în propriile case. Era şase dimineaţa şi situaţia de urgenţă era deja una extrem de gravă.

– Bine Diane, ţin legătura cu tine şi-mi las telefonul pornit.

– Ce ai de gând să faci?

– Cred că mă duc să văd cu ce pot să fiu de ajutor la grădina zoologică. Mai sunt încă multe animale în libertate.

– Ai grijă! Un asemenea frig e periculos!

– O să am. Am echipament pentru Pol, n-o să păţesc nimic.

– Bine, hai să vorbim.

Aşadar Frank era liber să facă ce voia. „Uuuuup!”

Toate străzile din Northwest erau goale sau aproape goale. Gata cu blugii şi gecile de vânt, singurii oameni care ieşeau erau îmbrăcaţi ca pentru o expediţie polară sau măcar ca pentru o zi de schi foarte friguroasă. Aceşti oameni se salutau cu veselia celui care moştenise pământul. Mai întâi fuseseră numai bărbaţi, ieşiţi să vadă dacă nu pot să dea o mână de ajutor sau atraşi de iadul de afară, după care mai apăruseră şi câteva femei, al căror număr se mărise pe măsură ce ziua se scurgea, cel mai adesea în culori strălucitoare de schi. Spiritul de trupă era la cote înalte. Oamenii îşi făceau cu mâna când treceau unii pe lângă alţii, se opreau să stea de vorbă pe stradă. Toţi erau de acord că oricine ieşea pe o asemenea vreme fără echipament adecvat avea să intre în hipotermie rapid, pe când cu un echipament bun şi efort constant o duceai foarte bine. Era o experienţă uimitoare a sublimului tehnologic, o religie naturală evidentă. Spaţiul era perceput ca un lucru măreţ. Unele dintre cafenele erau deschise, aşa că Frank se adăpostea din când în când în ele, ca toată lumea, ca să mai scape un pic de frigul pătrunzător. Peşteri încălzite, când nu mai puteai suporta, atâta timp cât în zonă mai

[75] Agenţia Federală pentru Managementul Situaţiilor de Urgenţă – Federal Emergency Management Agency.

era electricitate, desigur. Zonele rămase fără curent electric aveau să aibă probleme şi probabil avea să fie necesară evacuarea lor.

– Sunt din Ohio, îi zise un om lui Frank în faţa unui Starbucks. Asta nu-i nimic!

– E destul de frig, replică Frank.

– Adevărat! Dar nu prea bate vântul, slavă Domnului! Pentru că nu frigul e problema, ci…

După ce făcu turul Connecticut Avenue, Frank porni la o vânătoare prin Parcul Rock Creek, luându-o pe Western Ridge Trail şi aventurându-se în josul fiecărei poteci laterale. Fu uşurat să constate că parcul era aproape gol. Căprioarele stăteau vârâte în tufărişurile şi văgăunile lor; se întrebă dacă erau de-ajuns, altfel foarte multe ar fi putut să moară. Dar nu se ştie niciodată. Zăpada oferea o izolare şi protecţie extraordinar de bună la vânt, iar căprioarele mai trecuseră şi prin alte ierni. Adevărul e că le-ar fi prins bine o rărire. În realitate însă, îl îngrijorau animalele fugite.

Atunci găsi trei oameni, încă înghesuiţi unii într-alţii într-un adăpost de lemn şi carton, lângă zona 9. Iniţial crezu că muriseră, dar mişcară. Sună la 911 şi aşteptă, făcându-i-se din ce în ce mai frig în timp ce încerca să-i trezească, până când sosiră nişte pompieri. Îi ajută să-i care pe cei trei spre maşină, doi dintre ei fiind duşi cu targa; al treilea, care se aflase în mijloc era într-o stare ceva mai bună.

Se întoarse să mai caute şi alţii. Rock Creek era îngheţat până la fund, desigur. Tot parcul era tăcut, la fel şi oraşul de dincolo de el, cu excepţia vaietelor constante al sirenelor, care se întretăiau ca scoase de coioţi torturaţi sau giboni cu megafoane.

Pompierii îi spuseseră că reţeaua de electricitate avea să cedeze masiv din cauza consumului atât de mare. Companiile de electricitate instituiseră preventiv scăderi de tensiune pentru ca să evite defectarea sistemului. Maşinile pompierilor erau printre puţinele pe care se putea conta să pornească, deoarece erau ţinute în garaje încălzite. Radiatoarele cu baterie erau de importanţă capitală pe asemenea temperaturi, numai că nimeni nu avea aşa ceva.

– Mie mi-a pornit monovolumul de dimineaţă, le spusese Frank.

– O dată porneşte, de obicei, dar să nu fii sigur că are să mai pornească, le vin de hac temperaturile astea. Sunt cincizeci de

grade sub zero!

– Ştiu.

„Ce noroc că nu bate vântul!” ziseră ei.

Frank verifică adăposturile încălzite amenajate pentru animalele fugite. În cazul unei căderi de curent la acestea, rezultatul ar fi fost catastrofal. În fiecare adăpost se înghesuia o menajerie de animale nefericite, ca nişte mici bucăţi naufragiate din Arca lui Noe, fiecare creatură liniştită şi încovrigată. Gibonii atârnau de colţurile acoperişului aproape de elemenţii care asigurau încălzirea, cu o încruntătură pe chip ca Stan şi Bran după o inversare de roluri.

Frank o sună pe Nancy şi-i dădu raportul. Personalul de la grădina zoologică făcea tot ce-i stătea în putinţă să adune ce animale putea, dar cele care se fereau erau sperioase şi hotărâte să rămână afară: dacă oamenii de la zoo ar fi încercat să le prindă, existau şanse mari să le facă să fugă şi astfel să le ucidă. Mai bine să le lase să se ducă singure la adăposturi şi să spere că avea să fie de ajuns.

– Există generator de rezervă pentru radiatoare?

– Nu. Ţine-le pumnii.

Îşi continuă căutarea. Soarele jos dădea tuturor lucrurilor o nuanţă argintie orbitoare. Temperatura urcase la douăzeci de grade Fahrenheit sub zero (–28°C), care, împreună cu lumina soarelui de amiază te făceau să te simţi altfel atunci când mergeai. Corpul lui îşi aminti cât de mare era diferenţa între frig şi superfrig, astfel încât, în cele din urmă, zece grade Fahrenheit sub zero (–23°C) deveniră confortabile, deoarece la treizeci de grade sub zero (–34°C) era atât de rău, iar zece grade Fahrenheit peste zero (–12°C) deveneau temperatură de mânecă scurtă, în timp ce cincizeci de grade sub zero (–45°C) însemnau mereu graniţa morţii subite.

Căzu curentul la vest de Connecticut Avenue şi Frank se duse acolo ca să dea o mână de ajutor unei echipe ce mergea din uşă în uşă ca să se asigure că oamenii nu păţiseră nimic, cărându-i din când în când pe cei în hipotermie la maşinile de pompieri şi ambulanţele care-i duceau la adăposturi şi spitale. În cele din urmă, mâinile îi deveniră prea reci ca să mai poată continua. Fu nevoit să se retragă într-o cafenea UDC şi să bea o cafea laolaltă cu toţi ceilalţi aventurieri înghesuiţi în local ca sardelele. Furnicăturile dureroase din degetele lui care-şi reveneau, deşi nu semănau nici pe departe cu senzaţia pe care o avusese în penis.

După care cafeneaua fu nevoită să oprească servirea clienţilor pentru că îi îngheţaseră conductele şi rezerva de apă pusă deoparte i se consumase. Ţinu deschis numai ca să ofere adăpost. Stricăciunile provocate ţevilor aveau să coste milioane de dolari, spuse cineva, iar repararea lor avea să dureze săptămâni sau luni de zile. S-ar fi putut să se confrunte cu o criză de apă la fel de gravă ca aceea de după inundaţii, când, vreme de câteva zile, fusese greu să găseşti apă potabilă şi toalete funcţionale. Lumea nu se gândea la asemenea lucruri până nu se petreceau, iar atunci era ca şi cum ar fi descoperit încă un călcâi al lui Ahile fiindcă acesta se fracturase.

Sunetele sirenelor păreau să se unească în direcţia lor. Frank ieşi şi aruncă o privire de jur împrejur; văzu un fum negru şi gros ridicându-se de undeva dintre Connecticut şi parc la sud de locul unde era parcată maşina lui. O porni grăbit într-acolo, lovindu-şi mâinile străbătute de furnicături una de alta în timp ce mergea.

Se părea că nişte ocupanţi ilegali dăduseră din greşeală foc unei case abandonate. Vâlvătaia era deja scăpată de sub control, ardeau câteva case şi nişte copaci, sfârâind în flăcări palide. Căldura radiată îl lovea pe Frank peste faţă. Când sosiră maşinile de pompieri, constatară că apa îngheţase în hidrante şi trebuiră să se ocupe de acea problemă în loc de foc. Un elicopter veni huruind şi îşi lansă încărcătura de substanţe chimice fără cine ştie ce efect, din câte îşi dădea seama Frank. Trebuie că era periculos să pilotezi elicoptere pe un asemenea frig; se făcea asta în Antarctica, dar elicopterele respective erau pregătite special. Cei de la programul antarctic de la FNS erau, fără îndoială, extrem de ocupaţi, ajutând cum puteau şi ei. Nu se mai alerga la prânz azi. La fel şi Corpul Inginerilor. Era esenţială menţinerea alimentării cu energie electrică. Dacă apărea vreo pană serioasă în oraş, mulţi oameni aveau să îngheţe.

Discutând cu câţiva dintre pompierii din jurul hidrantului, Frank află că erau deja douăzeci şi patru de incendii în zona metropolitană. Toate forţele de intervenţie în caz de urgenţă erau pe străzi: pompierii, poliţia, paramedicii, echipele de reparaţii de la compania de electricitate; fusese chemată şi Garda Naţională. Toţi ceilalţi oameni erau îndemnaţi să stea acasă, dar, în ciuda acestui fapt, numărul de oameni de pe străzi crescu pe măsură ce ziua se scurgea, toţi înfofoliţi şi purtând măşti de schi, plimbându-se pe străzile goale, dând impresia că jefuitorii de bănci ar fi făcut o revoluţie importantă.

Mai izbucni încă un incendiu în Georgetown, zonă care rămase apoi fără curent şi în care erau îngheţate hidrantele. Frank se duse acolo cu maşina, care continua să pornească şi făcu pe taximetristul pentru vreo două ore, ducând oamenii de la casele şi apartamentele îngheţate în campusul Universităţii Georgetown, unde clădirile erau încălzite de generatoare. Spitalul Universităţii George Washington funcţiona şi el pe generatoare, iar, pentru o vreme, transportatul oamenilor fu cel mai bun mod în care Frank putea să dea o mână de ajutor, apoi străzile se blocară din nou de la trafic; uimitor lucru – erau încă minus 20 de grade Fahrenheit (–28°C) şi traficul de tip pornit-oprit revenise în Foggy Bottom[76]. Parcă iar în Georgetown şi se alătură unui grup de voluntari care mergea din uşă în uşă în zona lipsită de curent ca să se asigure că toată lumea care se afla pe afară chiar voia să se afle acolo.

Străzile rezidenţiale în Georgetown îl surprinseră pe Frank. Nu se mai plimbase niciodată pe ele, nici măcar cu maşina, şi se simţea ca transportat într-un cartier vechi, confortabil şi de modă veche dintr-un oraş european. Plin de culoare, curat, lucrat de mână, la scară umană – străzile erau precum cele pe care încerca să le închipuie Strada Mare din Disneyland, însă mult mai reale, desigur, deşi tot ca de jucărie. Ca sătucul dintr-un glob de sticlă plin cu zăpadă al unui prespapier. Avea să trebuiască să se întoarcă să-l vadă mai bine în condiţii ceva mai normale.

Deasupra, cerul nu semăna deloc cu cel dintr-un prespapier, negru de la fumul care urca în fâşii late pe tot cuprinsul lui. O enormă populaţie trăia ascunsă în pădurea din jurul oraşului şi aproape fiecare cămin trebuie să fi avut un foc în el, care, într-un anume procent dintre acestea, o luase razna şi arsese toată casa, adăugând fumul şi mai mare la focurile din coş, astfel încât văzduhul era acum brăzdat cu negru, cu fulgi de cenuşă care cădeau, mai uşori decât cei de zăpadă. Frank nu putea simţi mirosul fumului din cauza nasului, dar îi putea simţi gustul ca un nisip pe limbă, uşor înţepător. Se întrebă dacă avea să-şi recapete vreodată simţul mirosului.

O maşină de pompieri coborî văitându-se pe Wisconsin şi din ea săriră nişte pompieri care duseră o pompă şi un furtun până la

[76] Cartier din Washington din secolul al nouăsprezecelea, al cărui nume vine de la altitudinea joasă a amplasamentului, care ducea la concentrarea în zonă a ceţii mlaştinilor ce existau la începuturile oraşului şi a fumului provenit de la fabrici.

Potomac. Fu nevoie de ceva muncă stângace cu drujbele la spargerea gheţii ce acoperea fluviul precum o mare placă albă de la un mal la altul. Se adună o mulţime care se uita şi striga încurajări, cu respiraţia îngheţând deasupra capetelor într-un norişor. Pocnetul şi zgomotul unui generator Honda pornind, demultiplicat în momentul acţionării pompei, un moment de suspans când nu se întâmplă nimic, apoi furtunul aplatizat se umflă ca un şarpe ce înghiţea un şoarece şi apa ţâşni din muştiucul mare ţinut de doi pompieri, care îl fixară rapid de un suport şi îndreptară jetul alb către marginea principală a flăcării. Mulţimea izbucni în urale. Apa proiectată în sus din jetul de apă avu timp să îngheţe în aer, decorând acoperişurile caselor din jur cu zăpadă asemenea celei pe care o vedeai în staţiunile de schi. Un negru înalt zâmbi către Frank: „Au îngheţat focul.”

Mai târziu în acea zi, Frank se întoarse la Potomac ca să se plimbe pe gheaţă. Unei mulţimi de oameni îi venise aceeaşi idee. La fel se întâmplase şi la Londra cu două săptămâni înainte, iar oamenii de pe tot cuprinsul lumii văzuseră imagini cu marele festival organizat spontan de către londonezi, care sărbătoreau îngheţul în stil elisabetan. Acum pe Potomac, oamenii fie stăteau, fie schiau, jucau fotbal american sau european ori o versiune improvizată de curling. Unul sau doi erau încălţaţi cu patine şi alunecau prin mulţime, dar majoritatea se dădeau pe gheaţă în ghete sau pantofi obişnuiţi. Un individ cu un căruţ de hot-dog era ocupat să-şi vândă tot stocul de marfă. Gheaţa de pe râu era de obicei albă, dar pe ici şi colo era limpede ca sticla şi prin ea se vedea apa neagră mişcându-se dedesubt. Iniţial, plimbatul prin aceste zone limpezi era înspăimântător, dar nici măcar grupurile numeroase şi salturile mari în aer nu provocară tremurul gheţii, care, văzută în zona câte unei copci, părea să fie groasă de circa şaizeci şi şase de centimetri sau chiar mai mult.

Când apusul coborî pieziş peste Potomac, lumina îi păru lui Frank ca luată din alt tablou de Brueghel. Una dintre scenele sale flamande de pe canal, cu excepţia faptului că majoritatea populaţiei din Washington era de culoare. Aici, afară pe râu, se putea vedea acest lucru într-un mod în care Northwest şi Arlington nu-l dădeau la iveală niciodată. Parc-ar fi fost un carnaval pe gheaţă, la care participanţii improvizau o îmbrăcăminte suficient de caldă cât să le permită să stea acolo, care le devenea atunci costum. O trupă cu darabane metalice uriaşe completa nota caraibiană. Bătăi cu bulgări, alunecat,

break-dancing şi curling care aducea mai degrabă cu bowling-ul, fotbal american, toate aveau loc aici între Virginia şi Districtul Columbia, pe acest nou teren apărut brusc. În lumina pălindă, întreaga lume părea să fi căpătat o nuanţă roşiatic-fumărie, cu gheaţa fluviului albă, dar şi roşie şi contrastul dintre zăpadă şi feţele întunecate diminuat în cele din urmă până în punctul în care Frank putea să-i vadă bine pe oameni. I se păreau o populaţie extraordinar de frumoasă, în care era reprezentată fiecare etnie şi rasă a Pământului – multele feţe negre pline de viaţă şi frumoase, vesele până la euforie, răzând pe măsură ce asimilau peisajul – albii ce se înroşiseră precum apusul, îmbrăcaţi ca L.L. Bean, ţigani sau ruşi sau precum ce-or fi avut şi ei la îndemână – petrecând cu toţii pe Potomac, până când, odată cu lăsarea întunericului se făcu prea rece ca să mai poată sta pe afară.

Incendiile arseră toată noaptea şi o parte din ziua următoare, dar pe de altă parte, temperaturile nu coborâră sub 10 grade Fahrenheit sub zero[77]. Unii dintre cei aflaţi în cafenele în dimineaţa următoare credeau că tot fumul crease un efect similar cu cel produs de încălzitoarele cu petrol pentru pomii fructiferi, izolatorul urban esenţial; însă nici în ţară temperaturile nu coborâseră la fel de mult ca în noaptea anterioară. Minimul fusese ceva ciudat, un record istoric pentru oraş, încât până şi „Post” apăruse în dimineaţa următoare cu un titlu ca de tabloid londonez: CINCIZECI DE GRADE SUB ZERO.

Deşi nu se mai făcu atât de frig în zilele care urmară, temperatura rămase totuşi la destul de multe grade sub zero, ţinând oraşul într-o stare de criză. Mai întâi diluviul, acum îngheţul cel mare, cu incendii pe scară largă – ce avea să mai urmeze?

– Există şanse excelente ca să fie secetă la vară, chicoti Kenzo când Frank discută cu el la telefon. Am putea realiza un ciclu. Iar mâine are să fie vânt.

FNS rămase închisă, la fel ca şi restul instituţiilor guvernamentale federale. Frank o suna pe Diane în fiecare dimineaţă, iar o dată când se lamentă pe tema muncii pierdute, aceasta îi zise:

– Nu-ţi fă griji, eu pun Congresul la treabă în fiecare zi. Îi scot

[77] –23° C.

afară până ară toţi degeraţi şi fiecare dintre ei are să voteze ce le cerem noi data viitoare. Nici nu se putea o situaţie mai bună.

Astfel că Frank îi ură noroc şi îşi petrecu ziua umblând în sus şi în jos pe Connecticut, prin parc şi dând o mână de ajutor de câte ori putea, în special la GOAF. Reparat un adăpost încălzit, asigurat alimentare în permanenţă cu hrană, ajutat la ridicat o cămilă tranchilizată, uitat tot timpul după Şahist şi după camarazi. Coborât la Dupont Circle, urcat la Adams Morgan, traversat albia îngheţată a pârâului spre Georgia Avenue, minunat în faţa arabescurilor albe ale acestuia, şi a arhitecturii zburdalnice de gheaţă şi zăpadă.

În a treia noapte a valului de frig dădu peste camarazi, care stăteau ciuciţi într-o nişă de beton ce înconjura grilajul de la staţia de metrou Dupont. Blocaseră intrândul dinspre trotuar cu un zid de cutii de frigidere, cu acoperiş din cutii turtite. Interiorul îngheţa la fel de bine ca un frigider vechi.

– Zău aşa, oameni buni, spuse Frank. Ar trebui să vă duceţi la unul dintre adăposturi, are să bată vântul în curând. E groasă.

– Aşa a fost mereu, Sângerândule.

– Hei, cine câştigă? Unde-i butoiaşul de rachiu?

– Sala de sport de la UDC funcţionează ca adăpost.

– Dă-o dracului de sală!

– Aici e mai cald.

– Da, da.

Se duse el însuşi la adăpostul UDC şi-şi petrecu o oră plimbându-se printre rândurile de paturi de campanie, dându-le copiilor ciocolată caldă în pahare de carton. Cei fără adăpost ori fără de căldură, era greu să-i diferenţiezi în acest loc. Dădu peste femeia care tricota, ce stătea pe patul ei de campanie şi-şi vedea de împletit şi o salută încântat. Se aşeză şi stătură de vorbă o vreme.

– Băieţii de ce nu vor să vină aici?

– Sunt încăpăţânaţi. Dar tu, tu ai venit?

– Nu, dar eu nici n-am nevoie.

Femeia zâmbi cu zâmbetul ei ştirb.

– Toţi sunteţi la fel.

– Ce se mai aude cu Şahistul? Ştii ce s-a întâmplat cu el?

– Nu. Pur şi simplu n-a mai apărut. Asta nu înseamnă nimic. Cred că probabil s-a mutat.

– Sper.

Femeia tricota imperturbabilă. Îşi împletise mănuşi de un

galben pal cu vârfurile degetelor decupate, împungând materialul ca rădăcinile copacilor.

– Locuia pe undeva prin Northeast. Se poate ca ai lui să se fi mutat.

– Nu crezi că a păţit ceva?

Femeia dădu din cap, numărând în şoaptă.

– Nu cred. Locuiesc pe străzi de doisprezece ani. Rareori păţeşte cineva ceva. E mai degrabă nesănătos decât periculos.

– Cred şi eu. Nu vrei să ai o casă?

– Ba da, dar ştii şi tu. Casa ţi-e acolo unde te afli.

– Îmi spui dacă-l vezi pe Şahist?

– Sigur că da. Oricum aveam de gând. Şi eu sunt curioasă.

Frank o porni aiurea pe Connecticut, uitându-se în cafenele, chiar şi în cele pentru studenţi. Vorbele femeii nu-l liniştiseră. Gândindu-se la situaţie, se apucă să sune la toţi cei despre care ştia pe unde se află. Familia Quibler era bine, Charlie şi cu Anna lucrau de acasă, se întrerupsese şcoala, era foc în cămin. Anna comentă că începuse acumulatul de provizii de la băcănii, ceea ce reprezenta o prăbuşire a încrederii sociale care ar fi putut afecta grav dinamica normală a aprovizionării. Acelaşi lucru începuse deja să se manifeste şi la benzinării, se făcuseră cozi care aşteptau să facă plinul, oamenii îngheţau aşteptând, vorbind cu toţii la mobil şi călcându-se pe picioare. Frank le promise să treacă pe la ei să-i salute. La fel şi în cazul khembalilor, care îi oferiră din nou un adăpost, în ciuda înghesuielii. Le promise că avea să treacă pe la ei.

Îl sună pe Spencer, iar şamanul îi răspunse imediat ce sună telefonul.

– Alo?

– De ce nu vă mai jucaţi cu discul zburător, ce naiba se întâmplă?

Spencer râse în semn de apreciere.

– Crede-mă că am încercat! Numai că imediat ce se lovesc de copaci, discurile se fac bucăţi! Am spart o grămadă luni, deşi am reuşit, desigur, să stabilim recordul de temperatură scăzută. Poate că ar trebui să mai încercăm.

– Ar fi distractiv. Unde staţi, vă e cald?

– Da, ocupăm ilegal clădiri ca întotdeauna, e bine. E o casă pe McKinley, imediat ce ieşi de pe Nebraska, unde izolaţia e bună şi este un cămin mare, ar trebui să vii şi tu să iei masa la noi.

– Tot libergetarieni aţi rămas?

– Sigur că da, e chiar mai bine pe frigul ăsta când tomberoanele sunt ca nişte congelatoare mari.

– Poate că o să vă caut în parc.

– Ha, ha, ha, fricosule. Te sunăm noi data următoare când ieşim, mai dă-mi o dată numărul tău de mobil.

Apoi ieşi din nou pe stradă.

Valul de frig ţinuse atât de mult că ajunsese cumva să se stabilizeze. Operaţiunile de căutare şi salvare fuseseră lăsate acum pe seama profesioniştilor, astfel că Frank nu prea mai ştia ce să facă. Se putea întoarce în parc, se putea duce la birou să mai lucreze, se putea duce la Optimodal să facă un duş fierbinte… se opri din gândit la planuri. Cu siguranţă, erau destule de făcut în Northwest.

Taman când se gândea la asta, îl văzu pe Tăietor pe stradă, muncindu-se cu un copac care crăpase şi căzuse de-a latul a trei sau patru benzi de circulaţie. Frank se duse la el şi se oferi să-l ajute, ceea ce Tăietorul acceptă bucuros. În timp ce lucrau, Tăietorul îi explică faptul că o coloană de apă umpluse, evident, o crăpătură din trunchi, după care îngheţase, provocând crăparea copacului în două. Frank apucă crengile tăiate şi le duse într-o grămadă pe care o făcuseră pe trotuar. Tăietorul îi mulţumi fără să-şi ia ochii de la ceea ce făcea.

– I-ai văzut pe tipii din parc?

– Da, m-am întâlnit cu ei, par să n-aibă nimic.

Tăietorul dădu dezaprobator din cap.

– Trebuie să-şi caute un loc să stea.

– Nu-i minciună. Ai mult de muncă în domeniul acesta, să înţeleg?

– Oh, Doamne! Ar trebui să tăiem fiece copac din oraşul ăsta. Toţi or să cadă pe unde nu trebuie.

– Sigur că da. Îi ucide un asemenea frig?

– Nu neapărat. Numai când se crapă ca ăsta.

– Şi tu cum îi alegi pe cei de care să te ocupi?

– Mă plimb cu maşina până văd unul pe stradă.

– Ha! Nu e nicio o problemă dacă te mai ajut?

– Nu.

Era o muncă bună, captivantă, care îl încălzea. Se ferea de obiectul muncii şi de maşini, nu stătea o clipă locului, lua lemnul de pe stradă. Drujba scotea un zgomot puternic. Fu nevoie de patru oameni ca să ridice cea mai mare porţiune a trunchiului. Frank rămase cu ei tot restul după-amiezii. Zilele începuseră să

crească. După o vreme se simţi suficient de relaxat în compania lor ca să le spună:

– Nu ar trebui să purtaţi bumbac pe piele, e cel mai prost material când e frig.

– Ce, tu eşti un din ăla cu barieră de aburi? Nu pot să sufăr aşa ceva.

Erau cu toţii negri. Cu toţii locuiau în Northeast, dar lucrau mai ales în Northwest, de când se angajaseră la Administraţia Parcurilor Oraşului. Unul dintre ei începu să zică ceva despre faptul că era din Africa şi nu putea suporta asemenea frig.

– Toţi suntem din Africa, replică Frank.

– Foarte adevărat, dar ai tăi au plecat, evident, de acolo înainte de ai mei. Ai tăi par să se fi dus direct la Polul Nord.

– Mie îmi place frigul, recunoscu Frank.

– Îţi place să mori în el.

În acea noapte Frank dormi în maşină şi reveni alături de echipa Tăietorului a doua zi de dimineaţă, după o plimbare prin parc în zori de zi. Căprioarele ciuguleau nefericite printre troiene, restul animalelor se ţineau pe lângă adăposturile încălzite. Gibonii păreau din ce în ce mai amărâţi, dar Nancy spunea că încercarea de a-i prinde la loc îi determinase să fugă agăţaţi de crengile copacilor, cu ţipete mânioase. Zoologii de la grădina zoologică se gândeau să încerce să-i oprească cu ajutorul armelor cu tranchilizante.

Temperatura aerului se menţinea bine sub zero grade, numai că acum circulaţia revenise la maxim pe străzi, iar un număr mare de copaci şi crengi trebuiau ridicate de acolo. Erau şi mai mulţi oameni pe străzi, unii dintre ei înfofoliţi ca Omuleţul Michelin. Echipa de tăiat copaci întindea o bandă portocalie de plastic ca să ţină mulţimea departe de locul în care lucra, mai ales atunci când cădea câte ceva. Frank căra lemnul. Nu voia cu niciun chip să se caţere în vârful copacului şi să ajungă să strige ca bietul Byron: „Piciorul meu, piciorul meu…” Taie lemne, cară apă, taie apă, cară lemne.

Când îşi luară pauza de prânz plecă de lângă ei şi se duse să vadă ce făceau oamenii din adăpostul de la UDC şi de la gura de ventilaţie de la staţia Dupont. Apoi iar la grădina zoologică unde mulţi dintre membrii GOAF şi PGZN încă se mai străduiau să prindă animalele fugite. În ţarcurile de la zoo n-aveau altceva de făcut decât să suplimenteze încălzirea obişnuită cu nişte combinaţii ciudate de radiatoare cu baterii, pentru a le menţine

ceva mai calde. Animalele arătau oricum nefericite, iar unele dintre ele şi muriseră.

Săptămâna fu atât de agitată, încât Frank aproape uită că venise ziua de vineri până în dimineaţa acelei zile, când nu mai putut să se gândească la altceva. Luă cina la Rio Grande, apoi stătu lângă telefonul public de la staţia Bethesda scuturând din picioare şi suflând în pumnii mâinilor înmănuşate.

Nu primi niciun apel; când se făcu nouă şi zece, sună el la numărul lui Caroline şi lăsă telefonul să sune iar şi iar, fără să i se răspundă.

Ce însemna asta?

În cel mai bun caz avea să afle vinerea următoare, se părea. Brusc sistemul lor îi păru inadecvat. Voia să vorbească cu ea!

Nu era nimic de făcut. Mai încercă pentru ultima oară, ascultă cum suna telefonul. Nu i se răspunse. Trebuia să facă altceva. Se putea duce la lucru sau putea... nu. Sari şi gata! Dezumflat sau nu, nehotărât sau nu.

Întorcându-se la monovolumul lui, o sună pe Diane de pe mobil aşa cum procedase în fiecare zi a valului de frig. Ea îi răspundea mereu şi vocea-i veselă nu avea o aură enormă care să însemne ceva sau sugereze o posibilitate. Diane considera că săptămâna fusese foarte bună pentru cauza lor.

– Acum toată lumea ştie că problema este reală. Nu e ca în cazul inundaţiilor, aşa ceva s-ar putea produce de trei sau patru ori pe iarnă. Schimbarea bruscă de climă e reală, nimeni nu poate s-o nege şi constituie o mare problemă. E dezastru! Vino imediat ce se anulează încetarea activităţii. Avem ceva de făcut.

– Bine, aşa o să fac, îi promise Frank.

Valul de frig însă continuă. Curentul jet mergea direct spre sud din Golful Hudson. Vântul se înteţi, agravând problema deja existentă, incendii, degerături, copaci prăbuşiţi, alimentare cu electricitate întreruptă. Începu să i se pară că se ocupase din totdeauna cu munca de pe stradă şi cu servicii de urgenţă polare. Trezitul în maşina congelată şi condusul până se încălzea. Mersul până la căsuţa din copac, urcatul pe trunchi pentru ca s-o tragă pe Miss Piggy un pic în sus şi să o fixeze acolo cu un piton, coborât, cât de stângaci posibil. Scotocit, ca un adevărat individ fără casă, după haine groase pe care le putea dona la adăpostul UDC. Vechiul lui echipament utilizat în totalitate era mai mult decât potrivit: o căciulă tricotată, un hanorac cu glugă, un Nike

ACG[78] (Echipament pentru Orice Vreme, mă rog, poate), o geacă de vânt confecţionată din materialul creat de DuPont denumit Drylete, foarte călduroasă, izmene lungi şi cămaşă cu mânecă lungă din capilenă, chiloţi Insport cu apărătoare de vânt în partea din faţă, în care încăpea şi o mănuşă ce oferea un plus de protecţie organelor intime, până când devenea disponibilă blana de iepure, apoi nişte pantaloni scurţi de biciclist cu căptuşeala ruptă, nişte pantaloni de lână prinşi sub genunchi şi nişte pantaloni Koch, care acopereau laba piciorului şi ajungeau până la talie, deşi ar fi trebuit să fie mai înalţi; Frank nu-şi putea închipui ce-o fi fost în mintea celor de la Koch. Apoi bocancii lui scurţi Salomon şi şosetele din material sintetic Thorlo, fără cusături şi perfecte; începuse chiar să-şi pună una în faţă în pantaloni în loc de mănuşă. Foarte asemănătoare cu blana de iepure. Şi parazăpezi scurte care să nu lase zăpada să-i intre în bocanci, elegante, ca nişte ghetre negre. Pe deasupra, în zilele cu vânt, o geacă lungă până la coapse, care îi acoperea mâinile, cu guler înalt ce trecea de faţă şi o şapcă de baseball care să-i protejeze faţa de zăpadă şi ochii de soare. Mănuşi de schi, rachete şi beţe de schi.

Frank nu putea fi mai pregătit decât era; era probabil cel mai bine îmbrăcat om din tot oraşul. Era omul din Alpi, revenit la viaţă! Iar scopul său, care se potrivea atât de bine stilului lui Johnny Appletent, era să se asigure că toată lumea care stătea pe afară era măcar echipată corespunzător în adăposturi pe timp de noapte dacă era prea frig. Nu era lucru uşor, pentru că necesita nu numai cumpărarea de echipament care dispărea rapid din magazinele cu haine la mâna a doua (deşi, aparent, lumea nu deosebea lâna de restul materialelor), ci şi bani pentru a o finanţa. Folosi o subvenţie din fondul pentru vieţuitoarele fugite al grădinii zoologice, gândindu-se că, dată fiind denumirea finanţării, în acest caz nu se putea vorbi nimic măcar de finanţare reprogramată. Problema avea s-o constituie însă împărţirea echipamentului. Nimănui nu-i plăcea recunoştinţa, însă multora le era atât de frig că primeau ce le dădea. Bumbacul şi cartonul nu mai făceau faţă situaţiei. Cei încăpăţânaţi puteau să moară. Ziarele scriseseră că deja muriseră câteva sute. Lui Frank îi venea greu să creadă unele dintre articolele din „Post” despre prostiile pe care le făcuseră şi

[78] All Conditions Gear.

continuau să le facă oamenii. Siguranţa se putea afla sub nasul lor şi tot nu şi-ar fi dat seama. Li se potrivea perfect caracterizarea făcută de către John Muir, Grupului Donner[79]: o tabără de iarnă foarte bună, sabotată de nepricepere. Ei însă nu ştiau. Era o tehnică, iar cine n-o avea murea. Nu necesita cine ştie ce cunoştinţe complicate, dar era obligatorie.

Frank trebuia să aibă grijă să nu devină el însuşi neatent. Stătea toată ziua pe afară, încât o parte din el ajunsese să creadă că aşa îi era programat în firea lui, astfel că petrecea reprize şi mai lungi în aer liber. Uneori descoperea că era atât de chinuit de foame sau de sete că puţin lipsea să nu cadă lat pe neaşteptate; se năpustea în cafenele dârdâind ca să constate că-i apăruseră pete albe pe bărbie şi că îl înţepau drăceşte degetele şi urechile. Dumnezeu ştie ce se petrecea cu bietul lui nas. Înghiţit urgent ciocolată fierbinte, apoi suflat în ea, arzându-şi gura ca să înghită ceva, arzându-şi esofagul şi simţindu-şi măruntaiele arzând, în timp ce extremităţile deveneau efervescente de la frig. Ciocolata fierbinte reprezenta modalitatea perfectă de revenire la un nivel corespunzător de căldură şi energie. La fel şi rulourile cu scorţişoară; începea să creadă că scorţişoara era un stimulent puternic şi că îi permitea să vadă mai bine în alb-negrul rundelor sale de patrulare de la răsărit şi de la apus. Picăţele mişcătoare sub lumina unei luni înnorate, acum nu mai aveau nicio importanţă pentru el, vedea Washingtonul şi Parcul Rock Creek sub tot acest clarobscur, drogat cu mirodenia fermecată.

Într-o seară constată că se întorseseră camarazii în parc şi stăteau în jurul unui foc de tabără foarte primitor. Imediat după zona luminată zăcea o căprioară parţial jupuită, de sub coasta căreia tăiaseră deja bucăţi pentru friptură.

– … aşa un frig al naibii că m-a tâmpit.

– De parcă de-aia te-ai tâmpit tu!

– … n-am fost în stare să vorbesc zile întregi. De parcă mi-ar fi îngheţat limba. Când am putut iar să vorbesc, de-abia mai ştiam zece cuvinte.

– Şi eu am păţit la fel, sări Pagină Federală. Am început să

---

[79] Grup de colonişti americani porniţi spre California în anii patruzeci ai secolului al nouăsprezecelea. Înzăpeziţi în Sierra Nevada în iarna dintre anii 1846–1847, unde şi-au ridicat tabăra, şi rămaşi fără provizii, unii dintre membrii grupului ar fi recurs, se spune, la canibalism, mâncând din cadavrele celor decedaţi.

vorbesc în engleza veche şi apoi în germană. „Esh var kalt.”[80] Nemţii chiar ştiu cum s-o spună. Apoi numai mormăieli şi gemete pentru o vreme. „Fur esh var kallllt.”[81]

– Eşti amuzant, Pagină Federală. Te-ai pierdut în Vietnam.

– Chiar că m-am pierdut în Vietnam.

Răbufniri de căldură le radiau pe feţe.

Frank se aşeză lângă foc şi se uită la el cum ardea.

– Aşadar voi chiar aţi fost în Vietnam.

– Desigur.

– Trebuie să fiţi destul de în vârstă atunci.

– Suntem destul de în vârstă! Ia mai du-te naibii! Tu câţi ani ai?

– Patruzeci şi trei.

– Ce puştan!

– Noi avem de două ori pe-atâta, puştiule. Nu-i de mirare că-ţi curge sânge din nas.

– De fapt am cincizeci şi opt de ani, zise Pagină Federală.

– Gunoi născut în anii cincizeci.

– Da, el a fost la Universitatea din Vietnam.

– Cum a fost?

– Ca dracu’! Tu ce crezi?

– Măcar nu era frig, zise Zeno cu asprime. O fi fost acolo ca naiba, dar măcar nu-ţi îngheţa scula.

– V-am spus să vă băgaţi o şosetă acolo.

– Să-i punem o şosetă! Bună idee!

Pagină Federală solemn, calculând.

– Mi-ar trebui o chestie din aia de se pune la genunchi.

Veselie generală. Discuţie despre senzaţia de arsură cu ace în timpul dezgheţului penian. Enumerare de cazuri excepţionale de traume genitale. Frank îl privi pe Zeno reflectând posomorât. Zeno îl observă şi sări:

– A fost ca naiba, omule.

– A fost de toate, zise Pagină Federală.

– Adevărat. A fost de toate. Unii se înrolaseră special ca să omoare oameni. Aşa erau ei. Majoritatea însă nu erau aşa, iar pentru ei a fost un iad. Nu ştiau ce-i lovise. Am făcut ce ni s-a spus ca să rămânem în viaţă.

– Ceea ce am reuşit.

---

[80] A fost frig.

[81] Pentru că a fost frig.

– Dar am avut noroc! Noroc chior! La Danang am fi putut foarte bine să fim copleşiţi.

– Ce s-a întâmplat acolo? întrebă Frank.

– Am fost prinşi de ofensiva Tet…

– Habar n-are! Ni s-a tăiat retragerea, bine? Ne-au împresurat într-un oraş şi ne-au tocat. I-au omorât pe mulţi dintre noi şi ne-ar fi ucis pe toţi dacă nu făcea aviaţia nişte raiduri. I-au bombardat pe ăia din armata Vietnamului de Nord de le-a sunat apa-n cap.

– Ne-au aruncat şi nouă nişte mâncare.

– Aşa e, aveam să murim de foame pe măsură ce ne masacrau. Eram într-o cursă ca să vedem care se întâmplă mai întâi. Ticăloşi incompetenţi.

– Am împărţit ultimele provizii, mai ţii minte?

– Sigur că da. O nenorocită de lingură. Nu ne-a folosit la nimic.

– Era o chestie de echipă. Trebuia să-l fi văzut pe Zeno când ne-a lăsat elicopterul pe un câmp minat, iar sanitarul nu ieşea să-i ajute pe răniţi. Zeno a sărit jos şi i-a adus la loc pe camarazi ca şi cum n-ar fi fost nicio mină pe acolo. Chiar şi după ce una explodat şi l-a făcut praf pe unul care nu călcase fix pe urmele lui.

– Ai făcut tu asta? întrebă Frank.

– Mda, răspunse Zeno.

Întoarse capul şi dădu din umeri.

– Acesta a fost momentul meu de paradox al lui Zeno, cred. Adică dacă nu eşti decât pe jumătate acolo, nu ai cum să calci pe o mină, nu?

Frank râse.

– A fost super, insistă Pagină Federală.

– Nu, n-a fost. A fost aşa cum a fost. Apoi ne-am întors în State, unde totul era ca într-un film prost. Un serial cretin de comedie. Asta e America, omule. Aşa un rahat! Oamenii se poartă de parcă ar fi cine ştie ce de capul lor, de parcă regulile lor s-ar aplica cu adevărat, când, de fapt, nu sunt decât ceva menit să te prostească pentru ca să te ţină la pământ şi să ia ei totul.

– Adevărat, comentă Pagină Federală.

– Ha, ha! Iată-ne aici. Focul pare să fi scăzut la jumătate. Cine se duce după lemne pentru foc, că eu unul nu mă duc?

– V-aţi dus la adăpost?

– Sigur că da.

Vântul puternic se abătu asupra oraşului aşa cum fusese prognozat şi, pentru câteva zile, vremea se făcu la fel de rea ca la început.

– Nu frigul e problema, ci…

– Mai taci dracului din gură!

Ramuri îngheţate se rupeau şi cădeau peste tot prin oraş, peste oameni, peste maşini, fire de electricitate, acoperişuri. Frank ieşea în fiecare zi ca să-l ajute pe Tăietor şi echipa lui. Într-o zi, în timp ce degajau un copac căzut de pe un fir de curent, o creangă se smuci şi îl pocni peste faţă.

– Scuze, n-am putut s-o prind. Hei Frank! Ai păţit ceva?

– N-am păţit nimic, replică Frank cu mâinile pe faţă. Tot nu-şi simţea nasul. Îi venea gust de sânge în gât şi înghiţi. Nimic nou. Se mai întâmpla din când în când. Chiar avea gust de sânge vechi, rămas de când fusese lovit. Îşi mută gândul de la problemă şi continuă să care lemne.

În dimineaţa următoare, însă, coborî din maşină şi se plimbă încolo şi încoace pe Connecticut, fără să se poată hotărî ce să facă. Era, aşadar, momentul să sară fără să se uite, să facă ce-i venea la îndemână. De unde să înceapă însă?

Nu începu de nicăieri. Se plimbă pe Connecticut până la Chevy Chase Circle, apoi înapoi spre grădina zoologică. Ce mare devenea lumea când simţeai gust de sânge!

Se opri la un semafor să reflecteze. Putea să dea o mână de ajutor la grădina zoologică sau Tăietorului, putea să-l caute pe Şahist sau să se facă util la adăpost, se putea duce la serviciu sau să alerge, să facă o drumeţie sau o escaladă. Sau putea să citească o carte. Lectura curentă era „Iarna cea lungă”[82] de Laura Ingalls Wilder, o poveste superbă despre supravieţuirea unui orăşel din Dakota în timpul cumplitei ierni a anului 1880. Orăşelul pierduse orice legătură cu restul umanităţii, din cauza uriaşelor acumulări de zăpadă dintre lunile octombrie şi mai. Poftim refugii insulare! Ajunsese la partea în care oamenii aproape că mureau de foame.

Deci putea citi. Putea să stea într-o cafenea citindu-şi cartea şi nimeni nu ar fi avut de ce să obiecteze. Sau se putea duce să mai facă nişte exerciţii la club. Sau…

Încă mai stătea nehotărât la colţul format de Connecticut cu

---

[82] „The Long Winter”.

Tilden când îi sună telefonul mobil.

Era Nick Quibler. Se suspendaseră orele la şcoală în acea zi şi se întreba dacă Frank nu voia să meargă la o vânătoare GOAF.

– Sigur că da, cârâi Frank. Mulţumesc de idee.

* * *

CÂND CHARLIE AJUNSE ACASĂ de la băcănie, unde rafturile erau mai mult goale, Anna şi cu Joe erau plecaţi, dar Nick se întorsese deja şi se juca pe consola sa Gameboy.

– Nick, cum a fost excursia GOAF cu Frank?

– N-a fost un accident grav.

– Oh-oh!

Expresia era o glumă de familie, amintind de vremea când Nick era mult mai mic şi încercase să întârzie momentul în care trebuia să le spună părinţilor că din cauza lui se întâmplase ceva la grădiniţă. De această dată însă, Nick nu zâmbea. Era curios de concentrat asupra consolei lui Gameboy.

– Cum adică n-a fost un accident grav?

– Păi, ştii şi tu… Niciun om n-a păţit nimic.

– Asta e bine, dar ce s-a întâmplat?

– Păi, ştii şi tu… Pentru unul dintre giboni n-a fost aşa de bine.

– Oh-oh! Cum aşa?

Îşi puse mâna pe umărul lui Nick; Nick rămase concentrat la jocul lui.

– Ce s-a întâmplat, amice?

– Vezi tu, pentru ei e prea frig acum.

– Cred şi eu! Asta e valabil pentru multe animale, nu-i aşa?

– Aşa e. Sunt adăposturi încălzite în parc, pe care toate animalele le folosesc acum, numai că unele dintre ele sunt greu de prins chiar şi când le folosesc. Aşa sunt gibonii şi siamangii, stau pe acoperiş şi fug dacă încerci să te apropii, iar unii dintre ei au murit. Pe doi i-au găsit îngheţaţi. Astfel încât s-au hotărât c-ar fi mai bine să încerce să-i prindă pe cei care mai sunt încă în libertate înainte să moară şi ei.

– Logic.

– Da, numai că e tare greu să te apropii de ei. Fug legănându-se de crengile copacilor. E super. Aşa că trebuie să-i vânezi, dacă vrei să-i prinzi.

– Oh-oh!

– Da. Trebuie să tragi în ei cu tranchilizante.

– Oh, da. Am văzut asta în „Wild Kingdom”.

– Pe Animal Planet procedează aşa tot timpul.

– Aşa să fie? E bine de ştiut. Asta înseamnă continuitate. Mi-aduc aminte că pe când eram copil, a scăpat un hipopotam de la Lion Country Safari şi l-au împuşcat cu o doză prea mare.

– Nu, nu aşa.

– Atunci?

– Stau tot timpul în copaci şi numai Frank se poate apropia foarte mult de ei.

– Ha! Frank al nostru e tare.

– Da, şi poate să-i imite şi să meargă fără să facă zgomot. Supertare.

– Cum naiba reuşeşte?

– Se uită pe unde calcă! Adică merge şi stă cu ochii pironiţi în pământ mai tot timpul.

– Ca un câine?

– Nu, mai degrabă ca o pasăre. Se uită tot timpul împrejurul lui.

– Ah, da. Şi?

– Şi când am ajuns noi la Military Road, am primit un apel că cineva văzuse pe lângă Nature Center o pereche de giboni care se îndrepta spre pârâu, aşa că am coborât în albia pârâului, că poţi să mergi chiar pe gheaţă şi am ajuns la nişte stânci de pe mal.

– Care?

– Stâncile Nook and Cranny. Prin despărţitura dintre ele poţi să vezi în susul apei, aşa că am stat la pândă acolo pentru o vreme şi…

– Ce faceţi când staţi la pândă?

– Stăm acolo foarte cuminţi. Poţi să fii atent cum respiri, e super.

– Ah, da. Şi după aia?

– După aia au trecut trei giboni pe lângă noi. Nu erau căţăraţi prea sus şi Frank pusese arma în echilibru pe Nook şi era gata. L-a împuşcat pe cel din dreapta în fund, dar atunci au ţipat nişte oameni.

– Alţi oameni de la GOAF?

– Nu, nu ştim cine. Gibonii au rupt-o la fugă, iar Frank a pornit după ei.

– Tu nu?

– Ba da, dar era rapid. N-am putut să ţin pasul şi nici el, nu cu gibonii, care pur şi simplu zboară, numai că acela împuşcat a căzut. De sus de tot.

– Oh, nu!
– Ba da.
– Oh, nu! Şi Frank n-a putut…
– Nu, a încercat, dar n-a putut ţine pasul. N-a fost acolo ca să-l prindă.
– Şi a murit?
– Da. Frank l-a luat în braţe şi s-a uitat să vadă în ce stare e.
– Spera să mai fie în viaţă.
– Da. Numai că nu era. Murise de la căzătură. Părea în regulă, dar era… moale.
– Oh, nu! Ce groaznic! Şi Frank?
– Frank s-a necăjit.

* * *

CRENGILE DEZGOLITE DE DEASUPRA erau asemeni unor fulgere negre ce ieşeau din Pământ şi se îndreptau spre nori. Ca hărţile decizionale, mai întâi alege asta, apoi ailaltă, îi era frig, frig şi în minte cumva. Toate gândurile îi erau congelate. Poate dacă n-ar fi fost lovit. Poate iarna viitoare. Poate dacă n-ar fi fost iarna lungă. Poate că trebuiau cu toţii să-şi găsească peştera. *Fur esh var kalt.*

Vântul trecea prin crengi cu un sunet ca de pânză sfâşiată. Un sunet puternic. Sub el, oraşul zumzăia aproape neauzit. Zăpada pârâia când călca pe ea. Nu avea cum să mai meargă pe nesimţite acum. Crengile de deasupra erau ca nişte artificii negre, biciuind cerul. Mergea pe sub ele în direcţia defileului, mutându-şi greutatea cu câte jumătate de kilogram o dată.

În cele din urmă, ajunse la unul dintre adăposturile încălzite. O colibă mică şi pătrată, cu faţa deschisă spre sud. O cutie caldă; toate suprafeţele din interior emanau căldură. Ca un cuptor mare de prăjit lăsat deschis. Nepotrivit gând, având în vedere modul de funcţionare al cuptoarelor pentru prăjit.

Înăuntru, animalele stăteau în picioare sau culcate, răsfirate în zona intrării. Iepuri, ratoni, căprioare, antilope-elan, tapiri, chiar şi vulpi şi un râs. Doi ibecşi. Niciunul nu privea vreun alt animal în ochi, toate se prefăceau că sunt singure sau numai cu indivizi din aceeaşi specie. Ca pe o insulă creată de o inundaţie, ori stăteai pe ea, ori mureai. Armistiţiu. Pauză.

Se apropie foarte încet, ţinându-şi capul în piept şi privind în lături. Merse aplecat, apoi în lateral ca un crab. Din ce în ce mai cocârjat. Se întoarse cu spatele la animale pe măsură ce se apropia şi se aşeză cam la vreo patru metri şi jumătate de

adăpost, într-o mică adâncitură cu un strat de zăpadă pe fund. Se întoarse înspre ele, ridicându-se de pe zăpadă pe un buştean negru putrezit. Destul de uscat, destul de confortabil.

Căldura adăpostului era palpabilă, năvălea peste el intermitent dusă de vânt, ca un curent. Îşi lăsă capul în piept, cuprinzându-şi genunchii cu braţele. Trecu multă vreme; nu-i era somn, dar trecuseră intervale lungi de timp în care nu-i venise niciun gând în minte. O rafală de vânt rece îl învioră şi-şi schimă poziţia ca să vadă o porţiune mai mare din adăpost cu coada ochiului. La capătul extrem al câmpului său vizual periferic stătea ceva ce s-ar fi putut să fie jaguarul.

Animalele nu erau deloc bucuroase. Se holbau toate la el, circumspecte, jignite. El strica o situaţie bună. Leul şedea alături de miel, dar omul nu era binevenit. Voia să le liniştească, să le explice că nu le voia răul, că era de-al lor. Cuvintele însă nu existau.

Mult mai încolo, se auzi un pârâit, o creangă care se rupea. Tulburate brusc, animalele se furişară afară.

Frank îşi ridică privirea. Era Drepung, împreună cu Charlie Quibler. Se apropiară de el, lăsându-se pe vine.

– Vino cu noi, Frank, zise Drepung.

VIII
Generos întotdeauna

Literatura ştiinţifică pe tema leziunilor cortexului prefrontal era vastă. Existenţa sa vădea o varietate şi cantitate de suferinţă umană oribilă când te gândeai la ea, dar nu asta conta: aici era reluată în încercarea de a reduce acea suferinţă. Printre cazurile discutate se aflau traumatisme atât de grave pe lângă ceea ce păţise el, că Frank se simţea liniştit, ruşinat, norocos şi înfricoşat. Nici măcar nu ştia sigur dacă nu-i fusese lovit şi creierul. Nu ştia sigur dacă doar avusese nasul spart şi simţise gustul sângelui în gât. Nu era cine ştie cine comparativ cu o ţepuşă de fier trecută prin cap.

Era totuşi leziunea lui, iar sentimentele pe care i le trezea făceau şi ele parte din simptomatologie, deoarece emoţiile erau generate, coordonate sau simţite în cortexul prefrontal, astfel încât o modificare anume la nivelul emoţiilor constituia o indicaţie a traumatismului care s-ar fi putut produce. Disfuncţia putea fi foarte precisă şi limitată: unii subiecţi deveneau incapabili să mai simtă compasiune sau jenă, dar puteau în continuare să simtă fericirea sau frica, alţii nu simţeau disperarea sau chiar râdeau de dizabilităţile invalidante pe care le conştientizau destul de bine şi aşa mai departe. Victimele traumatismelor deveneau astfel experimente pentru testarea efectelor care s-ar fi produs dacă se îndepărtau părţi ale unui sistem foarte complex.

Frank făcea clic şi citea temător, amintindu-şi că informaţia înseamnă putere. „Frica şi anxietatea: roluri posibile ale amigdalei şi nucleului din stria terminalis. *Afectarea recunoaşterii emoţiilor din expresiile faciale ca urmare a leziunilor bilaterale ale amigdalei umane." Amigdala era situată la mică distanţă în spatele nasului. Un caz celebru de amnezie pe termen scurt: fusese înţepat în amigdală de o floretă ce-i trecuse prin nas.*

„Emoţia: produs secundar evoluţionar al reglării neurale a sistemului nervos autonom." Perspectiva sociobiologică, de astă dată mai puţin interesantă pentru Frank. Avea să revină mai târziu asupra ei. „Funcţionarea reciprocă limbică şi corticală şi luarea deciziilor: descoperiri convergente obţinute cu ajutorul tomografiei cu emisie pozitronică în domeniul lipsei de afect şi

indeciziei." „Corespondenţe neuroanatomice ale fericirii, tristeţii şi hotărârii". Ambele studii ale legăturii dintre emoţie şi decizie. Anormalităţi ale cortexului prefrontal subgenual în tulburările de dispoziţie. Un studiu al unui caz care era neobişnuit de sălbatic şi incompetent în materie de decizii de viaţă, spre deosebire de toţi ceilalţi membri ai familiei ei, iar la un moment dat familia şi-a adus aminte că, atunci când era bebeluş, îi trecuse o maşină peste cap.

„De la nas la creier." Aoleu! Existau sinapse care mergeau de la un capăt la altul al capului. De la nas înspre orice altă direcţie. Miros, memorie, comportamente asociate cu plăcerea. Acestea utilizau dopamina disponibilă în nucleus accumbens *din creierul anterior, în spatele gurii. Disponibilitatea depindea de buna funcţionare în fiecare punct a unei lungi secvenţe biochimice.*

Scoarţa cerebrală frontală dreaptă era mai puternic asociată cu emoţiile negative decât cea stângă; cortexul somato-senzorial drept se ocupa de integrarea controlului trupului, ceea ce ar fi putut explica de ce părea să fie centrul empatiei. Blocarea ocitocinei la o femelă de şoarece de câmp nu-i afecta acesteia apetitul sexual, ci ataşamentul faţă de partenerul cu care intra în relaţie pentru împerechere. Suprimarea vasopresinei avea acelaşi efect asupra şoarecilor masculi, care, în mod normal, erau fideli pe viaţă, specia fiind monogamă. Pentru a putea simţi bucuria aveai de nevoie de insulă şi cortexul cingular anterior în stare bună de funcţionare. Fluenţa ideaţiei creştea odată cu bucuria şi descreştea odată cu regretul. Creierul era adeseori inundat cu peptide opioide endogene ca endomorfinele, enkefalina, dinorfina, endorfinele – toate acestea calmante. Aveai nevoie de ele. Sistemele din creier care sprijineau comportamentele etice nu erau, probabil, dedicate eticii în exclusivitate, ci mai degrabă reglării biologice, memoriei, luării de decizii şi creativităţii. Cu alte cuvinte, tuturor activităţilor.

Aveai nevoie de bucurie pentru a funcţiona bine. De fapt, competenţa sau reuşita decizionala depindeau de capacitatea de a simţi emoţiile în totalitatea lor, iar acestea, la rândul lor, depindeau de un cortex prefrontal sănătos.

Lui Frank i se părea că toate noile studii conduceau la o mai bună înţelegere a rolurilor jucate de către diferitele elemente ale gândirii umane, conştienţei, comportamentului; un nou model sau paradigmă, în care se înţelegea într-un final că emoţiile şi sentimentele erau indispensabile unei raţiuni corecte. Luarea

deciziilor, mai ales, era un proces raţional în care rezultatele diverselor soluţii posibile erau judecate în funcţie de cum le simţeai. Fără asta, abilitatea de a decide bine era incompletă. Asta susţinea în principal Damasio: definiţia raţiunii ca proces care se leapădă de orice emoţii fusese greşită. Descartes şi mai toată filosofia vestică de la vechii greci încoace se înşelaseră. Sentimentul era lucrul pe care îl căutai.

Judecând prin prisma istoriei evoluţionare a creierului, părea clar că sentimentele apăruseră la speciile preumane în cadrul comportamentelor sociale. Simpatia, ataşamentul, jena, mândria, supunerea, cenzura şi recompensa, dezgustul (provocat de cei necinstiţi), altruismul, compasiunea; acestea erau sentimente sociale ce apăruseră de timpuriu, probabil înainte de limbaj şi de „şirul de propoziţii” din care părea adesea să fie constituită gândirea conştientă. Ele erau, probabil, chiar mai importante, dat fiind că strategia cognitivă generală se forma printr-un proces inconştient de gândire în regiuni ca lobul frontal ventromedial (imediat în spatele nasului). Viaţa nu însemna decât să simţi ce cale trebuia să parcurgi pentru a-ţi atinge un scop, ceea ce, în cele din urmă, echivala cu a ajunge la şi menţine anumite sentimente.

Drept pentru care excesul de raţiune era, cu adevărat, o formă de nebunie! Aşa cum spusese Rudra Cakrin în prelegerea sa. Un lucru pe care tradiţia budistă îl descoperise de timpuriu, numai prin introspecţie şi analiză. Un fel de ştiinţă, o istorie naturală.

Impresionant, numai că pe Frank îl liniştea să ştie că afirmaţia era susţinută de cercetări ştiinţifice şi o explicaţie neurologică. Sau nişte prime ipoteze cu privire la explicaţii. Pe de o parte, era o şansă de a aborda problema într-o manieră nouă, cu date noi. Gânditorii budişti şi cei în tradiţia filosofiei vestice care utilizaseră numai introspecţia şi logica pentru a postula „cum funcţionează mintea” reflectaseră vreme de cinci mii de anii asupra aceloraşi date, iar acum păreau închistaţi în idei preconcepute, distincţii şi despicatul firului semantic în patru în diverse moduri. Introspecţia nu le oferea mijloacele de cercetare a procesului de gândire inconştient, care se dovedea a fi de importanţă capitală. Chiar şi conştienţa, acolo în oglindă unde stătea să fie privită (poate), chiar şi ceea ce putea fi supus introspecţiei şi dedus era de o complexitate atât de extremă şi distribuit prin atâtea părţi diferite ale creierului parcelat că nu

puteai descurca totul cu gândul. Era necesar un efort de grup, concentrarea pe acţiunea din obiectul în sine. Era necesară ştiinţa.

Iar acum ştiinţa utiliza noi instrumente pentru a ajunge dincolo de primele sale realizări în taxonomie şi funcţiile de bază, intra în dovezile adunate de la minţile vii, de la creiere sănătoase şi creiere cu leziuni. Efortul era uriaş, implicând multe laboratoare şi oameni de ştiinţă, procesul de construire a paradigmei nefiind încă finalizat. Unii dintre filosofii academici dispreţuiau simplitatea modelelor de început ale acestor cercetători, dar lui Frank îi păreau o soluţie mai bună decât elaboratul de teorii numai pe baza introspecţiei. Evident, mai era cale lungă de parcurs, nu aveai cum să porneşti pe ea până nu făceai primii câţiva paşi.

Remarcabil, Dalai Lama primea mereu cu bucurie noile rezultate înregistrate de către neuroştiinţe, care i-ar fi ajutat pe budişti să-şi rafineze credinţele, zicea el, ceea ce era evident. În plus, era adevărat faptul că mulţi filosofi academici interesaţi de conştienţă primeau cu bucurie noile descoperiri.

Primite cu bucurie sau nu, toate lucrările apărute ca urmare a noilor studii se acumulau pe Internet. Aşa se face că Frank stătea în pat, citindu-le pe laptop, incapabil să-şi dea seama de ce simţea sau ce ar fi trebuit să facă în continuare sau dacă era posibil să aibă o problemă de ordin fizic. Damasio, lider în această nouă cercetare: „Sistemul este atât de complex şi pluristratificat că are o oarecare libertate de acţiune.” Oh, da, el era liber, nu încăpea nicio îndoială, dar era afectat? Ce simţea? Ce era acest sentiment ca nişte oceane de nori din pieptul lui? Şi ce-ar fi trebuit să facă în continuare?

CASA DIN ARLINGTON A KHEMBALILOR era înghesuită aşa cum şi-o închipuise Frank, ba chiar şi mai şi. Era o casă mare, probabil construită de la început ca să fie pensiune, cu parter cu încăperi comune şi trei etaje de dormitoare deasupra, multe dintre ele pornind din holuri centrale lungi şi un subsol mare. Cum însă o mare parte a populaţiei khembali era găzduită în aceste camere, toate dădeau pe dinafară.

În mod clar era mai bine să continue să locuiască în maşină, folosind băile de la FNS şi de la Optimodal, numai că prietenii săi khembali insistau cu invitaţia lor.

Sucandra îi zise:

– Te rog, Frank. Du-te la Rudra Cakrin în cameră. Nimeni nu vrea să se mute acolo şi cu toate acestea el are nevoie de cineva. În plus te simpatizează.

– Nu simpatizează pe toată lumea?

Sucandra şi Padma se uitară unul la altul.

– Rudra era oracolul, îi zise Padma lui Frank.

– Şi ce dacă?

– Se pare că un bătrân spirit Bon care obişnuia să-l viziteze se întoarce din când în când, spuse Sucandra.

– Mai mult, continuă Padma, pare să simtă că am pierdut Tibetul. Sau nu am reuşit să-l luăm înapoi. Nu crede că are să-l mai vadă vreodată, ceea ce îl face…

– Iritabil.

– Supărat.

– Poate chiar un pic furios.

– Nu te consideră vinovat pentru nimic, totuşi.

– Pentru el reprezinţi încă o şansă pentru Tibet.

– Nu, el doar te simpatizează. Ştie că nu există nicio speranţă în problema Tibetului, cel puţin pentru o vreme.

Un exilat. Frank nu fusese niciodată exilat în adevăratul sens al cuvântului şi nici nu avea să fie vreodată; traiul pe Coasta de Est îi indusese un sentiment profund că nu se afla acasă. Strămutare bioregională, s-ar fi putut zice, şi multă vreme urâse acest loc. Abia în ultimul an începuse pădurea să-l înveţe cum putea s-o iubească. Iar dacă marea pădure estică cu copaci cu lemn de esenţă tare l-ar fi respins, cât de tare ar fi putut ea să respingă un om de pe acoperişul lipsit de copaci al lumii? Care nu se mai putea întoarce niciodată acasă?

Aşa că Frank simţi că înţelegea proasta dispoziţie a lui Rudra. Demonul vizitator însă… Erau nişte oameni evlavioşi. Nu erau singurii oamenii evlavioşi pe care-i cunoştea. Ar fi trebuit să poată discuta cu ei cam ca şi cu baptiştii, cu care se obişnuise. Diferea pur şi simplu percepţia lumii, în care cosmosul era plin de mici agenţi invizibili, ce interveneau în treburile oamenilor.

Se putea concentra oricând asupra durerii strămutării pe care o împărtăşea. Pe lângă asta, Sucandra şi Padma îi cereau ajutorul.

În seara aceea, Drepung îl duse să-l vadă pe Rudra Cakrin într-o încăpere micuţă de la baza scării care ducea în pod, spaţiu care se poate să fi fost cândva o debara. Înăuntru era loc pentru un pat simplu şi mai era un spaţiu între el şi perete.

Rudra stătea în capul oaselor în pat. Fusese bolnav şi arăta mult mai bătrân decât atunci când îl văzuse Frank.

– Încântă să te văd, zise el, ridicându-şi privirea către Frank când dădură mâna. Tu eşti noul meu profesor de engleză, Drepung zis. Mă înveţi engleză, te învăţ tibetană.

– Ar fi bine, zise Frank.

– Foarte bine. Engleza mea mai bună ca tibetana ta.

Zâmbi, iar faţa i se plie într-o hartă de riduri de râs.

– Nu ştiu cum o să băgăm două paturi aici.

– Pot să desfac o saltea pe jos, propuse Frank. Şi să strâng ziua.

– Bună idee. Nu te deranjează să dormi pe jos?

– Am dormit într-un copac.

Uimit, Rudra îl fixă iar cu privirea. Din nou intensitatea stranie a privirii lui, până în interiorul tău. Cui îi mai spusese Frank despre căsuţa lui din copac? Nimănui în afară de Caroline.

– Bună idee, zise Rudra. Un lucru imediat – nu pot să fiu, cum zice – guru pentru tine.

– E în regulă, am deja unul. Mă învaţă despre discul zburător.

– Bună idee.

După aceea, Frank îi spuse lui Drepung:

– Mie mi se pare în regulă.

– Deci ai să stai în cameră cu el?

– Cum vrei tu. Sunt musafirul tău. Tu decizi.

– Mulţumesc. Cred că o să vă prindă bine amândurora.

Frank nu putea nega faptul că mutatul în interior îi provoca o puternică senzaţie de disconfort, ca şi cum ar fi încălcat o promisiune către cineva. Un soi de vină, dar mai ales o senzaţie profundă de disconfort fizic, o strângere de inimă, o ameţeală în cap. Senzaţia era însă mai cuprinzătoare decât atât.

Dimineaţa când se trezea, se scula de pe salteaua din camera lui Rudra, o rula şi o băga sub patul acestuia, cobora şi ieşea pe uşă, aproape simţind cum îl ia cu rău de la stomac de nelinişte. Tremurând în scaunul şoferului se trezea din somn pe tot restul drumului, după care se ducea la Optimodal, unde ajungea chiar când se descuiau uşile. Adeseori, Diane era deja acolo, lovindu-şi mâinile înmănuşate una de alta. Îl întâmpina mereu cu un zâmbet vesel, iar lui constanţa ei i se părea mereu impresionantă. Uneori zâmbetul lui de răspuns trebuie să fi arătat slab. Ea îi punea câteodată mâna pe braţ şi îl întreba dacă

era în regulă. El dădea mereu din cap: „Da, sunt în regulă.” Nici bine, nici rău. Nici ceva ce putea defini. Nasul îi era încă înfundat, dar în rest totul era în regulă. Gata să intre.

Şi intrau la o şedinţă de exerciţii în timpul căreia se mişcau de colo până colo semiautomat; trecuseră deja de sentimentul că trebuiau să facă echipă ca să poată fi prieteni şi pur şi simplu îşi făceau exerciţiile într-o ordine care îi aducea adesea în aceeaşi încăpere, unde puteau să stea de vorbă, să se ajute cu greutăţile sau cu ţinutul de glezne. După care urma mersul la duşuri şi binecuvântarea zilnică a apei calde care se revărsa peste el. Probabil Diane proceda la fel sub duş de partea cealaltă a peretelui. Frank putea deja să vadă cu ochii minţii cum arăta Diane. Arăta bine, ceea ce probabil nu conta. Nu făcea decât să-i trezească îngrijorarea cu privire la Caroline şi ce s-ar fi putut întâmpla cu ea.

Lucra în fiecare zi cu Diane şi nu se putea abţine să nu remarce cât era de pricepută şi de hotărâtă. Intrau în faza finală a aranjamentelor pentru intervenţia din Atlanticul de Nord, iar Diane îşi dedica acum mare parte din zi discuţiilor cu cei care se ocupau de diverse părţi ale acţiunii. Organizaţia Maritimă Internaţională se ocupa de transport, Programul pentru Mediu al ONU se ocupa de procurarea sării, primele patru societăţi de reasigurare ale lumii ofereau sau făceau rost de finanţare. Wracke şi Corpul Inginerilor ofereau inginerii şi logistica.

Aflaseră că pe tot cuprinsul globului erau în funcţiune aproximativ 3.500 de petroliere, dintre care circa treizeci la sută aveau bordaj simplu şi trebuiau înlocuite conform legii. OMI identificase cinci sute de VLCC-uri care trebuiau să fi fost deja scoase din uz şi acum erau disponibile pentru vânzare sau închiriere. Cum alternativa ar fi fost fie trimiterea la casat, fie probleme cu legea, armatorii erau foarte serviabili. Aceste VLCC-uri vechi cu bordaj simplu aveau o capacitate medie de două sute de mii de tone, mică prin comparaţie cu cea a ULCC-urilor care le înlocuiau, dar, luate la un loc, erau suficiente. Adevărata problemă aici avea s-o reprezinte menţinerea aprovizionării cu petrol la un nivel corespunzător, odată cu retragerea dintr-o dată a unei capacităţi mari de transport, dar se plănuia constituirea unei rezerve, urgentarea construcţiei de noi ULCC-uri cu bordaj dublu şi reintroducerea în exploatare a unei părţi din flota scoasă la pensie odată ce se încheia operaţiunea de transport a sării.

Aşadar, nu capacitatea de transport se dovedea a fi problema

operaţiunii. Mai greu era să găseşti suficientă sare. Cinci sute de milioane de tone metrice erau egale cam cu producţia pe doi ani a întregii lumi. Atunci când aflase, grupul de lucru se întrebase dacă nu cumva proiectul era imposibil, cel puţin în timpul cerut de Diane. Numai că Diane ordonase grupului să afle cât de repede se putea suplimenta producţia de sare. Curând, devenise clar că o cantitate suplimentară de 225 de milioane de tone pe an era mai degrabă o chestiune de cerere decât de ofertă, numai industria de exploatare a sării din Caraibe având în bazine o rezervă de sare uscată suficientă pentru câţiva ani gata de livrare, iar ocnele din New Brunswick şi din restul Canadei aveau şi ele o rezervă uriaşă, deşi aici era mai greu să se crească ritmul extracţiei decât în cazul bazinelor unde se obţinea prin evaporarea apei. În general, capacitatea de producţie era cu mult peste necesităţi. Oferta anuală de sare gemă din SUA se ridica la numai treizeci de milioane de tone pe an. Aşadar, exista un surplus de sare, la îndemână în fiecare bazin de obţinere a sării prin evaporare şi în fiecare salină de pe faţa planetei.

Astfel că planul era fizic realizabil, iar asprimea fără precedent a iernii însemna că era întâmpinat cu strigăte de speranţă, mai degrabă decât cu ridicări din sprâncene şi cu dat din cap dezaprobator aşa cum se fusese întâmpinat în vara de dinainte. Piaţa contractelor *futures* pe sare cunoscuse deja un salt, aflase Frank, preţurile urcând brusc cu cinci sute la sută. Din fericire, Swiss Re cumpărase suficiente contracte *futures* cât să evite această inflaţie. Producţia fusese deja crescută, întreaga cantitate de sare având să fie gata în acel an, cam în acelaşi moment în care şi petrolierele aveau să fie pregătite de încărcat. Din ce îşi dădea seama Diane, proiectul urma să fie gata pentru întâlnirea din toamnă cu flota din Atlanticul de Nord. Această idee aparent imposibilă ce apăruse în biroul Dianei avea să se realizeze la un cost total de circa o sută de miliarde de dolari. Swiss Re îi informase că era în grafic cu strângerea de fonduri şi nu se aştepta să aibă vreo problemă.

– Uite la ce disperare i-a adus iarna asta pe oameni, remarcă Edgardo.

– V-am zis eu că valul de frig a fost un lucru bun, replică Diane.

Lui Frank i se părea interesant ce se petrecea, dar, dincolo de asta, nu simţea mare lucru. Era greu să legi toată activitatea de brainstormingul din vara trecută, când ideea nu fusese decât una

dintre multele vehiculate şi nici măcar cea mai realizabilă dintre ele. Acum arăta a ceva evident şi inevitabil, a ceea ce Edgardo numea o soluţie stil glonţ de argint; un exerciţiu măreţ din domeniul ingineriei la scară planetară care stârnea atenţia întregii lumi, atrăgând finanţare şi stârnind controverse.

Foarte interesant, într-adevăr; acum însă situaţia nu se mai afla sub controlul lor, iar munca zilnică a lui Frank se axa pe alte lucruri. Legislaţia pentru Campania de Captare a Carbonului urma să fie propusă de către unul dintre aliaţii lui Phil Chase din Comisia pentru Resurse a Camerei Reprezentanţilor, iar Frank era ocupat cu tabelele şi graficele care evaluau diferite opţiuni şi scenarii. Mai trebuia finalizată şi evaluarea rezultatelor testelor celor trei transformatoare a căldurii în electricitate, iar proiectul SSEEP încă îi mai făcea mari probleme FNS-ului, deoarece mulţi îl acuzau de pătrundere ilegală în politica prezidenţială şi, pe deasupra, de faptul că o făcuse în cel mai grosolan şi lipsit de eleganţă mod posibil, caracteristic vechii stângi. Diane se gândea când şi când că avea să fie concediată din această cauză, deşi nu exista niciun mecanism şi nicio cauză pentru aşa ceva. Presiunea venea din toate părţile, chiar şi de la campania lui Phil Chase, care părea acum să considere platforma SSEEP ca pe un soi de concurenţă din partea unui al treilea partid. Judecând după rezultatele obţinute până atunci, s-ar fi putut ca ideea de a sugera o abordare ştiinţifică a problemelor politice să fi fost proastă, dar în majoritatea zilelor Frank se bucura că încercaseră. Trebuia făcut ceva. Deşi alegerea acelui ceva continua să fie o problemă. Într-o dimineaţă, în timp ce mergeau pe jos de la Optimodal la serviciu, Diane îl întrebă:

– La ce ai de gând să lucrezi în dimineaţa asta?

Distras, Frank îi răspunse:

– Nu ştiu. Aş putea să mă întâlnesc cu Kenzo sau să discut cu George de la Inginerie ori să-l sun pe Yann. Sau aş putea lucra la calculele Stirling ori să văd ce-i cu oglinzile flexibile. Aş mai putea suna la grupul care se ocupă de fotovoltaice. Sau să-l sun pe Wracke ori pe cei de la NASA să văd dacă amplificatorul lor de mare putere are să fie gata în deceniul acesta. Ar mai fi şi metalele alea sticloase pe care…

Se schimbă culoarea semaforului şi traversară Wilson. Diane îi spuse râzând:

– Vorbele tale sună aşa cum mă simt eu.

Numai că ea nu ştia cum se simţea el, iar el nu ştia realmente

ce să facă. Atunci însă intrară în clădire şi, din felul în care îl privi, observă că ea ştia acest lucru.

Edgardo şi Kenzo trecură pe la el să-l întrebe dacă nu voia să dea o tură de alergare cu ei, cum nu mai venise de ceva vreme. Fu de acord, se îmbrăcară şi plecară.

Vremea era rece, dar însorită. Edgardo şi Kenzo alergaseră toată iarna, mai puţin pe durata valului de frig. Erau cei mai credincioşi dintre cei credincioşi şi de asemenea cei mai vorbăreţi dintre cei vorbăreţi, ceea ce explica de ce o făcuseră, deoarece numai pe parcursul unei alergări lungi puteai să vorbeşti în continuu zece sau cincisprezece minute, pe un subiect sau altul în tip ce auditoriul tropăia pe lângă tine, fericit să te asculte, fiindcă asta îi distrăgea de la efort.

Edgardo era în continuare vorbitorul principal, probabil numai pentru că era cel mai în formă dintre toţi alergătorii, capabil să trăncănească în timp ce ceilalţi trebuiau să gâfâie şi să pufăie.

– Da, îi explica el lui Bob, seria se intitulează „Cvartetul Alexandria”.

– A scris cineva patru cărţi despre Alexandria?

– Alexandria din Egipt.

– Ah!

– Bune cărţi, serios. Seamănă foarte tare cu stilul lui Proust, dar ce, e ceva rău în asta?

– Nu ştiu.

– Am citit o carte bună, zise Frank, care nu contribuise cu nimic la conversaţie. „Iarna cea lungă” de Laura Ingalls Wilder.

– O scriitoare pentru copii? ghici Edgardo.

– Da, a scris „Căsuţa din preerie” şi o mulţime de alte cărţi. Ai putea s-o consideri scriitoare pentru fete, cred eu, numai că această carte e la fel de bună ca oricare alta pe care am citit-o. Chiar mai bună. Serios. Nu-mi amintesc să fi citit un roman mai bun.

Edgardo râse încântat:

– Marele Roman American! Se tot discută care este Marele Roman American şi când colo el e carte de fete ascunsă chiar sub nasul nostru.

– Aşa cred.

– Ar fi minunat, numai că trebuie să bănuiesc că judecata ţi-e probabil influenţată de iarna prin care tocmai am trecut. Conţinutul unei opere de artă are tendinţa de a influenţa

judecăţile estetice ale oamenilor într-o măsură nefericită.

– Ca soţul Annei, Charlie, care crede că „Domnul mămică”[83] este cel mai grozav film de la Hollywood.

– Ha! Exact! Ne place arta care spune povestea noastră. Poate că de aceea îmi place „Cvartetul” atât de mult. Nelinişte de expatriat într-un oraş exotic, plin de păcat şi nebunie. Poate că, la urma urmei, Alexandria e la fel şi aici.

– Şi de aceea filmul tău preferat este „Tripletele din Belleville”?[84]

– Da. Povestea vieţii mele până la cele mai mici detalii, până la broaşte. Până la câine!

Continuară să alerge, râzând de Edgardo.

Seara, Frank se întorcea în casa khembali. Aflase că aceasta avea o „bucătărie distractivă”, ce ocupa jumătatea din spate a parterului. Fusese mare de la început, iar acum era echipată ca pentru un restaurant cu brutărie. Căldura-i fină învăluia mereu douăsprezece femei şi şase bărbaţi, care strigau în tibetană peste zăngănitul metalic aburind şi într-o engleză guturală ce semăna şi nu prea cu engleza indiană. Frank înţelegea acum de ce uneori, atunci când Dalai Lama vorbea într-un film în engleză, se foloseau subtitrări.

Drepung îl prezentase încă de la început pe Frank la doi bărbaţi şi trei femei, care vorbeau o engleză pe care el abia o înţelegea.

– Ce bine să te avem! zise unul.

– Bun venit în Khembalung! zise altul.

– Pot să vă fiu de ajutor? întrebă Frank.

– Da. Pâinea o să fie în curând gata de scos din cuptor şi avem o mulţime de cartofi de curăţat pentru cină.

– Câţi oameni hrăniţi la o masă? întrebă Frank mai încolo, studiind agitaţia în timp ce curăţa un cartof.

– Sută. Prima sută mănâncă aici, restul sunt nevoiţi să mănânce în oraş. Sau resturi. Îi face pe oameni punctuali.

---

[83] „Mr. Mom” – comedie din anul 1983, în care un tată rămas fără slujbă cade de acord cu soţia sa să rămână acasă să vadă de copii, în timp ce ea merge la lucru.

[84] „Les Triplettes de Belleville” – coproducţie franco-canadiano-belgiană din anul 2003, în care o bunică, după ce îi este răpit nepotul, trebuie să se alieze cu trei doamne în vârstă – Tripletele – pentru a-l elibera.

– Uau!

Sucandra veni când Frank termină treaba şi îl conduse afară dincolo de o grămadă de compost ca să-i arate curtea din spate, acum o grădiniţă îngheţată şi o mică seră, cu pereţi aburiţi de plastic transparent lucind verzui, ca o cabină de duş pentru oameni legume.

– Acum ar fi cel mai bine să te înscrii să faci de serviciu la grădină, îi sugeră Sucandra. Are să fie tare frumoasă la primăvară.

Frank încuviinţă din cap, studiind copacii din curte. Unul din spate ar fi putut susţine o platformă. O chestiune de adus în discuţie mai încolo, evident.

Camera lui Sucandra şi Padma era la jumătatea şirului de trepte care cobora de la nivelul unde se afla camera lui Frank şi a lui Rudra, ceea ce însemna că Frank mai avea şi alte cunoştinţe cu care să stea de vorbă atunci când Rudra dormea, iar Drepung era plecat. Uneori, unul dintre ei chiar urca să traducă ceva ce Rudra nu reuşise să comunice în engleză, dar tot dorea să spună. În marea parte a timpului, cei doi colegi de cameră erau lăsaţi să stea de vorbă singuri, ceea ce în realitate însemna câteva schimburi de replici în fiecare zi, combinate cu o lecţie oficială în ultima oră de dinainte ca Rudra să adoarmă. Rudra moţăia asupra cărţii „Cel mai bun vocabular al lui Richard Scarry din toate timpurile”[85], murmurând cu vocea-i dogită „chalk, pencil sharpener, milk, cookies, paper clip, thumbtacks, lost clothing drawer”[86] chicotind în timp ce bătea uşor cu degetul în imaginea omului porc cu pălăria suflată de vânt. Îi spunea, uneori, lui Frank echivalentele tibetane ale acestor cuvinte, dar, în principal, şedinţele lor se concentrau pe engleză; Frank putea să înveţe sau nu tibetana, căci lui Rudra nu-i păsa, ba chiar părea să ia în derâdere ideea. „La ce bun?” mârâia el. „Tibetul nu mai e, ha!” Multe ciudăţenii păreau să-l amuze, şi râdea cu un „Ha” brusc şi grav, ca şi cum râsul ar fi fost un atac surpriză împotriva unor demoni invizibili.

Frank se mulţumea să stea întins seara pe saltea, ascultându-l pe bătrân cum citea şi corectându-i pronunţia din când în când. De regulă lucra pe laptop.

---

85 Richard Scarry’s Best Word Book Ever.

86 „cretă, ascuţitoare, lapte, fursecuri, agrafă de birou, pioneze, sertar de haine pierdut”.

– Dovleac, stafie, cum zice? Cum zice?

Khembalii rosteau aceste cuvinte ca pe un soi de „ăăă” în timp ce căutau cuvântul sau expresia corectă, astfel că Frank trebuia îmboldit ca să le ia drept întrebare.

– Oh, scuze. E o vrăjitoare pe mătură, numai că aici a desenat-o pe vrăjitoare în chip de bufniţă.

– Festivalul stafiilor?

– Da, cred că da.

– Asta e foarte pericol.

Tibetana era alcătuită din rădăcini silabice care rămâneau la fel în diferitele forme ale cuvintelor; Frank remarcase că mulţi khembali utilizau substantivele englezeşti în acelaşi mod, lăsându-le să facă treaba verbelor şi determinanţilor: „Veţi învăţa să meditaţie.” „A devenit iluminare.”

Pe măsură ce-i prindea somnul, purtau nişte conversaţii stranii, în ambele limbi şi foarte confuze. Tovărăşie fără înţelegere, exact genul de companie care îi convenea lui Frank. Îi amintea de camarazii din parc. Îi povesti şi lui Rudra despre cunoştinţele sale din parc şi despre cum fusese iarna pentru ei.

– Vagabonzii sunt adeseori spirite întrupate.

– Sigur că da.

Starea de lucruri din casă se dovedi a fi mai plăcută pentru Frank decât se aşteptase. Necunoaşterea limbii îl scăpa de multe conversaţii, însă tot timpul erau oameni în jurul lui, o mulţime, feţe cunoscute treptat, feţe uimitoare, dintre care puţine aveau şi nume şi se discutase cu ele, ceea ce era cam la fel ca momentele în care se afla în parc cu camarazii. Numai că era mai cald şi îi era mai uşor. Nu mai trebuia să se decidă unde să se ducă atât de des. Care era următoarea mişcare – simplu. Nu mai trebuia să se mai hotărască ce să facă în fiecare oră, lucru dificil chiar şi fără leziuni ale cortexului prefrontal.

Una din decizii rămăsese însă uşor de luat; vineri după serviciu se duse la Bethesda şi mâncă la Rio Grande, iar la nouă fără un sfert era în faţa cabinei lui telefonice din staţia Bethesda. Aşteptă până la ora nouă, după care la nouă şi cinci sună la numărul lui Caroline. Niciun răspuns.

Se întrebă dacă putea să afle locul căruia îi era alocat numărul. L-ar fi ajutat însă cu ceva această informaţie, având în vedere că ea nu părea să se ducă acolo? Oare ce s-o fi putut întâmpla? Ce-ar trebui să facă? Ce ar putea-o opri să-l sune? O

senzaţie de profundă de nelinişte care aproape că nu se putea deosebi de frică.

Mergea fără să vadă pe unde calcă pe Wisconsin spre maşina sa, cufundat în nelinişte, când îi sună mobilul. Îl smulse din buzunar, constatând în acelaşi timp că se afla în faţa cuştii liftului din care ieşiseră el şi cu Caroline anul trecut.

Îi tresăltă inima.

– Alo?

– Frank, eu sunt.

– Oh, bine. Ce se întâmplă?

– ... Îmi pare tare rău. N-am putut ajunge săptămâna trecută şi credeam că o să pot săptămâna asta, dar n-am putut. Nu pot vorbi mult. Tocmai am reuşit să ies.

– S-a întâmplat ceva?

– Da, dar uite ce e, trebuie să aranjez un alt apel aici şi să plec. Brusc a început să-mi dea ceva de făcut vinerea şi nu ştiu dacă asta înseamnă ceva, dar poţi să fii la numărul acela lunea viitoare la aceeaşi oră?

– Sigur că da, dar n-ai putea să suni la casa ambasadei khembali din Arlington? Doar nu sunt şi ei sunt supraveghere, nu?

– Nu cred. Cine sunt?

– Ambasada Khembalungului, cu o casă în Arlington. Stau acolo acum, aşa că mă poţi suna când ai o clipă liberă. De regulă sunt de găsit seara.

– Bine, o să caut o ocazie să te sun în curând. Îmi pare rău. Iar şi-a schimbat serviciul şi treaba devine complicată.

– Nu face nimic, mă bucur să te aud!

– Da, cred şi eu, adică şi eu m-aş bucura. O să te sun în curând, bine?

– Bine.

– Te iubesc, pa!

Uimitor cât de bine se simţea. Era clar că problema lui nu era lipsa emoţiilor, ci din contră, trebuia să evite să se lase copleşit de ele. Năuc de uşurare, fericit, îngrijorat, încântat, îndrăgostit, înfricoşat: ce reprezenta oare suma tuturor acestor emoţii? Exact ceea ce studiile nu păreau să trateze, şi anume faptul că puteai simţi mai multe emoţii diferite la un moment dat. El o simţea pe Caroline. Tulburătoarea prezenţă a cuştii liftului în faţa lui pe toată durata convorbirii îi dăduse un sentiment palpabil al ei, o

legătură instantanee din clipa în care ea începuse să vorbească. Exista ceva în vocea ei care îi aducea la lumină emoţiile. Voia ca ea să fie fericită. Voia să fie împreună cu ea.

Sari înainte să te uiţi, încetează să mai încerci să te hotărăşti, acţionează sub impulsul momentului. Sâmbătă se duse la Rock Creek, mai întâi ca să-şi mute lucrurile din casa din copac în monovolum şi apoi ca să facă o rundă cu Spencer, Robert şi Robin. Discurile zburătoare tot se spărgeau dacă se izbeau în plin de copaci, dar, în afară de asta, jucătorii cu discul zburător nu păreau deranjaţi de iarna grea. Spencer îi spuse că la fel stăteau lucrurile în cazul tuturor libergetarienilor, care erau oameni ai Epocii Glaciare, ce alergau alături de zimbri şi lupi.

Camarazii se întorseseră la focul lor, aşteptând cu încăpăţânare să treacă frigul. Grămada de cenuşă din vatra lor era uriaşă, iar zona de după Sleepy Hollow cu leşurile de căprioare începea să semene a abator în toată regula. Pagină Federală îi dădu lui Frank o farfurie de carton cu friptură de căprioară pârlită bine, când acesta se aşeză la masa de picnic.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere. E un pic cam în sânge, dar…

– Sânge pentru bolnavul de hemofilie! Exact ce-i trebuie!

– Pagină Federală, câte agenţii de spionaj există la nivelul guvernului federal?

– Şaisprezece.

– Iisuse!

– Atâtea recunosc ei. În realitate sunt mai multe. Ca la păpuşile alea ruseşti, băgate una într-alta, agenţii secrete şi supersecrete fiecare în interiorul alteia.

– Spion contra spion.

– Corect. Se luptă precum câinii. Îşi apără teritoriul ascunzându-se şi mai bine.

Afirmaţia îi stârni râsul Tăietorului.

– Nimeni nu ştie tot ce există, cred eu. Nici măcar preşedintele sau altcineva.

– Cum aşa?

– Nu există niciun inamic, de aia. Se prefac că există terorişti, dar numai pentru ca să sperie lumea. Ei sunt de fapt asemenea teroriştilor. De-aia s-au dus în Irak, au găsit petrol şi nişte terorişti, două articole la preţ de unul. Mişcare mult mai deşteaptă decât în Vietnam. Pentru că totul se rezumă la

finanţare. Treaba spionilor e să se spioneze unii pe alţii ca să-şi păstreze finanţarea.

– Rahat! făcu Frank.

Îşi împunse friptura, care căpătase brusc un gust ciudat.

– Cred că ar fi cazul să ucideţi altă căprioară.

– Ha! Căprioara n-are nimic! De la Pagină Federală ţi se face greaţă!

Uneori, după-amiaza, Frank se plimba prin Arlington. Nu petrecuse niciodată prea mult timp în acest loc, iar momentul pentru a-l cunoaşte nu era tocmai potrivit, când străzile îi erau atât de îngheţate. Bulevarde largi se întindeau spre vest pe kilometri buni, dincolo de nodurile de clădiri înalte ţâşnind în pădure în orice tip de aglomerare urbană mediocră. Se putea ajunge pe jos în jumătate de oră de la casa khembalilor la FNS, iar în unele zile chiar mergea pe jos, prin zidăria bizară a zăpezii, depăşit de maşini care scoteau fum ca nişte vehicule cu aburi.

Seara după cină urca, de regulă, în camera lui unde citea întins pe saltea, pălăvrăgind cu Rudra cam la fiecare jumătate de oră. Alteori se plimba fără ţintă pe Internet, urmărind link-urile din lunga listă de site-uri care-i apărea când dădea o căutare după Khembalung. Ceea ce citea îl făcea adeseori să dea din cap a îndoială.

Înainte ca să pornească spre Slăvitul Munte de Aramă, marele guru Milarepa a făcut o călătorie prin Tibet, printre îndatoririle sale numărându-se descoperirea de văi ascunse sau beyul*-uri.*

– Guru Rudra, ce este acela un *beyul?*

– O vale ascunsă.

– Asemeni Khembalungului?

– Da.

– Dar nu eraţi pe o insulă?

– Valea ascunsă îşi schimbă locul din când în când. Cam asta zice Rikdzin Godem. El era guru-ul care ştia cum stau lucrurile cu valea ascunsă. Din Tsang, secolul paisprezece. Vorbea despre cele Opt Mari Văi Ascunse, deşi se pare că Khembalungul e singura care a ieşit la iveală. Un refugiu departe de kaliyuga, cea de-a patra dintre epoci. O epocă a fierului a degradării şi disperării.

– Aceasta în care suntem acum?

– Nu-ţi dai seama?
– Ha, ha! Şi ce-a mai zis?
– Multe. Multe cărţi. A spus unde sunt şi cum să ajungi la ele. Când avea să fie bine de intrat, care ar fi auspiciile. Cum zice, locurile de forţă din Khembalung. Magia.
– Măi să fie! Şi care era acela?
– Khembalungul aşa cum l-ai văzut. Un loc pentru bine. Un câmp al lui Buddha.
– Câmp al lui Buddha?
– Un spaţiu în care acţionează budismul.
– Înţeleg.
– Creşterea compasiunii, înţelepciune.
– Aşa era Khembalungul.
– Da.
– Şi unde s-a aflat înainte de insula voastră?
– La cap Văii Arun. Phumchu, îi spunem în tibetană. Şi peste Tsibri La, înspre Tibet. Aici a fost problema.
– China?
– Da.
– De ce crezi că China e aşa o mare problemă?
– China e mare. Ca America.
– Aha, deci aţi plecat într-acolo.
– Da. Poarta de sud într-o peşteră, se deschide în josul Phumchu. Apoi coboară spre Darjeeling.
– Mai trece cineva în valea ascunsă?
– Trec prin ea fără să o vadă. Prea ocupaţi!
Un chicotit grav.
– Câmpul lui Buddha nu e mereu vizibil. În acest caz, Dorje Phakmo, Scroafa Adamantină, stă culcată în valea aceea.
– O scroafă?
– Corp fin, greu de găsit.
– Deci animalele sunt şi ele fermecate într-un fel?
– Desigur. Evident când le vezi, nu?
– Adevărat, zise Frank.
Îi povesti lui Rudra despre activitatea sa la GOAF, inclusiv sosirea zimbrilor în Parcul Rock Creek.
– Foarte bine! exclamă Rudra. Îmi plăceau.
– Şi cu tigrii cum rămâne?
– Şi ei îmi plac. Foarte bun animal. Înspăimântător, dar bun. Au măşti înspăimântătoare, dar în realitate sunt nişte ajutoare prietenoase. Sunt blânzi.

– Blânzi?

– Blânzi. Prietenoşi, gata să te ajute, cuviincioşi.

– Amabili, supuşi, veseli, curajoşi, curaţi şi respectuoşi?

– Da. Toate acestea.

– Hmm.

Într-o altă zi, Frank citi un pasaj pe ecran şi întrebă:

– Rudra, tu eşti chiar Rudra Cakrin, cel despre care scrie lumea?

– Nu.

– Nu eşti? Adică nu există numai unul singur?

– Nu. E foarte bătrân.

– Şaisprezece mii de ani înainte de naşterea lui Hristos, aşa zice aici.

– Da, foarte bătrân. Eu nu sunt aşa bătrân.

Gâlgâit.

– Aproape, dar nu chiar atât.

– Aşadar eşti un soi de boddhisattva.[87]

– Nu, nu. Nu sunt suficient de bun, nu.

– Dar eşti lama sau cum zice, tulku sau ce mai e pe la voi?

– Ce mai e pe la voi, cred că zici. Eu sunt o voce.

– O voce?

– Ştii tu. Un purtător al vocii. Se pare că spiritele vorbesc prin intermediul meu.

– Ca în acele ceremonii unde se preia controlul asupra ta şi spui diverse lucruri?

– Da.

– Pare dureros.

– Da, aşa pare. Nu-mi amintesc ce se întâmplă atunci. După însă simt durere.

– Încă ţi se mai întâmplă?

– Uneori.

– Ai vreo ceremonie programată curând?

– Nu. Ştii tu, pensionat.

– Pensionat?

– Nu acesta e cuvântul? Cum zice, îmbătrâneşti, renunţi la muncă?

– Da, asta e pensionarea. Pur şi simplu nu ştiam că munca ta permite pensionarea.

[87] În tradiţia tibetană, boddhisattva sunt fiinţe umane excepţionale încarnate nu din necesitate karmică, ci numai pentru a susţine evoluţia spirituală a umanităţii.

– Desigur. Muncă foarte grea.
– Îmi imaginez.
Frank căută pe Google „oracol, budist tibetan” şi citi la întâmplare pentru o vreme. Chestii destul de îngrijorătoare. Ceea ce-l surprindea mereu era nivelul mare de complexitate al budismului tibetan, care nu era deloc simplu, aşa cum îşi imagina el că erau bisericile americane protestante, cu crezurile lor simple: cred în Dumnezeu, ceva abstract sau poate o imagine a unui om, cu o vagă treime şi o poveste destul de simplă despre o singură vizită pe Pământ. Nicidecum: era un sistem vast bine articulat de zei şi spirite, cu istorii şi interacţiuni complicate şi manifestări continue pe această lume. Atunci când erau posedate, oracolele deveneau mai înalte, ridicau costume enorm de grele, făceau ca medalioanele de pe piept să le sară ca urmare a forţei bătăilor accelerate ale inimii. În cazul în care în oracol intrau anumite spirite puternice, acestuia îi mai rămâneau mai puţin de cinci minute de trăit, îi ţâşnea sângele din gură şi din nas, iar corpul îi devenea complet ţeapăn.
Poate că toată această treabă nu era decât o chestiune de adrenalină şi endorfine. Poate că arăta de ce era capabil trupul atunci când mintea era convinsă de ceva. Oxitocinată de spiritul cosmic. Oricum, ei tratau chestiunea foarte serios; pentru ei era reală. „Sistemul este atât de complex şi pluristratificat încât are o oarecare libertate de acţiune.” Mintea, ordonând datele intrate într-un fel sau altul, realităţi diferite, probabil. Şi dacă erau evaluate pe baza sentimentelor pe care le induceau? Din acest motiv nu exista, cu siguranţă, nicio justificare pentru a-i privi de sus pe aceşti oameni, oricât de ciudate ar fi fost lucrurile pe care le spuneau. Ei erau mult mai capabili să-şi ţină în frâu sentimentele decât Frank.

Pe toată durata lunii martie, iarna rămase la fel de rece şi vântoasă ca întotdeauna. Se înregistrară minime record de temperatură vreme de douăsprezece zile la rând, iar în data de 23 martie temperatura la amiază atinse douăzeci de grade sub zero[88]. Frank era îngrijorat din cauza copacilor care supravieţuiseră celor mai grele momente ale iernii, ca nu cumva primăvara glacială să le ucidă mugurii; ce s-ar fi făcut atunci? Ce s-ar fi ales de Coasta de Est dacă marea pădure cu arbori cu

[88] –28° C.

lemn tare ar fi murit? Cum s-ar mai fi hrănit Europa? Ce s-ar fi întâmplat cu siguranţa alimentară a Asiei, şi aşa nu prea solidă? Uneori i se părea că o iarnă atât de aspră ar putea produce o schimbare în bine.

În acest context, campania pentru alegerile prezidenţiale ce urmau a se ţine în toamnă părea mai lipsită de importanţă ca oricând. Phil Chase îşi asigurase candidatura din partea Partidului Democrat, iar echipa preşedintelui îşi crescuse forţa atacurilor îndreptate împotriva lui; candidatul virtual al SSEEP le făcuse probleme tuturor celor care veniseră în contact cu el. Lui Frank puţin îi păsa şi se părea că mai erau şi alţii ca el. Iarna cea lungă era pe primul loc la ştiri şi în mintea oamenilor.

* * *

LA JUMĂTATEA LUNII APRILIE, creşterea zilei ajunsese imposibil de ignorat. Se instalase primăvara, în ciuda zăpezii. Se trecu la ora de vară şi, chiar dacă la început dimineţile fuseseră mai întunecoase, situaţia nu dură prea mult. Pe la întâi mai era atât de multă lumină, că pur şi simplu trebui să se încălzească afară; brusc, temperatura sări într-o zi la optzeci de grade (circa 26° C) şi toţi şi toate năduşiră de căldură, întreaga lume scotea aburi: crengile dezgheţate se moleşiră, atârnând, ţevile dezgheţate curseră, firele de electricitate făcură scurtcircuit, mucegaiul crescu. Era ca şi cum s-ar fi topit permafrostul din tundră, cu hidrolacoliţi, crăpături poligonale, câmpuri de nămol proaspăt şi aer sufocant. Se întoarseră ţânţarii şi toată lumea începu să se întrebe dacă, la urma urmei, iarna cea aspră fusese chiar aşa de rea.

Ducându-se la Rock Creek, dădu din nou peste Tăietor pe Connecticut, care îşi folosise iar conurile şi banda portocalie pentru a marca un spaţiu din jurul unui copac înclinat la patruzeci şi cinci de grade.

– Cum merge treaba?

– Destul de bine. S-a dezlănţuit primăvara!

– Au supravieţuit copacii?

– Majoritatea da. Au multe crengi moarte. O să fie o vară plină. Mă jur că pădurea o să pună stăpânire pe oraş!

– Cred şi eu. Pot să vin cu tine?

– Sigur că poţi. Ai drujbă?

– Nu.

– Nicio problemă. Poţi să ajuţi şi altfel.

– Pot să car lemnul.

– Exact.
– Şi unde duci lemnul dacă lucrezi pe cont propriu?
– În diverse locuri. Îl duc la un prieten şi-l tăiem pentru foc.
– Şi asta e în regulă?
– Sigur că da. O groază de copaci au nevoie de toaletare, din care mare parte e asigurată de liber profesionişti. Oraşul are nevoie de ajutor, iar lemnul poate fi plata.
– Pare să funcţioneze destul de bine.
– Păi..., Tăietorul râse.
– Mai ştii ceva de Şahist?
– Nu, nu chiar. L-am întrebat pe Byron, dar nu ştia nici el. A zis că el crede că se poate să se fi mutat. Şahistul vorbea de un concurs de şah la New York.
– Zicea că ar vrea să participe şi el?
– Nu ştiu.
– Byron ştie cum îl cheamă?
– Mi-a zis că el crede că-l cheamă Clifford.

Pe toate crengile răsăriră muguri verzi. Muguri mici, de un verde pal viu, culoare pe care Frank nu o mai văzuse niciodată până atunci, ce strălucea în zilele noroase şi a cărei scânteiere surprinsă cu coada ochiului aducea cu aceea a unor licurici. Muguri verzi pe o creangă neagră udă, pădurea revenind la viaţă. Nu exista ceva mai frumos. Clima mediteraneană nu putea egala pentru nici măcar o clipă acest verde imposibil.

Începu să meargă iar prin parc, nemaisimţind atât de puternic neliniştea provocată de statul în casa ambasadei.

În ciuda acestui fapt, tot nu se simţea în apele lui. Faţa îi era încă amorţită, la fel şi interiorul nasului, partea de sub el şi partea din spatele lui. Când se rădea vedea că partea amorţită a buzei superioare părea inertă, astfel că lui i se părea că arată diform. Nu putea zâmbi ca lumea. Nu ştia ce sentimente îi trezea acest lucru. Presupunea că nu avea prea mare efect asupra altora, iar dacă îl observau, oamenii nu vorbeau despre el din politeţe.

Camarazii nu-şi băteau capul cu o asemenea problemă.
– Hei, Jimmy! Jimmy Durante! Cum îţi mai e, ţi-a scăpat scula de degerături? Ai tras o sperietură zdravănă, nu? Ţi s-a vindecat nasul bine? Poţi să mai respiri pe el?
– Nu.
– Ha, ha, ha! Hei Respirăpegură! Ştiam că n-o să poţi de când

ţi l-am văzut!

– Cine erau ăia, totuşi? întrebă din nou Frank.

– Cine dracu ştie? Nu i-am mai văzut.

– Aţi avut noroc.

– Aşa e.

– Aţi putea folosi telefonul. Scoateţi-l şi sunaţi la 911 în asemenea situaţii.

– Sigur că da!

– Aşa stând lucrurile, v-am adus la toţi cartele de aderare la GOAF, grupul de la grădina zoologică.

– Cu niciun chip!

– Mi-au spus că parcul urmează a fi regularizat în această vară astfel că va trebui să fiţi membri ca să puteţi sta în el.

– Şi tu crezi că poliţaii or să se poarte altfel numai pentru că avem nişte cartele la noi?

– Da, cred. Plus că vă mai dau şi un telefon mobil dacă sunteţi membri. E ca o linie fierbinte, dar funcţionează.

– Oh, ce bine, mereu mi-am dorit aşa ceva!

– Taci din gură şi completează formularul. Haide, fac prinsoare că poţi să pui ce nume vrei tu acolo. Plus că nu ai cum să încalci niciunul din termenii eliberării condiţionate. N-or să vă bage la puşcărie pentru că v-aţi înscris la Prietenii Grădinii Zoologice Naţionale, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ha, ha! Cine zici tu că e eliberat condiţionat?

– Mdea, cine zici tu că e eliberat condiţionat? Măcar noi avem nasul la locul lui.

– Ha, ha! Completaţi formularele.

Ajungând la mica lor debara, Frank auzi pe cineva care discuta cu Rudra şi, curios să vadă cine era, se duse la uşă, deoarece bătrânul părea cam neglijat de cei ai casei. Nu era însă nimeni acolo. Rudra tresări la vederea lui, se uită fix la el cu o căutătură smintită, ca şi cum ar fi uitat cine era Frank.

– Scuze, zise el. N-am vrut să te sperii.

– Mă bucur c-ai făcut-o.

– Purtai o conversaţie cu tine, nu?

– Nu cred.

– Am crezut că aud ceva.

– Interesant. Uneori, cum zice… îmi cânt. Există un tip de cântec tibetan în care emiţi două sunete pe aceeaşi voce. Notă în registrul de cap? Sunet secundar?

Deschise gura şi emise o notă de bas mai joasă decât s-ar fi aşteptat Frank să audă de la cineva cu un trup atât de fragil şi în acelaşi timp în cameră pluti un ton armonic disonant.

– Foarte frumos, zise Frank. Îmi aminteşte de Louis Armstrong.

Rudra încuviinţă din cap.

– Foarte bun cântăreţ.

Deschise din nou gura şi cântă profund „The odds were hundred to one against us," aşa cum o cânta Louis la două treimi din viteza normală, mai lent şi mai profund.

– Foarte frumos! Deci îţi place?

– Foarte bun cântăreţ. Vocea de cap insuficient dezvoltată, dar foarte puternică.

– Interesant.

Frank îşi desfăcu salteaua şi se întinse pe ea gemând uşor.

– Te duci în parc?

– Da.

– Găseşti prietenii?

– Pe unii dintre ei.

Frank începu să-i povestească despre ei şi situaţia de acolo, despre camarazi, despre libergetarieni, despre propriul său proiect. Se lăsă pe spate nemaipornind laptopul şi discutară despre paleolitic şi despre modul în care creierul evoluase până la sentimentul de bine datorită anumitor stimuli cauzaţi de comportamentele repetate în decursul celor două milioane de ani până la apariţia umanităţii şi despre cum ar fi trebuit să se poată simţi bine acum că duceau o viaţă care se conforma cât de mult putea acelor comportamente timpurii. Ceea ce el încercase să facă, în viaţa lui din parc.

– Bună idee! exclamă Rudra. Mintea originală. Asta e şi în budism.

– Da? Ei, nu mă surprinde. Mi se părea mie că despre asta ai vorbit anul trecut la FNS.

Rudra nu părea să-şi aducă aminte prelegerea sa, care fusese o experienţă zguduitoare pentru Frank, o adevărată distrugătoare de paradigmă, cum ar fi zis Edgardo. Frank nu insistă, neîndrăznind să recunoască în faţa bătrânului ce efect profund avusese asupra lui ceva ce fusese în aparenţă o remarcă degajată. În loc de asta, îi explică lui Rudra cum considera el că dilema prizonierului şi Nămetele modelau etica într-o manieră ştiinţifică, cum se punctau jocurile şi se evaluau strategiile şi

cum ajunsese el, la începutul iernii, la concluzia că, din punct de vedere adaptativ, cel mai logic era să adopte strategia intitulată „generos întotdeauna”.

– O idee bună, zise Rudra. Dar ce sunt *punctele* astea? De ce să joci pentru *puncte?*

Frank încă mai reflecta la această chestiune când Sucandra şi Padma urcară tropăind să vadă ce mai face bătrânul.

– Fursecuri, zise Sucandra, întinzând o farfurie. Proaspăt scoase din cuptor.

El şi cu Padma se aşezară pe jos în cadrul uşii şi mâncară toţi patru fursecurile ca nişte copii strânşi să rămână peste noapte la unul din ei.

– Sunt bune, spuse Frank. Mi-a fost aşa de foame iarna asta!

– Oh, da, replică Sucandra. Ţi se face mult mai foame pe frig.

– Şi ţi se face şi mai frig când ţi-e foame, adaugă Padma.

– Da, zise Sucandra. Le-am învăţat pe amândouă, nu?

– Da.

Frank se uită la ei:

– Chinezii?

– Da, răspunse Sucandra. În închisoarea lor.

– Cât timp?

– Zece ani.

Frank dădu din cap nevenindu-i să creadă, încercând să-şi închipuie fără să reuşească cum trebuia să fi fost.

– Cât vă dădeau de mâncare?

– Un castron de orez pe zi.

– Se murea de foame? întrebă Frank, uitându-se la fursecurile rămase pe farfurie.

– Da, răspunse Sucandra. De foame, de frig.

Padma încuviinţă din cap.

– Alţii au supravieţuit, dar şi-au pierdut minţile.

– Poate că toţi ni le-am pierdut.

– Fără îndoială că da.

– Ştiu însă ce vrei să spui. Printre noi era un călugăr care defeca un soi de tenie. O chestie lungă şi roşie cu multe segmente. Ca un miriapod fără picioare. Ştiam de asta deoarece de fiecare dată când se întâmpla le curăţa şi ni le aducea să ni le dea să le mâncăm.

– Pretindea că spiritul Bon din el ne făcea de mâncare.

– Şi voi ce făceaţi? întrebă Frank.

– Noi tocam viermii mărunt şi îi puneam în orez.
– Ceea ce vă introducea nişte proteine în alimentaţie.
– Nu prea, era mai mult pentru gest.
– Numai că orice vă ajuta la acel moment.
– Adevărat. Aproape că ajunsesem să-i aştept cu nerăbdare.
Zâmbiră unul la altul, apoi se uitară timid la Frank.
– Da, ne ajuta să simţim că eram împreună. Oamenii au nevoie să facă parte dintr-un grup.
– Şi să-l ajutăm pe bătrânul călugăr. Era nebun de mâhnire.
– După care a murit.
– Da, aşa e. Şi orezului parcă-i lipsea ceva!

* * *

ÎNTR-O DIMINEAŢĂ DE PRIMĂVARĂ ADEVĂRATĂ, răcoroasă, verde şi dulce, ca o zi de mai pe care lumea şi-o amintea dintr-un trecut îndepărtat despre care nu mai crezuse că avea să se mai întoarcă vreodată, Charlie se duse cu maşina la Great Falls ca să se întâlnească cu Frank şi Drepung. Frank avea să le predea amândurora noţiunile de bază de escaladă.

Anna nu fusese întru totul de acord, dar Frank o asigurase că nu-i va pune în pericol, iar realismul ei în materie de evaluarea riscurilor o determinase să accepte că nu era nicio problemă. Charlie, dezamăgit numai pentru o clipă că pierduse pretextul care i-ar fi permis să scape, parcă alături de ceilalţi doi şi o apucară pe poteca scurtă spre defileu, ducând doi rucsaci cu echipamentul lui Frank şi câteva laţuri de frânghie de nailon. După ce ajungea pe o înălţime, poteca continua paralel cu creasta, urmând-o până într-un punct de sub un copac mare, declarat de Frank drept vârful unui bun traseu didactic.

Traseul era unul nou, zicea el, deoarece diluviul schimbase foarte mult configuraţia Great Falls, creând prin rupere noi trasee în susul şi în josul peretelui sudic. Cantitatea mare de apă care trecuse peste stâncă produsese ruperea nu numai prin frecare directă, ci şi printr-un proces numit cavitaţie, în care apa se desfăcea în bule care acţionau de fapt ca nişte aspiratoare ce aspirau brutal crăpăturile din stânci, determinând întinderea acestora, astfel încât blocuri mari fuseseră smulse în acest fel. Aşa se face că din pereţii Mather Gorge fuseseră smulse bucăţi zdravene.

Frank desfăcu un colac de funie şi îl legă de trunchiul copacului. Arătă în josul stâncii.

– Vedeţi punctul acela neted de jos? Pe aici prin dreapta

puteţi practic coborî până la el, ca pe scări. După care puteţi escalada peretele până aici sau acolo. E ca şi cum aţi escalada un perete la sala de sport.

Stânca neagră cioturoasă era şist, le spuse el. Defileul era o caracteristică neobişnuită pentru această regiune; mai era şi unul mai mic pe Susquehanna, însă în mare parte piemontul estic nu prezenta acest afloriment stâncos. Fusese tăiat în răbufniri discrete, după cum descoperiseră geologii, probabil de marile inundaţii ce punctaseră sfârşitul erelor glaciare. Prin comparaţie cu ele, inundaţiile recente nu reprezentaseră mare lucru.

Stăteau acum pe buza stâncii, privind în jos la râul care bolborosea tumultuos şi alb.

– Pe acest perete există aproape toate tipurile de prize, continuă Frank. Marcate convenabil pentru alpinistul începător prin urmele proaspete de cretă pe care le vedeţi. Deja a trecut multă lume pe aici. Pe tot parcursul zilei de azi veţi fi asiguraţi de sus de copacul acesta de aici şi, chiar dacă alunecaţi şi cădeţi, n-o să pendulaţi decât un pic. Funia este destul de flexibilă, astfel că n-o să fiţi traşi brusc în sus dacă se întâmplă să cădeţi. O să vă pun să vă desprindeţi prin salt ca să vă daţi seama cum e.

Charlie şi Drepung se uitară unul la altul liniştiţi. Avea să fie în regulă. Niciunul dintre ei nu avea să moară pentru că fusese un elev neascultător, ceea ce fuseseră de câteva ori în trecut.

Odată stabilit acest lucru, deveniră mai bucuroşi şi îşi puseră veseli hamurile, râzând înfundat când şi când din cauză că nu erau în stare să-şi bage picioarele în găurile în care trebuia. Destul de nepricepuţi, iar Frank dădu dezaprobator din cap. După care îi studiară solemn nodurile lui, învăţând sistemele simple, dar eficiente de asigurare folosite de către alpinişti, tehnici care nu cedau la nevoie, dar permiteau suficientă libertate atunci se dorea asta. Frank explica foarte clar şi metodic, răbdător faţă de bâjbâielile şi nelămuririle lor. Mai făcuse aşa ceva şi înainte.

Când consideră că reţinuseră minimul necesar, le legă el însuşi nodurile din nou, după care îi trecu funia lui Charlie printr-o carabinieră legată de copacul lor şi i-o înfăşură în jurul mijlocului. Charlie coborî apoi cu atenţie pe echivalentul de scară până la un nivel chiar deasupra râului. Jos, Charlie se întoarse să se uite la Frank.

– În regulă, zise Frank, trăgând de funia întinsă bine prin carabinieră. Gata.

– Gata, repetă Charlie, după care începu să urce, concentrându-se asupra peretelui şi văzându-l ca pe o priză după alta. Urmele de cretă îi fură realmente de ajutor. Se căţără ca o maimuţă servindu-se de toate ieşiturile şi crăpăturile indicate. Auzea sugestiile lui Frank ca de departe. „Nu privi în jos. Nu încerca să te ridici cu braţele. Foloseşte-te de picioare cât mai mult posibil. Să ai mereu trei prize. Mişcă-te lin, nu te arunca niciodată înainte.”

Îi alunecă degetul de la picior şi căzu. Propteşte-te de perete, saltă uşor, era în regulă. Schimbă punctele de sprijin, întoarce-te la căţărat. Asta era tot? Păi nu-i deloc aşa de rău cum crezuse el că avea să fie! Cu aşa un sistem, nu era niciun pericol!

Faptul că Frank nu era de acord cu acest raţionament îl ajută pe Charlie să-şi concentreze din nou atenţia asupra peretelui.

Lui Charlie îi era deja întrucâtva cunoscută activitatea, deoarece semăna cu urcuşul pe care îl făcuse pe vremea când mergea în excursii cu rucsacul în spate în Sierra. Paşii, prinderile şi mişcările erau la fel, numai că aici le efectua pe o suprafaţă drastic mai verticală decât oricare alta pe care el şi prietenii săi din acele excursii încercaseră s-o parcurgă. Dacă ar fi dat peste un asemenea perete de stâncă în timpul unui urcuş în Sierra, ar fi fost paralizat de frică.

Cum însă era prins cu frânghia în partea de sus, motivul fricii îi dispărea, şi odată dispărut putea să-şi observe alte sentimente. Activitatea i se părea că seamănă cu un soi de acrobaţie, nerepetată înainte şi efectuată cu încetinitorul. Charlie se lăsă vreme îndelungată captivat de ea, încetinind acolo unde prizele păreau să se rărească, până când începură să-l doară degetele. Pentru o vreme, nu mai există nimic în afara peretelui de stâncă şi căutarea de prize. Frank spuse ceva o dată sau de două ori, dar în general privi. Smucitura corzii sale de asigurare, deşi liniştitoare, nu-l trase pe Charlie în sus, care începu să se zbată şi numai un salt final stângaci înainte îl duse pe buza peretelui.

Foarte captivant! Iar acum un val de un soi de bucurie de tipul MAI SUNT VIU îi curgea prin tot trupul. Înţelese cum se făcea că unii deveneau dependenţi de asta.

Veni apoi rândul lui Drepung. Charlie se aşeză pe marginea peretelui cu picioarele atârnându-i în afară, privind fericit. De sus, Drepung părea mătăhălos, cu o expresie de nelinişte pe chip în timp ce studia peretele de stâncă. Charlie avea experienţa anilor de urcuş, Drepung nu. După ce se trase în sus cale de

câteva prize, se uită în jos printre picioare, părând apoi cam lipit de stâncă. Murmura ceva despre tradiţionala frică tibetană de cădere, dar Frank nici nu voia să audă.

– Tradiţia asta e peste tot, te asigur. Tu concentrează-te asupra locului în care vrei să ajungi şi simte coarda de asigurare. Desprinde-te cu un salt, dacă vrei să vezi cum e.

– Se pare că o să aflu destul de repede.

Era lent, dar se străduia. Mişcările sale erau destul de sigure, atunci când le făcea. De concentrare, gura lui mică se strânsese într-un O perfect. În câteva minute ajunse sus şi se trase lângă Charlie, scoţând un „Ha!” fericit.

Frank îi puse să repete, încercând alte trasee pe perete, după care se asigurară unul pe celălalt, cu el lângă cel care asigura ca să fie totul în regulă. La final îi puse să coboare prin rapel – operaţiune simplă, dar înspăimântătoare – ca bătrânul Batman, numai că de-adevăratelea. Exersară până când mâinile le obosiră şi începură să-i doară prea tare ca să se mai poată ţine de ceva.

După aceea (trecuseră deja vreo două ore), Frank schimbă copacul de asigurare din vârful stâncii.

– Se pare că atât Balconul Julietei, cât şi Scara lui Romeo au scăpat. O să merg pe unul din ele sau pe Gorki Park.

Sări în jos, lăsându-i pe Charlie şi Drepung să stea fericiţi pe marginea stâncii, dând cu călcâiele în piatră şi admirând priveliştea. La stânga lor, cascada remodelată îşi arunca mugind stropii în jos, cu o fierbere albă la fiecare pas. Dedesubtul lor, Frank urca încet.

Brusc Charlie sări în picioare strigând:

– Unde-i Joe? şi uitându-se disperat în jur.

– Nu-i aici, îi aduse aminte Drepung. Azi e cu Anna, nu mai ţii minte?

– Oh, da.

Charlie se lăsă să cadă la loc.

– Scuze, pentru o clipă am uitat.

– Nu face nimic. Trebuie că eşti obişnuit să ai grijă de el tot timpul.

– Da.

Se aşeză la loc pe marginea stâncii, scuturând din cap. Frank urca încet spre ei. Când ridică privirea în căutarea următoarei prize, figura lui îi aminti lui Charlie de Buster Keaton, căci avea aceeaşi expresie precaută şi uşor încurcată, gata de orice – stăpân pe sine, deşi nu imperturbabil, dat fiind că ochii săi

dezvăluiau la fel de clar ca ai lui Keaton că era perturbat în cea mai mare parte a timpului.

Lui Charlie îi fusese mereu drag Buster Keaton. Viaţa ca un şir de crize uluitoare ce trebuiau rezolvate; i se părea corect.

– Drepung? zise el.

– Da?

Charlie îşi studie mâna roasă. Drepung întinse şi el mâna lângă ea; amândoi erau epuizaţi după activitatea de peste zi.

– Că tot vorbeam de Joe.

– Da?

Charlie dădu drumul unui oftat. Simţea cum i se strânsese îngrijorarea în suflet.

– Nu vreau să fie cineva deosebit pentru voi.

– Poftim?

– Nu vreau să fie un suflet reîncarnat.

–... budismul susţine că toţi suntem aşa ceva.

– Nu vreau să fie un lama reîncarnat. Nici tulku, nici boddhisattva sau cum i-oţi mai zice. Nu cineva care să prezinte interes din punct de vedere religios pentru voi.

Drepung îşi studie palma. Pielea avea cam aceeaşi culoare ca a lui Charlie, poate ceva mai opacă. Fie ca asta să ne definească, se gândi acesta din urmă. Cel puţin din câte vedea el. Nu-şi dădea seama la ce se gândea Drepung, doar că i se părea că tânărul nu prea ştia ce să zică.

Ceea ce îi cam confirma bănuielile lui Charlie.

– Ştii ce s-a întâmplat cu noul Panchen Lama, zise el.

– Da. De fapt nu.

– Fiindcă nimeni nu ştie! Fiindcă au ales un băieţel pe care l-au luat chinezii şi nu a fost văzut niciodată. Doi băieţei de fapt.

Drepung încuviinţă din cap, cu o expresie de mâhnire pe chip.

– A fost o porcărie.

– Povesteşte-mi. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Drepung făcu o grimasă.

– Panchen Lama este reîncarnarea lui Buddha Amitabha. El este al doilea conducător spiritual în ordinea importanţei în budismul tibetan, iar relaţia lui Dalai Lama a fost mereu complicată. Cei doi erau adesea în dezacord, dar fiecare dădea o mână de ajutor la alegerea succesorului celuilalt. După care, în ultimele două secole, Panchen Lama a fost adeseori asociat cu interesele chineze, astfel că treaba a devenit şi mai complicată.

– Sigur că da, spuse Charlie.

– Aşadar, atunci când al zecelea Panchen Lama a murit în 1989, identificarea următoarei lui reîncarnări a fost, evident, o problemă. Cine să o determine ca atare? Guvernul chinez i-a cerut mănăstirii lui Panchen Lama, Tashilhunpo, să caute noua reîncarnare. Aşa se cuvenea, dar au şi arătat clar că urmau să aibă ultimul cuvânt în alegerea făcută.

– Pe ce temei?

– Ştii tu. Ca să controleze situaţia.

– Ah, da. Desigur.

– Aşadar, Chadrel Rimpoche, stareţul Mănăstirii Tashilhunpo, a luat în secret legătura cu Dalai Lama ca să-i ceară ajutorul pentru alegere, aşa cum se cuvenea conform tradiţiei. Gruparea acestuia identificase deja câţiva copii în nordul Tibetului. Drept pentru care Dalai Lama a făcut nişte divinaţii pentru a descoperi care dintre ei era noul Panchen Lama. A descoperit că era un băiat care locuia în apropiere de Tashilhunpo. Semnele erau clare. Problema era acum cum să-i convingă pe chinezi să le aprobe candidatul, ascunzând în acelaşi timp implicarea lui Dalai Lama.

– Nu putea Chadrel Rimpoche să le spună chinezilor că el era acela?

– Păi, chinezii introduseseră un sistem propriu, care implică o chestie numită Urna de Aur. Atunci când există incertitudini, care sunt uşor de creat, primele trei nume se bagă în această urnă. Numele tras din urnă este destinat a fi cel potrivit.

– Poftim? strigă Charlie. Îi tragi la sorţi numele dintr-o pălărie?

– Dintr-o urnă. Da.

– Dar asta e o nebunie! Adică dacă se presupune că într-unul din aceşti copii s-a reîncarnat un lama, el este ceea ce este! Nu poţi să-i tragi la sorţi numele dintr-o pălărie!

– Aşa s-ar presupune. Numai că chinezii n-au fost niciodată împotriva stricatului tradiţiilor tibetane, după cum ştii şi tu. Oricum, în acest caz, divinaţia lui Dalai Lama indicase un băiat dintr-o regiune aflată sub control chinez, deci se părea că erau şanse destul de mari să fie confirmat. Existau însă temeri că chinezii ar fi putut folosi urna ca să aleagă intenţionat pe altcineva decât pe cel recomandat de Chadrel Rimpoche, numai ca să demonstreze că ei deţin controlul şi să-i refuze orice fel de influenţă posibilă lui Dalai Lama.

– Sigur că da. Şi atunci?

– Şi atunci Dalai Lama s-a hotărât, în cele din urmă, să anunţe

identitatea băiatului, gândindu-se că chinezii vor fi presaţi să se conformeze dorinţelor tibetane, mulţumiţi că era un băiat ce trăia sub controlul lor.

– Oh, nu! făcu Charlie. Mă surprinde că i-a putut trece cuiva aşa ceva prin cap, cunoscându-i pe chinezi.

Drepung oftă.

– S-a mers la noroc. Dalai Lama trebuie să fi considerat că era şansa lor cea mai mare.

– Numai că n-a ţinut.

– Nu.

– Şi ce s-a întâmplat cu băiatul?

– El şi părinţii lui au fost reţinuţi. La fel şi Chadrel Rimpoche.

– Unde sunt acum?

– Nimeni nu ştie. N-au mai fost văzuţi din acel moment.

– Vezi? Nu vreau să treacă şi Joe prin aşa ceva!

Drepung oftă. În cele din urmă grăi:

– Panchen Lama e un caz deosebit, foarte politizat, din pricina chinezilor. Mulţi lama reîntorşi sunt identificaţi fără asemenea probleme.

– Nu-mi pasă! Ca să nu mai vorbim că nu puteţi şti sigur dacă se va complica situaţia sau nu.

– Nu e implicat niciun chinez.

– Nu-mi pasă!

Drepung se aplecă un pic în faţă, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Şi eu ce pot să fac? Nu pot să fac nimic!”

– Uite ce e, îi zise Charlie. Chestiunea asta o supără pe Anna. Ea nu crede în chestii pe care nu le poţi vedea sau cuantifica, ştii şi tu. O supără şi simpla încercare de-a o face. Dacă faceţi chestia asta cu Joe, o s-o înspăimântaţi. Îmi dau seama că se străduieşte să nu se gândească la asta acum, dar chiar şi aşa tot se înspăimântă. Nu se pricepe să-şi ia gândul de la un lucru sau altul. Se gândeşte la ele.

– Îmi pare rău.

– Ar trebui să-ţi pară. Adică ia gândeşte-te aşa: dacă ea nu s-ar fi împrietenit cu voi atunci când aţi venit aici, atunci nici n-aţi fi aflat de existenţa lui Joe. Aşadar, în realitate, o pedepsiţi pe Anna pentru amabilitatea de care a dat dovadă faţă de voi.

Drepung îşi ţuguie buzele, fredonând amărât. Arăta acum ca atunci când se căţăra: amărât, confruntat cu o problemă.

– În plus, continuă Charlie, ideea asta că copilul tău de fapt nu e copilul tău, că e cumva altcineva, este ea însăşi supărătoare.

Chiar ofensatoare, s-ar putea spune. Adică el este deja o reîncarnare, a mea şi a Annei.

– Şi a strămoşilor voştri.

– Corect, adevărat. Dar nu şi a altcuiva, asta nu.

– Hmmm.

– Înţelegi ce vreau să zic? Cum te face să te simţi?

– Da.

Drepung încuviinţă din cap, legănându-şi trupul înainte şi înapoi.

– Da, înţeleg.

Stătură acolo, privind în jos la râu. O femeie singură într-un caiac înainta în amonte contra curentului alb. Dedesubtul lor, Frank, care stătea iar pe ţărm, se uita fix la ea.

Charlie făcu un gest în direcţia lui Frank.

– Pare interesat.

– Într-adevăr.

Se uitară la Frank cum o privea.

– Deci, perseveră Charlie, poate că ai putea discuta chestiunea cu Rudra Cakrin. Vezi dacă poate să facă el ceva, dacă există vreun soi de, ştiu şi eu, exorcizare pe care s-o poată face. Nu că aş vrea să insinuez ceva, doar ceva ce, ştiu şi eu… O ceremonie de reindividualizare. Ca să-l cureţe şi să-l lase în pace. Există asemenea ceremonii?

– Păi… într-un fel da. Cred.

– Deci o să discuţi cu Rudra? Poate fără prea mult tam-tam, ca să nu ştie Anna?

Drepung se încrunta.

– Dacă nu ştie, atunci…

– Atunci ar fi pentru mine. Da. Pentru mine şi Joe. Şi ar ajunge şi la Anna prin noi. Ce, trebuie să fie publică?

– Nu, nu, nu e asta.

– Ce e, nu vrei să discuţi cu Rudra?

– Păi… nu Rudra decide într-o asemenea chestiune.

– Nu?

Charlie era surprins.

– Atunci cine? Cineva din Khembalung sau din Tibet?

Drepung dădu din cap.

– Atunci cine?

Drepung îşi ridică mâna ca şi cum ar fi vrut s-o studieze din nou. Arătă cu degetul însângerat spre el şi se uită la Charlie.

Charlie îşi schimbă poziţia pe jos ca să-l vadă mai bine.

– Poftim, tu?
Drepung încuviinţă din nou cu tot corpul.
Charlie râse scurt. Dintr-o dată, multe lucruri deveniseră clare.
– Cum, ticălosule?!
Îl îmbrânci uşor pe tânăr.
– Ne înşelaţi de la început.
– Nu, nu. Nicio înşelătorie.
– Atunci ce e Rudra, vreun soi de servitor, un soi de om de serviciu bătrân cu care faci schimb de locuri în stilul prinţ şi cerşetor?
– Nu, nicidecum. Şi el e tulku. Numai că nu aşa, adică în ordinea khembali sunt şi anumite relaţii între tulku, ca acelea dintre Dalai Lama şi Panchen Lama.
– Deci tu eşti şeful, vrei să zici.
Drepung tresări.
– Eu sunt cel pe care ceilalţi îl privesc ca pe, ştii tu, conducătorul lor.
– Conducător spiritual? Conducător politic?
Drepung dădu din mână.
– Şi ce-i cu Padma şi Sucandra?
– Ei sunt de fapt regenţi, sau erau. Sunt ca nişte fraţi, consilieri acum. Îmi spun multe, sunt ca nişte profesori pentru mine. De fapt fraţi.
– Înţeleg. Şi tu stai în spatele scenei.
– Sau de fapt în faţa scenei. Cel care îi întâmpină pe ceilalţi.
– Atât în faţa cât şi în spatele scenei.
– Da.
– Foarte inteligent. Asta am crezut tot timpul.
– Serios?
– Nu. Credeam că Rudra vorbeşte engleză.
Drepung încuviinţă din cap.
– Engleza lui nu-i aşa proastă. A studiat. Chiar dacă nu-i place s-o recunoască.
– Ascultă, Drepung, faceţi schimburile astea şi poveştile de acoperire pentru că ştiţi că e cam periculos în lumea asta, nu? Din cauza chinezilor?
Drepung îşi ţuguie buzele.
– Păi, nu chiar…
– Ia gândeşte-te aşa: tu ştii cum e să te strige lumea brusc pe numele altcuiva! Trebuie să ştii.

Vorbele lui Charlie îl făcură pe Drepung să clipească.

– Da. E adevărat. Îmi aduc aminte de părinţii mei... Tata s-a bucurat foarte tare pentru mine. Pentru noi toţi, a fost foarte mândru. Mama însă nu s-a împăcat niciodată cu ideea. Îmi punea mâna pe ea şi-mi spunea: „Tu ai venit de-aici. Tu ai venit de-aici.”

– Şi acum ce cred?

– Nu mai sunt în aceste trupuri.

– Ah!

Părea prea tânăr ca să-şi fi pierdut ambii părinţi. Cine ştia însă prin ce trecuseră.

– Oricum, ştii la ce mă refer, zise Charlie.

– Da.

Stătură multă vreme în vuietul ceţos al cascadei, uitându-se în jos la Frank care acum se desprinsese de funie şi mergea peste pietrele îngrămădite în dezordine de pe marginea apei, încercând, se pare, să n-o scape din ochi pe femeia din caiac, care se apropia de baza cascadei.

Charlie insistă.

– Ai să faci ceva în această privinţă?

Drepung se legănă din nou. Charlie începu să se întrebe dacă era semn de aprobare sau nu.

– O să văd ce pot să fac.

– Nu mă lua pe mine cu asta!

– Poftim? Oh! Oh, nu, nu, am vorbit serios!

Izbucniră amândoi în râs, gândindu-se la Phil Chase şi la „Am să văd ce pot să fac” ale lui.

– Toţi spun asta, se plânse Charlie.

– Ei, ei! Chiar văd ce pot să facă. Trebuie să le recunoşti acest merit.

– Nu li-l recunosc. Ei văd ce NU pot să facă.

Drepung dădu din mână, zâmbind. Şi el trebuia să-i ducă pe oameni cu vorba, înţelese Charlie.

Se aplecară încercând să vadă unde era Frank.

În timp ce se uitau în jos, Charlie constată că se simţea mai bine. Faptul că discutase problema cu cineva îi uşurase sentimentul de izolare care-l oprimase. Nu era obişnuit să nu poată discuta anumite lucruri cu Anna, şi fără ea se simţise dezorientat.

Vestea că Drepung era adevărata putere în ceea ce privea afacerile din Khembalung era de fapt reconfortantă, odată ce-o

asimilase. Rudra Cakrin, era, la urma urmei, un bătrân ciudat. Era mult mai bine ca de această treabă să se ocupe cineva cunoscut în care avea încredere.

– Am să discut problema cu Rudra Cakrin, zise Drepung.

– Credeam că ai zis că el e doar un om de faţadă.

– Nu, nu. Un… coleg. Trebuie să mă consult cu el, desigur. Una la mână, el va fi probabil cel care va oficia ceremonia. El este oracolul. Asta înseamnă şi că el va ştii despre ce ceremonii vorbesc. Există nişte precedente. Unele accidente, greşeli îndreptate… sunt nişte chestii pe care le pot cerceta.

Charlie încuviinţă din cap.

– Bine. Ţi-aduci aminte ce am zis când Anna v-a urat bun venit la FNS?

– Da.

Drepung făcu o grimasă.

– De fapt oracolul ne-a spus să luăm biroul acela.

– Zău aşa, ce, v-a zis: „Mutaţi-vă pe Bulevardul Wilson la numărul 4201!”?

– Nu chiar.

– Nu, cred şi eu că nu! Mă rog. Numai să ţii minte ce părere are Anna. Probabil cam ca mama ta.

Charlie fu surprins să se vadă sărindu-i la gât în aşa hal. Atunci se gândi la Joe care se agăţa de el, înfricoşat şi jalnic, cu gura încleştată. Voia să dispară odată problema asta. Şi după ea şi febra.

Se uitau la râul care curgea tulbure pe lângă ei. Pete albe pe apa neagră.

– Ia uite, se pare că Frank încearcă să-i atragă atenţia femeii din caiac!

– Cu siguranţă.

Femeia se odihnea acum, cu padela întinsă de-a latul caiacului în faţa ei, alunecând în aval. Frank se deplasa grăbit în josul râului ca să rămână la nivel cu ea, împiedicându-se de două ori de malul stâncos, cu mâinile pâlnie la gură ca s-o strige. Începu să-şi fluture braţele în sus şi în jos. Ajunse la o porţiune mai plană şi alergă ca să ajungă în faţa ei. Îi făcu semn cu braţele, îşi puse mâinile pâlnie la gură, sări în sus şi în jos.

– Trebuie că o cunoaşte?

– Sau cam aşa ceva. Îl aude, nu crezi?

– Aşa se pare. Îl şi vede. Trebuie că nu vrea să fie întreruptă.

– Cred şi eu.

Era greu de înţeles cum ar fi putut să nu-l observe, ceea ce însemna că trebuie să-l fi ignorat intenţionat. Femeia continuă să plutească, iar el să alerge după ea, împiedicându-se de bolovani, încă strigând.

Femeia nu-şi întoarse capul nicio clipă. Un bolovan mare îl blocă drumul lui Frank, care alunecă şi căzu în genunchi; întinse braţele; ea trecuse acum de el şi nu se uită înapoi.

În cele din urmă, braţele îi căzură în jos. Capul plecat, umerii lăsaţi – întocmai silueta unui om ale cărui speranţe fuseseră zdrobite.

Charlie şi Drepung se uitară unul la altul.

– Crezi că Frank pare să fie...?

– Da.

IX

Sari înainte să te uiţi

Frank trecu pe la familia Quibler într-o sâmbătă ca să-l ia pe Nick să meargă la grădina zoologică. Ajunse devreme şi stătu în sufragerie în timp ce ei îşi terminau micul dejun. Charlie, Anna şi cu Nick citeau în timp ce mâncau şi aşa se face că şi Joe se holba la spatele cutiei sale de cereale cu o expresie de încrâncenare pe chip, ca şi cum ar fi vrut să spargă codul holbatului cu simpla putere a voinţei. Văzându-l astfel, Frank simţi un val de compasiune pentru el şi, ocolind masa, se aşeză pe vine lângă Joe ca să stea de vorbă.

Nu peste multă vreme Nick se duse să se îmbrace, dar, înainte să plece, voia să-i arate lui Frank un nou joc pe computer. Acesta stătea în spatele lui, străduindu-se cât putea de bine să înţeleagă acţiunea de pe ecran.

– Cum de-a explodat aşa?

– De la o chestie mutantă creată de un om de ştiinţă rău.

– Înţeleg. Şi, uau, ăla cum de-a sărit în aer?

– Îl atac cu un personaj invizibil.

– E bun?

– E greu de văzut.

Charlie chicoti la auzul acestor cuvinte. Nick îi aruncă o privire peste umăr şi zise:

– Tată, nu-mi mai bea ciocolata caldă!

– Credeam că ai terminat. N-am luat decât trei guri.

– Ba patru.

– Nu-l lăsa pe Frank să aştepte, du-te să te îmbraci!

La grădina zoologică, participară mai întâi la un atelier în care se preda confecţionatul prin percuţie al lamelor şi capetelor de săgeată din piatră. Frank observase anunţul pe site-ul PGZN şi fusese, normal, foarte interesat, iar Nick era dispus la orice. Aşa că se aşezară pe pământ, urmărind un pădurar de vreo douăzeci şi cinci de ani care îi amintea lui Frank de Robin.

Tânărul trecea pe la membrii grupului, lăsându-se pe vine lângă fiecare grupuleţ ca să le arate cum să lovească nucleele cu percutoarele astfel încât să aşchieze cum trebuie. La fiecare aşchiat reuşit, striga: „Da!” sau „Bine!”

Era, în mod clar, acelaşi proces prin care se crease toporul de

mână acheulean al lui Frank, deşi rezultatele lor moderne aveau o formă mai puţin armonioasă şi, desigur, piatra proaspăt plesnită arăta nefinisată prin comparaţie cu patina care şlefuise suprafeţele ciobite ale vechiului topor. Nu conta, încercarea de a face unul era o bucurie, dătătoare de satisfacţii la fel ca privitul la foc. Era unul din acele lucruri pe care ştiai cum să le faci de la prima încercare.

Frank ciocănea fericit o protuberanţă de la capătul unui nucleu, savurând trosnetele şi zornăielile şi mirosul scânteilor şi prafului de piatră în lumina soarelui, când el şi cu Nick se loviră la mână în acelaşi timp. Lui Nick îi tremură bărbia, iar Frank mârâi strângându-şi degetul mare care pulsa de durere.

– O să mi se facă unghia mov, fir-ar să fie! Şi la tine?

– Arătătorul, zise Nick. Articulaţia din mijloc.

– Au-au!

– Da, au, au – kun chok sum!

– Kun chok sum? E în khembali?

– Da, e o înjurătură tibetană.

– Ce înseamnă?

– Înseamnă trei nestemate!

– Trei nestemate?

– Grea, nu? Au şi mai rele, desigur.

– Kun chok sum!

Pădurarul veni la ei zâmbind.

– Acesta, domnilor, este ceea ce noi numim sărutul granitului. Are nevoie cineva de un plasture?

Frank şi cu Nick îl refuzară.

– Înţelegeţi acum cât e de veche expresia „prins între o piatră şi ceva tare”. S-au găsit unelte prelucrate prin percuţie ca astea, vechi de un milion şi jumătate de ani.

– Sper că durerea nu durează atâta, comentă Nick.

După ce terminară, îşi băgară noile unelte de piatră în rucsaci şi se duseră să se uite la giboni şi siamangi.

Toate primatele fugite fie muriseră, fie fuseseră readuse la grădina zoologică. În acea dimineaţă, Bert, May şi copiii lor care supravieţuiseră reprezentau familia ieşită în ţarcul triunghiular al gibonilor. Se dădea drumul numai la câte o familie, ca să se evite încăierările. Frank şi cu Nick se alăturară micii mulţimi adunate la balustradă ca să o studieze. Majoritatea oamenilor din jurul lor erau părinţi tineri cu ţânci care abia începuseră să umble. „Mai-

mu-ţă! Mai-mu-ţă!”

Bert şi cu May se relaxau la soare, aşa cum o mai făcuseră de multe ori, pe o mică platformă la capătul tunelului ce ducea spre camera lor, un soi de verandă de care atârna un coş de metal în care se punea hrana. Nimic din aspectul lor nu sugera că petrecuseră mare parte a anului trecut în sălbăticie în Parcul Rock Creek. May îl purica pe Bert pe spate, concentrată, absorbită, ambidextră. Bert părea dus pe altă lume. Privirile lor nu se întâlniră cu cele ale oamenilor nici măcar o clipă. Bert îşi schimbă poziţia că să vină cu ceafa sub degetele ei, iar ea îi făcu imediat pe plac, dându-i perii din blană la o parte şi studiindu-i atent scalpul. Apoi ceva îl făcu să o pocnească uşor, iar ea îl prinse de mână şi trase de ea. Îi dădu drumul şi se căţără pe gard ca să-i taie calea unuia dintre copii lor şi, dintr-o dată, cei doi începură să joace leapşa. Când trecură prin dreptul lui, Bert îi lovi cu palma, astfel încât cei doi se întoarseră şi se năpustiră asupra lui. Desprinzându-se din încăierare, sări legănându-se pe gardul din partea de sud a ţarcului, prin care putea să bage mâna şi să apuce frunze dintr-un copac. Molfăi o frunză, apărându-se de unul copiii ce treceau pe lângă el cu un dos de palmă expert.

Lui Frank i se părea că n-au stare. Nu era evident, la prima vedere păreau apatici, deoarece de fiecare dată când nu se mişcau păreau că se topesc pe locurile lor, chiar dacă stăteau agăţaţi de gard. Arătau bine dispuşi, mai ales atunci când stăteau trântiţi pe jos, cu un braţ deasupra capului, puricându-şi alene partenerul sau vreun copil – o viaţă de distracţie!

Însă după ce-i urmăreai o vreme, devenea evident că la fiecare zece minute făceau altceva. Alergau în jurul gardului, mâncau, se puricau, se legănau. În cele din urmă deveni clar că nu făceau niciodată nimic pentru mai mult de câteva minute.

Fiul cel mic sări în sus şi porni să alerge în jurul părţii superioare a gardului, după care se aruncă în gol într-un salt aparent sinucigaş, numai că pică pe bucla de pânză ce traversa cuşca puţin deasupra vârfurilor tufelor de pe sol, lovindu-se de ea cu ambele braţe şi atenuându-şi astfel căderea suficient cât să nu-şi rupă oasele. Clar mai făcuse saltul de sute de ori, după care obişnuia să se năpustească asupra tatălui lui.

Luptă corp la corp pe iarbă. Oare Bert îşi amintea să se fi luptat cu fiul lui cel mare în acelaşi loc? Oare fiul cel mic îşi amintea de fratele lui cel mare? Expresia de pe feţele lor, chiar şi

când se încăierau erau gânditoare şi gravă. Arătau ca nişte animale care văzuseră multe. Arătau căzuţi pe gânduri. Se poate să fi fost un accident fizionomie. Aspectul speciei.

Veniră nişte adolescenţi strigând stângaci, sperând să stârnească animalele. „Nu fac asta decât în zori," îi aminti Nick lui Frank şi, în ciuda acestui fapt, cei doi li se alăturară adolescenţilor. Nu şi gibonii. Adolescenţii păreau un pic surprinşi de experienţa lui Frank. Uuuuuuuuuuuup! Uup uup uuuuup!

Bert şi cu May se odihneau acum pe veranda lor la soare. Bert şedea uitându-se la coşul gol de hrană, puricând-o alene pe May pe burtă cu o mână cu degete lungi lipsită de degetul mare. Ea stătea întinsă pe spate, cu o expresie de plictiseală pe chip. Din când în când îl pocnea peste mână. Părea dinamica stereotipă, cu masculul care pipăia femela, care nu se deranja. Când se ridică, May se înclină brusc şi-i dădu cu fundul peste faţă lui Bert. El se uită la ea pentru o clipă, se aplecă şi o linse, se trase înapoi şi plesni din buze ca un degustător de vinuri. Nu era nicio îndoială că putea spune exact în ce moment al ciclului se afla ea.

Oamenii de deasupra priveau fără să comenteze. După o vreme, Nick propuse să meargă să se uite la tigri, iar Frank acceptă.

În timp ce mergea pe cărarea spre insula felinelor mari, lui Frank îi stăruia în minte imaginea lui May care-l purica pe Bert. Gibonii cu obraji albi erau monogami. Aşa erau câteva specii de primate, deşi un număr mult mai mare nu era. Bert şi cu May formaseră o pereche de peste douăzeci de ani, mai mult de jumătate din viaţa lor; Bert avea treizeci şi şase de ani, iar May treizeci şi doi. Se cunoşteau unul pe celălalt.

Atunci când o pereche umană făcea cunoştinţă, fiecare prezenta o faţadă a sa celuilalt, o reprezentaţie a unei părţi a sale despre care se credea că va face cea mai bună impresie. Dacă amândoi se îndrăgosteau, intrau într-un spaţiu de respect, afecţiune şi dorinţă reciproce, se îndrăgosteau, se simţeau uşori astfel încât pluteau, da.

Dacă după aceea cei doi se mutau împreună, vedeau mai multe decât reprezentaţia pe care o cunoscuseră până la acel punct. În acel moment, fie rămâneau îndrăgostiţi unul de celălalt, fie unul rămânea, în timp ce celălalt nu, fie le trecea dragostea amândurora. Deoarece reciprocitatea făcea parte integrală din sentimentul de dragoste, se putea spune, în cele mai multe cazuri, că ori rămâneau îndrăgostiţi, ori le trecea dragostea.

Frank se întreba dacă, de fapt, i se mai putea spune dragoste dacă nu era decât de o parte sau dacă nu era cumva vreun fel de trebuinţă, sau o frică de singurătate, astfel încât cel „încă îndrăgostit” nu mai nutrea nici el acest sentiment şi se afla acum în faza de negare într-un fel sau altul. Frank o făcuse şi el. Nu, dragostea adevărată era reciprocă, dragostea de o singură parte, dacă exista aşa ceva, era o altă emoţie, ca sfinţenia, generozitatea, devotamentul, bunătatea, mila, ostentaţia, virtutea, nevoia sau frica. Dragostea reciprocă era diferită de acestea. Aşadar, atunci când te îndrăgosteai de prezentarea cuiva, riscul era enorm, deoarece era o chestiune de noroc ca, după ce ajungeau să se cunoască amândoi să rămână îndrăgostiţi de personajele variate care apăreau de după măşti.

Bert şi cu May nu aveau o asemenea problemă.

Tigrii înotători erau leşinaţi în ţarc, zăcând ca orice altă felină la soare. Tigrii nu erau monogami. Erau de fapt solitari ce o apucau fiecare pe calea lui care nu se intersecta cu a altuia decât pentru împerecheat. Mamele îi alungau pe pui după vreo doi ani şi fiecare pleca de capul lui.

Aceştia doi însă, fuseseră puşi împreună, ca de soartă. Măturaţi de inundaţii în largul mării, salvaţi de aceeaşi navă, ţinuţi în aceleaşi ţarcuri. Acum masculul îşi odihnea capul lui mare pe spatele femelei. Îi lingea blana din când în când, după care îşi lăsa iar bărbia să cadă pe coloana ei vertebrală.

Poate că exista un alt mod de a ajunge la dragoste. Să petreci mult timp cu un tovarăş de drum, să ajungi să-l cunoşti de-a lungul unei game largi de comportamente, iar apoi acea cunoaştere să ţi se desăvârşească în dragoste.

Tigrii înotători aveau un aer mulţumit. Împăcat. Nicio primată nu arăta atât de împăcată. Nick şi cu Frank se duseră să-şi ia îngheţată la cornet. Frank lua mereu lămâie verde, Nick îşi luă un amestec de bere de rădăcini, cireşe şi banane.

CASA KHEMBALI RĂMÂNEA ÎN CONTINUARE foarte aglomerată. Cu un procent semnificativ din populaţia Khembalungul care trecea prin ea, ocupând fiecare debara şi casă a scărilor în timp ce aştepta să se elibereze un loc în alte refugii, casa tresălta cu un sentiment de viaţă înghesuită care lui Frank îi părea suprarealist. Uneori era foarte evident că un întreg oraş se mutase într-o singură casă, ca într-o emisiune reality TV. Câteodată, când stătea în colţul bucătăriei mari, curăţând cartofi

sau ştergând vase, se uita la toate feţele harnice, vesele sau chinuite şi se gândea: „Mai că e amuzant”. Alteori, tumultul îl deranja şi atunci şirul gândurilor lui părăsea încăperea şi se întorcea în pădurea din mintea sa. În acea parcelă era întuneric, întuneric şi linişte, nu, nu linişte – sunetul vântului era mereu acolo – ci singurătate. Frunzele, stelele şi pârâul erau o companie liniştită.

– Oamenii sunt aşa nebuni! îi spunea lui Rudra Cakrin la finalul serii când se întindea pe saltea.

– Ha, ha!

Uneori, rămânea la serviciu până noaptea târziu, lucrând la listă sau vorbind la telefon cu un cunoscut de-al Dianei de la Moscova, un oarecare Dmitri, care lucra la Kremlin, în cadrul Ministerului Resurselor de Mediu. Noaptea târziu la Washington însemna amiază la Moscova, iar Frank putea să sune şi să încerce să afle mai multe despre planurile ruşilor de captare a carbonului. Engleza lui Dmitri era excelentă. Acesta susţinea că nu se luaseră hotărâri cu privire la niciun fel de intervenţie. Se bucurau să vadă proiectul Atlanticului de Nord în desfăşurare.

După aceste conversaţii, Frank dormea uneori pe canapea, aşa cum plănuise de la început. Era confortabilă, dar constata că îi lipseau discuţiile cu Rudra Cakrin. Nicio altă parte a zilei nu era mai plină de surprize pentru el. Nici măcar discuţiile cu Diane sau Dmitri nu îl surprindeau la fel de tare, iar cei doi D începuseră să devină surprinzători. Uneori Frank constata că era un pic gelos: ea şi cu Dmitri erau prieteni, iar el îi auzea vocea căpătând acel timbru pe care îl avea în momentele în care vorbea cu cineva apropiat ei şi de asemenea tonul unei mari puteri care vorbeşte cu o alta. Dmitri avea mână liberă să facă experimente pe o şesime din suprafaţa totală de uscat a Pământului. Asta însemna putere, era musai să apară surprize acolo.

Chiar şi aşa, Rudra era şi mai surprinzător. Într-o seară, Frank stătea întins pe saltea în lumina slabă a laptopului, încercând să-i povestească lui Rudra despre impactul pe care prelegerea sa de la FNS îl avusese asupra lui. Când îl întrebă despre acea propoziţie care acţionase asupra lui ca un fel de catalizator, „Excesul de raţiune e o formă de nebunie”, Rudra râse cu zgomot.

– Milarepa spunea asta deoarece guru-ul său îl bătea tot timpul, mereu din raţiuni întemeiate. Aşa că Milarepa nu punea niciodată mare preţ pe raţiune. Dar asta e uşor de observat. Şi

rareori se face uz de raţiune.

– Da, am observat şi eu.

Frank îi povesti bătrânului ce se petrecuse cu el după prelegerea care conţinuse acea remarcă, explicând ce putea din ideile lui despre koan-urile zen şi distrugătoarele de paradigmă şi cum păreau acestea să-i fi cauzat schimbări fizice în creier, ducând la apariţia de noi sisteme de parcelare care recunoşteau atât gândirea inconştientă, cât şi modul în care conştienţa percepea lumea.

– După care, în timp ce mă duceam la familia Quibler, am rămas blocat în lift cu o femeie. O să-ţi povestesc altă dată.

– Dakini! zise Rudra cu ochii strălucind.

– Poate, replică Frank, căutând pe Google termenul, un fel de spirit feminin tantric. Oricum asta m-a convins că trebuia să rămân la Washington şi totuşi pusesem o scrisoare de demisie destul de dură în cutia de documente primite a Dianei. Aşa că m-am hotărât să o iau de-acolo şi singura cale era să pătrund prin efracţie în clădire prin luminator şi să intru în biroul ei pe fereastră.

– Bună idee, comentă Rudra.

Lui Frank îi trecu prin minte pentru prima oară că Rudra nu vorbea întotdeauna serios atunci când rostea aceste cuvinte. Un oracol ironic: altă surpriză.

Altă dată, Rudra îşi dărâmă paharul cu apă şi zise scurt: „Karmapa!”

– Ce înseamnă Karmapa, e ceva ca trei nestemate?

– Da. Numele întemeietorului sectei Karma Kagyu.

– Deci e ca şi cum ai spune „Hristoase!” sau ceva de genul acesta.

– Da.

– Voi budiştii sunteţi destul de blânzi cu înjurăturile, cred că are logică. Ca „Raiul lui Betsy!”[89].

Rudra zâmbi.

– Gyakpa zo!

– Asta ce mai înseamnă?

– Mănânci rahat.

– O, e în regulă atunci! Bună.

– Şi voi? Voi cum ziceţi?

---

[89] Expresie americană ce arată uşoară surprindere din partea vorbitorului, utilizată mai ales în secolul al nouăsprezecelea.

– Şi noi spunem mănânci rahat, deşi la noi e destul de dură. Apoi mai avem şi „Bătu-te-ar Dumnezeu” sau ceva de genul ăsta…

– Adică se referă la creatorul universului? Condamnare la iad?

– Da, cred că aşa e.

– Destul de dură!

– Da, zise Frank râzând, şi asta e una din alea blânde.

În altă seară, şocant de caldă, în casa cu aer închis şi murmurândă, ce scârţâia sub greutatea poverii sale, Frank se plânse:

– N-am putea să ne mutăm în baraca din grădină?

– Baraca din grădină? întrebă Rudra descriind o cutie cu mâinile.

– Da, clădirea aia mică din spate. Poate ne-am putea muta acolo.

– Mi-ar plăcea.

Frank fu din nou luat prin surprindere.

– Are să fie frig.

– Frig, zise Rudra cu dispreţ. Niciun frig.

– Bine. Poate nu pentru tine. Sau n-ai fost pe-afară noaptea târziu. Mie mi-a fost cel mai frig din viaţa mea în februarie.

– Frig, spuse Rudra, respingând ideea. Test pentru oracol, ca să se vadă dacă Dorje chiar îl vizitează, îţi petreci noaptea dezbrăcat pe malul râului cu cearşafuri ude. Porţi cearşafurile toată noaptea, ca să vezi câte poţi usca.

– Usuci un cearşaf ud cu căldura corpului?

– Şapte într-o noapte.

– Bine, atunci hai să întrebăm de baracă. A venit primăvara şi simt nevoia să mă mut afară.

– Bună idee.

Frank adăugă şi asta pe lista lui de activităţi, iar când mama casei, un fel de sirdar[90] şerpaş îşi făcu timp să verifice baraca împreună cu el, îi aprobă repede cererea şi făcu aranjamentele necesare. Voia să cazeze în debaraua lor două călugăriţe bătrâne proaspăt sosite, dintre care cea mai bătrână avea un aspect fragil.

Baraca era dărăpănată în ultimul hal. Se afla în colţul din spate al terenului, sub un copac mare, iar căderea frunzelor îi

[90] Aici ghid principal într-un grup de şerpaşi.

distrusese ţiglele. Frank îndepărtă o parte din stratul de frunze putrede şi puse o prelată pe acoperiş, promiţându-i că-l va repara cum trebuie la vară. În singura încăpere a barăcii mutară două paturi vechi de o persoană, o masă cu o lampă, două scaune şi un radiator.

Imediat, Frank se simţi mai bine.

– E bine să scapi de lucruri, comentă Rudra.

Frank cită *Emersonfortheday:*

– Bogăţia e proporţională cu lucrurile de care nu ai nevoie.

– Se pare că ne îmbogăţim tare de tot.

Grădina de legume a khembalilor se afla dincolo de uşa lor, în curtea din spate. Era îngrijită obsesiv, chiar şi iarna. Acum că venise primăvara, solul negru ce se ridica din stratul decolorat de frunze putrede era presărat peste tot cu verde.

Ramuri ale unor pomi fructiferi pitici perfect aranjate pe spaliere erau presărate cu punctişoare verzi şi nu mai păreau moarte. Dacă pe timpul zilei era fie şi un pic de soare, grădina se umplea de khembali în vârstă care şedeau pe pământ, plivind şi bârfind. Frank îşi petrecea câteva ore alături de Rudra şi acest grup în fiecare duminică dimineaţă, pierzând vremea în stilul grădinăresc obişnuit. Rudra vorbea repede cu ceilalţi în tibetană, neîncercând să-l includă pe el în conversaţie. Frank avea cartea lui de tibetană pentru începători şi se străduia în continuare să înveţe, numai că rădăcinile limbii nu erau indo-europene, astfel că îi suna ca un sistem cât se poate de străin, greu de pronunţat şi folosind terminaţii care sunau la fel în acelaşi mod în care literele alfabetului arătau la fel. Ca să-i fie şi mai greu, khembali era un dialect estic al tibetanei, cu unele diferenţe semnificative de pronunţie care nu fuseseră niciodată consemnate în scris. Ceea ce însemna un progres lent. De cele mai multe ori reveneau la engleză.

Zilele în creştere deveniră mai pline, oricât de imposibil ar fi părut. Dimineaţa, Frank se ducea la Optimodal, apoi la lucru, alerga la prânz cu echipa de alergători atunci când se putea desprinde de muncă, după care revenea la treabă, iar seara mergea în parc pentru o partidă cu discul zburător, trecea pe la camarazi pentru o scurtă izbucnire de neghiobie gălăgioasă a acestora, apoi la un restaurant – oprire decisă adeseori sub impulsul momentului – şi înapoi la casă, unde dădea o mână de ajutor pe unde putea, de regulă la curăţenia finală de la

bucătărie. Atunci când ajungea în baracă la Rudra, era deja aproape adormit.

Rudra stătea, de regulă, în capul oaselor în pat, rezemat de căpătui patului. Uneori părea că visează cu ochii deschişi, alteori atent, fie şi numai dacă se uita la lumânare. Părea atent la timbrul tăcerilor lui Frank. Uneori se uita la el fără să-l asculte, ceea ce pe Frank îl speria, deşi câteodată, atunci când înceta să mai vorbească şi se aşeza pe pat, citind sau tastând de zor pe laptop, devenea conştient de un sentiment de pace şi linişte, care părea să existe în cameră mai degrabă decât în sufletul lui. Radia dinspre bătrân. Rudra îl privea sau se detaşa, probabil fredonând în sinea lui sau emiţând câteva note joase, cu corespondentele lor din registrul de cap zbârnâind într-o cvintă. Meditaţie, îi răspunsese Rudra o dată când îl întrebase. Ce se putea spune că se realizează prin meditaţie? Se putea desprinde conştienţa sau mai degrabă conştienţa activă care-şi rotea şirul de propoziţii? Lăsând numai conştienţa? Fără să adoarmă? Şi atunci mintea ce făcea? Continua oare gândirea profundă din inconştient să cugete în modul său ascuns sau se calma şi ea? Amintiri, vise, reflecţii? Exista oare cineva nedetectat acolo, plimbându-se pe holurile minţii parcelate şi alegând camera în care să intre, intrând în ea şi studiind conţinutul acelei parcele şi relaţia ei cu restul?

Spera că aşa stăteau lucrurile. Era ori asta, ori faptul că îşi împărţea zilele sub o pâclă de nehotărâre. Şi asta era posibil.

Într-o seară, aproape că adormise când îi sună mobilul şi se trezi să răspundă ştiind că ea era.

– Frank, eu sunt.

– Bună.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Sunetul vocii ei avea acelaşi efect ca padelele unui defribilator cardiac pe pieptul lui. Senzaţia era, de fapt, înspăimântătoare.

– Ne putem vedea?

– Da, sigur.

– Ştiu că acum eşti în Arlington. Ce zici de Memorialul Lincoln, într-o oră?

– Sigur.

– Nu la scările din faţă. În spate, între memorial şi fluviu.

– Locul ăla nu e încă împrejmuit cu gard?

– La sud de el atunci. La sud de pod, pe noua potecă de pe

dig.

– Bine.

– Bine, ne vedem.

Rudra stătuse în capul oaselor în beznă. Acum se uita la Frank ca şi cum ar fi înţeles fiecare cuvânt, şi de ce nu, doar nu fusese o conversaţie complicată.

– Ies, zise Frank.

– Da.

– Mă întorc mai încolo.

– Mai încolo.

Când Frank tocmai ieşea, zise:

– Noroc!

Malurile Potomacului dintre Watergate şi Tidal Basin fuseseră reconstruite cu un dig mare dinspre fluviu, cu o potecă în vârf ce trecea pe sub un şir dublu de cireşi. Corpul Inginerilor îşi etalase stilul caracteristic de bravură, astfel că noii cireşi erau enormi. Noaptea pe sub ei, Frank se simţea pitic, întreaga scenă căpătând un soi de monumentalism faraonic, ca şi cum ar fi fost transportat într-un vast obiectiv religios de pe malurile Nilului.

Se opri să privească Insula Theodore Roosevelt, unde, în timpul diluviului, o văzuse pe Caroline într-o barcă cu motor îndreptându-se în susul fluviului. Imaginea aceea îi rămăsese în minte ca un reper, suprapunându-se peste toate amintirile oraşului inundat. Nu-şi amintise niciodată s-o întrebe ce făcea în acea după-amiază. Era singură la cârmă, privind fix înainte. Uneori viaţa devenea atât de aproape de vis, iar lucrurile erau percepute ca heraldice sau arhetipale, întipărite de la începutul timpului, încât nu puteai efectua decât acţiuni care existau deja. Oh, Doamne, întâlnirile cu Caroline îl făceau să se simtă atât de ciudat, atât de viu şi cumva mai mult decât viu! Trebuia să-l întrebe pe Rudra despre natura acestui sentiment, dacă putea găsi vreo cale de a-l transmite. Să vadă dacă exista vreun tărâm mintal budist căruia să-i corespundă.

Printre copacii de jos se afla Memorialul Războiului din Coreea. Caroline ieşi dintre ei, îl văzu pe dig şi aşteptă. Se îndreptă grăbită spre următoarea serie de scări late şi scunde şi se îmbrăţişară sub cireşi. Îl strânse tare în braţe. Trupul ei era tensionat şi acum că se afla în loc deschis, se simţi şi el neliniştit.

– Să mergem la monovolumul meu, propuse el. E prea deschis locul aici.

– Nu, făcu ea. Cipul din monovolumul tău este urmărit activ acum.

– Adică ştiu că mă aflu aici?

– Mai bine zis se înregistrează. Acoperirea din Washington e cuprinzătoare în prezent, aşa că ştiu unde te duci cu maşina. Nu ştiu însă şi că mă aflu aici.

– Eşti sigură?

– Da. Cât se poate de sigură.

Tremura.

O luă de braţ.

– Tu nu ai cip?

– Nu. Nu cred. Niciunul dintre noi nu are.

Scoase o baghetă din buzunar şi îi verifică pe amândoi. Niciun clic. Se plimbau pe sub cireşi, întunecaţi deasupra capetelor lor pe fondul norului nocturn al oraşului. Mai existau şi alţi oameni singuri pe afară, mai ales cei ieşiţi la alergat, un alt cuplu, probabil la rendez-vous ca Frank şi cu Caroline.

– Şi tu cum de suporţi?

– Cum de suportă toată lumea? Avem cu toţii cipuri.

– Numai că pe majoritatea oamenilor nu vrea să-i urmărească nimeni.

– Ştiu şi eu… Băncile vor să ştie şi asta presupune majoritatea oamenilor.

Ridică din umeri, li se întâmpla tuturor, aşa stăteau lucrurile în prezent. Cel mai bine era să nu-ţi doreşti intimitate.

Acum însă, sub cireşi, erau singuri. Fără maşini, cipuri şi cu telefoanele lăsate în maşină. Ieşiseră din reţea. Nimeni pe lumea asta nu ştia unde se aflau în acel moment. De parcă s-a fi aflat în micul lor univers de pasiune. O versiune mobilă a acelei uniuni. Frank îi simţi antebraţul apăsându-l pe al lui, simţi cum i se înroşeşte pielea şi îi creşte pulsul. Trebuie să fie dragoste, se gândi el. Nici măcar cu Marta nu se mai simţise aşa. Sau poate că nu se datora decât pericolului care o înconjura? Sau misterului acelui pericol?

Se aşezară pe una din băncile cu vedere la Tidal Basin. Pentru o vreme se sărutară. Sentimentul care-l străbătea pe Frank ţinea mai puţin de mângâierile lor, oricât de încântătoare ar fi fost ele, cât mai degrabă de faptul că împărtăşeau acelaşi sentiment, că se deschideau unul spre celălalt, de vulnerabilitatea de a da şi de a primi. Era foarte posibil, se gândi Frank într-una din îmbrăţişările lor tăcute, ca trecutul lor să-i fi făcut pe amândoi

să-şi dorească acest sentiment de angajament mai mult decât orice. După toate relele care se întâmplaseră, o modalitate de a fi cu cineva, de a lăsa garda jos, de a ocupa un spaţiu comun… Ei împotriva lumii. Sau lumii exterioare. Poate că şi ea era asemenea lui în această privinţă: avea şi ea nevoie de un partener. Nu avea cum să ştie sigur, dar aşa simţea.

Caroline se ghemui lângă el. Frank se simţi cuprins de dragoste pentru felul ei de-a fi, graţia ei fizică, afecţiunea ei. Era altfel cu ea, aşa pur şi simplu.

Numai că ea nu era liberă. Situaţia sa era compromisă, chiar înfricoşătoare. Îşi încălca promisiunile atât pe plan personal, cât şi profesional. Acest lucru în sine nu-l deranja pe Frank atât cât, probabil, ar fi fost cazul, deoarece o făcea pentru el şi din cauza lui şi astfel cum putea să-i găsească vreo vină? Mai ales că ea îl făcea să se simtă ca şi cum ar fi meritat aceste lucruri, că îl plăcea cu adevărat. Că era îndreptăţită să facă ceea ce că făcea, datorită a ceea ce reprezenta el pentru ea. Reciprocitate: greu de crezut, dar ea se afla acolo, în braţele lui.

Lumea se prelinse înapoi. Un bec stradal clipea în briză.

– Iar stai la prietenii aceia?

Caroline dădu afirmativ din cap în umărul lui. Îi simţea trupul de parcă ar fi fost gata să adoarmă. I se păru ceva foarte mişcător, nu-şi amintea când adormise ultima oară o femeie în braţele lui. Poate cam aşa e, se gândi el. Niciodată nu ai de unde să ştii până n-o faci.

– Hei, fetiţă! Dacă se trezeşte vreunul din prietenii tăi în toiul nopţii?

– Las un bilet pe canapea spunând că n-am putut să dorm şi am ieşit să alerg.

– Ah!

Interesant să te gândeşti că existau prieteni care să creadă aşa ceva şi ce spunea asta despre ea.

– Dar ar fi cazul să mă întorc nu peste multă vreme.

– Fir-ar!

Caroline oftă.

– Trebuie să vorbim.

– Bun.

– Ia spune-mi, crezi că procesul electoral contează?

– Poftim? Da, sigur. Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, tu crezi că chiar contează?

– Hmmm, făcu Frank.

– Pentru că nu sunt sigură că chiar contează. Cred că nu e decât un teatru, proiectat să distragă oamenii de la modul în care se decid în realitate lucrurile.

– Vorbeşti de parc-ai fi unii din colegii mei de la serviciu.

– Am o abordare foarte ştiinţifică, sunt sigură.

Zâmbi scurt şi superficial.

– Ştii bursa *futures* pe care o supraveghez?

– Normal. Ce, acum pariază pe alegeri?

– Desigur, dar asta o poţi face şi în altă parte. Grupul meu pariază mai degrabă pe efectele secundare posibile ale alegerilor. Sau, mă gândesc eu, mai degrabă pe cauze.

– Ce vrei să spui?

– Există oameni care pot influenţa rezultatele.

– Cum adică?

– Un grup care are de-a face cu tehnologia maşinilor de vot.

– Oh! Adică unii care le reglează?

– Exact.

– Deci bursa ta *futures* este optimistă în privinţa anumitor oameni care au de-a face cu tehnologia implicată în votare?

– Exact. Şi nu numai asta, unii dintre acei oameni sunt soţul meu şi colegii lui.

– El nu se ocupă cu acelaşi lucru ca şi tine?

– Nu se mai ocupă. S-a mutat iar, iar noul lui serviciu are treabă cu asta. S-ar putea ca grupul lui să fi fost iniţiatorul.

– O agenţie guvernamentală care lucrează la aranjatul alegerilor? Cum se poate aşa ceva?

– Aşa a evoluat. Sistemul de vot este sensibil la intervenţii neautorizate, astfel încât există agenţii care încearcă să-şi dea seama în ce moduri s-ar putea întâmpla, ca să le poată contracara. Transmit mai departe ierarhic informaţiile şi atunci una dintre agenţiile mai politizate le preia şi se asigură că ajung în mâna cui trebuie la momentul potrivit. Poftim!

– Vorbeşti de parcă s-ar mai fi întâmplat.

– Cred că înfrângerea lui Cleland în candidatura pentru Senat din Georgia pare foarte suspectă.

– Şi cum de n-a ieşit un scandal monstru?

– Cele mai bune dovezi se află într-un studiu clasificat. Între timp, deoarece e doar un zvon, chestiunea e tratată ca oricare alte zvonuri, care sunt în mare parte false. Aşadar, să dai publicităţii o asemenea idee fără repercusiuni e un soi de, ştiu şi eu… Un soi de vaccin împotriva unui eveniment pe care nu-l

doreşti investigat.

– Iisuse. Şi cum funcţionează asta, ştii?

– Nu detaliile tehnice. Ştiu că ţinta lor sunt anumite comitate din statele indecise. Folosesc diverse modele statistice şi algoritmi ai arborelui decizional ca să le aleagă şi cât de mult să intervină.

– Mi-ar plăcea să văd acest algoritm.

– Da, m-am gândit că ţi-ar plăcea.

Băgă mâna în poşetă şi scoase un disc într-un plic de hârtie. I-l întinse.

– Ăsta e.

– Uau! făcu Frank holbându-se la el. Şi… şi eu ce-ar trebui să fac cu el?

– M-am gândit că s-ar putea să ai nişte prieteni la FNS care să-l poată folosi.

– Rahat! Nu ştiu.

Îl urmări cu privirea cum asimila informaţia.

– Crezi că contează? îl întrebă ea din nou.

– Ce anume, cine câştigă alegerile sau dacă se fraudează?

– Amândouă. Oricare dintre ele.

– Bun. Cred că fraudarea alegerilor este întotdeauna un lucru rău.

– Cred şi eu.

– Cum să nu fie?

– Nu ştiu. Până acum a fost în mare parte înşelătorie. Sau teatru în cel mai bun caz. Distrasul atenţiei oamenilor de la locul în care se iau cu adevărat deciziile.

– Dar aşa ceva ar fi mai grav decât teatrul.

– Deci tu crezi că contează.

– Păi… da.

Frank era un pic şocat că ea ar fi putut să se îndoiască.

– E legea. Adică domnia legii. Practică legală.

– Cred şi eu.

Caroline ridică din umeri.

– Poftim, ţi-l dau ţie, deci şi tu trebuie să crezi la fel. Aşadar, poţi să remediezi problema?

Frank cântări CD-ul din plic în mână.

– Să repar aranjamentul?

– Da.

– Mi-ar face plăcere, desigur. Nu ştiu dacă şi pot.

– Ar fi doar o chestiune de programare, presupun.

Reprogramare.

– Un fel de transcriere inversă.

– Sună bine. N-o pot face. Văd ce se petrece, dar nu pot face nimic.

– Ştii, dar nu poţi acţiona.

– Da, exact.

– Dar ai făcut-o. Aşa că o să văd ce pot să fac. Trebuie să existe un cod de activare ascuns în tehnologia normală de votare. În acest caz se poate proceda în mai multe feluri. Deci… poate se poate ajusta şi dezactiva. Am un prieten la FNS care se ocupă de criptare şi care a lucrat la DARPA. E matematician, s-ar putea să ne poată ajuta. E listat pe bursa ta *futures?* Edgardo Alfonso?

– Nu ştiu. O să mă uit.

– Mai e cineva de la FNS?

– Da, sigur. Mulţi de la FNS. Cotaţia Dianei Chang e destul de sus acum.

– Aşa să fie?

– Da.

Se uită la el cum reflecta asupra informaţiei.

În cele din urmă Frank ridică din umeri.

– Poate că salvatul lumii este profitabil.

– Sau poate că este neprofitabil.

– Hmmmmm. Uite ce e, ar fi grozav dacă ai putea să-mi dai o listă cu toţi cei listaţi pe bursa mea. Dacă Edgardo nu e pe ea, atunci e şi mai bine.

– O să verific. Are să fie discret?

– Da. Mi-e prieten, am încredere în el. Şi, că să fiu sincer, i-ar face mare plăcere să audă de asta.

Caroline râse, surprinsă.

– Îi plac veştile proaste?

– Foarte tare.

– Înseamnă că trebuie să fie tare fericit zilele astea.

– Da.

– Bine. Numai să nu mai spui la prea multă lume. Te rog.

– Nu. Iar celor cărora o să le spun nu trebuie să ştie de unde am făcut rost de CD.

– Bine.

– Numai că e posibil ca ei să aibă nevoie să reintre în acest program.

– Sigur, ştiu. M-am gândit la asta. Are să fie greu de realizat

fără ştirea cuiva.

Luă o expresie mânioasă.

– De fapt, nu mă pot gândi la o idee bună. S-ar putea să fiu nevoită s-o fac. Ştii tu. Acasă.

– Uite ce e, Caroline, zise el, speriat de expresia de pe chipul ei. Sper că nu te expui la niciun risc!

Ea se încruntă.

– Şi ăsta ce crezi că e? Ţi-am zis. E ciudat.

– Rahat!

O strânse tare în braţe.

După o vreme ea ridică din umeri în strânsoarea lui.

– S-o facem şi să vedem ce vedem. Sunt cât se poate de curată. Nu cred că are idee de ce fac eu. Am aranjat să pară ca şi cum aş avea cipuri asupra mea în permanenţă şi că nu fac nimic. Mă pot desprinde numai noaptea, atunci când el se aşteaptă să dorm. Las toată trusa în pat şi atunci pot să fac ce trebuie să fac. Altfel, dacă aş fi aruncat trusa, s-ar fi văzut că e ceva în neregulă. Aşa că ştii. Până aici, toate bune.

– Nu te bănuieşte nimeni de nimic?

– De nimic altceva decât înstrăinare maritală. Nişte prieteni ştiu despre asta, dar durează oricum de ani de zile. Nu. Nimeni n-are habar.

– Chiar şi dacă e meseria lor să aibă habar?

– Da. Cred că ei ştiu totul. Cred că eu nu sunt decât... Numai că acum le-a depăşit cunoştinţele. Nu înţelegi, capacitatea tehnică s-a extins atât de mult, încât nimeni nu i-a înţeles încă întregul potenţial.

– Poate că i l-au înţeles. Tu pari s-o fi făcut.

– Numai că pe mine nu mă ascultă nimeni.

– Dar ar mai putea să fie şi alţii ca tine.

– Adevărat. Se poate şi asta. Există agenţii supersecrete care acum evoluează liber. Să sperăm însă că nu vom da peste una dintre ele care să încerce să ne oprească. Să sperăm că încă mai sunt complet supersecrete.

– Hmmmm.

Contrainformaţii, nu aşa se numea domeniul? Cu siguranţă, ar fi fost ceva standard. Cu excepţia cazului în care credeai că te afli în sanctuarul cel mai din interior, cea mai mică şi mai nouă cutie dintre cele băgate una într-alta, fără ca să ştie cineva de existenţa ta. Dacă soţul ei făcea parte din aşa ceva şi credea că secretele îi erau perfect păzite de o soţie înstrăinată care nu

făcea altceva decât să-şi vadă, posacă, de treaba ei de tehnician de nivel mediu…

Şezură unul lângă altul într-o linişte stânjenitoare. În jurul lor, oraşul pulsa şi zumzăia în visele lui. Ce specie diurnă! – iar ei se aflau acolo, înconjuraţi de trei milioane de oameni, toţi dormind duşi ca nişte zombi, lăsându-i singuri în noapte.

Caroline îl împinse uşor în umăr.

– Ar trebui să plec.

– Bine.

Se sărutară fugar. Frank simţi un val de dorinţă, apoi frică.

– O să suni?

– O să sun. O să sun la ambasada Khembali.

– Bine. Să nu laşi să treacă prea mult timp.

– Nu. Niciodată n-am lăsat.

– Adevărat.

Deşi nu era chiar aşa.

Se ridicară şi se îmbrăţişară. O urmări cu privirea cum se îndepărta. Când o pierdu din vedere, se întoarse la poteca de pe dig. Cineva ieşit la alergat purtând mănuşi reflectorizante portocalii trecu în direcţia opusă, după care Frank rămase singur în vastul peisaj riveran. Priveliştea din sus dinspre Mall spre Capitol era asemenea unei grădini a unui măreţ templu. Mirosul părului lui Caroline îi persista în nări, nefiresc de clar şi distinct. Se temea pentru ea.

Frank se duse înapoi la FNS şi dormi în monovolum sau încercă s-o facă. Sus devreme în dimineaţa următoare, amorţit şi fericit, se uită la discul pe care i-l dăduse Caroline. Trebuia clar să facă ceva cu el. Se temea să-l bage în computerele lui.

Cine ştia ce avea să declanşeze acesta sau să provoace ori să raporteze?

Îl putea băga într-un computer public. Putea să oprească permanent modulul de conexiune fără fir al laptopului său. Putea să cumpere un laptop ieftin la care să nu pornească niciodată modulul de conexiune fără fir. Putea…

Se duse să alerge cu Edgardo, Kenzo şi Bob. Când ajunseră la poteca îngustă care mergea paralel cu Autostrada 66, rămase în urmă cu Edgardo şi apoi încetini, observând că Kenzo şi cu Bob discutau despre o chestiune care-i privea pe ei, aşa cum se întâmpla în această porţiune a alergării.

– Edgardo, crezi că alegerile contează? întrebă el.

– Ce anume, alegerile prezidenţiale?

– Da.

Edgardo râse, ţopăind cale de câţiva paşi ca să-şi arate bucuria.

– Frank, mă uimeşti! Ce întrebare bună!

– Dar ştii la ce mă refer.

– Nu, nu, deloc. Adică vrei să zici că are importanţă ce candidat câştigă funcţia? Sau vrei să zici că alegerile sunt în general o farsă?

– Amândouă.

– Ei, bine, eu cred că Chase s-ar descurca mai bine decât preşedintele în problema climei.

– Da.

– Dar alegerile în general? Poate că nu contează. Dar să zicem că sunt bune. Bune de telenovele, dar şi ca simboluri, iar acţiunea simbolică tot acţiune se cheamă. Avem nevoie de iluzia pe care ne-o dau şi anume că înţelegem lucrurile şi avem ceva control asupra lor. În Argentina când nu mai erau alegeri îţi dădeai seama cât de diferit era totul. Ca şi cum ar fi dispărut legea. Ceea ce se şi întâmplase. Nu, alegerile sunt bune. Alegătorii nu sunt.

– Interesant, dacă tocmai tu crezi că contează, atunci mă simt liniştit.

– Foarte uşor te mai simţi tu liniştit!

– Poate că da. N-aş fi crezut.

– Eşti norocos dacă aşa e. De ce ai nevoie să te liniştească cineva?

– Am un disc la birou pe care aş vrea să ţi-l arăt. Mă tem însă că e periculos.

– Periculos pentru alegeri?

– Da. Exact.

– O-ho!

Edgardo făcuţi câţiva paşi mari de alergare.

– Pot să te întreb cine ţi l-a dat?

– Nu pot să-ţi zic. Un prieten de la o altă agenţie.

– Aha! Frank, mă surprinzi! Numai că la cât e de plin oraşul ăsta de spioni, presupun că nu prea ai cum să-i eviţi. Prima regulă atunci când dai de unul este să fugi.

Edgardo reflectă.

– Aş putea să-l bag într-un laptop de-al meu.

– Nu te-ar deranja?

– Pentru asta îl am.

– Mai ţii legătura cu oamenii de la DARPA?

– Oarecum.

Dădu din cap.

– Gaşca mea de acolo s-a împrăştiat. Însă nu prea m-aş duce acolo după ajutor. Nu ai de unde să ştii sigur dacă nu cumva ei au fost sursa problemei. Ştii ce e pe disc?

Frank îi povesti ce-i spusese Caroline despre planul de a măslui alegerile. În timp ce vorbea, simţea cum îi ieşea din gură ciudăţenia informaţiei, iar Edgardo se uită la el de câteva ori, dar mai mult alergă şi încuviinţă din cap la ce-i spunea Frank.

– Îţi sună cunoscut? întrebă Frank. Nu prea arăţi şocat.

– Nu. Posibilitatea e reală de ceva vreme. Presupunând că nu s-a întâmplat deja o dată sau de două ori.

– Nu există niciun dispozitiv de securitate? Modalităţi de a verifica exactitatea sau de a efectua o renumărare corectă dacă este nevoie?

– Există, dar niciuna nu este garantată sută la sută, desigur.

– Cum se poate aşa ceva?

– Aşa funcţionează tehnologia. Acesta este sistemul pe care Congresul a decis să-l utilizeze. Convenabil, nu?

– Deci tu crezi că pot exista intervenţii?

– Sigur că da. Am auzit de programe care identifică curse strânse în timp ce se efectuează numărătoarea, curse strânse aflate doar un pic în afara marjei de eroare, ca să nu se treacă la renumărare să se împotmolească treaba. Se pune în ele o mică optimizare care să schimbe un anume procent de voturi, suficient cât să schimbe rezultatul.

– Ai putea contracara un astfel de program dacă ai ştii din timp? Un fel de transcriere inversă care să neutralizeze optimizarea fără să-i alerteze pe cei care se ocupă de implementarea ei?

– Eu?

– Sau cei pe care-i cunoşti.

– Să văd ce ai. Dacă pare să fie ce crezi tu, atunci o să-l dau mai departe unor prieteni de-ai mei.

– Mulţumesc, Edgardo.

– Uite că ajungem la pista de biciclişti, hai să schimbăm subiectul. Dă-mi ce ai şi o să văd ce pot să fac. Dar să mi-l dai la Food Factory la ora trei şi să nu discutăm subiectul în clădire.

– Nu, zise Frank, interesat să afle cum de presupunea

Edgardo că clădirea era compromisă.

Deci supravegherea era, la urma urmei, reală. Normal că o ştiuse, îi spusese Caroline. Era însă interesant să afli date din altă sursă.

Întors la lucru, după ce făcu duş şi reveni în birou, unde se uită des la ceas şi apoi îl puse să sune la ora trei ca să nu uite, Frank văzu într-un mesaj de poştă electronică de la Diane că Yann Pierzinski era primul pe lista subvenţiilor extinse pentru programul de Cercetare Exploratorie. Zâmbi, apoi se încruntă. Noul institut pentru studierea climei de la San Diego fusese aprobat, vechea clădire a Torrey Pines Generique închiriată ca să-l adăpostească, iar Leo Mulhouse angajat chiar ca să conducă un laborator de inginerie genetică. Toate acestea erau veşti bune, pe care trebuia să i le împărtăşească şi Martei.

Pentru o vreme găsi chestiuni mult mai urgente pe lista lui de activităţi. Gândul însă îi tot fugea la asta şi descoperi că oricum dorea să-i povestească şi ei, să-i audă reacţia şi modul în care ar fi reuşit să minimalizeze importanţa veştilor. Astfel că, în acea după-amiază, după ce alergase la Food Factory ca să-i dea lui Edgardo discul, Frank se duse şi sună la *Small Delivery Systems* de la un telefon public din metrou, gândindu-se să reducă numărul contactelor evidente în speranţa că astfel le-ar fi rămas cotaţia scăzută. Nu-l ceru pe Yann, ci pe Marta. După un minut, ea veni la aparat şi Frank îi zise „Salut!”

Îl salută cu răceală, iar el îşi croi drum prin partea introductivă până când lipsa ei de cooperare îl forţă să treacă la subiect.

– Am reuşit să aranjez aşa cum ai cerut, adică nu am putut face şi eu parte direct, în cauza conflictului de interese, dar ideea era atât de bună încât au făcut-o singuri. Are să fie un centru federal de ştiinţă şi tehnologie nou, concentrat pe intervenţii climatice, găzduit de fostele laboratoare ale Torrey Pines Generique. Şi Yann şi toată echipa voastră de acolo se află pe listă pentru o subvenţie mare de Cercetare Exploratorie. Aşa că acum poţi să te întorci la San Diego.

– Pot să mă duc oriunde vreau, replică ea. N-am nevoie nici de permisiunea, nici de ajutorul tău.

– Nu asta am vrut să spun.

– Îhî. Nu-ncerca să mă cumperi, Frank!

– Nu încerc. Îţi datorez bani, dar tu nu vrei să-i iei. Oricum, e de bine. Voi şi cu Yann veţi obţine una din subvenţii, iar

laboratorul va fi unul dintre cele mai bune laboratoare de cercetare în domeniul vostru.

– Avem deja laborator.

– *Small Delivery* e prea mică să poată livra ceva.

– Nu chiar. Tocmai am primit un contract de la guvernul rus. Le acordăm licenţa genomului lichenilor de copac modificat şi îi vom ajuta să-l producă şi să-l distribuie în această toamnă în Siberia şi Kamciatka.

– Uau! Aţi testat aceşti licheni pe teren?

– Acesta este testul pe teren.

– Poftim? Pe ce suprafaţă?

– Lichenii se propagă împrăştiaţi de vânt.

– Aşa credeam şi eu. Ruşii au discutat cu noi, cu ONU sau cu cineva?

– Preşedintele consideră că este o chestiune internă.

– Numai că vântul suflă din Rusia înspre Alaska.

– Fără îndoială.

– Şi spre Canada.

– Sigur. Pădurea de molid învăluie întregul glob la acea latitudine, îi dădu dreptate Marta. Lichenii noştri s-ar putea răspândi, în cele din urmă, prin toată pădurea.

– Şi care este absorbţia maximă estimată?

– Eleanor crede că probabil o sută de părţi la un milion.

– Sfinte Sisoe!

– Ştiu, e mult, dar ne gândim că nu se poate nicicum provoca o eră glaciară acum, pentru că putem oricând să dăm drumul la loc dioxidului de carbon în atmosferă dacă trebuie. Această absorbţie ne-ar duce cel mult la nivelul de dinainte de Revoluţia Industrială, astfel că modelele pe care le rulăm ne arată că va fi bine, indiferent dacă absorbţia se situează sau nu la sută la sută din estimare. Sau chiar şi dacă se captează mai mult.

– Nu ştiu cum de poţi să zici aşa ceva!

– Asta arată modelele noastre.

– Ai idee cât de repede va avea loc propagarea?

– Păi cam depinde de modul de distribuţie, în primul rând.

– Iisuse, Marta! Fac ruşii asta?

– Da. Preşedintele crede că e prea important ca să riscăm să luăm decizia împreună cu restul lumii. Democraţia ar putea să-i lase fără cea mai bună şansă de salvare, se pare că ar fi zis el. Acum cred că încălzirea globală este un dezastru mai mare pentru ei decât pentru oricine altcineva. La început au crezut că

o să-i încălzească mai tare şi o să fie bine pentru agricultură, acum însă modelele lor prevăd secetă şi frig mai puternic ca oricând, aşa că acum sunt supăraţi.

– Toată lumea e supărată, replică Frank.

– Da, dar Rusia chiar face ceva în această privinţă. Aşa că nu mai încerca să mă cumperi, Frank. O să ne descurcăm bine şi singuri. În contractul nostru sunt nişte componente de performanţă care arată bine.

Vilele sunt ieftine la Odesa, se abţinu Frank să zică.

– Noul centru l-a angajat pe Leo Mulhouse să conducă un biolaborator, spuse el.

– Aha. Bine aşa.

Nu voia să-i recunoască niciun merit. Orice-ai face tot un nenorocit rămâi, spunea tăcerea ei. În regulă. O să se descurce bine. Ne mai vedem, Frank.

– Pa, Marta.

Cum termină de vorbit, o sună pe Diane şi trebui să-i lase un mesaj, dar chiar la sfârşitul zilei îl sună ea înapoi. Îi povesti ce-i spusese Marta şi îşi dădu seama că Diane era la fel de surprinsă pe cât fusese el. Parte din el se bucura; însemna că şi ea fusese înşelată de Dmitri sau cel puţin nepusă la curent. Nu că ar fi vorbit ca o femeie trădată, desigur; de fapt vorbea ca şi cum ar fi crezut că s-ar putea să fie un lucru bun. „Dumnezeule!” făcu ea când terminară de schimbat impresii pe marginea situaţiei.

– Se complică lucrurile, nu-i aşa?

– Da, aşa e.

Vreo două zile mai târziu îi confirmă noutăţile lui Frank. Discutase cu Dmitri care spusese că da, distribuiau organisme modificate genetic care să absoarbă rapid dioxidul de carbon. Era doar un proiect pilot şi nu se aşteptau ca organismele să se răspândească în afara Siberiei. Nu voia să spună pe ce suprafaţă se distribuiseră OMG-urile, dar confirmă totuşi că unul dintre licheni fusese obţinut sub licenţă de la *Small Delivery Systems.*

– Fir-ar! exclamă Frank. Acolo e Yann. Chiar trebuie să-l aducem cumva la noi în echipă.

– Mă întreb dacă mai putem acum, zise Diane.

– Cred că încă mai vrea să se mute înapoi la San Diego. Nu că n-ar putea s-o facă de unul singur, dar poate că centrul de la Torrey Pines o să i se pară atrăgător.

– În funcţie de contract, se poate să câştige foarte puţin din munca lui pentru *Small Delivery.* Şi se poate ca nici să nu deţină

controlul asupra programului său de cercetare.

– Adevărat.

– Atunci să continuăm să-i facem oferta. Finanţare şi libertate la San Diego – se poate să accepte.

* * *

ÎNTRE TIMP, PRINTRE TOATE ACESTE LUCRURI, ştiinţa mergea înainte în maniera sa obişnuită, adică foarte lent.

Annei Quibler îi plăcea aşa. Ia o problemă, împarte-o în bucăţi (analizează), cuantifică ce bucăţi poţi, vezi dacă ceea ce ai aflat îţi sugerează ceva despre cauze şi efecte, apoi vezi dacă asta la rândul său sugerează ceva despre planuri pe termen lung şi lucruri tangibile de făcut. Nu credea în niciun fel de revoluţie şi avea încredere numai în aplicarea în masă a metodei ştiinţifice pentru a obţine rezultate în lumea reală. „Pas cu pas," obişnuia ea să zică echipei sale de bioinformatică sau celor din cercul de matematică de la şcoala lui Nick ori Consiliului Naţional pentru Ştiinţă şi spera că, atâta vreme cât haosul nu erupea la nivel mondial, aveau să ajungă în cele din urmă, pas cu pas, la o stare tolerabilă.

Mai existau, desigur, şi istericalele de operă ale „istoriei" menite să distragă atenţia populaţiei de la această metodă şi reuşitele sale din ce în ce mai mari. Războaiele şi politicienii, regimurile de stat poliţienesc şi insurgenţe teroriste, nedreptăţile crase şi cruzimile, permanentele molime şi foametea, pe scurt toată violenţa de masă şi intimidarea de clasă care caracterizau mai toate materialele ce umpleau cărţile de istorie; toate acestea erau suficient de adevărate, ba chiar prea adevărate, de netăgăduit şi totuşi nu reprezentau întreaga poveste. Dacă voiai să incluzi toate lucrurile importante care li se întâmplaseră oamenilor de-a lungul timpului, aceasta nu mai era istorie cu adevărat. Fiindcă pe lângă toată violenţa, pe sub radar, în interiorul coşmarului, se afla întotdeauna, neîntrerupt şi neregulat, dar încurajator, pulsul muncii pozitive, care, începând din secolul al şaptesprezecelea fusese adesea determinată sau susţinută de către ştiinţă. Permanente îmbunătăţiri ale sănătăţii şi creşteri ale longevităţii pentru procente din ce în ce mai mari ale populaţiei, asta se putea numi progres. Dacă reuşeau să păstreze ceea ce realizaseră şi să aducă pe toată lumea de pe glob la acea stare îmbunătăţită, atunci s-ar fi realizat cu adevărat progresul.

Anna era astfel progresistă numai într-o oarecare măsură,

aceea a evoluţiei şi nu a revoluţiei. Pentru ea, ştiinţa reprezenta mediul progresului, modul de producere al progresului, dacă înţelegea termenul; ştiinţa era atât metoda de analiză, cât şi planul de acţiune.

Acţiunea în sine era reprezentată de politică, fiind astfel o întoarcere în Zona Rea a istoriei, cu toate luptele şi războaiele sale. Acestea puteau fi însă definite ca un eşec al planului, ca înlocuirea planului cu un contraplan violent. Violenţa era exercitată împotriva planului, iar dacă violenţa era justificată drept necesară pentru a pune în practică un plan bun, rezultatele secundare şi terţiare erau, de regulă, atât de proaste încât se putea demonstra ulterior că justificarea nu era adevărată, planul însuşi fiind trădat de efectele negative ale implementării sale violente.

Progresul trebuia înfăptuit pe cale paşnică şi colectiv. Nu apărea pe calea violenţei. Trebuia realizat prin acţiuni pozitive. Scopurile pozitive cereau mijloace pozitive, niciodată invers.

Să fi fost oare adevărat acest lucru? Uneori dezgustul ei faţă de egoismul administraţiei pentru care lucra devenea atât de intens că s-ar fi bucurat foarte tare să vadă populaţia revoltându-se şi luând cu asalt Casa Albă, făcând-o bucăţi şi dând mobila proştilor îmbuibaţi care stricaseră deja restul guvernului. Furie violentă dacă nu acţiune violentă.

Date fiind aceste sentimente, o ocazie evidentă de acţiune constructivă fusese implicarea oamenilor de ştiinţă în campania prezidenţială. Îi era foarte greu să aprecieze dacă ideea SSEEP-ului fusese bună sau nu, dar, dacă intrase în horă, trebuia să joace şi se gândea că, acesta, în calitate de experiment, trebuia să producă nişte rezultate într-un fel sau altul. Cu excepţia cazului în care nu le producea din cauza unei proaste proiectări, rezultatele se pierdeau în zgomotul tuturor celorlalte lucruri care se petreceau. Ştiinţelor sociale, credea ea, trebuie să le fi fost tare greu să creeze experimente care să producă rezultate confirmabile.

Aşadar, rezultate ambigui în cel mai bun caz, însă tot merita încercat.

Implicarea ei în campania electorală era la a treia sau a patra mână, exact aşa cum îi plăcea şi probabil singura cale de a rămâne în legalitate. Putea, cu siguranţă, să discute cu Charlie despre lucrurile pe care le putea face Phil Chase în calitate de

candidat, dacă voia şi care l-ar fi ajutat să câştige. Sau să-i propună lui acţiuni pe care Phil le-ar fi putut iniţia, la care ei puteau să răspundă cum doreau, iar ea să se întoarcă la lucrurile pe care le făcea la FNS direct. Fie că făceau sau nu făceau ceva, era problema lor şi astfel ea nu lucra direct pentru un candidat.

Aceasta era în parte detaşarea unui om de ştiinţă faţă de acţiunea politică, care reprezenta realismul de a face ceea ce poţi. Oricum, prefera să-şi petreacă timpul respectiv lucrând în domeniul arheologiei marilor idei pierdute din politica ştiinţei federale. Reuşise deja să-l determine pe Charlie să-l convingă pe Phil să introducă un proiect de lege în Senat ca să resusciteze FCCSET-ul cu puteri sporite, sub pretextul că făcea parte din dintr-o „Reacţie Climaterică Planificată” sau RCP[91] mai amplă.

Acum descoperea rămăşiţele fosilizate ale diverselor programe externe de ajutor, axate pe proliferarea infrastructurii ştiinţifice, cum îi spunea ea. Unele dintre ele nu funcţionau pentru că le lipsea finanţarea, altele fuseseră oprite. Anna o convinse pe Diane să o însărcineze pe Laveta şi echipa ei cu menţinerea relaţiilor cu birourile de mediu ale ONU, pentru a face legătura dintre aceste proiecte şi sursele de finanţare.

– Hai să le finanţăm noi, dacă nu găsim pe nimeni, propuse Diane. Să alcătuim un grup care să dea calificative proiectelor şi să le acorde subvenţii.

– La care Frank ar zice că grupul ar trebui să se apuce de scris cereri de propunere.

Diane dădu aprobator din cap.

– Sigur că da.

FNS împărţea acum bani cu o viteză nemaivăzută. Ţinta bugetară de zece miliarde de dolari pe an, abia recent atinsă părea nimic pe lângă sumele acordate acum. Chiar dacă Congresul tot nu voia să finanţeze integral reparaţiile din Districtul Columbia, inundaţiile îi speriaseră destul de tare pe oamenii potriviţi aflaţi în comisiile potrivite ca să înceapă să finanţeze orice eforturi li s-ar fi părut mai capabile să prevină o soartă similară pentru alte state. Poate nu era decât faptul că politicienii doreau să pară oameni de stat când ar fi venit clipa cea mare, poate că doar reflectau asupra veştilor de acasă, poate că cele două partide se foloseau de tertipuri pentru a

[91] Joc de cuvinte în original, prescurtarea putând veni şi de la „resuscitare cardio-pulmonară”.

obţine avantaje în alegerile ce urmau. Indiferent de cauză, FNS avea un buget suplimentar în acest an fiscal de aproape douăzeci de miliarde de dolari, iar dacă putea găsi modalităţi bune de a-l cheltui, Congresul îşi oferea sprijinul.

– Au trecut prin iarnă şi s-au lămurit, zise Edgardo.

Anna continua să susţină că economia şi-ar fi permis dintotdeauna să plătească o asemenea lucrare publică – care nici măcar nu reprezenta cine ştie ce parte din totalul economiei – numai că trăiseră atâţia ani cu premiza unei economii de război, încât uitaseră ce mult produceau oamenii. Acum că era un pic redirecţionată, devenea clar câte resurse absorbise economia de război.

– Interesant, spuse Edgardo, privind-o atent.

Anna vorbea rareori despre politică.

– Mă întreb dacă se va corela cu economia carbonului. Adică noi am irosit surplusul de combustibil fosil pe războaie şi am pierdut şansa de a folosi un surplus unic pentru a construi o societate ştiinţifică utopică. Acum am pierdut ocazia şi suntem condamnaţi să ne luptăm ameninţaţi de un pericol extrem pentru o versiune mai mică şi cu malformaţii congenitale a unui *las' că merge şi-aşa.*

– Pas cu pas, insistă Anna. Până în 2500 oricum ar trebui să arate la fel.

Îi plăcea modul în care reuşea să-l facă pe Edgardo să râdă. Într-un fel era uşor. Nu trebuia decât să zici tare cel mai oribil lucru pe care ţi-l puteai închipui, că el striga de râs, cu lacrimile ţâşnindu-i din ochi. Iar ea trebuia să recunoască faptul că atitudinea lui avea ceva tonifiant. Bolborosea ca o fântână de acizi de tot felul de la oţet la acid clorhidric, ceea ce-ţi stârnea râsul. Odată ce vorbeai de rău, dispărea un anumit element care te chinuia, frica secretă de acest rău şi, probabil, superstiţia că, odată ce l-ai menţionat cu glas tare, erau şanse mai mari să se întâmple, ca în cazul lui Charlie cu bolile. Poate că era adevărat şi invers şi nimic din ceea ce spuneai cu glas tare nu se putea adeveri, din cauza principiului Pauli al excluderii sau cam aşa ceva. Aşa că acum făcea schimb de profeţii sumbre cu Edgardo, pentru a le dezamorsa şi a-l face să râdă.

Îţi era necesară o teorie a comediei negre ca să poţi trece cu bine prin zilele acelea, pentru că de alt fel nu prea mai era. Anna

lucră în fiecare minuţel al orelor petrecute la serviciu, până când îi sună ceasul şi-i aminti că era ora de plecat acasă. După care luă metroul spre casă, recunoscătoare că funcţiona din nou, utilizând acel timp cu îndârjire pentru a prelucra mape, aşa cum proceda înainte ca Fundaţia să treacă la modul de operare pe timp de criză. Continua munca adevărată. Acasă constată că Charlie fusese iarăşi implicat în campania lui Phil Chase, un proces inevitabil acum că mai era puţin şi se determina câştigătorul, iar toţi făceau tot ce puteau, astfel că el abia mai reuşea să se ocupe de Joe în timp ce vorbea la telefon şi nu-şi adusese aminte că trebuia să treacă pe la magazin. Drept pentru care Anna se duse ea cu maşina ca să se aprovizioneze cu mai mult decât putea să ducă, speriată iar de aspectul sărăcăcios al băcăniei lor, cea mai bună din zonă, dar golită ca toate celelalte de epidemia de făcut provizii care se abătuse asupra concetăţenilor ei de când cu valul de frig, dacă nu de când cu diluviul. Acumulatul de provizii nu era un lucru bun, semnifica pierderea încrederii în capacitatea sistemului de a pune la dispoziţie cele necesare în mod corespunzător. Chiar dacă iniţial se poate să fi existat un motiv raţional, acum însemna că de fiecare dată când se ducea la magazin părţi mari din rafturi erau goale, mai ales de acele produse necesare în caz de urgenţă care puteau fi ţinute acasă: hârtie igienică, apă îmbuteliată, făină, orez şi conserve. Oamenii le stocau ei la ei acasă în loc să lase magazinele să le stocheze. Încă mai aştepta momentul în care fiecare gospodărie şi-ar fi atins limita, astfel încât atunci când magazinele ar fi primit un nou transport de marfă aceasta să nu mai dispară imediat.

De asemenea, se părea că anumite alimente proaspete se găseau mai greu decât înainte de iarna cea lungă. Dar asta era o cu totul altă problemă.

Drept pentru care trebui să caute orice se putea folosi, să cumpere ingrediente cât pentru câteva mese, ceva care se putea pregăti rapid şi să dea fuga acasă, unde Charlie era tot la telefon, vociferând, în timp ce-l împăca pe Joe cu absenţa Annei. Pusese nişte apă la fiert, aşa că măcar avansaseră până acolo. Numai că Nick era deja cufundat în tema lui, iar Joe se plângea şi Charlie era prins în încercarea sa de a-l ajuta pe şeful său să fie ales preşedinte al Statelor Unite, după care lucrurile aveau să se liniştească. Aaaah!

Mă rog, era momentul să-l ia pe Joe în braţe şi să vadă dacă

nu voia s-o ajute să facă salată, în timp ce se consulta cu Nick pe teme de matematică. Totul avea să fie mai bine până în anul 2500.

Realiză, nu pentru prima oară, că la serviciu era o atmosferă mai liniştită şi relaxantă decât acasă. Sau mai degrabă că, oriunde s-ar fi aflat, i se părea mereu că era mai multă linişte în celălalt loc. Era oare normal? Şi dacă da, atunci ce însemna asta?

Înapoi la lucru, unde liniştea nu era din nou observabilă ca atare, proiectele de ameliorare a climei încă le ocupau marea parte a eforturilor. Captarea şi sechestrarea carbonului, surse de energie şi transport mai puţin poluante: fiecare domeniu în sine era masiv şi complex, iar corelarea lor reprezenta o sarcină mai dificilă decât puteau duce sistemele lor. Chiar dacă Frank înfiinţase un grup care să ruleze modele, care să studieze moduri de a-şi modela eforturile într-unul singur.

Până atunci continuau să lucreze pe propriile fronturi şi le dădeau raportul Dianei şi Lavetei. Bioinformatica se extindea cu o viteză uriaşă, deşi şi aici dădeau peste aceeaşi problemă ca în cazul climei: aveau cunoştinţele, dar nu le puteau aplica. Introducerea de ADN modificat în oameni vii se dovedea încă un obstacol enorm.

Pe frontul climatic, proiectul Atlanticului de Nord se punea deja în practică, drept pentru care nu mai aveau control asupra lui şi peste tot se loveau de o problemă de tip buturuga mică răstoarnă carul mare pe care Edgardo o numea *Sindromul Carului Prea Mare:* carul era prea mare ca să-l poată răsturna buturuga, indiferent de cât de tare ar fi fost aceasta. Încercară să cuantifice această impresie folosind modele matematice pentru a crea căi de distribuire de bani care să perturbe alte surse de fonduri, descoperind capital de risc, fonduri de pensii, bănci de investiţii, burse de valori, burse *futures.* Într-adevăr, dacă reuşeau să convingă pieţele să investească, ar fi avut acces la valoarea excedentară a economiei, redirecţionând-o către scopuri cu adevărat utile. Rămânea însă întrebarea dacă aceste eforturi duceau la descoperirea a ceva util în lumea reală.

– Profituri mari din răcirea globală, zise Edgardo.

– Perturbare. Annei îi plăcea cum suna cuvântul şi ideea în sine. E o reţea şi o perturbăm în moduri care stimulează armonia.

Credea că matematica folosită pentru descrierea

comportamentului acestui sistem era mai interesantă decât teoriile ce duceau mereu la teoria haosului. Nevoia ei de ordine o făcea să fie foarte interesată de teoria haosului, dar matematica în sine nu o atrăgea la fel de tare precum subiectul armoniei într-o reţea, care tindea să descrie stabilităţi, mai degrabă decât căderi. Era cumva mai ordonată.

– Ca moara[92], zisese Diane odată, uitându-se la o diagramă de pe ecranul lui Frank.

– Aş vrea eu, replicase Anna. Dacă ne-am putea băga degetele şi am transforma-o în ceva cu totul nou! Ceva mai simplu. Scăpăm de câteva complicaţii – asta era ceva tare la moară, când eram eu copil…

Adevărul însă era că reţelele întrepătrunse ale instituţiilor umane erau ţesute într-o plasă strânsă ce nu prea permitea simplificări. Erau ţintuiţi la pământ cu legături precum Guliver, de reguli şi reglementări. Numai violenţa perturbării originale – diluviul din Washington – le conferea flexibilitatea de care aveau parte, ea şi iarna cea grea. Dacă voiau mai mult, trebuiau să şi-o creeze siguri printr-o mulţime de mici acţiuni repetate de multe ori.

Drept pentru care îşi continuau munca, în mare parte neobservată şi neprezentată la ştiri. Singurele excepţii erau cele mai vizibile şi mai de amploare proiecte meteorologice. Pe acestea publicul le urmărea cu foarte multă atenţie şi reacţiona puternic. Majoritatea acestor proiecte propuse aveau susţinerea publicului larg. Chiar şi cele mai ostentative intervenţii, ca bacteriile sau lichenii modificaţi cu ajutorul bioingineriei se bucurau de sprijinul unei majorităţi mai mici, de circa şaizeci la sută. Oamenii erau gata să încerce diverse lucruri. Blocajele de trafic şi magazinele goale îi impresionau aşa cum nu o făcuseră ştirile despre furtuni îndepărtate.

Phil Chase constata şi el acest lucru în campanie. „Oamenii s-au săturat de deranjamente,” le zise el oamenilor săi. „Ascultaţi ce ne spun. Prea multe bătăi de cap atunci când se strică ceva. Încercaţi orice vă dă prin cap – zic ei – pentru a readuce nivelul serviciilor şi comodităţii de altădată.” În discursurile sale continua să zică ceea ce zicea Frank Delano Roosevelt în anii treizeci: „Soluţia se găseşte într-un program de experimentare curajoasă şi insistentă.”

---

[92] Joc cu o sfoară trecută pe după degete.

Annei îi plăcea să facă aşa ceva în calitate de om de ştiinţă. Proiectau, finanţau şi executau experimente. Crearea celor mai bine argumentate ştiinţific atitudini pentru un candidat ipotetic era doar unul dintre experimente. Poate avea să dea rezultate, poate nu, dar oricum aveau să tragă învăţăminte. Începu chiar să vadă ceea ce credea ea că sunt valuri create de perturbaţiile ei, ce se propagau în cascadă prin reţeaua globală de instituţii ştiinţifice, agenţii, companii, universităţi şi laboratoare – poliarhia ştiinţifică, de la oameni de ştiinţă la laboratoare, instituţii, corporaţii şi ţări. Trăgând de moară, împingând buturuga înaintea carului.

Se ducea la Frank să discute despre amplificarea acestor perturbaţii şi despre moduri în care noile proiecte ale lui puteau fi puse uneori în practică de reţeaua ştiinţifică deja existentă. Apoi se ducea la Charlie ca să discute despre cum ar fi trebuit să-şi poziţioneze Phil campania. Acesta făcuse din schimbarea climatică o problemă importantă – un risc calculat, desigur, dată fiind predilecţia americanilor spre negare, mai ales a problemelor cauzate de către ei. Preşedintele însuşi îndemna la negare ca un fel de virtute şi denunţa problema climatică drept un factor deprimant universal – ceea ce şi era – deşi nu mai încerca să pretindă că nu exista.

Phil Chase nu ezita să aducă subiectul în discuţie sau să propună abordarea sa. Charlie îi scria o parte din discursuri, îi dădea lui Roy informaţii şi idei şi discuta despre strategie în fiecare zi. Seara se uita împreună cu Anna la Phil care zicea chestii ca: „Schimbarea de climă este, evident, ceva real, iar produsele secundare ale economiei noastre au jucat un rol în încălzirea globală. Negând acest lucru, republicanii nu au făcut decât să agraveze problema, ducând la pierderea pentru urmaşii noştri a sute de specii conlocuitoare şi decenii de muncă. Acum a venit vremea să facem ceva în această privinţă, iar eu voi fi acela care o va face. Va trebui să muncim la asta, trebuie să devină parte a unui mare proiect naţional, punctul pe care se va concentra economia noastră. În acest sens, este de fapt o ocazie incredibilă pentru noi ramuri industriale. Ne aflăm aproape de o economie globală durabilă care să promoveze viaţa, întemeiată pe justiţie şi pe protejarea biosferei, mai degrabă decât pe exploatarea şi degradarea acesteia. Eu sunt gata să dau tonul în privinţa tratării acestei planete ca pe căminul nostru.”

Anna îşi dădea mereu seama când Phil spunea ceva scris de

Charlie, deoarece Charlie îşi ţinea răsuflarea cât timp vorbea Phil. „Măi să fie! Sunt nebun?” zicea el pe nerăsuflate după aceea. „Trebuie că sunt nebun! De ce are Phil încredere în mine? Mă sperie!”

Acesta era unul din lucrurile care îl ajutau pe Phil să-şi crească cota, poate chiar principalul factor. Ieşea mereu mai bine în sondaje atunci când ignora înţelepciunea politică de Washington. În calitatea sa de politician californian, tactica lui era mai mult sau puţin tradiţională, confirmată de fiecare succes obţinut, ca în cazul recent al impresionantului lor guvernator. Dă-i înainte, scumpete! Învăţăturile washingtoniene erau pentru fătălăi!

Astfel că acum, când era întrebat despre „Candidatul Om de Ştiinţă Virtual”, Phil afişa zâmbetul său superb. „În Europa, unui asemenea candidat i s-ar spune candidat din umbră. Eu îi văd pe cei care l-au inventat ca pe aliaţii noştri, pentru că, dacă judecaţi efectul votului dumneavoastră prin prisma criteriilor ştiinţifice, atunci nu-l veţi irosi niciodată pe o aripă desprinsă dintr-un partid care nu are nicio şansă în sistemul nostru de tip „învingătorul ia totul”. Votaţi pentru potenţialul câştigător care pare să aibă aceleaşi vederi ca ale voastre, iar în acest moment eu sunt omul dumneavoastră. Deci savantul e umbra mea.

Îi crescu iar cota. Annei i se părea că alegerile aveau să fie cu adevărat strânse, atât de strânse că abia dacă suporta gândul.

Edgardo era de aceeaşi părere.

– Aşa le place oamenilor. Balans înainte şi înapoi, încercând să obţii un echilibru perfect pentru ziua alegerilor. Derutează sondajele rămânând în interiorul marjei lor de eroare. Astfel ziua respectivă va aduce o surpriză. Un pic de dramă, aşa de amorul artei. Politica nu are nimic de-a face cu asta, viaţa şi moartea n-au nimic de-a face cu asta. Oamenilor le place o cursă frumoasă. Le plac micile surprize.

– S-ar putea să aibă parte de o mare surpriză de data aceasta, zise Anna.

– Nu le plac surprizele mari. Numai micile surprize sunt bune.

Lucrurile merseră înainte. Trecu vara, cu câteva săptămâni la rând de vreme atât de răcoroasă şi plăcută că schimbarea bruscă de climă începu să li se pară o binecuvântare. În acea vreme, câteva dintre programele FCCSET-ului fură puse în legătură şi, brusc, Departamentul pentru Energie trecu de partea lor – de-a dreptul deprimant –, iar ei se aflau pe urmele a ceea ce

părea să fie o pilă fotovoltaică cu adevărat puternică. Anterior, polimerii din pilele solare de plastic absorbeau numai lumina vizibilă, transformând circa şase la sută din energia soarelui în energie electrică; acum cercetătorii introduceau nanoparticule semiconductoare denumite puncte cuantice într-unul din straturi, ca să absoarbă lumina infraroşie, generând electricitate. Folosirea celor două straturi împreună ducea eficienţa la treizeci la sută, iar acum miticul sistem de pile întins pe o suprafaţă de şaisprezece kilometri pătraţi undeva în New Mexico care să le alimenteze toată ţara începea să semene a chestiune realizabilă.

Anna continuă cu cealaltă problemă la care lucra, simţindu-se încântată. Perturbarea reţelei! Moara, trece-ţi-o peste degete şi trage! Atunci când se ducea acasă, avea să fie în stare să-l asculte pe Charlie vorbind despre campanie fără ca să se mai neliniştească şi să o încerce iritarea de altădată, ştiind, în timp ce se uita la ştirile care se lăbărţau pe ecran ca o emisiune gigantică a lui Jerry Springer de care nu puteau scăpa, că sub asta se desfăşura o lucrare măreaţă.

* * *

LUCRAREA MĂREAŢĂ A ANNEI, însă, era un proces liniar, ce exista într-o lume cu câteva componente neliniare importante, care acţionau în tărâmuri diferite. Într-o dimineaţă, pe când se afla acasă cu Joe, Charlie fu sunat de Roy Anastophoulus.

– Roy!

– Charlie, stai jos?

– Nu stau jos, eu nu stau niciodată jos, n-aş avea nevoie să stau jos orice mi-ai spune!

– Asta s-o crezi tu! Charlie, e Wade Norton pe cealaltă linie şi o să-i fac legătura. Wade? Mă mai auzi?

O secundă sau două de întârziere din cauza legăturii prin satelit, după care Charlie îl auzi pe Wade din Antarctica:

– Te mai aud. Bună, Charlie, ce mai faci?

– Sunt bine, Wade, replică el, împotrivindu-se impusului de a vorbi mai tare ca să-l audă Wade la capătul lumii. Ce se petrece?

– Zbor pe deasupra Mării Ross şi mă uit la un aisberg tabular mare care tocmai s-a desprins de coastă. Mare, mare de tot. O să apară în curând la ştiri, dar am vrut să vă sun şi să vă zic. Stratul de Gheaţă din Vestul Antarcticii a început să se desprindă rău de tot.

– Oh, Doamne! Te uiţi la o bucată care s-a desprins?

– Da. E lungă cam de vreo o sută şaizeci de kilometri, zice

pilotul.

– Dumnezeule! Deci nivelul mării a crescut cu treizeci şi trei de centimetri?

– Exact, Charlie! Încercam să-i spun lui Roy.

– De-asta ţi-am zis să stai jos, interveni Roy.

– Ar fi bine să stau jos, recunoscu Charlie, simţindu-se uşor nesigur, ca, de exemplu, axa Pământului. Savanţii de-acolo au estimat cât de repede se va desprinde şi restul?

– Nu ştiu. Se întâmplă mai repede decât se aşteptau. Unii dintre ei fac pariuri, care variază de la un deceniu la un secol. Se pare că mâzga de sub gheaţă e de consistenţa pastei de dinţi. Permite gheţii să alunece, iar mareele o lovesc, plus că mai e şi un vulcan activ acolo jos.

– Rahat!

– Deci creşte nivelul mării? întrebă Roy, căutând confirmare.

– Da, răspunse Wade. Băieţi, eu trebuie să plec, voiam doar să spun cuiva. Mai vorbim curând.

Închise şi Charlie îi explică apoi situaţia lui Roy. Stratul de gheaţă gigantic se încălzea, se crăpa, aluneca de pe suportul subacvatic, plutind în derivă în bucăţi mari, dezlocuind mai multă apă decât atunci când era pe suport. Dacă se desprindea în întregime, nivelul mării ar fi crescut cu şapte metri. Un sfert din populaţia lumii afectată, capital uman şi natural în valoare probabilă de cincizeci de trilioane de dolari aflat în pericol. Estimare moderată.

Roy zise:

– Bine, Charlie. Înţeleg. Pare ceva care o să-l ajute pe Phil în campanie.

– Roy, te rog. Nu-i de glumit.

– Nu glumesc. Deşi râdea deja ca un nebun. Eu mă refer la rezolvarea problemei! Dacă Phil nu câştigă, ce crezi că se va întâmpla?

– Bine, bine. Rahat! Dumnezeule!

Tot ceea făcuseră Anna şi colegii săi pentru a reporni Curentul Golfului era nimic pe lângă această veste. Modificarea curenţilor, poate… dar nivelul mării?

– Creşte miza din ce în ce mai mult, nu-i aşa?

– Da, aşa e.

X
Primavera porteño

Kenzo verificase cifrele şi descoperise că manifestările meteorologice cu cel mai pronunţat caracter sezonier – temperatura, precipitaţiile, viteza vântului etc. – înregistrau variaţii de circa opt procente de la an la an. Acum toate acestea se terminaseră. Trecuseră de punctul critic, îl împinseseră peste limită la fel cum un copil alergând pe un balansoar trecea de axa acestuia şi undeva dincolo şi deasupra ei se ducea în jos pe scândura în cădere. Ei trecuseră deja de asta şi intrau în a doua iarnă a schimbării bruşte de climă.

Preşedintele anunţă în timpul campaniei că moştenise această problemă de la predecesorii săi democraţi, mai ales de la Bill Clinton, şi că numai pieţele libere şi o apărare naţională puternică se puteau lupta cu noua ameninţare, pe care el continua să o numească terorism climatic. „Nu ai cum să fii sigur că n-ai să te trezeşti într-o zi că te scuipă lumea. Nu e în regulă şi eu am de gând să fac ceva în această privinţă. Administraţia mea studiază problema şi primeşte recomandări de la savanţii noştri, iar eu sunt mândru să vă anunţ că, în timpul mandatului meu, Fundaţia Naţională pentru Ştiinţă a iniţiat această măreaţă operaţiune contrateroristă din Atlanticul de Nord, care, în curând, va reda Curentului Golfului curgerea sa de drept şi va demonstra că know-how-ul şi tehnologia americană se pot măsura cu orice.”

Vorbele lui dădeau bine, ca mai toate lucrurile pe care le făcea preşedintele. Acesta făcu o vizită de jumătate de oră la FNS şi ulterior apăru la ştiri alături de Diane Chang, de şefii de la NOAA şi EPA şi de consilierul său ştiinţific, Dr. Strengloft. Preşedintele era foarte apreciat pentru abordarea problemei climatice într-o manieră atât de puternică şi apropiată de piaţă, trecând peste capul oamenilor de ştiinţă şi al liberalilor şi obţinând o victorie pentru libertate şi industria sării. Anna şuieră ca un ceainic în timp ce se uita la ştirile de la televizor, Charlie aruncă cu dinozaurii lui Joe de calorifer. Preşedintelui îi crescu cota. Numai Diane rămase calmă. Zise: „Nu vă faceţi griji. Nu înseamnă decât că noi câştigăm. Toţi încearcă acum să se dea de partea noastră. Deci ştiinţa capătă ceva influenţă. În această situaţie Phil Chase demontă râzând afirmaţiile preşedintelui:

„Flota de sare este un proiect internaţional, coordonat de către ONU. Partea noastră de plată se face cu o alocare de fonduri de către Congres pe baza unui proiect de lege scris de mine. Preşedintele a încercat tot timpul să saboteze acest măreţ proiect. Zău aşa! Ştiţi cu toţii care candidat va lucra pentru protecţia mediului şi acela sunt eu, eu şi partidul meu. Să transformăm acest efort într-o mare petrecere. Putem să facem să le fie mai bine copiilor noştri şi asta ne va fi distracţia. Aşa a fost până acum, deci nu-i puteţi lăsa pe cei care induc frica şi promovează lăcomia să vă sperie şi să daţi bir cu fugiţii. Noua climă este o ocazie. Aveam nevoie de schimbare şi acum o vom face, pentru că suntem nevoiţi. Ce-ar putea fi mai convenabil?”

Cuvintele lui prinseră la oameni spre surprinderea, în particular, a cărturarilor (care în public ştiau totul) şi îi crescu şi lui Phil cota. Ieşea în sondaje umăr la umăr cu preşedintele şi se descurca foarte bine, mai ales în rândul generaţiei de după al doilea război mondial şi a copiilor acesteia, care reprezentau cele mai mari segmente de populaţie.

Echipa preşedintelui continua să transpună ceea ce dădea roade în cazul lui Chase în campania acestuia. Începură să declare că vremea rea era o ocazie economică de primă clasă. Noi afaceri, chiar ramuri economice noi aşteptau să fie create! Vremea rea nu era, evident, decât o altă ocazie pentru reforme susţinute de piaţă.

Totuşi, de vreme ce fusese ales cu ajutorul marilor companii petroliere şi al tuturor corporaţiilor transnaţionale şi făcuse mai multe decât orice alt preşedinte de dinaintea sa în vederea exploatării la zi a naţiunii şi transformării ei în groapă de gunoi, nu părea la fel de convingător ca Phil. Devenea greu să-i crezi afirmaţiile cum că mâna invizibilă a pieţei avea să rezolve totul, deoarece, aşa cum spunea Phil, mâna invizibilă nu achita niciodată nota de plată.

Drept pentru care campania electorală şchiopătă înainte cu falsitatea şi încetineala sa obositoare, şi – ce surpriză! – după ce trecu vara, cursa deveni din ce în ce mai strânsă, exact aşa cum şi-ar fi dorit mass-media în căutare de clienţi interesaţi. Lunile de vară fură pline de noi anomalii meteorologice şi evenimente extreme cât să-l ţină pe Phil în urmărire, aşa cum îi plăcea lui să zică.

Campania lui mergea bine, iar el o întreţinea cu evenimentele pe tot globul, inclusiv o întoarcere la Polul Nord la un an de la

anunţarea candidaturii. Era cumva o revenire la vremurile în care era Senatorul Lumii, dar el susţinea că efectele erau pozitive şi echipa sa nu putea decât să-l urmeze. „Trebuie să candidez ţinând seama de ce am făcut înainte, nu există altă cale. Sunt ceea ce sunt.” Începu să zică şi aceste cuvinte: „Sunt ceea ce sunt.”

„Şi asta e tot ceea ce sunt,” cânta Roy mereu când îl auzea spunându-le. „Sunt Popeye marinarul! Tuu, tuu!” Phil semăna în realitate în destule privinţe importante cu Popeye marinarul, iar personalul său începu să-i spună astfel.

Charlie trebui să recunoască faptul că de vreme ce problema climatică era una globală, o campanie în toată lumea era logică. Astfel, Phil, cariera şi campania deveneau un tot unitar. Între timp, preşedintele rămânea ferm naţionalist, la el era mereu vorba de America şi libertate în sus şi în jos, oricât de transnaţional şi de opresiv i-ar fi fost conţinutul luărilor de poziţie. Patriotismul ca xenofobie reprezenta unul lucrurile care-i atrăgea susţinători şi prindea la ei. Oamenii lui Phil însă aveau altă idee: Lumea era lume. Toţi făceau parte din ea.

O problemă neaşteptată pentru campania lui era aceea că şi „Candidatul Ştiinţific Virtual” se situa destul de sus în sondaje, până la cinci la sută în statele albastre, în ciuda faptului că el nu exista în realitate şi nu avea să apară pe buletinele de vot. Ceea ce, desigur, reprezenta o problemă pentru Phil. Marea parte a voturilor veneau din circumscripţia sa electorală, şi astfel se realiza fix dezastrul obişnuit, în care un al treilea partid submina fix partidul important care era cel mai aproape de vederile sale.

Phil apelă la Charlie în această problemă.

– Charlie, trebuie să vorbeşti cu nevastă-ta şi colegii ei de la FNS. Nu vreau să fiu subminat din greşeală de al treilea candidat din partea acestor oameni buni. Spune-le că orice şi-ar dori de la campania asta, eu sunt cea mai bună şansă pe care o au ca să-l obţină.

– Nu vreau să-i deprim chiar aşa de tare, replică Charlie impasibil, făcându-l pe Phil să chicotească, mâhnit, dar încântat.

Temerea lui că avea să piardă contactul cu oamenii adevăraţi din cauza candidaturii la preşedinţie (ţelul inconştient al multor preşedinţi de dinaintea lui) se dovedise nefondată până în prezent.

– Îţi mulţumesc pentru ironia ta tăioasă ca o sabie, zise el. Nu

sunt destui aceia care spun lucruri menite să mă dezumfle în aceste zile de final de campanie. Îmi eşti cu adevărat camarad şi facem parte dintr-o frăţie a găurii de vulpe[93]*, date fiind bombardamentele la care ne supune zilnic Fox. Să nu uităm însă să stăm de vorbă cu FNS-ul.*

Din câte-şi dădea Charlie seama, Phil încă se mai distra extrem de bine. Charlie chiar îi întrebă pe Anna şi pe Frank care erau planurile pentru experimentul cu candidat. Amândoi ridicară din umeri, spunându-i că nu-l mai puteau controla, că era ca un duh scăpat din lampă. La FNS discutară cu echipa de la SSEEP, care ştia deja de precedentele istorice şi de ramificaţiile negative ale oricărui succes parţial al campaniei lor ipotetice. Până la introducerea votului preferenţial, un al treilea partid nu putea decât să strice.

Frank îl căută pe Charlie.

– Se ocupă de problemă.

– Cum adică, ce înseamnă asta?

– Îşi aşteaptă clipa.

– Ahhhhh!

Clipa sosi pe la sfârşitul lui septembrie, când un uragan o coti spre nord în ultimul minut şi lovi zona New Jersey, New York, Long Island şi Connecticut şi, într-o mai mică măsură, şi restul statului New England. Acestea erau deja state albastre, unde însă şi SSEEP avea o cotă ridicată, astfel că, după ce trecu prima săptămână de situaţii de urgenţă şi inundaţiile se mai potoliră, se organiză o conferinţă SSEEP în care reprezentanţii a 167 de organizaţii ştiinţifice dezbătură ce era de făcut într-o manieră cât mai măsurabilă şi ştiinţifică posibil care, în acel caz, reprezenta o furtună perfectă de statistici, teoria haosului, sociologie, econometrie, psihologia maselor, ecologie, matematică, teoria sondajelor, istoriografie şi modelare climatică. La finalul acesteia se compuse o declaraţie, aprobată şi dată publicităţii, prin care se informa publicul de retragerea din toate campaniile a „Candidatului Ştiinţific Virtual” sugerându-se alegătorilor care se gândeau să-l voteze să ia în calcul acordarea votului lor lui Phil Chase în calitatea sa de „cea mai bună aproximare votabilă a candidatului ştiinţific” şi „cea mai bună alegere reală”. Se recomanda, de asemenea, şi sprijinul pentru votul preferenţial şi

[93] „Foxhole” în original – termen care desemnează adăposturile individuale pe câmpul de luptă.

metoda balotajului, care ar fi oferit viitorilor candidaţi ştiinţifici şansa de a câştiga reprezentare proporţională cu numărul de voturi obţinute, îmbunătăţind democraţia măsurată prin reprezentare.

Anunţul fu denunţat de către echipa preşedintelui ca o înţelegere secretă şi întinare crasă a purităţii ştiinţei printr-o coborâre nepotrivită şi neştiinţifică în politica partizană de cea mai joasă speţă. Candidatul ştiinţific remise imediat o replică detaliată la aceste acuzaţii sub forma tuturor calculelor sale şi a unei descrieri a metodelor analitice utilizate pentru a ajunge la concluziile la care ajunsese, inclusiv comparaţii punctuale ale diferitelor puncte din toate platformele, indicând că, în acel moment, Phil se afla mai aproape de ştiinţă decât preşedintele.

– Aşa crezi tu? îl întrebă Roy Anastophoulus pe Charlie la telefon. Adică, zău! Sper că asta o să ne fie de ajutor, dar cumva nu e decât unul din studiile alea ştiinţifice care cheltuie milioane şi fac eforturi uriaşe ca să dovedească faptul că cerul e albastru? Desigur, Phil are o abordare mai ştiinţifică, doar el candidează împotriva unui om aliniat cu entuziaştii ridicării la cer, oameni care se pregătesc să se ridice de la pământ şi să zboare în rai!

– Calmează-te, Roy, e de bine. E o chestiune de pus lucrurile cap la cap.

În public, Phil salută noul sprijin şi pe alegătorii care îl ofereau, promiţând să facă tot ce-i stătea în putere să adopte punctele din platforma ştiinţifică în a sa. „CHASE PROMITE SĂ VADĂ CE POATE FACE."

– Puneţi-mă la încercare, zise Phil. Cred că e logic, dată fiind situaţia. Preşedintele nu are să facă nimic. Anturajul lui format din oameni din industria petrolieră şi de armament va încerca să găsească o insulă pe undeva unde să poată fugi când au terminat de jefuit lumea. Ne vor lăsa pe noi cu ruinele şi ei îşi vor construi fortăreţe, acesta le-a fost planul bolnav tot timpul. Planul nostru este să construim o lume bună pentru copiii noştri, abordare cât se poate de ştiinţifică, dar numai dacă priviţi ştiinţa ca pe o modalitate de a fi împreună, un sistem etic şi nu doar o metodă de a vedea lumea. Ce subliniază acest sprijin politic este că ştiinţa în sine conţine un plan pentru a ne împăca cu lumea în care ne aflăm, un plan care vizează reducerea suferinţei umane şi creşterea calităţii vieţii pe Pământ pentru toţi oamenii. Cu alte cuvinte, ştiinţa e deja un fel de politică, iar eu sunt mândru să primesc aprobarea comunităţii ştiinţifice, deoarece ţelurile sale

respectă valorile dreptăţii şi corectitudinii despre care am fost cu toţii învăţaţi că reprezintă cele mai importante aspecte ale vieţii sociale şi guvernării. Aşadar, bun venit la bord şi vă sunt recunoscător pentru ajutor, pentru că sunt multe de făcut!

Astfel se încheie cea mai activă parte a primului Experiment de Ştiinţe Sociale în Politică Electivă. Avea să fie analizat foarte atent, iar studiile de continuare aveau să sugereze, probabil, noi experimente data viitoare. Comisia exista deja la Academia Naţională pentru Ştiinţe şi n-ar fi dat deloc bine dacă cineva din interiorul sau din afara Academiei ar fi încercat s-o desfiinţeze.

Diane, aspru criticată de către republicanii din Congres pentru că părea să fi folosit o agenţie federală pentru a susţine un candidat politic, se duse la audieri şi ridică din umeri.

– O să studiem problema, zise ea. Am finanţat un experiment aşa cum o facem de obicei.

– Aţi mai finanţa un asemenea experiment? întrebă senatorul Watson.

– Depinde de părerea oamenilor de ştiinţă, zise ea. Dacă i s-ar acorda un calificativ bun de către o comisie de oameni de ştiinţă, atunci s-ar lua în calcul.

Unul dintre senatorii democraţi din comisie atrase atenţia că nu era primul caz de agenţie federală implicată într-o campanie politică şi că, de fapt, la momentul respectiv erau chiar câteva care lucrau explicit şi direct în folosul campaniei preşedintelui, inclusiv Trezoreria sau Departamentul pentru Agricultură, pentru Educaţie şi pentru Comerţ, în timp ce FNS-ul finanţase un experiment care se întâmplase să prindă la public.

Dezbaterea din acea zi continuă aprinsă. Fundaţia Naţională pentru Ştiinţă tocmai intrase în politică şi războaie culturale. În cele din urmă, vârsta inocenţei sale luase sfârşit.

FRANK ŞI CU RUDRA CAKRIN CONTINUAU să-şi petreacă ultima oră a majorităţii serilor stând de vorbă afară în baraca lor. Discutau despre mâncare, despre evenimentele de peste zi, despre ce se afla în baraca lor, grădină şi natura realităţii. Conversaţiile se purtau în cea mai mare parte în engleză, la care Rudra continua să progreseze. Uneori îi dădea lui Frank câte o lecţie de tibetană.

Lui Rudra îi plăcea să stea afară. Lui Frank îi părea că nu stă prea bine cu sănătatea sau era slăbit de vârstă. De câte ori ieşeau, îi dădea braţul la curbe, iar o dată îl duse chiar cu un

scaun cu rotile ţinut în clădire sub casa scărilor. De câteva ori se plimbară cu maşina lui.

Într-o zi, se duseră cu maşina ca să-şi vadă viitoarea casă. Khembalii finalizaseră achiziţia terenului pe care îl găsiseră în Maryland, o proprietate în susul Potomacului care suferise stricăciuni mari de pe urma diluviului. O fermă din cel mai înalt punct al terenului fusese inundată până în tavan la parter, iar oamenii dintr-o barcă plină cu refugiaţi de la alte ferme spărseseră acoperişul ca să ajungă în pod. Padma şi Sucandra hotărâseră că clădirea putea fi readusă la stadiul de locuibilă şi, oricum, terenul merita luat, fiind astfel situat încât majoritatea khembalilor care lucrau în zona metropolitană să poată locui acolo.

Aşa că Frank ieşi cu maşina de pe George Washington Parkway pe Centură, cu un Rudra care se holba vioi de pe locul de lângă şofer vorbind în tibetană. Frank încerca să identifice ce cuvinte putea, dar nu înţelegea mare lucru din ele – malam, autostradă, sgan, deal, sdon-po, copac. Îi trecu prin minte ideea că poate asta era de fapt conversaţia, doi oameni care vorbeau în limbi diferite, în mare parte ca să se lămurească pe sine. Sau umplând cumva liniştea, cântând uuup, uuup.

Încercă să se împotrivească acestei teorii atât de Edgardoeşti, punând întrebări clare.

– Câţi ani ai?

– Optzeci şi unu.

– Unde te-ai născut?

– În apropiere de Drepung.

– Îţi aminteşti de vreuna din vieţile anterioare?

– Îmi amintesc multe dintre ele.

– Vieţi de dinainte de aceasta?

Rudra privi în jos la râu în timp de traversau Centura.

– Da.

– Neîntrerupte de morţi?

– Multe morţi.

– Da, dar eu întreb dacă sunt morţile tale.

Rudra ridică din umeri.

– Acesta nu pare să fie corpul în care obişnuiam să stau.

Ajunşi la fermă, Rudra insistă să urce încet până la punctul de maximă altitudine al terenului, o culme joasă la capătul de răsărit al proprietăţii, dincolo de ferma căzută în ruină.

Aruncară o privire de jur împrejur.

– Deci veţi transforma acest loc în noul vostru Khembalung.

– Acelaşi Khembalung, replică Rudra. Khembalung nu e un loc. Arătă cu mâna spre peisaj. Un nume pentru o cale.

Dădu din mână înainte ca un peşte, ca şi cum ar fi vrut să sugereze trecerea prin timp.

– O desfătare mobilă, sugeră Frank.

– Da. Milarepa a spus că Khembalungul se mută de la o epocă la alta. A zis că se va îndrepta spre nord. Până acum nu am înţeles ce a vrut să zică. Dar uite-l.

– Numai că Washingtonul nu e chiar aşa de la nord faţă de Khembalung.

– De la Khembalung mergi spre nord, o ţii tot aşa, peste acoperişul lumii şi cobori pe partea cealaltă. Şi ajungi aici!

Frank râse.

– Deci acesta este Khembalungul?

Rudra încuviinţă din cap. Rosti ceva în tibetană, dar nu-l înţelese.

– Ce e aia?

– Primul Khembalung a fost descoperit recent în nordul Munţilor Kunlun. Ruine identificate recent sub muntele din deşertul Takla Makan.

– Au găsit originalul? Cât de vechi era?

– Foarte vechi.

– Da, dar n-au zis măcar o dată?

Rudra se încruntă.

– Secolul al optulea după calendarul vostru?

– Uau! Pun pariu că ţi-ar plăcea să-l vezi.

Rudra dădu din cap.

– Pietre.

– Înţeleg. Asta îţi place mai tare. Arătă spre întinderea de iarbă şi noroi de sub privirile lor.

– Sigur. Mai vie. Viaţă vie.

– Adevărat. Deci, un mare traseu circular şi Shambala vine la noi.

– Bine zis.

Merseră încet spre malul fluviului, o fâşie lată de nămol ce se curba în jurul culmii şi apoi se îndrepta spre sud-est. Curba, se gândi Frank, putea să fi fost un încă un motiv pentru care terenul să fi fost scos la vânzare. Eroziunea naturală riverană ce aluneca precum un şarpe avea probabil să mănânce malul de nămol, după care iarba distrusă de deasupra lui. Probabil că un zid bine

plasat putea stabiliza malul în puncte critice.

– Va trebui să-l chem pe Generalul Wracke la petrecerea voastră de casă nouă, zise Frank când remarcă problema. El are să aibă sugestii pentru un zid.

– Iar diguri, bună idee.

Pe drumul de întoarcere spre maşină trecură pe sub un arboret, iar Frank îl lăsă pe Rudra sub unul dintre copaci ca să studieze rapid păduricea. Doi sicomori, un stejar cu adevărat gigantic şi chiar şi un pâlc de pini.

– Arată bine, îi zise lui Rudra când se întorcea mergând pe iarbă. Sunt copaci buni, ai putea construi în câţiva dintre ei.

– Ceva precum căsuţa ta din copac.

– Da, dar ai putea-o face aici. Mai mare şi situată mai jos.

– Bună idee.

O mulţime de vehicule subacvatice teleghidate străbăteau Atlanticul de Nord, transmiţând date despre starea Curentului Golfului oprit, care ajungeau rapid pe prima pagină a ziarelor. La sfârşitul lui septembrie, un uragan se abătu asupra Americii Centrale, aruncând o cantitate mare de ploaie în Pacific, ceea ce avea să crească salinitatea Curentului Golfului. Flota de sare care se reunea în ocean la vest de Irlanda era gata de pornire; între timp, cum nu se mai întâmpla nimic în Atlantic, ştirile îşi îndreptară atenţia spre sud, acolo unde Stratul de Gheaţă din Vestul Antarcticii continua să se desprindă în aisberguri mici şi dese la noua sa margine. Fragmentul cel mare plutea în derivă în Oceanul Antarctic; era un aisberg tabular mare cât Germania şi mai gros decât orice banchiză de până atunci, astfel încât provocase ridicarea nivelului mării cu mai bine de zece centimetri. Tuvalu se evacua, iar ramificaţiile acestui eveniment erau mult prea ample pentru a putea fi înţelese. În octombrie, ştirea se pierduse deja printre restul ştirilor negative. Creşterea nivelului mării – oh, Doamne! – dar ce se putea face?

Frank stătea într-o încăpere de la FNS împreună cu Kenzo şi Edgardo, studiind datele de la NOAA. Avea nişte idei de atenuare a creşterii nivelului mării. Numai că acum discuţia revenise la subiectul Proiectului Internaţional de Atenuare a Curentului Nord Atlantic. Datele de la vehiculele subacvatice teleghidate, balenele albe, navele şi balizele împrăştiate pe tot cuprinsul Atlanticului erau încurajatoare. Devenea vizibil, zicea Kenzo, că predicţiile unora conform cărora oprirea circulaţiei termosaline

avea să creeze reacţii negative pentru continuarea sa fusese corectă. Cum căldura Curentului Golfului nu mai ajungea la capătul îndepărtat al Atlanticului de Nord, se produsese o deplasare spre sud a circulaţiei Hadley în atmosferă; acest lucru însemna o deplasare spre sud a zonei de convergenţă intertropicale din Atlantic. În mod normal, zona de convergenţă era o zonă cu precipitaţii crescute, aşa că, odată cu această deplasare spre sud, cantitatea de ploaie se redusese la latitudinile medii unde obişnuia să cadă, astfel încât salinitatea masei acumulate la capătul de nord al opririi crescuse. Nici măcar calota de apă dulce de la nord de Islanda nu mai era la fel de dulce ca în primăvară.

Drept pentru care condiţiile erau numai bune; toate se aranjau frumos pentru intervenţia lor. Flota de petroliere VLCC cu bordaj simplu fusese încărcată la multele exploatări saline la zi şi porturi din Caraibe şi din Africa de Nord care fuseseră solicitate în acest sens şi aproape toate aceste vase se aflau la punctul de întâlnire. Flota se îndrepta spre nord intrând în formaţie, iar fotografiile de pe Internet erau greu de crezut, numărul mare de nave făcându-le să semene a artefacte produse de prelucrarea în Photoshop.

Începu apoi împrăştierea sării, după care fotografiile deveniră şi mai ciudate. Procesul era programat să dureze două săptămâni, ultima din octombrie şi prima din noiembrie, iar la jumătatea acestuia, cu trei zile înainte de alegerile prezidenţiale, Frank fu sunat de Diane.

– Vrei să mergi să vezi cu ochii tăi cum se pune sarea?

– Normal că vreau!

– E un loc liber pentru tine, dar va trebui să te mişti repede!

– Sunt gata acum.

– Bravo ţie! Ne întâlnim la Dulles la ora nouă.

Uuuuup! O călătorie în Nordul Atlanticului împreună cu Diane ca să vadă flota de sare!

Îşi aduse aminte de călătoria lor în Manhattan. De atunci petrecuseră, desigur, milioane de ore împreună, atât la lucru, cât şi la sală. Aşa că atunci când se aşezară pe scaune alăturate în avionul Icelandic Air şi Diane îşi lăsă capul pe umărul lui adormind înainte de decolare, i se păru ceva foarte normal ce făcea parte din restul interacţiunilor lor.

Coborâră deasupra Reykjavikului chiar înainte de ivirea

zorilor. Suprafaţa apei oceanului se întindea în jurul masei negre a Islandei ca un strat masiv de argint. Diane se trezise; la Washington aceasta era ora ei obişnuită de sculare, oricât de nepământeană i s-ar fi părut lui Frank, care obosise suficient de mult cât să-şi rezeme capul de al ei. Aceste mici intimităţi dispărură când scaunele se îndreptară la loc. Diane se aplecă peste Frank ca să se uite pe geam, iar el se dădu pe spate ca să o lase să se uite. Apoi aterizară şi ieşiră din avion ajungând în aeroport. Niciunul dintre ei nu avea bagaje predate la cală, aşa că, nu peste multă vreme, se alăturară unui grup de pasageri transportat către un elicopter mare. La bord, cu dopuri în urechi, se ridicară încet şi se îndreptară spre nord peste oceanul albastru şi gol.

Orizontul nordic deveni ceţos şi imediat pasagerii care stăteau la fereastră putură distinge petrolierele lungi şi înguste, cu proporţii de barje de pe Mississippi, dar imense prin comparaţie. Flota se mişca precum un convoi, iar în timp ce zburau spre nord şi coborau uşor, observară la un moment dat petrolierele presărate pe suprafaţa oceanului cât vedeai cu ochii în toate direcţiile, răspândite ca fragmentele de pilitură de fier într-un câmp magnetic, arătând cu toatele nordul. Şi mai jos: siringi negre, aliniate în rânduri pe o masă albastră, gata să facă „injecţii lungi de ţiţei curat”.

Coborâră şi mai mult, către un helipad de pe un petrolier numit *Hugo Chavez,* un ULCC cu o punte pupa gigantică. De la această înălţime, navele din jurul lor păreau mai lungi ca oricând, toate lăsând brazde albe care produceau hulă dinspre nord, ce părea minoră în comparaţie cu navele, dar începu să devină din ce în ce mai mare pe măsură ce coborau. Deasupra helipadului de pe *Hugo Chavez,* deveni clar că armada sării tăia de fapt valuri înalte printr-un vânt aspru, aproape de furtună. Privind în direcţia soarelui, scena se transforma într-una alb-negru, asemeni unuia din momentele de clarobscur din „Victory At Sea”[94].

Când ieşiră din elicopter, vântul le suflă cu putere hainele şi îi împinse de la spate în sus pe scări către cabina de control a punţii. Acolo, o mulţime de vizitatori mai numeroasă decât echipajul navei avea o vedere bună asupra unei suprafeţe mari

---

[94] Documentar TV despre luptele navale din al doilea război mondial.

din ocean, unde se înghesuiau vasele imense care cărau sare.

Când îţi întorceai privirea de la soare, oceanul era de cobalt, un albastru adriatic profund şi pur, fără nicio urmă din negreala care se scursese în mod misterios în ambele oceane polare.

Hugo Chavez privit de pe puntea de comandă semăna cu un portavion căruia îi fusese scoasă puntea de aterizare. Duneta era înaltă, dar reprezenta numai o mică parte din toată nava, iar teuga părea să se afle la peste un kilometru şi şase sute de metri depărtare. Distanţa dintre ele era întreruptă de o instalaţie ce semăna a macara de încărcare, care lui Frank îi amintea de aspersoarele gigantice pe care le vedeai în valea centrală a Californiei. Sarea din cală era aspirată în acest dispozitiv, după care împrăştiată în jeturi puternice de culoare albă, de vreo două sute de metri pe ambele părţi. Bolovanii de sare fuseseră măcinaţi la dimensiuni ce variau de la sarea de masă şi sarea gemă până la mărimea unei mingi de bowling, dar, cum provenea în cea mai mare parte din exploatări la zi, sarea era cristalină şi destul de fină. În cală arăta ca un pietriş şi nisip alb murdar. În aer semăna a apă murdară sau zloată, ce se arcuia şi se împrăştia într-o brazdă largă. Ca urmare a sării împrăştiate, siajului navelor şi petelor albe de spumă, albastrul profund al suprafeţei oceanului era marmorat cât vedeai cu ochii. Privind de la pupa, în direcţia soarelui, acesta se transforma în argintiu pe alb de plumb şi cositor şi plumburiu.

Diane urmărea scena cu nasul aproape lipit de sticlă, îmbrăcată într-o geacă grea şi albastră cu gluga trasă bine peste cap. Îi zâmbi lui Frank.

– Poţi să simţi mirosul sării.

– Oceanul miroase mereu aşa.

– Astăzi pare să miroasă şi mai puternic.

– Se poate.

Ea crescuse la San Francisco, îşi aminti el.

– Trebuie că miroase ca acasă.

Diane încuviinţă fericită din cap.

Îşi urmară gazdele urcând pe o scară de metal către secţiunea superioară a punţii, o cameră cu ferestre pe toate părţile din care se vedea afară ca dintr-un turn de control de pe aeroport. Această cameră era motivul pentru care *Hugo Chavez* fusese desemnat navă pentru vizitatori, iar acum încăperea mare cu pereţi de sticlă era plină ochi de tot felul de demnitari şi oficiali. De aici se puteau vedea cel mai bine lungile nave pe

toate părţile, până la linia orizontului, unde din ele mai rămâneau vizibile doar prova şi pupa sau jeturile albe de sare. Fiecare vas arunca două jeturi lungi de sare curbate de la prova, ca nişte balene, iar fiecare element era repetat atât de simetric încât arătau ca dintr-o lume a lui M.C. Escher.

Petrolierele care-l flancau pe al lor păreau mai aproape decât în realitate datorită mărimii lor. Erau complet stabile în hula lungă. Aerul din jurul navelor era plin de o ceaţă albă care cobora din siajul acestora cale de un kilometru înainte de a se scufunda. Diane îi arătă că gazele de eşapament de la motorină rămâneau în aer, în timp ce ceaţa provocată de sare nu.

– Arată aşa de murdare! Mă întreb dacă ne vom putea întoarce la pânze într-o bună zi şi să facem ca orice merge pe mare să se deplaseze încet.

– Costuri cu forţa de muncă, comentă Frank. Nesiguranţă. Poate chiar pericol.

– Ar fi oare pânzele mai periculoase? Pun pariu că le poţi face mari şi solide astfel încât să nu fie mai periculoase decât astea.

– Astea au fost considerate destul de periculoase.

– Nu prea aud de accidente, cu toate că ele ies cu miile pe mare tot timpul.

Se mutară de la un grup de ferestre mari la altul, admirând priveliştea.

– Parc-am fi în Valea San Joaquin, zise Frank. Acolo sunt nişte instalaţii de irigat uriaşe care se învârt stropind în jurul lor.

Diane încuviinţă din cap.

– Mă întreb dacă o să funcţioneze această soluţie.

– Şi eu. Dacă nu…

– Ştiu. Are să fie greu să convingi lumea să încerce altceva.

– Adevărat.

Dădură ocol punţii iar şi iar. Toată lumea proceda la fel, mişcându-se ca la orice altă petrecere. Cer albastru, ocean albastru, linia orizontului marcată de mici văluşoare, ca un model de tapet, apoi flota, fiecare navă înconjurată de un nor de ceaţă albă aruncată de vânt ca o aură. Frank şi cu Diane îl apucară fiecare pe celălalt de umăr ca să-şi arate câte ceva, aşa cum făceau şi la Optimodal. O pasăre; o înotătoare în zare.

Atunci, în încăpere intră un alt grup şi în curând fu dus la Diane: Secretarul General al ONU, Ministrul Mediului din Germania, care era şeful Partidului Ecologist al ţării şi prieten cu Diane de demult şi, nu în ultimul rând, Primul Ministru al Marii

Britanii, care adoptase un comportament de Winston Churchill pe durata iernii grele, iar acum dădea mâna cu Diane zicându-i: „Deci acesta e chipul care a lansat o mie de nave”[95], cu aer de om foarte mulţumit de sine. Frank nu-şi dădea seama dacă Diane pricepuse aluzia; ea zâmbea deja, distrasă de prezentarea celorlalţi din grup. Făcură cu toţii conversaţie în timp ce dădeau ocol încăperii şi, după o vreme, Diane şi cu Frank se găsiră unul lângă altul într-un cerc mare ascultându-i pe ceilalţi, cu braţele atingându-li-se uşor.

După încă o oră, în timpul căreia nu se schimbă nimic, mai puţin poziţia soarelui spre vest, se anunţă că era ora de plecat; nu se dorea îndepărtarea elicopterelor prea mult de Reykjavik şi mai erau şi alţi vizitatori care-şi aşteptau rândul în Islanda; adevărul e că văzuseră ce era de văzut. Echipajul navei *Hugo Chavez* opri extraordinara împrăştiere de sare, iar ei coborâră cu curaj prin rafala de gheaţă a vântului, întorcându-se la elicopter. Acesta porni, urcând din ce în ce mai sus. Din nou, uimitoarea priveliştea a o mie de petroliere pe foaia strălucitoare de metal de sub ele, o privelişte nemaivăzută: prima acţiune importantă de inginerie planetară întreprinsă vreodată, şi, Dumnezeule, chiar aşa şi arăta!

Apoi pilotul elicopterului urcă din ce în ce mai sus, până când văzură o întindere mult mai mare de ocean, cu apă cale de sute de kilometri în toate direcţiile, toate goale, cu excepţia coloanei acum minuscule de vase, ce arăta ca un şir de jucării. Apoi furnici. Putea oare ceva întreprins de oameni să schimbe situaţia în bine într-o lume atât de vastă?

Diane aşa credea.

– Ar trebui să sărbătorim zise ea, schiţând zâmbetul ei uşor. Vrei să mergem la restaurant când ne întoarcem?

– Sigur. Ar fi grozav.

* * *

ÎN ZIUA ALEGERILOR, IARNA SE ÎNTOARSE în forţă la Washington. Era gheaţă peste tot, pe alocuri chiar polei, astfel încât totul părea să se fi congelat într-o stare de lentoare, iar maşinile începuseră brusc să zboare precum pucurile de hochei, alunecând maiestuos şi demn pe drum până când se loveau de ceva. Sirenele clipeau încolo şi încoace, delimitând în copaci

---

[95] Expresie care îşi are originea în piesa „Tragica istorie a doctorului Faust” a dramaturgului englez Christopher Marlowe. Chipul menţionat aici este al Elenei din Troia.

spaţiul oraşului, altfel invizibil. Din nou se procedă la scăderi de tensiune programate şi fumul de foc de lemne dintr-un milion de focuri din şeminee se înălţă alături de fumul de motorină al unui milion de generatoare, cu firele cenuşii şi maronii ţesându-se în vântul de nord-vest.

Secţiile de votare se deschiseseră, iar alegătorii se aşezară la coadă înfofoliţi în cele mai bune haine de iarnă – mai bune decât cele din anul anterior. Subiectul zilei deveni povestea impactului frigului asupra votului şi întrebarea despre care adepţi ai cărui partid aveau să-i reziste mai bine şi care aveau beneficieze mai mult de pe urma acestui vestitor clar al încă unei ierni lungi. Primele sondaje la ieşirea de la urne evidenţiară o cursă strânsă şi, cum nimeni nu mai credea în sondajele de la ieşirea de la urne, se putea întâmpla orice. Ca de Crăciun.

Era de fapt o sărbătoare budistă, a lui Dorje Totrengtsel. Pentru a marca ziua şi a oficia o ceremonie de inaugurare a noului lor cămin de la ţară, khembalii programaseră o petrecere mare.

Se poate ca unii dintre cei invitaţi să nu fi reuşit să ajungă din cauza complicaţiilor meteorologice sau politice, dar vreo două sute tot ajunseră. Se adunară formând o mulţime mare sub un cort mare deschis în părţi, ridicat lângă vechea clădire a fermei, încă goală şi nerenovată.

Familiei Quibler îi trebui mai bine de o oră ca să ajungă la fermă cu Charlie la volanului break-ului lor Volvo care se mişca încet, iar Anna în spate cu băieţii. Joe declamă un monolog lung pe tema priveliştii înzăpezite şi a nemulţumirii sale că nu se opreau să o cerceteze. „Uite! Opreşte! Uite! Opreşte! Opreşte maşina!”

Când ajunseră la fermă, constatară că Frank tocmai ajungea şi el acolo. Parcară lângă monovolumul lui şi făcură o plimbare în jurul fermei.

Drepung şi cu Rudra erau afară în spate, pe peluza înzăpezită, cu aburi ieşindu-le din gură şi nas. Dădeau cu piciorul în zăpada nouă aşternută pe iarbă creând modele de un verde îngheţat. În centrul acelei mandale improvizate se afla un om de zăpadă amorf, cu o mască de demon pe cap, rânjind ca un maniac în vânt. În faţa lui era un bloc de zăpadă mai jos, ca piatra de altar de la Stonehenge. În vârful acestei mase fuseseră puse unul peste altul câteva din cuburile de construit ale lui Joe, formând două turnuri mici. Două roşii, apoi verde, două roşii şi apoi

galben.

Cei doi le făcură veseli cu mâna membrilor familiei Quibler când îi văzură. Arătară spre ceea ce construiseră şi-l urmăriră plini de încântare pe Joe care, în costumul lui gros de zăpadă şi bocanci, se rostogoli înaintea celorlalţi ca să o studieze. Îl ridicară între ei că să vadă mai bine cele două turnuri făcute din cuburile lui. Joe dădu din reflex cu piciorul în grămezi, iar Rudra şi cu Drepung râseră şi-l legănară înainte şi înapoi, ţinându-l fiecare cu ambele mâini de câte un pumn înmănuşat pe copil. Când reuşi să dărâme cu piciorul unul dintre turnuri, îl puseră jos cu multe felicitări. „Ooooh! Karmapa!”

Frank intră să vadă ce mai era cu prânzul şi ieşi cu două pahare de hârtie cu cidru fiert cu mirodenii, care, afirmă el, nu conţinea unt de iac. Îi dădu unul Annei, care îl cuprinse recunoscătoare în mâini. Charlie adulmecă aburul ce ieşea din pahar şi intră să-şi ia şi el unul. Rămase înăuntru o vreme să stea de vorbă cu Sridar, vechiul lui partener de lobby, care îi luase pe khembali de clienţi în anul anterior şi îi reprezenta acum în Congres şi în faţa altor puteri din capitală, cu oarecare succes şi mult amuzament. Făcură schimb de impresii obişnuite pe tema alegerilor, dând dezaprobator din cap în încercarea de a se preface că nu-şi făceau prea mari speranţe.

Când ieşi din nou afară, Charlie simţi iar cât era ziua de friguroasă. Anna se ghemui lângă el, aproape tremurând în ciuda paltonului ei mare. Pe khembali şi pe Joe nu părea să-i deranjeze. Acum se plimbau într-un soi de marş în jurul siluetei de zăpadă, cu o incantaţie fără sens, un şir de silabe urmat de un „HA” puternic repetat. Joe mergea cu paşi apăsaţi, afundându-se în zăpadă la fel de mult ca Drepung, cu ochii strălucindu-i de sub glugă şi obrajii de un roşu aprins.

– Se încălzeşte prea tare în costum, zise Charlie.

– Nu şi-l poate scoate.

– Cred că nu.

– Se distrează, remarcă Frank.

– Da.

– Trebuie că Joe e greu dacă se afundă în zăpadă.

– Da, zise Charlie. Parc-ar fi de plumb.

Frank îl văzu pe Nick cum stătea deoparte şi îl strigă.

– Hei, Nick, vrei să mergem în josul fluviului să vedem dacă sunt castori?

– Sigur că da!

Coborâră pe peluză discutând despre animale.

Rudra stătea acum pe loc, cu faţa spre Joe. Joe se opri ridicându-şi privirea, surprins că se opriseră din mărşăluit. „Ho,” făcu el.

Rudra se apleca şi îl frecă delicat pe Joe pe faţă cu un pumn de zăpadă. Joe bolborosi şi apoi scutură capul ca un câine.

– Ce face? vru să ştie Anna.

– Îl ajută, îi răspunse Charlie, ţinând-o de braţ.

– Cum adică îl ajută? Asta nu-l ajută!

– Nu-i face rău. Face parte din mica lor ceremonie.

– Păi nu e în regulă!

– Lasă-i în pace, zise Charlie. Pe Joe nu-l deranjează, vezi?

– Dar ce fac?

– O mică ceremonie de-a lor.

– De ce?

– Ştii tu, poate că încearcă să-i scadă temperatura.

– Oh, zău aşa!

– Zău aşa tu! Lasă-i s-o facă. Lui Joe îi place, iar ei cred că-i sunt de ajutor.

Anna îi aruncă o privire fioroasă.

– N-o să reuşească decât să-i provoace o răceală.

– Ştii foarte bine că faptul că ţi-e frig nu are nimic de-a face cu răcitul. Ce basm de babe!

– Basmele babelor conţin, de regulă, observaţii reale, isteţule! Atunci când ţi-e frig, sistemul tău imun e suprimat, aşa că dacă se întâmplă să fie vreun virus prin preajmă, ai mai multe şanse să-l iei, aşa că chiar există o legătură.

– Dar lui nu-i e prea frig. Lasă-i în pace. Se distrează.

Numai că în acel moment Joe ţipă a protest rapid. Rudra şi Drepung se uitau la el uimiţi, după care Drepung îl apucă pe Joe de umăr întorcându-l cu faţa la omul de zăpadă. La vederea măştii, Joe amuţi. Îşi lasă capul într-o parte, se încruntă mânios la omul de zăpadă, întorcându-i măştii uităturile urâte, căci nicio bucată de lemn nu avea să se încrunte mai mânios decât el.

Îndreptându-se de spate lângă el, Rudra arătă înspre masca de demon, apoi în sus la norii joşi. Brusc se răsuci înainte ca tras în sus cu tirbuşonul, aruncându-se în sus şi-n jos până când ajunse să se uite în sus la cer. Strigă: „Dei tugsla ydon ysol! Ton pa, gye ba! Ton pa, gye ba!”

Surprins, Joe îşi ridică privirea spre Rudra atât de repede că pică în fund. Rudra se aplecă asupra lui, strigând: „Gye ba!” cu o

ferocitate bruscă. Joe se îndepărtă împiedicat, apoi sări în sus şi se rostogoli în jos pe panta peluzei cât putu de repede.

– Hei! strigă Anna.

Charlie o apucă iar de braţ.

– Lasă-i în pace!

– Ce vrei să spui? Joe!

Se eliberă cu un spasm rapid şi o luă la fugă prin zăpadă. „Joe! Joe!”

Joe, care încă alerga spre fluviu, nu părea s-o audă. Apoi se împiedică şi căzu fix pe burtă, alunecând cu mâinile şi picioarele desfăcute şi lăsând în urmă un înger de zăpadă lung. Anna ajunse la el şi alunecă încercând să se oprească. Căzu şi ea, după care veni Drepung care-i ajută să se ridice, zicând: „Scuze, scuze, scuze.”

Rudra stătea lângă omul de zăpadă, legănându-se şi zgâlţâindu-se. Se duse împleticit la el, îi scoase masca de demon şi o aruncă pe jos, sărind cu picioarele pe ea. „HA! TON PA! HA! GYE BA! HAAAAAA!”

Auzind acestea, Joe se puse pe plâns, lovind zăpada şi braţele întinse ale Annei. Drepung îndrăzni să-l atingă uşor pe umăr. Joe îşi îngropă capul în îmbrăţişarea caldă a Annei. Rudra, care acum stătea pe pământ lângă masca turtită, se uita la ei şi-i făcu cu mâna când acesta privi peste umărul Annei. Joe clipea cu lacrimi mari curgându-i pe obraji, tremurând în timp ce se potolea. Pentru multă vreme Joe şi cu Rudra se uitară unul la celălalt cu ochi goi.

Charlie se duse să-l ajute pe bătrân să se ridice în picioare. Atât Rudra, cât şi Drepung păreau mulţumiţi, relaxaţi şi gata să treacă la alte treburi. La vederea acestui lucru, Charlie se simţi şi el cuprins de un fel de linişte. Coborî alături de Rudra, încadrându-i pe Joe şi pe Anna, îi luă mânuţele înmănuşate şi pline de zăpadă ale lui Joe şi i le strânse. Joe aruncă o privire în jur spre fermă şi cortul ce se umplea cu invitaţi şi la zăpada care cădea peste fluviu. Charlie îl bătu pe Drepung pe umăr, apucându-l uşor de el.

– Ce e? întrebă Anna.

– Nimic. Nimic. Să mergem să vedem ce au de mâncare, bine?

* * *

MAI ÎNCOLO ÎN DUPĂ-AMIAZA ACEEA, când petrecerea khembali era pe sfârşite şi aflaseră totul despre călătoria la flota de sare, familia Quibler îl întrebă pe Frank dacă nu voia să vină

la cină să se uite împreună la rezultatele alegerilor.

– Mulţumesc, zise el, dar mă duc la cină cu Diane.

– Oh, înţeleg.

– Poate pot să trec după aceea, să vedem rezultatele date mai târziu.

– Da, sigur.

Frank se duse la monovolumul lui şi-l conduse cu atenţie înapoi la casa khembali din Arlington. În baraca rece din grădină se schimbă încercând să se gândească la ce ar arăta bine. Ieşea la cină cu şefa lui, care nu avea să-i mai fie şefă prea multă vreme, astfel încât ar fi putut apărea tot felul de posibilităţi ipotetice. Era interesant, oricât de încurcat s-ar fi simţit când se gândea la Caroline.

Atunci una dintre fetele de la bucătărie îl strigă din pragul uşii: telefon. Intră în casă şi ridică receptorul cu teamă.

– Alo?

– Frank, tu eşti?

– Da. Caroline?

– Da.

– Toate bune?

– Nu, nu-s deloc bune. Trebuie să te văd. Acum.

– Păi am ceva treabă, îmi pare rău…

– Frank, te rog! Cred că a aflat că i-am luat discul. Aşa că n-am mult timp. Trebuie să pun în aplicare Planul B, ori de nu… Am nevoie de ajutorul tău.

– Îl părăseşti?

– Da! Asta îţi spuneam. Am plecat deja. E un fapt împlinit. Am însă nevoie de ajutor ca să dispar şi tu eşti singurul în care am încredere.

Vocea i se schimbă la final şi Frank înţelese că-i era frică. Nu mai auzise un asemenea ton la ea şi nu-l recunoscuse.

Apucă strâns receptorul.

– Unde eşti?

– Pe Chevy Chase. Ne vedem la copacul tău.

– Bine. O să-mi ia cam jumătate de oră. Poate mai mult cu gheaţa de pe drum.

– Bine. Bine. Mulţumesc. Te iubesc, Frank.

Închise.

Frank scoase un geamăt. Se uită fix la receptorul telefonului ambasadei din mâna lui. „Rahat!” făcu el. Cineva atât de curajos şi competent ca ea să se teamă… „Şi eu te iubesc,” şopti el.

Stomacul i se strânsese ca o minge de baseball. Ce avea să facă soţul ăla al ei? Ridică receptorul şi o sună pe Diane pe mobil.

– Alo, Diane? Sunt Frank. Uite ce e, îmi pare rău, dar a intervenit ceva şi trebuie să dau o mână de ajutor, e o urgenţă. Aşa că trebuie, adică se poate s-o lăsăm pe altă dată şi să ne vedem la cină mâine sau când poţi tu?

O pauză foarte scurtă.

– Desigur. Nicio problemă.

– Mulţumesc. Chiar îmi pare rău. Uite s-a…

Nu se gândise la nimic, greşeală prostească şi avea de gând să zică „întâmplat ceva la ambasadă” când ea auzi pauza şi-l întrerupse:

– Nu, e în regulă, nu-ţi face probleme. O să mergem altă dată.

– Mulţumesc, Diane. Îţi sunt recunoscător. Mâine ar fi bine?

– Nu, mâine nu, vine fiica mea. Uite, oh, stai, nu-mi văd calendarul. Ştii ce, hai să zicem că o să fie în curând.

– Bine, în curând. Mulţumesc. Îmi pare rău.

– Nicio problemă.

Finalul convorbirii. Puse receptorul jos şi rămase pe loc.

– Oh, la naiba!

Se duse cu maşina pe Van Ness, parcă într-unul din vechile lui locuri de pe Brandywine şi o luă pe jos spre răsărit prin pădure. Se apropia încet de copacul lui, dinspre rămăşiţele Ross Drive. Nu văzu pe nimeni. Ea apăru din spatele unui stejar gros dintre zona 22 şi copacul său. Se duse la ea şi se îmbrăţişară cu putere, fiecare agăţându-se strâns de celălalt.

Caroline se trase înapoi şi se uită la el. Chiar şi pe întuneric văzu că nasul îi era roşu, iar ochii mărginiţi de un contur roşietic.

Se smiorcăi şi dădu din cap.

– Scuză-mă, a fost o zi foarte proastă.

Îi întinse alte CD-uri în plicuri de hârtie.

– Poftim. Încă ceva din porcăria lor. E o nouă agenţie supersecretă care face legătura între Securitatea Internă şi Departamentul pentru Apărare. O altă ramură de sprijin strategic.

Frank luă discurile şi se puse în buzunarul de la geacă.

– Ce s-a întâmplat?

– Ne-am certat. Ne certam des, dar de data asta a fost… nu ştiu. Rău. Înspăimântător. M-am săturat să mă simt aşa. Serios, îmi face rău statul în preajma lui. Mă duce mintea la mai mult.

Nu mai suport.

– N-a descoperit ceva?

– N-a zis nimic direct, dar cred că da. Nu ştiu. Dacă a descoperit că am luat programul pentru alegeri…

Tremură la acest gând. Apoi:

– Aşa s-ar putea explica unele lucruri. Adică mi-a pus din nou cipuri, de când ne-am văzut ultima oară. Noi tipuri despre care credea că nu ştiu. Astea sar pe tine. După ce le-am găsit, le-am lăsat pe mine până azi dimineaţă, când le-am scos şi am folosit codul lui să pun pe disc ce informaţii puteam despre această agenţie supersecretă. Nu ştiu cât de relevante or să fie pentru alţii. După care am plecat.

– Eşti sigură că ai găsit toate cipurile?

– Da. Ticălosul! E aşa de… Spionează, spionează şi iar spionează.

– Poţi ştii sigur că ai aflat tot ce face?

– Da, am rulat toate diagnosticele şi am văzut ce informaţii avea despre mine. Acum am plecat de-acolo. N-are să mă mai vadă niciodată.

Frank nu-i mai văzuse strâmbătura amară a gurii, dar muşchilor lui le era cunoscută din anumite momente de pe vremea despărţirii de Marta. Războaiele inimii, atât de pline de amărăciune şi lipsite de sens.

– Unde ai să te duci? întrebă el.

– Am un Plan B. Am o identitate pregătită, o locuinţă şi chiar un serviciu. Nu e prea departe, dar suficient cât să nu dau peste el.

– Am să te mai pot vedea?

– Desigur. După ce mă instalez. De aceea am aranjat aşa lucrurile. Dacă nu eram decât eu, atunci nu ştiu. Tibet sau ceva de genul acesta. La celălalt capăt al Pământului.

Frank dădu din cap.

– Te vreau mai aproape.

– Ştiu.

Se strânseră şi mai tare în braţe. În întunericul parcului era aproape linişte: sunetul pârâului, zumzetul oraşului. Doi împotriva lumii. Frank îi simţi trupul, căldura, pulsul din ceafă. Simţi parfumul părului ei umplându-l. Să nu dispari, se gândi el. Stai acolo unde te pot găsi. Stai acolo unde pot să fiu cu tine.

O simţi tremurând. Era frig iar, deşi nu la fel de frig ca în toiul iernii trecute, dar considerabil sub temperatura de îngheţ. Pârâul

scotea sunetul său de clopoţel pe care-l căpăta atunci când îi îngheţau toate vârtejurile. Trupul lui Caroline îi tremura sub mâini, de frig, de încordare sau poate de amândouă. O ţinu în braţe, încercă s-o liniştească cu mâinile, însă şi el tremura.

În josul cărării văzu o mişcare scurtă. Negru pe negru. Involuntar o trase spre el şi după stejarul de lângă ei.

– Cee?

– Uite ce e, zise el foarte încet, eşti sigură că nu mai ai cumva cipuri pe tine?

– Nu cred, dar de ce?

– Pentru că cred că ne urmăreşte cineva.

– Oh, Doamne!

– Nu încerca să te uiţi. Uite, am la mine scanerul pe care mi l-ai dat.

Reflectă la problemă, la imaginile dintr-un scenariu apoi din altul.

– Are pe cineva care să-l ajute?

– Nu la asta, replică ea. Oricum nu cred. Doar dacă nu cumva şi-a dat seama că am copiat programul de vot.

– Rahat! Să te verificăm aici pe loc, bine?

– Sigur.

Scoase bagheta din buzunar, care semăna cu un dispozitiv de securitate de la aeroport. Coduri de bare în trup. O trecu peste ea. Când ajunse aproape de ceafă, piui.

– Rahat! zise Caroline în şoaptă. Îşi smulse geaca, o puse pe jos şi trecu bagheta peste ea, care piui din nou. La naiba!

– Măcar nu în piele.

– Da, mă rog.

– Ai verificat înainte să pleci de-acasă?

– Da şi nu era nimic. Mă întreb dacă nu e ceva declanşat de plecarea mea de acasă. O căpuşă, aşa li se spune. Sar atunci când se declanşează senzorii de mişcare. Ceva lipit de cadrul uşii sau pe undeva. Naiba să-l ia!

Frank încerca să se uite peste umărul ei, pe poteca unde văzuse mişcare. Nimic. Îndârjit, scoase telefonul de la GOAF şi-l apelă pe Zeno.

Sună de două ori.

– Cum funcţionează chestia asta? Hei, Joe’s Bar and Grill! Tu cine dracu eşti?

– Zeno, sunt Frank.

– Cine?

– Frank. Profesoru Nassângerând.
– Hei, Bagă-nasu'! Ce se petrece, omule? Ai văzut jaguarul?
Vocea îi suna de parcă băuse câteva beri.
– Mai rău, zise Frank, gândindu-se bine. Uite ce e, Zeno, am o problemă şi mă întreb dacă nu-mi poţi da o mână de ajutor.
– Ce ai de gând?
– Treaba e că s-ar putea să fie periculos. Nu vreau să te implic fără să ţi-o spun.
– Ce fel de pericol?
– Am aici o geacă pe care nişte oameni o folosesc să mă urmărească. Oameni de care trebuie să fug. Ce vreau e să-i fac să urmărească geaca în timp ce eu plec de aici.
– Unde eşti?
– În parc. Tu eşti la locul obişnuit?
– Unde altundeva să fiu?
– Speram să pot trece pe lângă voi din fugă, aşa ca atunci când joc golf cu discul zburător, să vă dau geaca şi să continui să alerg. După care, dacă unul dintre voi ar putea s-o ducă pe Connecticut şi s-o lase la spălătoria automată de lângă Delhi Dhaba, aş putea inversa rolurile şi să-i prind când urmăresc geaca, iar apoi să mă ţin după ei până la locul din care au venit.
– Rahat, Năsosule, parc-ai fi nu ştiu ce spion! Deci te ascundeai printre noi, nu?
– Oarecum, da.
– Harrrrrr. Ştiam eu că trebuie să fie ceva.
– Deci vă băgaţi? Cât timp e geaca la voi trebuie să vă mişcaţi repede, dar nu cred că or să vă facă ceva, mai ales pe Connecticut. E mai degrabă o chestiune de supraveghere.
– Bleah, dă-o naibii! zise Zeno cu răgetul lui neplăcut. N-o să fie mai rău decât poliţiştii. Ofiţerii celor eliberaţi condiţionat îţi bagă porcăria aia în piele.
– Da, corect. Bine, mulţumesc atunci. Venim cam în zece minute.
– Noi? Cine e noi ăsta?
– Alt spion. Ştii cum e.
– O doamnă spion? O doamnă în primejdie?
Uneori Zeno ghicea alarmant de repede.
– Sunt şi restul camarazilor acolo cu tine?
– Desigur.
– Bine. Poate că pot şi ei să contribuie la derută. Când trecem să vă dăm jacheta pune-i…

– Îi batem de le sună apa-n cap!

– Nu, nu, nu! Frank simţi un fior rece. S-ar putea să fie înarmaţi. Cu asta nu te joci. Poate doar să mergeţi în grupuri de doi-trei. Să vă acoperiţi, să creaţi derută.

– Da, sigur. Avem noi grijă.

– Bine, mulţumesc. Ne vedem curând. Venim de pe partea cu pârâul şi o să trecem repede.

Frank apăsă pe butonul de terminare a apelului. Se uită la bagheta de detectare a cipurilor.

– Se poate ca însăşi bagheta asta să aibă cipuri?

– Nu ştiu. Cred că da.

– O s-o lăsăm aici. Ziceai în lift că te antrenezi pentru triatlon, nu?

– Da, şi?

– Soţul tău e atlet?

– Poftim? Nu.

– Bine.

O luă de mână şi o trase de pe cărare, între copaci.

– Hai să fugim. O să trecem pe lângă prietenii mei din parc şi o să le dăm geaca, după care o apucăm pe poteca de pe culme de la nord. N-are să poată ţine pasul cu noi şi după o vreme n-o să mai ştie unde eşti.

– Bine.

O luară la fugă, cu Caroline pe urmele lui Frank. El o luă pe Ross până la zona 22, după care se întoarse şi o apucă pe poteca spre Nature Center, grăbind pasul ca să câştige timp. Auzi pârâituri uşoare în urmă, semn că-i urmărea cineva.

Traversară terenul de golf cu discul zburător şi atunci Frank iuţi tare pasul. La un moment dat, soţul ei nu avea să mai poată să se ţină după ei. Odată ce-ţi pierdeai suflul, nu mai conta voinţa, trebuia să încetineşti. Ca animale, el şi cu Caroline erau mai puternice, iar aici afară erau animale. Coborât pe lângă suprafaţa de la gaura cinci, ducând-o pe Caroline printre copacii din stânga ca să nu fie văzuţi. Alergând aproape cât de repede putea în întuneric, cu Caroline după el.

Ajunse apoi la zona 21, unde camarazii stăteau cu toţii cu ochii mari, aşteptându-i încordaţi. Chiar şi cu toată adrenalina, Frank realiză că nu avea să afle cum avea să se termine toată istoria.

Îi făcu semn lui Caroline, ajutând-o să-şi scoată geaca.

– Bună.

Îi întâlni privirea lui Zeno, care arăta mai impresionant ca niciodată, ca Lee Marvin în momentul său de adevăr.

– Mulţumesc, zise Frank, aruncând geaca înspre el în stilul lor nervos.

– Unde vrei să mă duc?

– Delhi Dhaba. Lasă geaca în spălătoria automată de lângă el şi pleacă de-acolo.

– Sigur.

– Restul, aşteptaţi o clipă apoi plecaţi la întâmplare. Rămâneţi împreună totuşi.

– Da, omule.

– O să-l batem de-o să-i sune apa în cap.

– Mişcaţi-vă tot timpul. Mulţumesc, băieţi.

Acestea fiind zise, Frank o luă pe Caroline de mână şi dispărură în întuneric.

Trecând în fugă pe la gaura şapte, Frank îşi scoase geaca şi i-o dădu ei.

– Poftim, pune asta pe tine.

– Nu, n-am nimic.

– Nu-i adevărat, deja tremuri.

– Şi tu?

– Noi alergăm pe aici în tricouri tot timpul. Sunt obişnuit. În plus tu tot mai ai de mers după asta, nu? Iar eu mă pot întoarce acasă.

– Eşti sigur că nu are cipuri?

– Da. O am de douăzeci de ani şi nu s-a apropiat nimeni de ea.

– Bine, mulţumesc.

O trase pe ea în timp ce alergau în pas de jogging, după care iuţiră pasul la viteza maximă.

– Te simţi bine? întrebă Frank peste umăr.

– Da. Tu?

– Şi eu mă simt bine, zise el.

Aşa şi era; se simţea mai bine dispus când ajunseră pe poteca de pe culme şi o duse pe ea spre nord. Nămol îngheţat sub picioare, aerul rece trecând grăbit pe lângă el, nici vorbă ca să le poată lua urma cineva fără ca să se ajute de cipuri atâta vreme cât se mişcau astfel.

Trecu pe lângă gaura opt şi coti la poteca transversală 7, iar nu peste multă vreme ieşiră pe Brandywine şi o luară în sus spre

Connecticut.

Aproape de bulevard, într-un loc încă suficient de întunecos cât să se ghemuiască unul în braţele celuilalt, o opri şi o luă în braţe. În timp ce se îmbrăţişau, el îşi căută toporul de mână acheulean, aflat în buzunarul gecii de pe ea.

– Ce-i asta? întrebă Caroline.

– Amuleta mea.

– Cam grea pentru o amuletă.

– Da, e o piatră. Îmi plac pietrele.

Stătură acolo, cuprinzându-se cu braţele, în lumina slabă a unui bec stradal. Faţa ei era schimonosită de nefericire; „De ce nu puteau să fie lucrurile simple?” părea să întrebe expresia de pe chipul ei. De ce nu puteau pur şi simplu să se afle acolo?

Numai că nu erau simple.

– Staţia de metrou Van Ness e acolo, zise Frank arătând înspre Connecticut.

– Mulţumesc.

– Şi unde ai să te duci?

– Mi-am aranjat un loc.

Apoi:

– Am auzit ce le-ai spus tipilor ălora, dar să nu stai să te joci cu el, îi spuse ea arătând înspre răsărit. E periculos. Chiar e. Şi nu vrem să ştie că ai fost implicat în asta.

– Ştiu, replică Frank.

Se îmbrăţişară iar. Se sărutară fugar. Îi plăcea s-o simtă în geaca lui.

– Poftim, spuse ea, ar trebui să-ţi iei geaca înapoi. O să intru la metrou şi după aia o să ajung la locul meu sigur şi n-o să mai am nevoie de ea. N-o să păţesc nimic.

– Eşti sigură?

– Da.

– Bine.

Îi luă geaca şi o puse pe el, după care băgă toporul de mână la loc în buzunar.

– Unde ai să te duci?

– O să iau legătura cu tine cât de repede pot, zise ea. Vom crea un sistem.

– Dar…

– O să te anunţ! Dă-mi drumul, trebuie să plec!

– Bine, zise Frank frustrat.

Atunci ea se îndepărtă. Văzând-o cum dădea colţul şi

dispărând brusc, simţi un junghi de frică. Naiba să-l ia pe individul acela, se gândi el.

Merse spre nord către Delhi Dhaba şi trecu de el, aruncând o privire în spălătoria automată de lângă. Era aproape goală, doar vreo două femei tinere, fără îndoială studente de la UDC, care împătureau haine împreună pe mese. Geaca neagră de schi a lui Caroline era deja acolo, atârnând de uşa deschisă a unui uscător. Nici urmă de Zeno sau vreunul dintre ceilalţi camarazi. Frank se duse la colţ şi stătu în staţia de autobuz, după care pe banca din micul refugiu, străduindu-se conştient să-şi încetinească ritmul respiraţiei şi pulsul.

Trecură zece minute, după care trei bărbaţi în geci negre de piele se apropiară de spălătoria automată cu mâinile în buzunare. Unul dintre ei, un tip blond şi îndesat părea să se uite la un ceas foarte greu. Le aruncă o privire celorlalţi şi arată spre interiorul spălătoriei. Unul se întoarse şi se aşeză la uşă, uitându-se în susul şi în josul Connecticut Avenue. Ceilalţi intrară. Frank stătu pe loc, privind vizavi departe de ei. Omul care făcea de pază la uşă îl observă, ca şi pe ceilalţi trei care aşteptau în staţia de autobuz, după care îşi îndreptă atenţia spre diferiţii oameni care mergeau încoace şi încolo pe trotuare.

Cei doi bărbaţi apărură din nou în cadrul uşii, cel blond ţinând geaca lui Caroline în mână. El era, deci. Frank îşi încleştă dinţii. Cei trei se sfătuiră. Studiară cu toţii strada, iar blondul păru să se uite din nou la ceas. Îşi ridică privirea spre Frank şi le zise ceva celorlalţi. O porniră pe trotuar spre el.

Şocat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, Frank se ridică şi o coti grăbit pe Davenport. Imediat ce clădirile din colţ îl ascunseră vederii lor, o luă la goană, alergând cât putea de repede spre parc. Uitându-se înapoi o dată, văzu că şi ei alergau pe Davenport după el. Blondul fugea cu mâna în buzunarul gecii.

Frank o coti pe Linnaean, alergând şi mai repede. Din nou spre est pe Brandywine, o repriză de viteză, pe care nu o putea duce prea mult, dar voia să ajungă printre copaci cât de repede posibil. Înaintând cu greu, gâfâind, se gândi la bărbatul care-l identificase cu ajutorul dispozitivului de la încheietura mâinii şi decise că şi geaca lui de puf fusese compromisă. O purtase Caroline, care avea un cip căpuşă, utilizat, probabil, nu singur, ci în roiuri; s-ar fi putut să aibă vreo câteva şi în păr – cine ştie –, dar dacă unul sau mai multe căzuseră sau migraseră din părul ei înspre geaca lui, atunci şi el avea cipuri. Asta trebuia să fi fost.

Sau poate că avusese cipuri tot timpul.

Coborî în fugă pe panta spre zona 21, pe care o găsi goală, cu focul neglijat încă clipind. Îşi scoase geaca, îşi scoase şi cămaşa. Aerul îngheţat îl izbi şi mârâi. Îşi scoase toporul de mână din geacă şi şi-l băgă în buzunarul de la pantaloni.

Fugi spre copacii de la vest de zonă, se opri şi-şi frecă gâtul cu mâinile delicat, apoi cu putere, nu simţi nimic. Îşi trecu mâinile prin păr, aplecându-se în faţă şi lăsându-se pe spate, trăgând de şuviţe şi scuturând din cap ca un câine ud. Trăgând de pielea capului. Mai mult nu putea face. Acum trebuia să se mişte din nou, ca să fie sigur; dădu ocol zonei şi se piti ghemuit după una din brazdele create de inundaţii, de unde vedea masa de picnic printre două crengi.

Îi auzi înainte să-i vadă, toţi trei venind cu zgomot dinspre Ross înspre zona de picnic. La vederea gecii şi cămăşii lui se opriră, se întoarseră repede şi cercetară împrejurimile cu privirea ca o echipă, aşa cum o mai făcuseră. Frank îşi simţi părul zbârlit ridicându-se pe ceafă. I se încleştară dinţii.

Părul bărbatului blond fu luminat de un licăr de la foc. Ridică geaca şi o cântări în mână. Apoi cămaşa. Acum venea testul. Mai avea Frank vreo căpuşă pe el? Cei trei se roteau în cerc, uitându-se în afara acestuia, iar în acest timp blondul se uita la ceas. Frank înlemni pe locul lui, aşteptând un semn. Pieptul bărbatului blond se ridica şi cobora, se ridica şi cobora. Respira greu. Frank încercă să-şi închipuie ce gândea, după care renunţă scârbit. Nu voia să ştie ce-i trecea prin cap unui asemenea om. Intrigi, contraintrigi, pusul de cipuri pe oameni, spionatul propriei neveste, aici afară în Parcul Rock Creek la urmărit de oameni. Urât subiect de reflecţie.

Frank simţi aerul îngheţat ca şi cum ar fi fost învelit într-o cămaşă invizibilă din propria-i căldură. În afara acesteia era evident frig, dar înăuntrul carapacei sale îi era bine, cel puţin pentru moment. Când se mişcă străpunse carapacea, ieşind în frig.

Pe Ross se auzeau oameni mergând, apoi vocea nicotinată a lui Zeno. Frank încetini, îşi scoase telefonul din buzunar şi apăsă butonul de „repetare apel”.

– Hei, Sânge, ce e?

– Zeno, s-au întors la masa voastră de picnic, şopti Frank. Sunt înarmaţi.

– Oh-ho!

– Nu vă duceţi acolo.

– Nu-ţi face griji. Ai nevoie de ajutor?

– Nu.

– Ne desfăşurăm, oricum. Ha! Păcat că nu poţi pune jaguarul pe ăştia, nu?

– Da, zise Frank şi se gândi să adauge că el avea să fie jaguarul în noaptea aceea, numai că Zeno nu-l asculta. Îl auzea în telefon explicându-le camarazilor care era situaţia. În aer liber zgomotul lor dispăruse brusc.

Apoi: „Hei, dă-o dracului de treabă!” exclamă Andy cât să se audă atât în telefon, cât şi prin aer.

La telefon, Frank îl auzi pe Zeno zicând: „Fir-ar, Sânge, uite cavaleria…”

După care pădurea se umplu de urlete, de zgomotul oamenilor care treceau prin ea şi din josul pârâului cu BANG, BANG, BANG!

Bărbaţii de la mesele de picnic nu se mai vedeau. Se sfătuiră rapid şi cam după cinci secunde săriră în picioare şi o luară fugă spre sud pe Ross. Ţipete şi urlete în întuneric pe urmele lor.

Frank o luă şi el la fugă după ei. Urlete puternice indicau locul unde se aflau camarazii care-i urmăreau pe Ross, iar bufniturile şi pârâiturile arătau clar că se arunca cu pietre.

Alerga de la copac la luminiş şi apoi iar la copac, rămânând deasupra şi în rând cu bărbaţii care fugeau. Când coborâră panta spre Glover, doi dintre ei o cotiră spre stânga, în timp ce blondul o luă spre dreapta. Frank îl urmări pe el, îngrijorat pentru o clipă că ceilalţi doi s-ar fi putut întoarce să-i cadă în spate. Spera ca Zeno şi cu camarazii să se fi potolit deja. Nu mai avea ce face acum. Trebuia să se concentreze pe urmăritul bărbatului blond.

Urmăritul prăzii în noapte prin pădure. Ce mare devenea lumea când simţeai gustul sângelui! Aerul glacial răzbătea prin căldura radiată de trupul lui, intra în el, dar asta nu era decât o parte a vânătorii, o parte a ceea ce îl ajuta să fie în formă. Se simţea acum încărcat de toate orele pe care le petrecuse aici afară, ştia unde se afla şi ce trebuia să facă. Totul se reducea la urmărire.

Copacii de pe Glover erau groşi, pământul acoperit de crengi, frunze şi petice de zăpadă proaspătă. Mai luase urma unor animale fugite pe aici. Un om ar fi trebuit să fie mai atent şi mai evident. Blondul se deplasa cu paşi mari pe drum, oprindu-se din

când în când să se uite în urmă. Părea să ţină un pistol în mâna dreaptă. Frank rămase nemişcat atunci când acesta aruncă o privire de jur împrejur, după care alergă de la copac la copac, mişcându-se numai când bărbatul era cu spatele la el. Stai paralel cu el, dar mereu dincolo de câmpul său vizual periferic, fii gata să rămâi nemişcat, să te opreşti când întorcea capul; era ca un joc, cu picioarele aruncate uşor înainte, căutându-şi modalitatea de a se aşeza fără zgomot, iar şi iar, opritul pentru studiatul vânatului de după un trunchi, scos un ochi de după el, ca în toate jocurile de v-aţi ascunselea jucate de orice copil, însă acum efectuate cu o concentrare totală. La vânătoare, da, zone uriaşe care se deschideau în interiorul lui – putea să vadă pe întuneric, putea să se deplaseze ca o gazelă prin pădure peste crengi căzute fără să scoată un sunet, să se oprească locului mai repede decât putea întoarce cineva capul, şi toate acestea cu o concentrare îndârjită şi rece. Când bărbatul întorcea capul dintr-o parte într-alta, Frank era deja statuie înainte ca acesta să şi-l fi mişcat fie şi numai un centimetru, înainte ca Frank însuşi să realizeze că se mişcase şi de-abia putea să-l vadă în întuneric, cu doar o licărire din reflectarea becurilor stradale îndepărtate printre copaci.

La Grant Road, bărbatul o coti spre apus. Ieşi pe stradă, spre Davenport, apoi spre apus către Connecticut. Acum se aflau din nou sub becurile de pe stradă, iar afară erau foarte puţini oameni la ora aceea şi nu se vedea nici ţipenie în acel moment. Frank trebui să dea înapoi şi să meargă pe peluzele din faţa caselor. Bărbatul continua să-şi întoarcă repede capul ca să se uite în urma lui din când în când. Frank se ţinea cât de departe putea în spatele său astfel încât să nu-l piardă din vedere, totuşi, dacă-l vedea pe bărbat, şi bărbatul îl vedea pe el. Monovolumul lui era la o stradă mai încolo, pe Brandywine; putea să treacă pe la el pe 30, să-l descuie prin telecomandă în timp ce se apropia, să-şi ia un pulover şi un hanorac, să şi le pună pe el din mers, după care să continue, ieşind pe Connecticut şi să spere că avea să-l localizeze din nou pe bărbat în drum spre staţia de metrou. Îl pierduse din vedere pentru moment, astfel că traversă strada şi o zbughi după colţ, smulgând uşa monovolumului, punându-şi hainele pe el în timp ce fugea spre apus pe Brandywine.

Încetini când se apropie de Connecticut. Blondul era acolo trecând grăbit pe lângă el pe marele bulevard cu o privire fioroasă pe chip.

Frank îi căzu în spate. Se apropiau de staţia de metrou Van Ness/UDC. La capătul de sus al scării rulante, bărbatul mai aruncă o ultimă privire peste umăr cu un rânjet schimonosindu-i faţa, rânjetul nemulţumit al omului obişnuit să capete întotdeauna ce voia.

Frank înşfăcă toporul de mână din buzunar şi îl aruncă cât de tare putu. Piatra se învârti prin aer în linie dreaptă şi trecu razant pe lângă capul bărbatului atât de aproape de urechea lui stângă, că acesta se trase din reflex spre dreapta, dispărând brusc din vedere, iar piatra se izbi de peretele de beton din spatele scărilor golului scărilor rulante.

Frank alergă spre el, încetini, se uită în jos în tunelul mare şi oval, îl văzu pe blond alergând în jos pe ultimele trepte intrând în staţia de dedesubt. Lângă intrare, ia toporul de mână de pe trotuar. Arăta la fel, poate doar cu o ciobitură în plus pe o muchie. În peretele de beton era o crestătură adâncă. O pipăi cu un deget şi descoperi că-i tremura mâna.

Înapoi la scara rulantă, coborât în spatele unui cuplu de studenţi, trecut de ei prin stânga. Gluga de la hanorac pe cap? Nu. Nimic neobişnuit. Numai că era frig. Îşi trase gluga pe cap şi-şi băgă mâinile în buzunarul hanoracului, cu toporul în mâna stângă. Mâinile îi erau reci, la fel şi urechile. Îi curgea nasul.

Coborât în staţie, cumpărat bilet, trecut de turnichete. Privit peste balustrada de metal, presupunând că blondul avea să se ducă spre Shady Grove: da. Era acolo, cu păru-i blond lucind în lumina slabă a staţiei.

Frank înşfăcă un ziar gratuit dintr-un coş de gunoi, coborî spre şine şi se aşeză pe o bancă prefăcându-se că citeşte. Blondul stătea lângă şine. Luminile de pe jos clipeau intermitent. În căldura puţină se simţiră izbiţi de rafala de vânt a trenului care venea.

Frank se urcă în vagonul din faţa celui în care se intrase bărbatul. Era destul de sigur că acesta avea să coboare la Bethesda, aşa cum făcuse şi Caroline prima oară. Când intrară în staţia Bethesda, coborî un pic mai repede decât el, se duse la scara rulantă care mergea în sus şi urcă cu ea fără să se uite în urmă. Trecut prin turnichete, în sus pe ultima scară rulantă lungă, stând pe dreapta, aşa cum făcea multă lume.

Aproape de vârf, blondul trecu pe lângă el grăbit atingându-l din mers în timp ce deja vorbea la telefonul mobil. „O găsim noi,” zise el când trecu pe lângă Frank. „Ştiu că ea a făcut-o.”

Frank rămase pe treaptă, cu dinţii încleştaţi. Îl urmări pe bărbat de-a lungul nivelului pentru autobuz al staţiei până la ultima scară rulantă scurtă şi urcă pe ea. O luă apoi spre sud pe Wisconsin, da, exact drumul pe care mersese Caroline prima oară, dreapta pe o stradă laterală, da. Bărbatul stătea pe loc vorbind la telefon, fără să se uite în jur. Lătrând un ordin, râzând o dată. Un sunet urât. Frank încercă să-şi relaxeze maxilarul, avea să-şi spargă un dinte. Fierbea sub hanorac. Transpira. Câteva străzi la vest de Wisconsin, blondul închise clapeta telefonului şi după aceea urcă pe scara largă a unui mic bloc de apartamente de pe Hagar, scoţându-şi cheile din buzunar şi dând din cap. Intră în clădire fără să se uite în urma lui.

Frank aşteptă câteva minute, uitându-se la clădire şi la strada din faţa ei. Nu voia să se termine. Brusc realiză ce trebuia să facă. Urcă scările spre bloc, pocni toate soneriile negre de pe panou, după care o tuli peste stradă şi se aşeză sub un stâlp de iluminat, care arunca un con de lumină portocalie pe trotuar şi pe o parte din stradă. Stătu într-o parte în lumină, trăgându-şi gluga hanoracului mult în faţă. Chipul lui era acum în umbră, o absenţă neagră, ca un ucigaş plătit de gangsteri sau Moartea însăşi. Împinse toporul de mână cu vârful înainte în buzunar atât de tare că ajunse să împungă materialul.

Perdeaua de la fereastra de la ultimul etaj se mişcă. Vânatul lui se uita în jos la el. Frank îşi ridică ochii suficient de mult cât să arate că şi el îl privea. Menţinu postura pentru câteva clipe, suficient cât să se facă înţeles: Vânătorul vânat. Vânat de un urmăritor criminal, mereu gata să bântuie visele cuiva. După care făcu un pas înapoi, ieşind din conul de lumină în umbrele întunecate şi se îndepărtă.

După aceea, Frank se întoarse pe Wisconsin.

Începu să tremure în pulover şi hanorac. În sus pe Wisconsin, înspre metrou.

Se simţea anesteziat. Unele din acţiunile sale sub imperiul momentului îl şocau acum, şi se resimţea în timp ce şi le amintea, oripilându-se din ce în ce mai tare – aruncase cu toporul de mână după el? Ce-o fi fost în capul lui? Ar fi putut să-l omoare! Bun, drum bun, cale bătută, asta l-ar fi învăţat minte, numai că, de fapt, nu era aşa! Ar fi fost groaznic. Poliţia ar fi vânat-o pe Caroline. L-ar fi vânat şi pe el, fără să ştie cine erau, numai că atunci când ar fi auzit, Caroline ar fi ştiut şi cine ştia cum ar fi reacţionat, nu avea cum să ştie, dar trebuia să fie ceva

de rău. Orice s-ar fi întâmplat, tot ar fi fost groaznic. Nebunesc. Sari înainte să te uiţi, dar dacă salturile tale erau nebuneşti? Nu voia nici măcar să se afle acolo! Anulase o întâlnire cu Diane pentru porcăria asta!

Din nou pe Wisconsin. Nu ştia ce să facă. Se întrebă dacă avea s-o mai vadă pe Caroline. Poate că se folosise de el ca s-o ajute să scape, la fel cum se folosise el de camarazi. Sigur. Asta se petrecuse de fapt. Iar el se oferise s-o facă. Totuşi…

Coborât la metrou, aşteptare nervoasă, coborât la Van Ness, ieşit din metrou. Întors în maşină, Frank îşi schimbă iar hainele. În ciuda frigului, cămaşa îi era udă de transpiraţie. Îşi puse bluza de corp de capilenă şi un pulover gros; văzu că semăna din nou a om normal în oglinda retrovizoare laterală a maşinii. Incredibil.

Se aşeză pe scaunul şoferului. Nu ştia ce să facă. Încă îi mai tremurau mâinile. Se simţea rău.

În cele din urmă, frigul îl determină să pornească motorul maşinii. Apoi, în timp ce mergea pe Connecticut, se gândi să se ducă la familia Quibler. Putea să stea acolo să bea o bere şi să se uite la nenorocitele alea de rezultate ale alegerilor. Nimănui nu i-ar fi păsat dacă nu zicea nimic. Să se încălzească. Să joace şah sau scrabble cu Nick şi să se uite la televizor.

Se încadră pe banda de cotit la stânga la Bradley. În timp ce aştepta la semafor îşi aduse aminte de camarazi, scoase telefonul de la GOAF şi apăsă pe „repetare apel."

– Hei Bagă-nasul!

– Zeno, sunteţi bine?

– Da, sigur. Tu?

– Sunt în regulă. Ascultă, hainele pe care le-am lăsat la mesele de picnic au un soi de cip transmiţător cu microunde.

– Ne-am dat noi seama. Deci şi tu ai ofiţeri care se ocupă de cei eliberaţi condiţionat?

– Da, aşa cred.

– Ha! O să-ţi curăţăm lucrurile. Dar cu fata aia ce era? Nu ştii că nu trebuie să te joci cu ofiţerii de eliberare condiţionată?

– Da, da. Şi cu voi cum rămâne, ce-a fost cu împuşcăturile alea, cine-a tras? Nu ştiam că aveţi arme.

– Da, sigur, replică Zeno sforăind. Ucidem căprioarele alea cu dinţii.

– Da, cam aşa e.

– E periculos aici. De-abia îl pot ţine pe Andy să nu le facă de petrecanie oamenilor în asemenea situaţii. Oricine e străin când

se entuziasmează el.

– I-a pus pe ăia pe fugă.

– Sigur. Mai bine decât s-o încasezi peste faţă cu o bucată de cinci pe zece.

– Da, sigur. Mulţumesc pentru ajutor.

– E în regulă. Dar să nu ne mai faci o asemenea porcărie. Avem parte de suficientă agitaţie şi aşa.

– Bine.

* * *

CHARLIE RĂSPUNSE LA UŞĂ şi se bucură să-l vadă pe Frank.

– Hei, Frank, ce mă bucur să te văd, poftim înăuntru! Au venit şi khembalii în drum spre casă, iar rezultatele preliminare arată destul de bine.

– Îi ţin pumnii, zise Frank, deşi, când îşi scoase hanoracul, arăta lipsit de speranţe. În antreu se opri la vederea oamenilor care stăteau în jurul focului din sufragerie. Se duse la ei şi îi salută pe Drepung, Sugandra şi Padma, care îşi terminaseră petrecerea lor, după care Charlie îl prezentă lui Sridar. Lui Charlie i se păru din nou că Frank era neobişnuit de abătut. Fără îndoială, o mulţime din programele lui importante de la FNS se bazau pe rezultatul alegerilor.

Charlie se duse la bucătărie să aducă de băut şi, cum în următoarea oră se tot plimbă, de-abia dacă îl studie pe Frank din când în când, care discuta sau se juca cu Joe, ori se uita la TV. Rezultatele veneau acum mai repede. Votul era strâns în fiecare stat, rezultatele aşa cum se prevăzuse: statele roşii pentru preşedinte, statele albastre pentru Phil Chase. Excepţiile tindeau să se compenseze şi deveni clar că de această dată totul avea să depindă de statele vestice şi de oricare stat care ar fi întârziat cu raportarea câştigătorului din cauza apropierii rezultatelor. Chase avea ceva şanse de câştig pe întreaga Coastă de Vest, iar dacă unele din statele care raportau târziu se dădeau cu el, câştiga alegerile. Totul era nedecis.

Charlie stătea dincolo de Nick pe canapea, uitându-se la hărţile colorate de la televizor şi discutând când şi când cu Roy la telefon. Joe stătea pe podea, asamblând trenuleţe de lemn şi bolborosind în sinea lui. Charlie se uita foarte curios la el, încă nesigur de ceea ce vedea. Anna îi luase temperatura când ajunseseră acasă, curioasă să vadă efectul zăpezii, presupusese el. Fusese 36,7; Anna dăduse din cap, fără să zică nimic.

Charlie se simţea un pic epuizat, poate chiar un pic exorcizat,

ca şi cum în interiorul lui şi al lui Joe ar fi fost ceva ciudat, iar ceremonia lui Drepung şi Rudra menită să-l îndepărteze din amândoi. Un gând nou pentru el, care nu mai privise situaţia astfel; un sentiment de oprimare îl apăsase într-adevăr vreme îndelungată şi acum fusese îndepărtat cumva, lăsând o uşurătate care îl făcea să se simtă întrucâtva gol pe dinăuntru. Nu ştia exact ce simţea.

Observă că şi Drepung stătea cu ochii pe Joe.

Frank stătea pe canapea vizavi de ei, molfăind o scobitoare cu o expresie de încordare. Trecu seara. În cele din urmă, khembalii îşi luară rămas bun şi plecară.

– Ajung şi eu acasă nu peste multă vreme, le zise Frank.

După ce plecară, Frank îi aruncă o privire lui Charlie:

– Te deranjează dacă stau să mă uit până se termină?

– Nicidecum, cu condiţia să nu dureze trei luni.

– Ha, pare o cursă strânsă.

– Cred că statul California are să ne ducă în vârf.

– Poate că da.

Continuară să se uite. Statele estice, statele centrale, statele montane. Joe adormise pe podea, iar Nick citea o carte, întins somnoros pe canapea. Charlie se duse la baie şi coborî iar.

– Au mai apărut state?

Anna şi cu Frank dădură din cap că nu. Se părea că se întârzia din cauza vestului. Frank stătea cocoşat, mâncându-şi scobitoarea bucăţică cu bucăţică. Anna oftă şi se duse în bucătărie să facă curat. Nu-i plăcea să spere, iar Charlie o ştia, căci se temea de dezamăgire în caz că speranţele îi erau spulberate. Ar trebui să speri oricum, îi spusese Charlie nu numai o dată. Trebuie să sperăm.

Speranţele nu sunt decât dorinţe de care ne îndoim că se vor adeveri, îi replica ea mereu. Prefera să aştepte, apoi să se descurce în situaţia apărută. Să lucreze asupra momentului.

Desigur, era imposibil să nu speri, oricât te-ai fi hotărât să n-o faci. Acum zdrăngănea vasele prin bucătărie, sperând, deşi n-o dorea. Drept pentru care era iritată.

– Mă întreb ce se petrece, zise Charlie.

– Hm.

Frank nu era niciodată prea vorbăreţ, dar în această seară se părea că-i mâncase pisica limba. Charlie încerca mereu să umple liniştea altora, obicei prost de care nu putea scăpa, pentru că niciodată nu-şi dădea seama că asta se petrece până după ce se

consuma.

– Bun, are să se întâmple ceva, zise el. Tot vestul are să-l prefere pe preşedinte în afara Californiei şi Oregonului, care îi vor fi suficiente lui Phil ca să câştige.

– Poate.

Se uitau la televizor cum creşteau cifrele şi abia dacă erau atenţi la ce ziceau. Minutele treceau încet. Anna se întoarse şi se aşeză lângă Charlie, începând să aţipească. Chiar şi înainte de a-i avea pe băieţi, nimic nu reuşea s-o ţină trează mai târziu de ora ei de culcare, iar acum avea de recuperat zece ani de lipsă de somn.

Atunci, Charlie apăsă pe butonul telecomenzii ca să schimbe canalul din cauza unei reclame şi dădu peste NBC care anunţa trecerea Californiei de partea lui Phil Chase, ceea ce-i dădea 275 de voturi electorale şi-l transforma în câştigător. Se ridicară în picioare, aclamând. Anna se trezi derutată: „Ce e? Ce e? Se poate? Să fie oare adevărat?” Îi făcu să comute pe diverse posturi pentru confirmare, şi toate o confirmară: „Oh, Doamne!” strigă ea şi începu să plângă de bucurie. Charlie şi cu Frank toastară cu bere şi-i aduseră şi lui Nick un suc ca să toasteze alături de ei. Joe se trezi şi se căţără în poala Annei în timp ce ea se plimba pe diverse posturi, brusc nerăbdătoare să absoarbă toate informaţiile pe care le putea găsi. „Cum de s-a întâmplat asta?” Se vorbea despre presupuse nereguli la maşinile de votare din Oregon, unde marja de victorie era extrem de strânsă. Numai că Oregon, ca şi California, avea măsuri de siguranţă pentru maşinile de votare, iar oficialii de acolo erau încrezători că rezultatul avea să fie validat.

Charlie îl dădu telefon lui Roy şi de la primul sunet al acestuia Roy răspunse cântând: „Ding, dong, a murit vrăjitoarea, a murit vrăjitoarea, a murit vrăjitoarea, ding, dong, a murit vrăjitoarea cea rea!”

– Iisuse, Roy, aş fi putut să fiu un membru al personalului republican care sună să te felicite…

– Şi mie nu mi-ar fi păsat nici cât negru sub unghie! A murit vrăjitoarea cea rea! Iar şeful nostru e preşedinte!

– Da, acum am intrat în horă.

– Da! Are să fie nevoie să te întorci la lucru, Chucker! Gata cu Dl. Mămică!

– Nu ştiu sigur, replică Charlie, aruncându-i o privire lui Joe, care gângurea fericit la Anna ce se apleca înainte să audă mai

bine la televizor. Un gând trădător i se insinuă în minte: „Ăsta nu e Joe al meu.”

– … vino la centrul de congrese şi sărbătoreşte! Adu-ţi toată familia!

– Ştiu şi eu, făcu Charlie. Să ne ducem la sediul central să sărbătorim?

– Nu, răspunseră Anna şi cu Frank la unison.

– Poate mai târziu, îi zise Charlie lui Roy.

– Mai târziu, mai târziu, cum adică mai târziu? Acum e momentul!

– Adevărat. Dar petrecerea oricum o să dureze ceva.

– În regulă, prietene. Nu că m-ar deranja să te văd în carne şi oase, trebuie să ne sfătuim zdravăn de tot acum! Toată lumea de la birou are să capete slujbe noi, îţi dai seama.

– Da, spuse Charlie. Consilier prezidenţial.

– Prieten prezidenţial! Suntem prieteni, Charlie.

– Noi şi alţi douăzeci de mii de oameni.

– Da şi nu, suntem la Casa Albă, la naiba!

– Cred şi eu. Iisuse! Phil are să fie grozav. Dacă există cineva care să poată să rămână om în funcţia aia, atunci el este acela.

– Oh, sigur, sigur. Are să fie om, chiar prea om.

– Are să fie mai mult decât om.

– Exact! Aşa că mişcă-ţi fundul încoace la petrecere!

– Poate că o să mi-l mişc.

Charlie îl lăsă să se întoarcă la petrecere. Casa părea brusc tăcută. Joe încă se mai juca vesel pe canapea lângă Anna, care se ridică, zâmbind acum şi începu să strângă. Frank se ridică s-o ajute.

– Asta ar trebui să fie de mare ajutor proiectelor voastre, îi zise Charlie. Phil le apreciază foarte mult.

– E bine. Vom avea nevoie.

– Probabil că o va numi pe Diane pentru un al doilea mandat la FNS.

– Uh, făcu Frank, uitându-se la el. Serios?

– Da, aşa cred. Am auzit discutându-se acest lucru. Lui îi place ce face, desigur. Cum să nu-ţi placă?

– Nu m-am gândit la asta.

Frank apucă o farfurie, distras. Terminară de strâns.

– Cred că plec şi eu, spuse el. Mulţumesc că m-aţi primit.

* * *

DRUMUL CU MAŞINA ÎNAPOI la casa khembali dură mult.

Frank alese să o ia pe Wisconsin şi să traverseze Potomacul pe la Key Bridge, de departe cel mai scurt drum, ceea ce se dovedi o greşeală: străzile erau pline de oameni până la refuz, astfel încât maşinile trebuiau să înainteze încet, printr-o mare de omenire care sărbătoarea. Districtul Columbia vota candidaţii democraţi cu nouă la unu de mulţi ani, iar acum o proporţie mare din cei nouăzeci la sută se afla pe străzi petrecând şi la naiba cu maşinile. Frank mai văzuse acest lucru şi altă dată, atunci când îşi vizitase o fostă prietenă în D.C. de 4 iulie şi se duseseră la Mall ca să-i vadă pe Beach Boys. Mulţimea din acea zi fusese estimată la şapte sute de mii de oameni, iar când concertul şi artificiile se terminaseră, toţi plecaseră în acelaşi timp. Cum metroul dădea pe dinafară, el şi cu prietena lui merseseră pe jos pe 17 şi apoi pe Connecticut până la ea acasă pe Dupont Circle şi tot drumul înaintaseră alături de mulţime chiar pe mijlocul drumului, obligând maşinile neajutorate să se târască printre ei în pas de pieton.

Aşa era şi acum, un Carnaval inopinat, ce răbufnea pe Wisconsin. Era ca în acea zi din timpul valului de frig când toată lumea ieşise pe Potomacul îngheţat. Oraşul surprins de bucurie.

Frank privea detaşat prin fereastra monovolumului său. Veşti bune, fără îndoială – părţi din el ştiau că sunt veşti bune – dar el nu le putea simţi ca atare. Era încă prea tulburat de ceea ce se întâmplase cu Caroline şi cu soţul ei.

Înaintând încet, îl sună pe Edgardo.

Când acesta ridică receptorul, lui Frank îi sparse urechea sunetul unuia dintre tangourile sălbatice ale lui Astro Piazolla, în care bandoneonul conducea asaltul sonor cu asemenea disonanţe zdrobitoare că telefonul lui Frank urla. „STAI SĂ DAU MAI ÎNCET” auzi el în timp ce ţinea telefonul cu mâna întinsă.

– Sigur.

– Bun, m-am întors! Cine e?

– Frank.

– Ah, Frank! Ce mai faci?

– Sunt bine. Deci, ce s-a întâmplat?

Edgardo râse.

– N-ai auzit? Phil Chase a câştigat alegerile!

Tangoul continua dincolo de vocea lui şi modul în care variau paraziţii din receptor îl făcu pe Frank să creadă că s-ar fi putut să danseze în apartament.

– Ştiu asta, dar cum?

– O să discutăm cu siguranţă despre cum s-a întâmplat asta multă vreme, Frank, şi sunt sigur că o să avem cu ce ne distra în timpul alergărilor. Prezic însă că nimeni nu va putea niciodată să spună de ce tocmai alegerile astea au ieşit aşa.

Râse din nou, de modul în care putea folosi asemenea clişee elevate inofensive pentru a transmite exact ceea ce voia să spună: nu acum. Desigur. Şi poate niciodată. „Distrează-te, Frank. Sărbătoreşte”

Pe fundal, trupa care cânta muzica de tangou îi dădea înainte. Frank apăsă butonul de terminare apel de pe telefonul lui; îi putea spune lui Edgardo despre noul set de discuri mai târziu. Cel mai bine era să nu mai folosească telefoane, aşa cum îi amintise Edgardo. Dădu din cap; strategia lui de tipul „sari înainte să te uiţi” nu era capabilă să remarce toate posibilele consecinţe ale unei fapte. Nu funcţiona.

Intră în Georgetown. Era şi mai aglomerat decât Wisconsin, dar în curând avea să traverseze spre Arlington şi probabil acolo nu avea să fie la fel. Frank nu era sigur că Arlingtonul avea să sărbătorească. Ceea ce nu-l deranja.

Atunci, chiar înainte de Key Bridge, circulaţia se opri complet. La stânga în aval văzu focuri de artificii, ce porneau de pe digul de lângă Memorialul Lincoln, explodând peste propriile lor reflexii în Potomacul negru. Toţi cei care sărbătoreau înghesuiţi pe stradă şi pe trotuar aclamau, mulţi dintre ei sărind în sus şi în jos. Şoferii maşinilor din faţa lui Frank renunţau şi ieşeau să-şi dezmorţească picioarele sau să se alăture petrecerii. Unii dintre ei se suiră sus pe maşini.

Ieşi şi Frank, împins de frig să conştientizeze noaptea şi mulţimea. Fiecare bubuitură a artificiilor provoca câte un ropot de urale şi toate feţele întoarse spre cer străluceau de la succesiunea de culori minerale ce cădeau peste ele. Frank fu apucat de braţe de două tinere, care îl traseră în dansul lor în timp ce cântau „Happy Days Are Here Again”[96], aruncându-şi picioarele în faţă înaintea lui. Ca să ţină pasul, începu şi el să facă la fel, adăugând şi urlete de giboni la zarva generală. Şi ce dacă nivelul mării creştea repede, şi ce dacă existau licheni care sugeau dioxidul de carbon din cer, şi ce dacă întreaga lume tocmai apucase tigrul de coadă? Se aflau sub efectul unei noi dispense, intrau într-o nouă eră! Uuuuuuuuuuuup!

---

[96] S-au întors zilele fericite.

Circulaţia se reluase, iar Frank trebui să le pupe pe dansatoare şi să fugă spre monovolum. În căldura acestuia, peste pod, târându-se înainte, în timp ce artificiile revărsau o ploaie de scântei peste fluviu.

Pe Arlington, lucrurile stăteau cu totul altfel: întunecat, gol, un pic înspăimântător. Copacii de pe marginea străzii săltau şi biciuiau aerul cu crengile de vânt. Zăpada se aşternuse peste spaţiile mari deschise din centru. Bulevardul Wilson era părăsit, aşa cum se gândise şi el că avea să fie. Erau două ţări legate la un loc, iar una dintre ele nu sărbătorea. O noapte rece şi vântoasă, cu siguranţă. Greu de suportat statul pe afară într-o asemenea noapte, cu excepţia cazului în care te simţeai ca la Carnaval. Unde avea să fie femeia care tricota în această noapte? Unde era Şahistul? Unde aveau să doarmă camarazii în noaptea asta? Conta oare pentru vreunul dintre ei că Phil Chase câştigase alegerile? Într-un sistem care impunea un şomaj de cinci la sută, astfel încât cincisprezece milioane de oameni flămânzeau, fără slujbe şi fără case şi cu era glaciară care se apropia, mai contau oare alegerile de orice fel?

Când Frank ajunse la curba din dreptul Casei Khembali era deja trecut bine de miezul nopţii, iar el era epuizat. Totul era întunecat, iar vântul urla prin streşini. Casa avea o prestanţă în noapte, mare, solidă şi trebui să admită că şi dătătoare de confort. Nu era căminul lui, dar îi dădea sentimentul de loc în care putea să se ducă. Înăuntru se aflau oameni în care avea încredere.

Intră pe poartă şi se duse în spate. Slavă Domnului că nu aduseseră mastifii aceia mari tibetani care terorizau satele himalayene! Era linişte în grădina de toamnă acoperită de zăpadă. Mici zdrenţe dintr-un steag de rugăciune pe o sfoară bătută de vânt.

În baraca lor ardea lumina. Apăsă uşor clanţa şi împinse uşa cât de delicat putu.

Rudra stătea în pat, citind.

– E în regulă, zise el. Nu e nevoie să păstrezi liniştea.

– Mulţumesc.

Înăuntru era cald şi plăcut. Frank tremura încă, deşi la suprafaţă nu se vedea. Se aşeză pe patul lui, cu mâinile reci între picioare, vârâte sub coapse. Ca şi cum ar fi stat pe doi bulgări de

zăpadă.

Principalul lui telefon celular stătea pe masă, clipind. Scoase o mână şi-l deschise ca să vadă ce era. Mesaj de la Diane. Sunat, avea să-i întoarcă apelul. Se holbă la el.

– Ai primit şi un apel pe telefonul din casă.

– Da?

– Da.

– A lăsat vreun mesaj?

– Quang zice, o femeie sună, foarte târziu. Zis, spuneţi-i lui Frank că e bine. Va suna din nou.

– Oh. Bine.

Frank stătu acolo. Nu ştia ce să creadă. Putea să creadă asta sau ailaltă. Putea, putea, putea, putea, putea. Sunase Diane. Sunase Caroline.

– Vânt.

– Sigur că da.

– Noapte bună?

– Cred că da.

– Nu prea te bucuri de rezultatul alegerilor?

– Ba da, desigur. E grozav. Dacă rămâne aşa.

– Bine pentru Khembalung, cred.

– Da, probabil că da. Bine pentru toată lumea.

Mai puţin pentru cincisprezece milioane dintre noi, se abţinu el să zică.

– Şi călătoria ta la flota de sare? Mers bine?

– Da, sigur că da. Da, a fost foarte interesantă. Am semănat în ocean. Cinci sute de milioane de tone de sare.

– Aţi pus sare în ocean?

– Exact.

Rudra zâmbi. Încă o dată, miile de riduri de pe faţa sa se reconfigurară în propria lor hartă a încântării. Cât de des trebuie să fi zâmbit…

– Ştiu! Ştiu! îl întrerupse Frank. Bună idee!

Rudra râse cu râsul său din burtă.

– Sare în ocean. Oh, foarte bună idee!

– A fost. Se poate să fi salvat lumea cu sarea aceea. S-o fi salvat de la ierni ca iarna trecută şi ca asta.

– Bun.

Rudra reflectă asupra informaţiei.

– Şi totuşi nu pari fericit, prietene.

– Nu. Păi… Trase aer adânc de tot în piept. Nu ştiu. Mi-e frig,

mă tem că urmează încă o iarnă grea, fie că sarea dă rezultate, fie că nu. Nu cred că vreunul dintre animalele fugite rămase pe afară va supravieţui dacă se petrece aşa ceva.

– Aţi pus adăposturi?

– Da.

O imagine:

– Eram şi eu într-unul dintre ele când m-a găsit Drepung şi m-a adus aici.

– Mi-ai spus.

– Era plin cu diferite animale, toate împreună acolo.

– Trebuie să fi arătat ciudat.

– Da. Şi m-au văzut şi ele pe mine. Am stat chiar lângă ele. Dar nu le-a plăcut. Nu le-a plăcut că eram şi eu acolo.

Rudra dădu din cap a regret.

– Nu. Animalele nu ne mai iubesc.

– Păi se vede şi de ce.

– Da.

Stătură acolo, holbându-se la strălucirea portocalie a radiatorului.

Rudra zise:

– Dacă iarna e tot ce te deranjează, atunci n-ai nimic, cred.

– Ah, bine. Ştiu şi eu…

Gustul sângelui. Frank făcu semn spre celularul lui, îşi băgă mâna rece sub coapsă, se legănă înainte şi înapoi, încălzeşte-te, încălzeşte-te. Nu sângera înăuntru.

– Se petrec prea multe lucruri deodată. Sar de la o chestie la alta. De la oră la oră. Mă întâlnesc cu oameni, fac diverse chestii cu ei şi nu… nu mă simt de parcă aş fi acelaşi cu fiecare dintre aceşti oameni diferiţi. Nu ştiu ce fac. Nu ştiu ce să fac. Dacă m-ar urmări cineva, ar crede că am vreo boală mentală. Mă comport ilogic.

– Dar nu te urmăreşte nimeni.

– Şi dacă mă urmăreşte?

Rudra dădu din cap.

– Nimeni nu poate vedea în interiorul tău. Aşa că orice-ar vedea, tot nu ştie. Toată lumea se judecă numai pe sine.

– Asta nu e bine! zise Frank. Am nevoie de cineva mai generos!

– Ha, ha! Eşti amuzant.

– Vorbesc serios!

– Bine de ştiut atunci. Tu eşti judecătorul. Un loc de pornire.

Frank se cutremură şi-şi frecă faţa. Mâini reci, faţă rece şi lipsită de simţire în spatele nasului.

– Nu văd cum aş putea. Sunt atât de diferit în aceste situaţii diferite. Ca şi cum aş avea vieţi multiple. Adică eu joc rolurile. Lumea mă crede. Dar nu ştiu ce simt. Nu ştiu ce vreau să zic.

– Desigur. Asta e mereu adevărat. Pentru unii eşti aşa, pentru alţii altfel. Uneori se pogoară un spirit. Vocile preiau controlul în interiorul tău. Oamenii iau cu ei ceea ce văd şi cred că asta e tot. Uneori chiar vrei să-i păcăleşti să creadă asta. Însă, fie că vrei sau nu, îi păcăleşti. Iar ei te păcălesc pe tine! Şi tot aşa înainte, fiecare în viaţa lui, fiecare păcălindu-i pe toţi ceilalţi. Nu! E uşor să trăieşti vieţi multiple. Ceea ce e greu este să fii om întreg.

MULŢUMIRI

Mulţumesc pentru ajutorul generos întotdeauna oferit de:

Jürgen Atzgerstorfer, Terry Baier, Willa Baker, Guy Guthridge, George Hazelrigg, Charles Hess, Tim Highham, Neil Koehler, Rachel Park, Ann Russel, Tom St. Germain, Michael Schlesinger, Mark Schwartz, Jim Shea, Gary Snyder, Mark Thiemens, Buck Tilley şi Paul J. Werbos.

KIM STANLEY ROBINSON

50 de GRADE SUB ZERO

al doilea volum al trilogiei *CAPITAL CODE*

Preşedintele anunţă în timpul campaniei că moştenise această problemă de la predecesorii săi democraţi, mai ales de la Bill Clinton, şi că numai pieţele libere şi o apărare naţională puternică se puteau lupta cu noua ameninţare, pe care el continua să o numească terorism climatic. „Nu ai cum să fii sigur că n-ai să te trezeşti într-o zi că te scuipă lumea. Nu e în regulă şi eu am de gând să fac ceva în această privinţă. Administraţia mea studiază problema şi primeşte recomandări de la savanţii noştri, iar eu sunt mândru să vă anunţ că, în timpul mandatului meu, Fundaţia Naţională pentru Ştiinţă a iniţiat această măreaţă operaţiune contrateroristă din Atlanticul de Nord, care, în curând, va reda Curentului Golfului curgerea sa de drept şi va demonstra că know-how-ul şi tehnologia americană se pot măsura cu orice."

În curând:

60 de zile şi numărătoarea inversă continuă

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

t...
TRITONIC

